

MARC LEVY

Bạn tôi Tình tôi

nhã nam

NHÀ XUẤT BẢN ĐÀ NẴNG

Bạn tôi tình tôi

Marc Levy

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục lục

[Lời tác giả](#)

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương Kết](#)

Lời tác giả

Câu chuyện hài hước về hai anh chàng gà trống nuôi con sẽ lôi cuốn độc giả dõi theo diễn biến tiếp theo trong cuốn sách.

Gặp lại một Marc Levy thân quen với lối hành văn dí dỏm trong giọng điệu hết sức nhẹ nhàng, giàu xúc cảm. Câu chuyện về hai người đàn ông vốn là bạn nối khố từ 15 năm trước, giờ chung cảnh gà trống nuôi con. Mỗi người giữ trong lòng nỗi đau kín bụng sau vụ đổ vỡ tình cảm, chẳng ai nói ra.

Dẫu mỗi người một tính nết - Antoine trầm lặng và hay cáu kỉnh, Mathias nồng nhiệt và lăm lờ - nhưng cả hai có chung một tình yêu vô bờ bến với những đứa con của mình, tự tay chăm sóc chúng bằng sự yêu thương và bao bọc, với ý thức và trách nhiệm sau lục đục trong hôn nhân.

Song hơi trái khoáy khi hai anh chàng ngoài băm lăm này quyết định dỡ bức tường ngăn cách giữa hai nhà, để họ không còn là hàng xóm nữa. Các quy định tới tấp được đặt ra dưới mái nhà chung: không có baby-sister; không có đàn bà trong nhà; hạn cuối cùng trở về nhà là 0h30... Dù hòa khí không hẳn lúc nào cũng tồn tại giữa 2 ông bố khó tính, trái nết song trong một khoảnh khắc nào đó, họ nhận ra không gian êm đềm qua nét mặt hân hoan khó tả. Và họ đã nghĩ, cuộc đời rồi mãi cứ trôi với ngôi nhà có hai người đàn ông và tiếng cười lạnh lớt của hai đứa trẻ. Không ít người sau khi gấp cuốn sách này sẽ đôi chút cần nhẩn, sao mà chỉ thấy toàn là người tốt sống với nhau như vậy? Từ một đôi bạn tình cao tuổi - bà Yvonne và ông John Glover - níu giữ nhau trong khúc quanh bấp bênh khắc nghiệt của thời gian. Từ cô chủ hàng hoa Sophia xinh đẹp và duyên dáng kiên nhẫn đợi chờ. Từ lá thư thắm đẫm yêu thương trước lúc người cha bị xử bắn gửi lại cho con gái. Từ cô phóng viên Đài Truyền hình Audrey cá tính không chấp nhận sự rơi tự do trong tình yêu. Từ hai đứa trẻ thật nhạy cảm, Emily và Louis...

Nhưng không hẳn thế. Cuộc sống đang diễn ra ấy đâu có thiếu nỗi đau và cả bao giọt nước mắt tuôn rơi. Một Antoine hoàn toàn thu mình và dường như đông cứng về mặt tình cảm. Một Mathias quay quắt buồn. Một Audrey với hơn 3 năm long đong theo đuổi cuộc tình với người đàn ông đã có vợ. Một Yvonne cô đơn mà không thể trái lòng mình với người bạn già...

Sự trong trẻo qua nỗi đau là một trong những thông điệp của Marc Levy và dường như, chúng là đề tài xuyên suốt trong các cuốn sách của ông. Niềm hân hoan trên khuôn mặt của Mathias, khoảnh khắc sung sướng của Antoine chưa chắc gọi tên là hạnh phúc, nếu nó chưa tìm ra một điểm đích và giải quyết những xung đột vốn được giấu nhem trong lòng. Khi mà cả hai vẫn đương đánh vật với những mâu thuẫn của chính mình, không đủ tự tin và bản lĩnh để vượt qua trở ngại.

Các trang sách viết về phụ nữ trong Bạn tôi tình tôi thật dịu dàng, như thể sứ mệnh của họ là

hàn gần nửa rời rạc từ thế giới của những người đàn ông ấy. Nó khiến người đọc không khỏi dỗi theo với sự bối rối, liệu những bóng hồng này có thực sự xuất hiện trong cuộc sống hiện tại không, hay chỉ là một giấc mơ nhẹ nhõm và xa vời? Có lẽ, từ những câu hỏi day dứt ấy mà độc giả sẽ tìm hiểu kỹ hơn về thế giới trong trẻo mà vô cùng tinh tế của Marc Levy. Biết đâu, chính bạn sẽ tìm ra lời giải đáp, điều gì khiến những câu chuyện tình lãng mạn của nhà văn Pháp lại được độc giả khắp nơi đón nhận nồng nhiệt như vậy?

Mở đầu

Paris

- Cậu còn nhớ Caroline Leblond không?
- Lớp nhì A, luôn ngồi cuối lớp. Nụ hôn đầu tiên của cậu. Cũng đã vài năm rồi đấy nhỉ...
- Cô ấy quả xinh thật, Caroline Leblond.
- Sao cậu lại nghĩ tới cô ấy vào lúc này thế?
- Đằng kia kìa, gần trò đu quay, tớ thấy người phụ nữ ấy giống cô ta.

Antoine chăm chú nhìn người mẹ trẻ ngồi trên ghế đọc sách. Khi lật trang, cô đưa mắt liếc nhanh cậu con trai nhỏ của mình đang cười, tay bám chặt con ngựa gỗ.

- Cô ta fải ngoài ba lăm rồi, người phụ nữ đang ngồi gần trò đu quay kia.
- Thì chúng mình cũng vậy, ngoài ba lăm rồi còn gì, Mathias nói thêm.
- Cậu nghĩ đó là cô ấy à? Cậu có lý đấy, cô ta có vẻ hao hao giống Caroline Leblond.
- Sao mà hồi đó mình có thể say cô ấy đến thế nhỉ!
- Cậu cũng thường xuyên làm bài tập toán cho cô ấy để được cô ấy hôn còn gì?
- Cậu nói nghe ghê quá!
- Sao lại ghê? Cô ấy chẳng hôn tuyệt vời những thằng nào được từ 14/20 điểm trở lên là gì?
- Tớ vừa nói với cậu rằng tớ đã yêu cô ấy phát điên lên!
- Thế thì bây giờ...cậu có thể chuẩn bị sang trang mới được rồi.

Ngồi cạnh nhau trên một chiếc ghế dài bao quanh khu đu quay, Antoine và Mathias lúc này đưa mắt nhìn một người đàn ông bận com-lê màu xanh lơ vừa đặt chiếc túi hồng to sụ xuống chân một chiếc ghế và đưa con gái của anh ta đến tận sàn đu quay.

- Đó là một tay sáu tháng đấy, Antoine nói.

Mathias dò xét chiếc túi to. Từ miệng túi có khoá hé mở, để lộ ra một gói bích qui, một chia nước cam và cánh tay của một chú gấu bông.

- Ba tháng rồi, không hơn! Cậu cá không?

Mathias chìa tay ra. Antoine đập vào lòng bàn tay anh.

- Rồi!

Bé gái ngồi trên con ngựa bồm vàng hình như hơi bị mất thăng bằng, bố của nó nhảy phốc tới, nhưng người điều khiển trò chơi đã kịp đến đặt có bé ngồi lại trên yên ngựa.

- Cậu thua rồi... Mathias tiếp tục câu chuyện.

Anh tiến tới gần người đàn ông bận com-lê xanh và ngồi xuống cạnh anh ta.

- Ban đầu cũng khó khăn đấy chứ hả? Mathias hỏi, giọng hạ cố.
- Ồ, đúng thế! Người đàn ông trả lời trong tiếng thở dài.
- Cùng với thời gian, rồi anh sẽ thấy, nó sẽ còn trở nên phức tạp hơn nữa.

Mathias lén lút nhìn chiếc bình sữa không nắp thò ra khỏi túi.

- Anh đã ly thân lâu chưa?

- Ba tháng...

Mathias vỗ vỗ vào lưng anh ta rồi hào hứng đi về phái Antoine. Anh ra hiệu cho bạn đi theo mình.

- Cậu nợ tớ hai mươi euro rồi!

Hai người đàn ông khuất dần vào một lối đi dạo của công viên Luxembourg.

- Cậu trở lại Luân Đôn ngày mai phải không? Mathias hỏi.

- Tối nay.

- Thế thì không ăn cùng nhau tối nay à?

- Trừ phi cậu lên tàu đi với tớ.

- Mai tớ phải đi làm mà.

- Sang bên đó làm việc đi.

- Đừng có lại bắt đầu đấy nhé. Thế cậu muốn tớ làm gì ở Luân Đôn mới được chứ?

- Sống hạnh phúc!

Chương 1

Luân Đôn, vài ngày sau đó

Ngồi sau bàn làm việc của mình, Antoine thảo nốt những dòng cuối cùng của một bức thư. Anh đọc lại lấy làm hài lòng, rồi cẩn thận gấp lại trước khi đút nó vào túi. Qua những cánh chớp của cái cửa sổ hướng ra Bute Street, ánh sáng của một ngày thu đẹp trời lọt vào những tấm lót sàn bằng gỗ vàng của văn phòng kiến trúc sư.

Antoine khoác chiếc áo vest treo trên thành ghế, sửa lại hai ống tay áo pull và bước nhanh về phía tiền sảnh ra vào. Anh dừng lại giữa chừng và cúi xuống vai người chủ hãng để nghiên cứu bản đồ án mà ông ta vừa phác ra. Antoine chuyển dịch chiếc ê-ke và sửa một đường thiết diện. McKenzie gật đầu cảm ơn anh, Antoine chào anh ta bằng một nụ cười và vừa đi tiếp về phía lễ tân vừa nhìn đồng hồ. Trên tường treo các tấm ảnh và các bức vẽ của các dự án được hãng thực hiện kể từ khi thành lập.

- Cô bắt đầu nghỉ phép từ tối nay ah? Anh hỏi cô lễ tân.

- Vâng ạ. Đã đến lúc tôi cho đứa bé này chào đời rồi.

- Trai hay gái thế?

Người phụ nữ trẻ làm ra vẻ nhản mặt khi đặt tay lên chiếc bụng tròn của mình.

- Cầu thủ bóng đá!

Antoine đi vòng qua bàn, ôm cô ta trong vòng tay và siết chặt.

- Hãy sớm trở lại nhé... đừng sớm quá, nhưng dẫu gì thì cũng nhanh nhanh nhé! Tóm lại, hãy trở lại khi nào cô muốn.

Anh đi khỏi trong lúc đưa tay ra hiệu cho cô và đẩy những cánh cửa kính mở ra thềm hành lang của thang máy.

Paris, cùng ngày hôm ấy

Cánh cửa kính của một hiệu sách lớn ở Paris mở ra dưới bước chân của một vị khách rõ ràng là rất vội. Mũ trên đầu, khăn quấn quanh cổ, ông ta đi thẳng về phía quầy sách học phổ thông.

Chót vót trên một cái thang, cô bán hàng xướng to những tên và số lượng các tác phẩm được xếp trong các gian hàng, trong khi Mathias ghi lại những thông số kèm tên những ấn phẩm vào một cuốn sổ. Không lời chào đầu, vị khách hỏi họ với giọng chẳng mấy hoà nhã về những tác phẩm trọn bộ của Victor Hugo in trong bộ sách Pléiade.

- Cuốn nào chứ? Mathias hỏi và ngược mắt lên khỏi cuốn sổ của anh.

- Đầu tiên. Người đàn ông trả lời với giọng còn khô khốc hơn nữa.

Cô bán hàng trẻ vận vẹo mình và với tay nhón cuốn sách. Cô cúi xuống để đưa nó cho Mathias. Người đàn ông đội mũ nhanh nhẹn tóm lấy và đi nhanh về phía quầy trả tiền. Cô bán hàng và Mathias đưa mắt nhìn nhau. Quai hàm nghiến chặt, anh liền đặt cuốn sổ lên mặt quầy và chạy theo sau vị khách hàng.

- Xin chào, làm ơn, cảm ơn, tạm biệt! Anh vừa gào vừa chắn ngang trước mặt ông ta ở lối thông

ra quầy trả tiền.

Hoảng hốt, vị khách cố đi vòng qua anh; Mathias giằng cuốn sách ra khỏi tay ông ta trước khi quay trở lại công việc của mình trong lúc vẫn gào tướng lên “Xin chào, làm ơn, cảm ơn, tạm biệt!”. Vài khách hàng chứng kiến cảnh đó kinh sợ. Người đàn ông đội mũ bọc tước, rời khỏi hiệu sách, cô nhân viên thu tiền nhún vai, cô bán hàng trẻ, vẫn chót vót trên thang, thì thật khó giữ vẻ nghiêm túc, còn ông chủ cửa hàng thì yêu cầu Mathias cuối ngày rẽ qua gặp ông ta.

Luân Đôn

Antoine đi bộ ngược lên phố Bute Street, anh tiến về lối đi đồng định dành cho khách bộ hành, một chiếc Black cab (1) giảm tốc độ và dừng lại. Antoine ra hiệu cảm ơn người tài xế và tiến về phía ngã năm trước cửa trường Trung học Pháp. Sau tiếng chuông, sân trường tiểu học chẳng mấy chốc bị tràn ngập bởi một lũ trẻ đông đúc. Emily và Louis, ccặp sách trên lưng, bước đi cạnh nhau. Cậu bé nhảy ngay vào lòng bố mình. Emily mỉm cười và đi xa dần về phía hàng rào sắt.

- Valentine chưa đến đón cháu à? Antoine hỏi Emily.

- Mẹ đã gọi điện cho cô giáo, nói sẽ đến muộn, mẹ muốn cháu đợi ở nhà hàng của bà Yvonne.

- Thế thì cũng đến với bọn chú, chú dẫn đi, cả ba chúng ta sẽ ăn điểm tâm chiều ở đó.

Paris

Một cơn mưa nhẹ in dấu trên vỉa hè loang loáng sáng. Mathias dựng lại cổ áo đi mưa của mình và bước xuống lối đi ngang dành cho khách bộ hành. Một chiếc taxi nhấn còi và vượt qua anh. Người lái xe thò một tay ra khỏi cánh cửa kính, ngón giữa đưa lên trong một tư thế rõ ràng (2). Mathias đi qua phố và bước vào trong một siêu thị nhỏ. Ánh sáng chói chang của đèn neon kế tiếp sắc sáng của bầu trời Paris. Mathias tìm một gói café, ngập ngừng trước những món ăn đông lạnh khác nhau và chọn một bao jambon bọc kín trong lớp chân không. Chiếc làn nhỏ của anh đã đầy. Anh tiến về phía quầy trả tiền. Người tiểu thương trả lại anh tiền lẻ nhưng không đáp lại lời chào của anh.

Khi tới trước cửa hiệu giặt là quần áo thì tấm lưới sắt đã hạ xuống. Mathias đi liền về phía nhà mình.

Luân Đôn

Ngồi quanh bàn trong căn phòng vắng tanh của nhà hàng. Louis và Emily đang tập vẽ trên những cuốn vở của chúng và ăn ngon lành món kem caramel mà chỉ có bà chủ cửa hàng, Yvonne, là có được điều bí mật về nó. Bà đi từ tầng hầm lên, Antoine đi theo sau, bê một két rượu, hai sọt rau và ba lọ kem.

- Cô làm thế nào mà nâng được những thứ đó lên được chứ? Antoine hỏi?

- Tôi fải làm thôi. Yvonne trả lời và chỉ cho anh đặt tất cả lên mặt quầy.

- Cô nên lấy một người nào đó để phụ thêm.

- Thế tôi sẽ lấy gì để trả cho một người nào đó của anh đây? Một mình tôi mà cũng khó khăn lắm mới trụ nổi.

- Chủ nhật tới, cháu và Louis sẽ tới giúp cô một tay, bọn cháu sẽ sắp xếp lại tầng hầm, dưới ấy đúng là ngổ ngang quá.

- Để mặc cái tầng hầm của tôi như thế và hãy dẫn con trai anh đi cưới ngựa ở Hype Park đi, hoặc dẫn nó đi thăm tháp Luân Đôn, thằng bé ước mơ chuyện đó từ nhiều tháng nay rồi.
- Và nhất là nó ước mơ được tới thăm nhà bảo tàng Những Thứ Ghê Rợn, mà cái đó không giống nhau đâu nhé. Nhưng nó còn bé quá.
- Hay anh quá già thì có. Yvonne đáp lại trong lúc xếp gọn những chai rượu Bordeaux. Antoine thò đầu qua cửa bếp, vẻ thèm thuồng nhìn hai đĩa thức ăn lớn đặt trên bếp. Yvonne vỗ vai anh.
- Tôi chuẩn bị hai bộ đồ ăn cho các anh tối nay chứ? Bà hỏi.
- Có thể là ba nhì? Antoine trả lời khi nhìn Emily chăm chú trên cuốn vở của mình ở cuối phòng.

Nhưng anh vừa chỉ mới dứt lời thì mẹ của Emily bước vào tiệm ăn, thở hỗn hển. Chị đi nhanh về phía con gái, hôn cô bé và xin lỗi về sự chậm trễ của mình, một cuộc họp ở lãnh sự quán đã buộc chị phải ở lại. Chị hỏi con gái đã làm xong bài tập chưa; cô bé trả lời đã xong và hết sức tự hào. Antoine và Yvonne đứng ở quầy nhìn chị.

- Cám ơn nhé, Valentine nói.
- Không có gì, Antoine và Yvonne đồng thanh trả lời. Từ bậu cửa, cô bé và mẹ mình ngoảnh lại, chào tạm biệt cả hai người bọn họ.

Paris

Mathias đặt lại chiếc khung ảnh lên quầy ăn trong bếp. Anh dùng đầu ngón tay của mình vuốt ve lên mặt kính hết như âu yếm mái tóc con gái. Trên tấm ảnh, Emily một tay cầm tay mẹ, còn tay kia đưa lên ra hiệu tạm biệt anh. Đó là ở công viên Luxembourg ba năm trước đây. Vào hôm trước ngày mà Valentine, vợ anh bỏ anh để lập nghiệp ở Luân Đôn cùng với con gái của họ.

Đứng sau chiếc bàn để là quần áo, Mathias đưa tay gần sát mặt bàn là để kiểm tra nó đã đủ nhiệt độ chưa. Xen giữa đồng hồ cơ mà anh là phẳng theo nhịp mười lăm phút một, có một cái gói nhỏ bọc trong giấy bạc được anh là còn cẩn thận hơn nữa. Anh đặt chiếc bàn là vào kệ của nó, rút phích cắm điện và giở lớp giấy bạc, để lộ ra một miếng bánh mì kẹp jambon và pho-mát bốc khói nghi ngút. Anh trút nó vào một cái đĩa và mang bữa ăn của mình về phía tràng kỷ trong phòng khách, trên lối đi, anh với lấy tờ báo nằm trên mặt bàn thấp.

Luân Đôn

Nếu như đầu buổi tối ấy quầy bar nhà hàng thật nhộn nhịp, thì phòng ăn còn xa mới phải dãn rộng thị đầy khách. Sophie, người bán hoa trẻ có cửa hiệu nằm ngay bên cạnh nhà hàng, bước vào, trên tay ôm một bó hoa lớn. Xinh xắn, duyên dáng trong chiếc blouse trắng, cô cầm những bông hoa huệ vào một chiếc bình đặt trên mặt quầy. Bà chủ kín đáo ra hiệu chỉ cho cô thấy Antoine và Louis. Sophie đi về phía bàn họ. Cô ôm hôn Louis về từ chối lời mời đến nhập hội với họ của Antoine; cô còn phải sắp xếp cửa hiệu của mình và hôm sau còn phải đi chợ hoa Comlombia Road từ rất sớm. Yvonne gọi Louis đến cho cậu tự chọn một cây kem trong tủ lạnh. Cậu bé lẩn đi ngay.

Antoine lấy lá thư trong túi áo mình rồi kín đáo đưa cho Sophie. Cô gái giở ra và bắt đầu đọc, rõ ràng là rất hài lòng. Vừa tiếp tục đọc thư, cô vừa kéo cho mình một chiếc ghế và ngồi xuống. Cô đưa trả lại Antoine trang đầu tiên.

- Anh có thể bắt đầu bằng: “Tình yêu của em” được chứ?
- Em muốn anh nói với hấn: “Tình yêu của em” à? Antoine trả lời, vẻ hoài nghi.

- Vàng, thì sao?
- Chẳng sao cả!
- Điều gì khiến ánh bực mình nào? Sophie chất vấn.
- Anh thấy như thế hơi quá.
- Quá cái gì?
- Quá là quá chứ sao!
- Em không hiểu. Em yêu anh ấy bằng tình yêu, thì em gọi anh ấy là “tình yêu của em”. Sophie cố nài, vẻ cương quyết.

Antoine lấy cây bút của mình và tháo nắp ra.

- Chính em đang yêu thì chính em quyết định! Nhưng tóm lại là...
- Tóm lại thì sao?
- Nếu hẳn ta ở đây, có lẽ em sẽ bớt yêu hẳn đi một chút đấy.
- Anh thật rắc rối, Antoine ạ. Tại sao lúc nào anh cũng nói những điều như thế chứ?
- Bởi vì nó là như thế! Khi ngày nào người ta cũng gặp anh thì người ta ngắm anh ít đi... thậm chí sau một khoảng thời gian nào đó lại còn chẳng thèm ngó ngang gì nữa.

Sophie nhìn sững vào mặt anh, rõ ràng là rất bực mình. Antoine lấy lại tờ giấy và thực hiện ngay.

- Tốt thôi, vậy chúng ta nói: “Tình yêu của em” ...

Anh phe phẩy cho mực khô đi và đưa lại cho Sophie. Cô hôn lên má Antoine, đứng dậy và đưa tay gửi nụ hôn gió tới Yvonne, người đang bận rộn đằng sau quầy bar của mình. Trong lúc cô sắp sửa bước qua ngưỡng cửa, Antoine gọi cô lại.

- Bỏ qua cho anh chuyện lúc nãy nhé.

Sophie mỉm cười và bước đi.

Điện thoại di động của Antoine réo vang, Số của Mathias hiển thị trên màn hình.

- Cậu đang ở đâu? Antoine hỏi.
- Trên tràng kỷ nhà tớ.
- Cậu có chuyện buồn hả? Tớ không nhầm chứ?
- Không, không, Antoine trả lời trong lúc vắn véo hai tai của con hươu cao cổ bằng bông.
- Hồi nãy tớ đã đi đón con gái cậu ở trường.
- Tớ biết rồi, con bé đã nói cho tớ. Tớ vừa mới gọi cho con bé xong. Vả lại, tớ fải gọi lại cho nó ngay đây.
- Cậu nhớ con bé tới mức đó cơ à? Antoine hỏi.
- Còn nhớ hơn nữa khi mình vừa đập máy với nó, Mathias trả lời pha chút buồn bã trong giọng nói.
- Hãy nghĩ tới sự may mắn có thể nói thạo hoàn toàn hai thứ tiếng mà sau này con gái cậu có được và hãy lấy làm sung sướng vì chuyện đó. Con bé thật tuyệt và rất hạnh phúc.
- Tớ biết tất cả những điều đó, chỉ có bố nó là kém phần hạnh phúc thôi.
- Cậu có vấn đề gì đó à?
- Tớ nghĩ rằng rốt cuộc tớ sẽ bị đuổi việc.
- Thêm một lý do nữa để đến lập nghiệp ở đây, sống cạnh con bé.
- Và tớ sẽ sống bằng gì?
- Hiệu sách cũng có ở Luân Đôn, và không fải thiếu công việc đâu.
- Chúng không fải hơi kiểu Anh một chút à, những hiệu sách của cậu ấy?

- Ông hàng xóm của mình về nghỉ hưu. Hiệu sách của ông ta nằm ngay trung tâm khu phố Pháp, và ông ta đang tìm một người quản lý để thế chỗ ông ấy.

Antoine công nhân rằng chỗ đó quá khiêm tốn hơn nhiều so với nơi Mathias đang làm việc tại Paris, nhưng cậu ta sẽ là ông chủ của chính mình, điều không phải là một tội ác ở nước Anh... Chỗ đó đầy vẻ duyên dáng, ngay cả khi cần phải tân trang lại.

- Chắc phải sửa sang nhiều lắm à?

- Đó là chuyện của tớ. Antoine trả lời.

- Thế chức quản lý đó giá bao nhiêu?

Ông chủ cửa hàng trước tiên tìm cách tránh cho hiệu sách của mình không bị biến thành một tiệm bán bánh mì kẹp thịt. Ông ta chấp nhận một số phần trăm nho nhỏ dựa trên kết quả thu được.

- Cậu định nghĩa chính xác chữ nho nhỏ như thế nào? Mathias lục vấn.

- Nhỏ! Nhỏ như cái khoảng cách từ nơi cậu sẽ làm việc tới trường học của con gái cậu.

- Tớ sẽ chẳng bao giờ sống được ở ngoại quốc đâu.

- Tại sao chứ? Cậu cho rằng sống ở Paris sẽ tốt đẹp hơn khi tàu điện ngầm được hoàn thành à? Ở đây cỏ không chỉ mọc ở giữa các đường ray thôi đâu, mà còn có công viên ở khắp nơi... Mà này, sáng nay tớ đã cho lũ sóc ăn ngay trong vườn nhà đấy.

- Cậu có những bạn rận rợn nhỉ?

- Cậu sẽ nhanh chóng làm quen với Luân Đôn thôi, ở đây có một sức mạnh kỳ lạ, con người thật dễ chịu, vả lại khi tớ nói với cậu về khu phố Pháp, thì thật cứ như đang ở Paris thật sự... mỗi tội là không có dân Paris.

Và Antoine dẫn ra một danh sách đầy đủ mọi mặt của tất cả các cửa hiệu Pháp mọc lên quanh trường trung học.

- Cậu thậm chí có thể mua được cả tờ Equipe và uống cafe kem ngoài hiên mà không cần rời khỏi Bute Street.

- Cậu nói hơi quá đấy!

- Thế theo cậu, tại sao dân Luân Đôn lại đặt tên phố là "Frog Alley" (3) nào? Mathias, con gái cậu sống ở đây, vả cả thằng bạn nổi khố của cậu nữa. Vả lại, cậu chả luôn miệng nói rằng cuộc sống ở Paris thật căng thẳng là gì?

Khó chịu bởi tiếng ồn từ ngoài phố vọng vào, Mathias tiến ra tận cửa sổ, một người lái xe đang nạt nộ những người chuyển rác.

- Đợi tớ chút, Mathias đề nghị trong lúc cúi đầu ra ngoài.

- Anh gào to với người lái xe vì đã không tôn trọng xung quanh, anh ta chỉ ít cũng nên có tí kính trọng đối với những người đã phải làm một công việc khó nhọc. Ở cửa xe của mình, gã lái xe thét chửi như tát nước. Chiếc xe ben chở rác cuối cùng cũng đã đậu gọn được vào một bên đường và chiếc xe hơi chạy vội trong tiếng xào xạc của bánh xe.

- Vừa có chuyện gì thế? Antoine hỏi.

- Chẳng có gì cả! Cậu đang nói gì về Luân Đôn ấy nhỉ?

Chú thích

(1) Xe taxi

(2) Trong giao tiếp của người phương Tây, khi đưa ngón tay giữa lên tức là rất coi thường người đối thoại trước mặt.

3) Đường Éch. Vì người dân Pháp nổi tiếng là thích món đùi ếch.

Chương 2

Luân Đôn, vài ngày sau

Mùa xuân đã tới. Và nếu như, trong những ngày đầu tháng tư này, mặt trời vẫn còn lẩn sau những đám mây, thì nhiệt độ lại biểu thị rõ ràng sự đăng quang của mùa xuân. Khu phố South Kensington tràn đầy sự phấn khích, những quầy hàng bốn mùa của các tiểu thương được chất thừa mứa những rau với quả, cửa hàng hoa của Sophie thường nhộn nhịp và mảnh hương của nhà hàng Yvonne sắp được mở ra. Antoine ngập chìm trong công việc. Chiều nay, anh đã hoãn hai cuộc hẹn để tiếp tục đốc thúc công việc quét sơn một hiệu sách nhỏ sống động đáng yêu nằm ngay ở tâm điểm của Bute Street.

Những kệ sách của French Bookshop được che bằng các tấm bạt nhựa và thợ sơn đang làm nốt những công việc cuối cùng. Antoine nhìn đồng hồ, vẻ lo lắng, và quay về phía người cộng sự của mình.

- Tối nay họ chẳng xong được đâu mà!

Sophie bước vào hiệu sách.

- Lát nữa qua em sẽ mang hoa đến, thợ sơn thích hoa nhưng ngược lại thì chưa chắc.

- Cứ theo đà này, thì ngày mai em hãy qua. Antoine đáp lại.

Sophie tiến lại gần anh.

- Anh ấy chắc sẽ phải thích điên lên, ngay kể cả vẫn còn một cái thang và mấy hộp sơn rải rác đâu đó thì cũng chẳng sao cả.

- Khi xong xuôi tất cả thì mới đẹp được.

- Anh thật là điên. Thôi được, em sẽ đóng cửa hàng và đến giúp các anh một tay. Thế mấy giờ thì anh ấy đến ạ?

- Anh chẳng biết. Em biết tính hẩn rồi còn gì, hẩn đã thay đổi lịch trình bốn lần rồi.

* * *

Ngồi ghế sau trong xe taxi, một vali đặt dưới chân, một gói đồ ôm trong tay Mathias chẳng hiểu tý gì về những thứ mà người tài xế đang kể cho anh. Do lịch sự, anh trả lời anh ta bằng một loạt các từ có và không liều lĩnh, và cố đoán hiểu ánh mắt anh ta trong gương kính chiếu hậu. Khi leo lên xe, anh đã chép địa chỉ nơi mình đến vào mặt sau của chiếc vé tàu và phó thác toàn bộ cho người đàn ông này, cái người với anh là hoàn toàn có thể tin tưởng dù rõ ràng là có vấn đề về giao tiếp, và dù cái vô lăng cũng không hề được đặt đúng chỗ (4).

Cuối cùng thì mặt trời cũng xuyên thủng được các đám mây và những tia nắng rơi xuống dòng Tamise (5), kéo giãn những làn nước của con sông thành một dải ruy băng dài màu sáng bạc. Băng qua cầu Westminster, Mathias khám phá ra nhiều khúc quanh của khu nhà dòng trên bờ đối diện. Trên vỉa hè, một phụ nữ trẻ đứng dựa vào bao lơn, micro trong tay, cô ta đọc to bài nói của mình trước ống kính máy quay.

- Gần bốn trăm ngàn đồng bào của chúng ta hẩn đã vượt biển Manche để đến lập nghiệp tại

Anh Quốc.

Chiếc taxi vượt qua nữ nhà báo, và lao vọt vào trung tâm thành phố.

* * *

Đằng sau quầy, một ông già người Anh đang sắp xếp lại một số giấy tờ trong chiếc cặp da đã sầy rạn do thời gian. Ông nhìn ra xung quanh rồi hít thật sâu trước khi quay lại công việc của mình. Ông kín đáo khởi động bộ phận mở két thu tiền và nghe âm thanh thánh thót êm dịu phát ra từ chiếc chuông nhỏ xúu khi ngăn để tiền được bật ra.

- Chúa ơi, tôi sẽ nhớ âm thanh này lắm đấy. Ông nói.

Bàn tay ông luồn xuống phía dưới cổ máy cũ kỹ và đẩy chiếc lò xo, tháo ngăn kéo két tiền ra khỏi rãnh đường ray. Ông đặt nó nằm lên một chiếc ghế đẩu cạnh mình, rồi cúi xuống lấy một tấm sách bìa đỏ đã bị phai đi vẻ rực rỡ, được đặt sâu phía trong. Cuốn tiểu thuyết được ký tên P.G. Wodehouse. Ông già người Anh mang tên John Glover, hít hà cuốn sách và siết chặt nó vào lòng mình. Ông lật vài trang, với vẻ chăm chú gần như là âu yếm, rồi đặt nó ngay lên kệ sách duy nhất không phủ bạt và quay về phía sau quầy của mình. Ông đóng cặp, khoanh tay và ngồi như vậy để chờ.

- Ổn cả chứ, ông Glover? Antoine hỏi trong lúc nhìn đồng hồ.

- Nếu nói quá ổn thì có khi là bất lịch sự anh ạ, người chủ hiệu sách già trả lời.

- Cậu ấy chắc sẽ không trễ hơn nữa đâu.

- Vào tuổi tôi, trễ một cuộc hẹn đã trở nên không tránh khỏi chỉ là một tin tốt thôi, Glover tiếp tục với giọng điềm đạm.

Một chiếc taxi đỗ dọc theo vỉa hè. Cánh cửa hiệu sách mở ra và Mathias lao vào vòng tay của bạn. Antoine húng hắng ho, và nhấn mạnh bằng ánh mắt, chỉ ông già đang ngồi đợi ở cuối phòng, cách anh chừng mười bước chân.

- Antoine, phải rồi, và bây giờ thì mình hiểu rõ hơn ý nghĩa mà cậu muốn nói với từ “nhỏ nhỏ”, Mathias thì thầm trong lúc nhìn ngắc xung quanh mình.

Ông chủ hiệu sách đứng dậy và chìa một bàn tay dứt khoát cho Mathias.

- ông Popinot phải không, tôi đoán thế? Ông nói trong một thứ tiếng Pháp gần như hoàn hảo.

- Hãy gọi tôi là Mathias.

- Tôi rất vui được tiếp ông ở đây, thưa ông Popinot. Ông bước đầu sẽ gặp chút khó khăn trong việc định hướng, địa điểm có vẻ như nhỏ, nhưng tâm hồn của hiệu sách này thì vô cùng rộng lớn.

- Thưa ông Glover, tên tôi hoàn toàn không phải Popinot.

John Glover chìa chiếc cặp cũ kỹ cho Mathias và mở nó ra trước mặt anh.

- Ông sẽ tìm thấy trong ngăn giữa tất cả những giấy tờ được công chứng viên ký. Hãy cẩn thận một chút khi đóng mở chiếc khoá cặp, kể từ ngày sinh nhật lần thứ bảy mươi của nó, thì nó đã trở nên nũng nịu một cách kỳ quái.

Mathias cầm chiếc cặp và cảm ơn vị chủ nhà của mình.

- Ông Popinot này, tôi có thể xin ông một ân huệ được chứ, vâng, chỉ là một chút ân huệ còn con chẳng đáng kể gì, nhưng nó sẽ khiến tôi tràn trề niềm vui...

- Rất sẵn lòng, thưa ông Glover, Mathias lưỡng lự trả lời, nhưng cho phép tôi được nhấn mạnh, tên tôi không phải là Popinot.

- Như ông muốn thôi, ông chủ hiệu sách tiếp tục nói với vẻ hoà nhã. Ông có thể hỏi tôi do sự tình cờ ngẫu nhiên, liệu tôi có một ấn phẩm của cuốn Inimitable Jeeve trong các giá sách của mình không.

Mathias quay về phía Antoine, tìm kiếm trong mắt anh bạn một sự giả thích nào đó, Antoine chỉ nhún vai. Mathias húng hắng ho và nhìn John Glover với vẻ nghiêm túc nhất trên đời.

- Thưa ông Glover, xin hỏi do sự tình cờ ngẫu nhiên, ông có cuốn sách mang tên Inimitable Jeeve không?

Với những bước chân dứt khoát, ông chủ hiệu sách đi về phía kệ không phủ bạt, lấy cuốn sách duy nhất có trên đó, và rất tự hào, chìa nó cho Mathias.

- Như ông chắc sẽ nhận thấy điều đó, giá tiền ghi trên bìa sách là nửa couronne; loại tiền này đáng buồn là không được sử dụng nữa, và để cho sự đổi tiền này được thực hiện giữa những con người lịch thiệp, tôi đã tính ra rằng năm mươi xu tiền hiện thời sẽ là đúng giá nhất, tất nhiên nếu như ông đồng ý chuyện này.

Bối rối, Mathias chấp nhận lời yêu cầu, Glover đưa sách cho anh, Antoine chữa cháy cho bạn năm mươi xu và ông chủ hiệu sách quyết định đã đến lúc đưa người quản lý mới đi thăm cửa hàng.

Mặc dù hiệu sách chỉ rộng có hơn sáu mươi hai mét vuông - tất nhiên nếu như người ta tính cả bề mặt của những tủ sách và gian phòng nhỏ xíu phía sau cửa hiệu, chuyến viếng thăm kéo dài hơn ba mươi phút. Trong suốt khoảng thời gian này, Antoine phải thì thầm cho người bạn thân của anh những câu trả lời cho các câu hỏi mà thỉnh thoảng ông Glover đặt ra cho Mathias, khi ông rời bỏ tiếng Pháp để quay về với tiếng quê hương của ông. Sau khi đã dạy cho anh cách vận hành tốt chiếc két – thu tiền, và nhất là làm thế nào để tháo gỡ ngăn kéo két tiền khi cái lò xo giòn cứng, người chủ hiệu sách già yêu cầu Mathias đưa tiền cho ông, do truyền thống bắt buộc. Điều anh thực hiện với sự vui vẻ.

Trên ngưỡng cửa, và không phải là không để lộ ra sự xúc động, một lần duy nhất không theo lệ, ông Glover ôm Mathias trong tay mình và ghì chặt anh.

- Cả đời tôi đã ở nơi đây, ông nói.

- Tôi sẽ chăm nom nó chu đáo, tôi xin hứa danh dự với ông. Mathias trang trọng và chân thành trả lời.

Người chủ hiệu sách già nói sát vào tai anh.

- Ngày đó tôi vừa mới hai mươi lăm tuổi, và tôi đã không thể tổ chức ăn mừng nó, cha tôi đã có một ý tưởng thật đáng tiếc là rời bỏ trần thế vào ngày sinh nhật của tôi. Tôi fải thổ lộ với anh rằng sự hóm hỉnh của ông cụ đã luôn ở ngoài tầm với của tôi. Ngay hôm sau, tôi đã fải kế tục hiệu sách của cụ, hồi đó nó là hiệu sách Anh. Cuốn sách mà anh cầm trong tay là cuốn sách đầu tiên mà tôi đã bán. Chúng tôi có hai bản trên quầy. Tôi đã giữ lại cuốn này và thề với chính mình rằng tôi sẽ chỉ chia tay nó vào ngày cuối cùng của nghề bán sách của tôi. Tôi thật yêu biết bao cái nghề này! Được ở giữa những cuốn sách, ngày nào cũng cận kề những nhân vật đang sống giữa những cuốn sách...Hãy chăm nom chúng cẩn thận nhé!

Ông Glover nhìn lần cuối cuốn sách bìa đỏ mà Mathias cầm trong tay và nói với anh, nụ cười trên môi:

- Tôi chắc chắn rằng Jeeves sẽ để mắt tới anh

Ông chào Mathias và đi khuất.

- Ông ấy đã nói gì với cậu đấy? Antoine hỏi.

- Chẳng nói gì cả, Mathias trả lời, cậu có thể trông cửa hàng một lát được chứ?

Và trước khi Antoine kịp trả lời, Mathias lao đi trên vỉa hè theo bước chân của ông Glover, Anh đuổi kịp người bán sách ở đầu Bute Street.

- Tôi có thể làm gì cho anh được đây? Ông hỏi.

- Tại sao ông lại gọi tôi là Popinot?

Glover nhìn Mathias với vẻ dịu dàng.

- Anh nên làm quen với việc đứng bao giờ ra khỏi nhà mà không mang theo ô vào mùa này.

Thời tiết không quá gay gắt như người ta tưởng, cũng có lúc mưa ập đến mà không báo trước trong thành phố này đấy.

Ông Glover mở ô và bước đi.

- Tôi thật muốn biết rõ về ông, thưa ông Glover. Tôi thật tự hào vì được tiếp sự nghiệp của ông. Mathias kêu to.

Người đàn ông che ô quay lại và mỉm cười với người đối thoại với mình.

- Nếu có vấn đề gì, anh sẽ tìm thấy ở đây ngăn kéo kết tiền số điện thoại của ngôi nhà nhỏ ở Kent, nơi tôi rút về ở ẩn.

Chiếc bóng lịch lãm của ông già chủ hiệu sách biến mất ở góc phố. Mưa đã bắt đầu rơi, Mathias ngược mắt nhìn bầu trời phủ mây. Anh nghe thấy sau lưng mình có tiếng bước chân Antoine.

- Cậu muốn gì ở ông ấy thế. Antoine hỏi.

- Chẳng gì cả. Mathias trả lời và cầm chiếc ô từ tay bạn.

Mathias quay lại hiệu sách của mình, Antoine đến văn phòng làm việc, và hai người gặp lại nhau vào cuối buổi chiều trước cổng trường học.

Ngồi dưới gốc cây to toả bóng che cả ngã năm, Antoine và Mathias rình nghe tiếng chuông báo hết giờ học.

- Valentine đã bảo tớ đón Emily, cô ấy bị giữ lại lãnh sự quán, Antoine nói.

- Sao vợ cũ của tớ lại gọi điện cho ông bạn nối khố của chồng cũ để yêu cầu anh ta đến đón con gái mình thế nhỉ?

- Bởi chẳng ai biết cậu đến vào giờ nào?

- Cô ấy thường xuyên đến trễ giờ đón Emily ở trường à?

- Tớ nhắc để cậu nhớ là hồi các cậu còn sống cùng nhau, cậu không bao giờ về trước tám giờ tối đâu nhé!

- Cậu là bạn thân của tớ hay là bạn thân của cô ấy thế?

- Khi cậu thốt ra những điều như vậy, tớ tự hỏi chẳng phải chính vì cậu mà tớ đến trường đón hay sao?

Mathias không còn nghe Antoine nói nữa. Từ cuối sân chơi, một cô bé tặng cho anh nụ cười tươi nhất trên đời. Tim đập rộn ràng, anh đứng bật dậy và khuôn mặt anh rạng ngời với một nụ cười. Trong lúc nhìn họ, Antoine thầm nghĩ rằng chỉ có cuộc sống mới có thể tạo ra một sự giống nhau đẹp đến thế.

- Bố sẽ ở lại thật chứ? Cô bé ngạt thở vì những nụ hôn hỏi.

- Thế bố đã nói dối con bao giờ chưa?

- Chưa, nhưng có sự khởi đầu cho mọi thứ mà.

- Con chắc chắn là con không nói dối tuổi của mình đấy chứ?

Antoine và Louis để mặc họ đối đầu với nhau. Emily quyết định đưa bố đi thăm lại khu phố của cô bé. Khi họ dắt tay nhau cùng bước vào quán ăn của Yvonne, thì Valentine đang ngồi đợi ở bên quầy. Mathias tiến lại gần chị và hôn lên má, trong lúc Emily ngồi vào bàn, nơi cô bé vẫn có thói quen làm bài tập.

- Em căng thẳng hả? Mathias hỏi khi ngồi xuống một chiếc ghế đầu.

- Không, Valentine trả lời.

- Thật mà, anh nhận thấy rõ, em có vẻ căng thẳng đấy.

- Em không hề như vậy trước câu hỏi của anh, nhưng nếu anh muốn thì em sẽ trở nên căng thẳng.

- Em thấy rõ là mình đang như thế!

- Emily đã mơ được ngủ ở nhà anh tối nay.

- Anh thậm chí còn chưa có thời gian xem nhà mình giống cái gì. Ngày mai đồ đạc mới được chuyển đến.

- Anh chưa thăm căn hộ của mình trước khi dọn đến ở hả?

- Làm gì có thời gian, tất cả cứ vội vội vàng vàng. Anh đã có rất nhiều việc phải giải quyết ở Paris trước khi đến đây. Sao em lại cười thế?

- Chẳng sao cả. Valentine trả lời.

- Anh rất thích khi em cười như thế, chẳng vì cái gì cả.

Valentine nhướn mày.

- Và anh rất mê khi cặp môi em động đậy thế kia.

- Đủ rồi đấy, Valentine nói với giọng dịu dàng. Anh có cần giúp đỡ một tay để sắp xếp đồ đạc không?

- Không, anh sẽ xoay sở lấy. Em có muốn ngày mai chúng ta ăn trưa cùng nhau không? À, nếu em có thời gian.

Valentine thở sâu và gọi Yvonne cho một cốc nước chanh xi-rô dâu tây.

- Nếu không phải là em căng thẳng, thì dù gì đi nữa, em cũng đang bức mình. Đó là bởi anh dọn đến Luân Đôn ở à? Mathias tiếp tục câu chuyện.

- Ô, không phải thế tí nào, Valentine vừa nói vừa đặt tay lên má Mathias. Ngược lại thì có. Khuôn mặt Mathias sáng bừng lên.

- Tại sao lại ngược lại mới được chứ? Anh hỏi bằng một giọng hết sức nhỏ nhẹ.

- Em phải nói cho anh rõ điều này, Valentine thì thầm, và Emily vẫn chưa biết điều gì cả.

Lo lắng, Mathias kéo chiếc ghế đầu của mình lại gần.

- Em sẽ trở về Paris, Mathias ạ. Lãnh sự quán vừa đề nghị em lãnh đạo một Vụ. Đây là lần thứ ba người ta trao cho em một chức vụ quan trọng ở Quai d'Orsay (7). Em đã luôn luôn từ chối, bởi em không muốn Emily bỏ trường lớp, Con bé đã làm quen với cuộc sống ở đây và Louis gần như đã trở thành một người anh trai. Nó cho rằng, em đã giằng nó ra khỏi bố nó, em thật lòng không muốn ngoài chuyện đó ra nó lại còn trách em ngăn cản chuyện bạn bè của nó nữa. Nếu anh không đến làm việc ở đây, thì chắc có lẽ em sẽ lại phải từ chối thêm một lần nữa, nhưng bây giờ anh ở đây, mọi thứ đã được dàn xếp ổn thoả.

- Em đã đồng ý rồi à?

- Người ta không thể từ chối một sự tiến cử trong liên bốn lần được.

- Mới chỉ có ba lần, nếu như anh tính đúng. Mathias tiếp tục.

- Em đã chắc rằng anh sẽ hiểu được cơ đấy, Valentine nói một cách nhẹ nhàng.

- Anh hiểu rằng anh chuyển đến và em lại chuyển đi.

- Anh sẽ thực hiện giấc mơ của mình, anh sẽ sống với con gái, Valentine đáp lại trong lúc nhìn Emily đang vẽ trên cuốn vở của mình. Em sẽ nhớ nó đến chết mất.

- Thế con gái em, nó sẽ nghĩ gì về chuyện này?

- Nó yêu anh hơn tất cả mọi thứ trên đời, vả lại quyền giữ con xen kẽ không nhất thiết cứ phải một tuần / một tuần.

- Em muốn nói là sẽ tốt hơn nếu là ba năm / ba năm à?

- Chúng ta chỉ đảo ngược vai trò đi thôi, chính anh sẽ gửi con cho em vào các kỳ nghỉ.

Yvonne đi từ bếp ra.

- Hai anh chị ổn cả chứ hả? Bà vừa hỏi vừa đặt cốc xi-rô chanh dâu tây xuống trước mặt Valentine.

- Tuyệt vời! Mathias trả lời bộp chát.

Yvonne, vẽ nghi ngờ, lần lượt nhìn từng người bọn họ rồi quay lại đằng sau những xoong chảo của mình.

- Anh và con sẽ rất vui vẻ cùng nhau, không đúng thể sao? Valentine hỏi trong lúc hút ống hút.

Mathias nghiền nhỏ một mảnh gỗ bị bong ra khỏi mặt quầy.

- Nếu em nói với anh trước đây một tháng, thì chúng ta hẳn sẽ rất vui vẻ ở ... Paris rồi!

- Sẽ ổn chứ hả? Valentine hỏi.

- Tuyệt vời! Mathias lăm bắm trong lúc dứt cái dầm ra khỏi quầy gỗ, anh đã rất say mê khu phố này. Khi nào em sẽ nói chuyện này với con gái em?

- Tối nay.

- Tuyệt vời! Thế khi nào thì em khởi hành?

- Cuối tuần.

- Tuyệt vời!

Valentine đặt tay mình lên môi Mathias.

- Mọi thứ sẽ ổn cả thôi, rồi anh xem.

Antoine bước vào trong nhà hàng và ngay lập tức nhận ra những nét đổi khác của bạn mình.

- Tốt chứ? Anh hỏi.

- Tuyệt vời!

- Em để các anh hàn huyên với nhau, Valentine nói ngay khi rời khỏi ghế; em có vô số việc phải làm. Nào đi thôi, Emily?

Cô bé đứng dậy, ôm hôn bố mình, rồi Antoine và đi đến bên mẹ. Cánh cửa nhà hàng khép lại sau lưng họ.

Antoine và Mathias ngồi cạnh nhau. Yvonne phá tan sự im lặng khi đặt một ly cô-nhắc lên mặt quầy.

- Này, dùng cái này đi, đó là một chất bồi bổ ... tuyệt vời đấy.

Mathias hết nhìn Antoine lại đến Yvonne.

- Các người đã biết chuyện này từ bao lâu rồi?

- Vài ngày thôi! Antoine trả lời, vả lại đừng nhìn mình như thế, không phải chính mình phải thông báo điều ấy cho cậu chứ ... lúc đó cũng chưa chắc chắn...

- Còn bây giờ thì chắc chắn rồi đấy. Mathias vừa nói vừa nuốt ực một mạch hết trọn ly cô-nhắc.

- Cậu có muốn tớ dẫn đi thăm ngôi nhà mới của cậu không?

- Tớ tin là chẳng có gì nhiều nhận để viếng thăm lúc này đâu, Mathias tiếp tục.

- Trong lúc chờ đợi đồ đạc của cậu, thì tớ đã để một chiếc giường gấp trong phòng, Hay đến nhà tớ ăn tối kiểu hàng xóm với nhau đi, Louis sẽ thích lắm đấy.

- Tôi giữ hẩn lại với tôi, Yvonne cắt ngang cuộc hội thoại của họ; nhiều tháng trời nay tôi đã không gặp hẩn rồi, chúng tôi có cả đồng chuyện để kể cho nhau nghe. Đi về đi, Antoine ạ, con trai anh đang sốt ruột kia kìa.

Antoine lưỡng lự, từ biệt bạn mình, nhưng do Yvonne trợn mắt nhìn anh, anh đành chấp nhận và thì thầm vào tai bạn lúc đi ra rằng tất cả rồi sẽ...

- ... tuyệt vời! Mathias kết luận.

Đi ngược lên con phố Bute Street cùng với con trai, Antoine cạo cạo cnách cửa kính cửa hàng Sophie. Ngay lập tức cô ra ngoài gặp anh.

- Đến nhà anh ăn cơm đi, Antoine rủ.

- Không được, anh tốt quám nhưng em vẫn còn nhiều bó hoa phải làm cho xong.

- Em cần giúp không?

- Cú huých khuỷu tay của Louis vào bố mình không thoát khỏi mắt của cô hàng hoa trẻ. Cô đưa tay luồn vào trong đám tóc nó.

- Đi về thôi, trời muộn rồi, và tôi biết có một người chắc là thích xem phim hoạt hình hơn là chơi trò bán hoa đấy.

Sophie tiến lên ôm hôn Antoine, anh tuồn cho cô một lá thư vào tay.

- Anh đã viết tất cả những gì em yêu cầu, giờ em chỉ còn phải chép lại thôi.

- Cảm ơn anh, Antoine.

- Hôm nào em phải giới thiệu với bọn anh cái gã mà anh vẫn viết thư cho hẩn đi chứ nhỉ...?

- Một ngày nào đó, chắc chắn rồi!

Đến đầu phố, Louis níu cánh tay bố nó.

- Bố này, nếu bố cảm thấy buồn chán khi ăn cơm một mình với con, thì bố có thể nói cho con biết mà!

Và do con trai anh rảo bước để tăng khoảng cách giữa họ, Antoine vội chạy theo sau:

- Bố đã dự kiến một bữa ăn cho chúng ta mà con sẽ nói cho bố biết chúng sẽ ra sao nhé: chả rán bọc trứngbột chế biến tại gia và bánh kem phồng sô-cô-la, tất cả do bố đảm nhận nấu nướng.

- Vâng...Vâng... Louis càu nhàu nói trong lúc leo lên chiếc Austin Healey.

- Con xấu tính thật đấy, cợn ạ. Antoine tiếp tục nói trong lúc thắt lại dây bảo hiểm cho con trai.

- Con mang tính cách của bố đấy thôi!

- Còn thêm một chút của mẹ con nữa đấy, chớ có tin...

- Tối qua mẹ đã gửi cho con một cái thư điện tử, Louis nói trong lúc xe ô tô xa dần trên Old Brompton Road.

- Mẹ khỏe chứ?

- Theo những gì mẹ nói với con thì những người xung quanh mẹ thật sự không được tốt. Hiện giờ mẹ đang ở Darfour. Đó chính xác là ở đâu hả bố?

- Thì vẫn ở Châu Phi thôi.

Sophie vơ những chiếc lá mà cô đã quét trên nền gạch lát cũ kỹ của cửa hàng. Cô cầm lại bó hoa hồng nhạt trong một chiếc bình lớn của cửa hàng và sắp xếp lại những sợi dây cộ treo ngay phía trên quầy. Cô cởi chiếc boluse trắng rồi treo lên mắc bằng sắt gò. Bà tờ giấy vượt ra khỏi túi áo. Cô cầm lá thư do Antoine viết, ngồi xuống chiếc ghế đầu sau kết thu tiền và bắt đầu chép lại những dòng đầu tiên.

* * *

Vài người khách đã kết thúc bữa ăn trong nhà hàng. Mathias ăn một mình bên quầy. Voêck phục vụ đã sắp hết, Yvonne pha cho mình một ly cafe và đến ngồi trên một chiếc ghế đẩu cạnh anh.

- Ngon chứ hả? Và nếu anh trả lời “tuyệt vời” nữa, thì anh sẽ nhận một cái bạt tai đấy.
- Cô có biết một tay nào đó tên là Popinot không?
- Chưa bao giờ nghe nói đến cả. Có chuyện gì thế?
- Hỏi vậy thôi, Mathias trả lời trong lúc gõ các ngon tay lên mặt quầy.
- Thế còn Glover, cô biết rõ ông ta chứ?
- Đó là một bộ mặt của khu phố. Một người đàn ông kín đáo và lịch lãm, chống chủ nghĩa theo thời. Một kẻ say mê văn học Pháp, tôi không biết con vi trùng nào đã đốt ông ấy thế.
- Có thể là một người đàn bà chẳng?
- Tôi luôn thấy ông ấy một mình, Yvonne trả lời cũng khôn khốc, hơn nữa anh cũng biết tính tôi rồi đấy, tôi cảm bao giờ đặt câu hỏi cả.
- Cô làm thế nào để có tất cả các câu trả lời thế?
- Tôi nghe nhiều hơn nói.

Yvonne đặt bàn tay mình lên bàn tay Mathias và siết nó một cách trù mến.

- Rồi anh sẽ thích nghi thôi, đừng lo!
- Cháu thấy cô lạc quan đấy. Chứ con gái cháu rú lên cười ngay khi cháu mở miệng phát âm hai từ tiếng Anh!
- Tôi đảm bảo với anh, chẳng ai nói tiếng Anh trong khu phố này đâu!
- Vậy cô đã biết chuyện của Valentine từ trước rồi à? Mathias hỏi khi uống nốt ngụm rượu vang cuối cùng trong ly của mình.
- Chính vì con gái anh mà anh tới đây! Dẫu gì thì anh cũng không tính lại chuyện chinh phục Valentine khi dọn đến đây sống chứ?
- Khi yêu người ta chẳng tính toán gì, cô đã nói với cháu điều đó cả chăm lần rồi con gì.
- Anh vẫn chưa hàn gắn nỗi vết thương lòng à, đúng thế không?
- Cháu không biết, cô Yvonne ạ, cháu rất hay nhớ cô ấy, thế thôi.
- Thế tại sao ngày đó anh lại lừa dối cô ấy?
- Hồi ấy đã lâu lắm rồi. Cháu đã làm một việc bậy bạ.
- Ồ vâng. Nhưng những kiểu bậy bạ như vậy, người ta phải trả giá bằng cả đời. Hãy tận dụng cuộc phiêu lưu chốn Luân Đôn này để lật sang trang mới đi. Anh đúng ra là một tay điển trai đấy, nếu tôi mà trẻ lại ba mươi tuổi thì tôi sẽ tán tỉnh anh ngay. Nếu hạnh phúc xuất hiện thì đừng để nó tuột đi mất.
- Cháu không chắc nó biết địa chỉ mới của cháu đâu, cái hạnh phúc của cô ấy mà...
- Anh đã bỏ lỡ bao nhiêu cuộc gặp gỡ trong vòng ba năm trở lại đây vì anh yêu theo kiểu một chân trong hiện tại và chân kia trong quá khứ rồi hả?
- Cô biết những gì về những chuyện ấy?
- Tôi không bảo anh trả lời câu hỏi của tôi, mà tôi chỉ muốn nah suy nghĩ về nó. Hơn nữa, về những gì mà tôi biết về chuyện này, thì tôi vừa nói với anh rồi, tôi có thừa những ba mươi tuổi cơ mà. Anh có muốn dùng cafe không?
- Không, muộn rồi, cháu sẽ đi về nằm đây.
- Anh sẽ tìm thấy đường về chứ? Yvonne hỏi.

- Ngôi nhà dính liền với nhà của Antoine, mà có phải lần đầu tiên cháu đến đây đâu. Mathias cố nài để thanh toán tiền ăn, lấy lại đồ đạc của mình, chào Yvonne và bước vào trong phố.

* * *

Màn đêm đã trượt xuống cửa hàng mà cô không hay. Sophie gấp lá thư lại, mở ngăn tủ hộp dưới quầy thu tiền, và đặt nó lên phái trên chồng thư do Antoine soạn thảo được đựng trong một hộp đóng bằng gỗ diên điển. Cô ném bức mà cô vừa viết lại vào tổng một cái túi bóng đen, giữa đồng lá và các cọng hoa bị cắt bỏ. Khi rời cửa hiệu, cô đặt túi bóng ấy trên vỉa hè, giữa các thùng rác khác.

* * *

Vài đám mây hình vẩy tê tê bao phủ bầu trời. Mathias, vali trong tay, tay kia ôm bọc, đi bộ ngược lên phố Old Brompton Road. Anh dừng lại trong giây phút, tự hỏi mình đã đi quá nơi cần đến hay chưa?

- Tuyệt vời, anh lắm bầm trong lúc tiếp tục bước đi.

Đến ngã ba, anh nhận ra cửa kính của một hãng bất động sản và rẽ vào khu Clareville Grove. Những ngôi nhà với đầy đủ các sắc màu viền quanh con phố nhỏ. Trên vỉa hè, những cây hạnh nhân và anh đào đung đưa trong gió. Ở Luân Đôn, cây cối mọc tứ tung, cứ như chúng thích mọc chỗ nào thì mọc vậy, và chẳng hiếm hoi gì khi thấy đây đó vài khách bộ hành bước xuống lòng đường để đi vòng qua một cành cây tuyệt luân ngăn cản người bước qua.

Những bước chân của anh vang vọng trong đêm tĩnh. Anh dừng lại trước ngôi nhà số 4.

Ngôi nhà đã được chia đôi từ hồi đầu thế kỷ trước thành hai phần không bằng nhau, nhưng vẫn giữ được toàn bộ vẻ duyên dáng của nó. Những viên ngói đỏ của mặt tiền được phủ lên bởi một giàn cây đậu nành xum xuê leo đến tận mái nhà. Quá lên vài bậc thềm, hai cánh cửa ra vào đứng cạnh kề, mỗi cánh cho một gia đình, là hàng xóm của nhau. Bốn ô cửa sổ chiếu sáng cho các căn phòng, một cửa cho khu nhỏ mà một tuần trước đây vẫn còn dành cho ông Glover, ba cửa còn lại dành cho khu lớn, nơi Antoine sinh sống.

* * *

Antoine nhìn đồng hồ và tắt đèn bếp. Một cái bàn nông trại cũ kỹ bằng gỗ trắng ngăn cách với phòng khách, được trang bị hai cái tràng kỷ đệm mộc và một cái bàn thấp.

Xa hơn một chút, phía sau lớp vách kính, Antoine đã thu xếp một góc làm việc mà anh chia sẻ với con trai mình vào lúc làm bài tập ở nhà và lúc mà Louis thường vụng trộm chơi máy tính của bố nó. Toàn bộ tầng trệt mở thông ra phía sau, ra vườn.

Antoine băng qua cầu thang, vào phòng con trai, nó đã ngủ từ lâu. Anh kéo tấm drap phủ lên vai con, đặt một nụ hôn âu yếm lên trán nó, vùi mũi mình vào chỗ hõm nơi cổ nó để cảm nhận chút hơi ấm trẻ thơ và đi ra khỏi phòng, khẽ khàng khép cánh cửa lại.

* * *

Những ánh đèn sau ô cửa nhà Antoine vừa vụt tắt, thì Mathias trèo lên bậc thềm nhà mình, tra chìa vào ổ khoá của cửa ra vào và bước vào nhà.

Bên nhà anh, tầng trệt hoàn toàn trống hoang. Treo lơ lửng trên trần nhà, một ngọn đèn điện đung đưa ở đầu dây quần queo, toả ra một thứ ánh sáng sâu thẳm. Anh buông rơi gói đồ xuống sàn nhà và leo lên thăm trên tầng. Hai phòng được thông với phòng tắm. Anh đặt vali xuống chiếc giường gấp mà Antoine đã kê cho anh. Trên một kết hàng được sử dụng làm bàn ngủ, anh thấy lời nhắn của anh bạn chào đón anh đến ở ngôi nhà mới của mình. Anh bước lại gần cửa sổ,

phía dưới, mảnh vườn trải dài vài mét trong một đường cỏ hẹp. Mưa bắt đầu chảy thành dòng trên các gạch hoa. Mathias cuộn tròn lá thư của Antoine trong lòng bàn tay mình và để nó rơi xuống thềm nhà.

Những bậc cầu thang lại vang lên dưới bước chân anh, anh lấy gói hàng để ngay lối ra vào, ra khỏi nhà và đi lên phố theo hướng ngược lại. Phía sau anh, một tấm ri đô được kéo lại ở cánh cửa sổ bên nhà Antoine.

Khi quay lại Bute Street, Mathias mở hé cửa hiệu sách. Nơi đây vẫn còn bốc mùi sơn. Anh bắt đầu gỡ từng tấm bạt che ra khỏi các quầy sách. Cửa hàng rõ ràng là không rộng, nhưng những tủ sách tận dụng toàn bộ chiều cao đáng giá dưới trần nhà. Mathias thoáng nhìn thấy chiếc thang cũ trượt trên rãnh bằng đồng. Hồi nhỏ, anh mắc chứng chóng mặt và không thể chữa khỏi, do vậy anh quyết định toàn bộ tác phẩm không ở trong tầm tay với, có nghĩa là cao hơn hàng thứ ba sẽ không nằm trong số hàng bán, mà chỉ để trang trí. Anh bước ra khỏi cửa hàng, ngồi xổm trên vỉa hè và mở gói đồ. Anh lặng ngắm tấm biển bằng men sứ mà anh đang cầm và mơ màng những đầu ngón tay trên hàng chữ: “Hiệu sách Pháp”. Vòm cửa hoàn toàn phù hợp để treo biển. Anh lấy trong túi mình ra bốn chiếc vít dài, cũng cũ kỹ như tấm biển hiệu, và mở con dao Thụy Sĩ của mình ra. Bỗng một bàn tay đặt lên vai anh.

- Cầm lấy này, Antoine nói và chìa cho anh một chiếc tuốc-nơ-vít, cậu cần một chiếc lớn hơn thế.

- Và trong lúc Antoine giữ tấm biển, Mathias vận bằng tất cả sức lực của mình, khiến chiếc vít cắm sâu vào trong gỗ.

- Ông tớ có một hiệu sách ở thành phố Smyrne (bây giờ có tên Imir, một thành phố cảng của Thổ Nhĩ Kỳ, trên biển Ege). Khi thành phố bị đốt cháy, tấm biển hiệu này là vật duy nhất mà ông có thể đem theo. Hồi tớ còn là một thằng bé, thi thoảng ông vẫn lôi nó ra từ một ngăn kéo tủ búp-phê của ông, đặt lên bàn trong bếp và kể cho tớ nghe chuyện ông đã gặp bà như thế nào, ông đã say mê bà ra sao, và làm thế nào mà, mặc dù có chiến tranh, họ vẫn chưa bao giờ hết yêu nhau. Tớ không biết mặt bà, vì bà không bao giờ trở về từ trại tập trung.

Tấm biển đã được treo lên, đôi bạn ngồi bên bao lơn của hiệu sách, dưới ánh sáng mờ nhạt toả ra từ một ngọn đèn đường trên phố Bute Street, người này lắng nghe sự im lặng của người kia.

Chú thích

(4) Ở Anh, vô lăng xe được đặt ở bên trái.

(5) Dòng sông nổi tiếng chạy qua Luân Đôn.

(7) Cơ quan đầu não của Bộ ngoại giao của Pháp.

Chương 3

Tầng trệt của ngôi nhà tràn ngập ánh nắng, Antoine lấy hộp sữa trong tủ lạnh và rót ngập bát ngũ cốc của Louis.

- Đừng cho quá nhiều bố ơi, nếu không chúng sẽ nhũn hết, Louis vừa nói vừa đẩy tay bố nó ra.
- Đấy không phải cái có để đánh đổ hết phần còn lại ra bàn thế này! Antoine la lên khi với lấy tấm bọt thấm trên bồn rửa bát.

Có tiếng gõ cửa, Antoine băng qua phòng khách. Cánh cửa chỉ vừa hé mở, thì Mathias vẫn mặc nguyên pyjama, bước vào với vẻ dút khoát.

- Cậu có café không?
- Chào!
- Chào, Mathias trả lời và ngồi xuống cạnh Louis.

Cậu bé cúi gằm đầu xuống bát của mình.

- Ngủ ngon chứ? Antoine hỏi.
- Sườn trái của tớ ngủ rất ngon, còn sườn phải thì bị chật chỗ.

Mathias lấy một miếng bánh mỳ sấy trong giỏ đựng bánh rồi quết đầy bơ và mứt.

- Cái gì khiến cậu đến sớm quá vậy? Antoine vừa hỏi vừa đặt tách cafe trước mặt bạn.
- Cậu đã bắt tớ di cư đến Vương Quốc Anh hay vương quốc của Gulliver đấy hả?
- Có chuyện gì vậy?
- Chuyện rằng có một tia nắng mặt trời len vào bếp nhà tớ và rằng không thể chứa được hai người trong đó nên tớ đến dùng bữa ở nhà cậu. Cậu có mật ong không?
- Ở ngay trước mặt cậu!
- Thật ra, tớ nghĩ là hiểu được, Mathias tiếp tục trong lúc cắn ngập miếng bánh mỳ quết bơ. Ở đây, ki-lô-mét trở thành dặm, độ Celsius (nhà thiên văn học và vật lý của Thụy Điển, ông đã sáng tạo ra thang nhiệt kế và lấy tên mình đặt cho nó) trở thành độ Fahrenheit (nhà vật lý học người Đức, ông sáng tạo ra một nhiệt kế khí tử trọng và sự chia độ của nhiệt kế và nhiệt kế đó đã mang tên ông) và “nhỏ” được chuyển đổi thành “bé tí bé tí”.
- Tớ đã sang nhà ông hàng xóm của tớ dùng trà hai, ba lần, tớ nhận thấy rằng chỗ đó rất ấm cúng.
- Thế nhưng, nó không phải là ấm cúng, mà là bé tí bé tẹo!
- Louis rời khỏi bàn và leo lên phòng mình lấy cặp sách. lát sau, nó trở xuống.
- Nếu cậu không phiền, thì tớ sẽ đi đưa con trai đến trường. Cậu không đến hiệu sách à?
- Tớ đợi xe tải chuyển đồ đến.
- Cậu cần trợ giúp không?
- Ồ không, chỉ mất vài khắc thôi mà, chỉ mất thời gian gỡ hai cái ghế, một cái gối thì cái chòi nhỏ của tớ đã phát nổ ra rồi!
- Tuỳ cậu thôi! Antoine trả lời với giọng khô khốc. Sập cửa lại khi ra nhé.
- Mathias đuổi kịp khi Antoine đã đến bên Louis bên thềm nhà.
- Cậu có khăn tắm sạch để ở chỗ nào? Tớ sẽ tắm nhờ ở đây, trong phòng tắm nhà tớ, phải giơ chân lên để giữ vòi hoa sen.

- Cậu làm tớ bức lăm rồi đấy! Antoine trả lời và rời khỏi nhà.

Louis ngồi trên ghế của khách và tự đóng khóa dây bảo hiểm cho mình.

- Hẳn khiến mình bức thực sự, Antoine lăm bắm trong lúc cho xe chạy giầy lùì trên phố.

Một chiếc xe tải của hãng Delahaye Moving đang loay hoay để đỗ trước cửa nhà anh.

* * *

Mười phút sau, Mathias gọi điện cầu cứu Antoine. Anh đã sập cửa cẩn thận, như bạn yêu cầu, nhưng chùm chìa khoá của anh lại nằm trên bàn trong phòng ăn. Những người được thuê chuyển nhà đang chờ trước cửa, còn anh vẫn đang trong bộ pyjama đang đứng giữa phố..

Antoine vừa thả Louis xuống trường, liền quay ngược lại.

Người phụ trách Delahaye đã thuyết phục được Mathias để nguyên cho đội quân của ông ta làm việc; cứ khoa tay múa chân giữa đám người vận chuyển đồ đạc như thế, anh chỉ khiến tiến độ công việc chậm đi mà thôi.

Ông ta hứa, khi anh trở về nhà tối nay, mọi thứ sẽ được sắp đặt cẩn thận.

Antoine đợi Mathias tắm, khi xong xuôi, cả hai cùng ra đi trong chiếc xe hơi cũ kỹ có thể hạ mui, và lúc này mui đã được hạ xuống.

- Tớ thả cậu xuống rồi phải đi ngay đây, Antoine đã khá bị muộn giờ rồi đấy, Antoine nói lúc rời khỏi Clareville Glover

- Cậu đến văn phòng à? Mathias hỏi ngay.

- Không, tớ fải tạt qua một công trình.

- Không cần đi vòng qua hiệu sách đâu, ở đó vẫn còn nhiều mùi sơn lăm. Tớ đi cùng với cậu.

- Tớ dẫn cậu đi, nhưng cậu phải cẩn thận đấy nhé!

- Sao cậu lại nói thế?

Chiếc Austin Healey lao nhanh trên đường Old Brompton.

- Từ từ thôi, Mathias thốt lên.

Antoine nhìn anh bức mình.

- Giảm tốc độ đi nào! Mathias cố nài.

Antoine lợi dụng lúc có đèn đỏ để cúi xuống với chiếc ca-táp để dưới chân Mathias.

- Cậu có thể thay hãm phanh hộ tớ được không hả. Anh nói lúc ngồi dậy.

- Sao cậu lại đặt cái này lên đầu gối tớ? Mathias hỏi.

- Mở ra và xem cái ở trong đó đi.

Mathias lấy từ đó ra một tài liệu, vẽ dò xét.

- Giờ nó ra!

Ngay khi xe tiếp tục rờ máy, bản đồ kiến trúc dính chặt vào mặt Mathias, và anh cố sức mà không sao thoát khỏi ra được trong suốt chặng đường đi. Sau đó ít phút, Antoine đậu xe dọc theo vỉa hè, trước một luồng cổng xây bằng đá tẩm, một cánh cổng bằng sắt gò hướng vào một ngõ cụt. Anh với lấy bản đồ án và chui ra khỏi chiếc Austin.

Tứ phía, những phiến đá xiên vẹo, những mews (khu chuồng ngựa được biến đổi thành nhà để xe hay những căn hộ nhỏ ở vùng nông thôn), những chuồng ngựa cũ, đã được sửa sang lại thành những ngôi nhà nhỏ. Các mặt tiền được sơn màu lòe loẹt bị khuất dưới những cây hồng leo, các mái nhà thấp nhỏ, khi được lợp bằng ngói gỗ, lúc được lợp bằng đá đen mỏng. Cuối phố, một ngôi nhà xây, bề thế hơn tất cả các ngôi nhà khác, chế ngự cả khu. Một cánh cửa bằng gỗ sến được dựng trên cao vài bậc thềm. Antoine giục bạn, đang kéo lê chân bước đi, theo sát mình.

- Tớ hy vọng là không có chuột cống chứ, Mathias hỏi khi tiến lại gần.

- Vào đi!

Mathias khám phá ra cả một không gian rộng mênh mông, được các cửa sổ lớn rọi sáng, nơi một vài người công nhân đang làm việc. Ở giữa có một cầu thang thông lên gác, một gã cao lớn có dáng vẻ như bị trật khớp, tiến về phía Antoine với một bản vẽ trong tay.

- Tất cả đều đang chờ anh!

Được thừa hưởng dòng máu Scotland từ người cha và dòng máu Normandie từ người mẹ, McKenzie ngoài ba mươi tuổi, nói một thứ tiếng Pháp nhuộm một thứ trọng âm làm lộ nguồn gốc lai của anh ta. Anh ta chỉ vào căn gác lửng và chất vấn Antoine.

- Anh đã có quyết định rồi chứ?

- Vẫn chưa, Antoine trả lời.

- Tôi sẽ chẳng thể có thiết bị vệ sinh đúng thời hạn mất. Tôi phải gửi đơn đặt hàng muộn nhất là tối nay.

Mathias tiến lại gần họ.

- Xin lỗi, anh nói, về bức mình. Cậu không bắt tớ đi xuyên Luân Đôn để giải quyết một vấn đề về nhà xí chứ hả?

- Chờ tớ một lát được chứ? Antoine trả lời trước khi quay về phía người chủ dự án của mình.

Những tay cung ứng vật tư của anh ấy mà, họ làm tôi bức mình lắm rồi đấy, McKenzie ạ!

- Tôi cũng thế, bọn cung ứng vật tư khiến tôi bức cả mình, Mathias vừa đáp vừa ngáp.

Antoine đưa mắt công kích bạn mình, Mathias phá lên cười.

- Thôi nào, tớ lấy xe của cậu, còn cậu thì bảo tay trưởng hãng chở về nhé. Được chứ hả McKenzie?

Antoine giữ cánh tay Mathias và kéo về phía mình.

- Tớ cần biết ý kiến của cậu, ba hay bốn?

- Nhà xí ấy hả?

- Đây là một nơi chứa xe bò trước đây và hãng đã mua lại từ năm ngoái. Tớ đang lưỡng lự không biết chia nó làm ba hay bốn căn hộ.

Mathias đưa mắt ngắm xung quanh mình, anh ngẩng đầu nhìn gian gác lửng, lại quay quanh mình một lần nữa rồi hai tay chống nạnh.

- Một căn thôi.

- Thôi được rồi, lấy xe ô tô đi.

- Cậu hoit thì tớ trả lời cậu thôi!

Antoine bỏ mặc Mathias và quay lại gặp những người thợ xây đang chăm chú phá một cái lo sưởi cũ kỹ. Mathias tiếp tục quan sát ngôi nhà, anh trèo lên gác, tiến lại gần một bản vẽ treo trên tường, quay lại phía lan can căn gác lửng, dang rộng hai cánh tay và kêu lên bằng một giọng vang như sấm:

- Một căn hộ duy nhất, hai nhà xí, thoải mái cho tất cả mọi người.

Sửng sốt, những người công nhân ngừng lên, trong lúc Antoine tuyệt vọng đưa tay ôm đầu.

- Mathias, tớ đang làm việc, Antoine kêu lên.

- Nhưng tớ cũng đâu có chơi!

Antoine trèo vội lên các bậc thang để đến gặp Mathias trên gác.

- Cậu chơi trò gì thế?

- Tớ có một ý tưởng thế này! Bên dưới, cậu sửa sang cho chúng ta một căn phòng lớn và ở đây,

cậu chia gian gác thành hai phần... theo chiều thẳng đứng. Mathias nói thêm trong lúc lấy hai bàn tay mình vạch ra một đường ranh giới tưởng tượng.

- Theo chiều thẳng đứng à? Antoine tiếp tục, giận điên lên.

- Khi còn bé, biết bao lần chúng ta đã nói rằng sẽ chia sẻ cùng một mái nhà, cậu độc thân, tớ cũng vậy, đúng là một dịp mơ cũng không thấy chứ lại.

Mathias duỗi thẳng hai cánh tay đang vắt chéo và lặp lại “chia dọc ra”.

- Chúng ta không còn là những chú nhóc nữa rồi! Và nếu như, một trong hai ta về nhà với một người đàn bà, thì sẽ chia cô ta ra như thế nào đây hả? Antoine vừa cười vừa thì thầm.

- Thế thì..., nếu ai trong hai chúng ta về nhà với một cô ả, thì hẳn sẽ... đi ra ngoài.

- Ý cậu muốn nói, không được có đàn bà trong nhà à?

- Chính thế! Mathias trả lời trong lúc còn đang rộng hai cánh tay ra thêm nữa. Xem này, anh nói thêm, trong lúc vung vẩy bản vẽ, ngay cả tớ, người chẳng phải kiến trúc sư gì ráo, cũng có thể hình dung ra căn nhà mơ ước ấy sẽ như thế nào.

- Thế thì đi mà mơ, còn tớ thì tớ có việc phải làm đây! Antoine vừa trả lời vừa giăng bản vẽ ra khỏi tay Mathias.

Trong lúc đi xuống, Antoine quay lại phía bạn, vẻ buồn buồn.

- Hãy tiêu hoá một lần dứt khoát cho xong chuyện ly dị của cậu đi và để yên cho tớ làm việc.

Mathias lao vội ra hành lang để chốt vấn khi Antoine vừa quay lại với McKenzie.

Cậu đã bao giờ thấy một cặp tâm đầu hợp ý suốt mười lăm năm nay như chúng mình chưa? Và con cái của chúng ta nữa, chúng đã chẳng sung sướng được đi nghỉ hè cùng nhau ư? Cậu biết rõ rằng chuyện đó đã diễn ra tốt đẹp giữa chúng ta kia mà. Mathias lý luận.

Sững sờ, những người công nhân đã dừng hết cả lại ngay từ đoạn đầu cuộc đối thoại. Một người đang quét, một người đang đắm chìm vào việc đọc những lời ghi chú kỹ thuật, còn người thứ ba thì đang lau rửa dụng cụ.

Điên tiết, Antoine bỏ mặc người chủ hăng của mình và ra khỏi căn nhà, đi vào ngõ cụt. Mathias chạy vội xuống cầu thang, trấn an Mc Kenzie bằng một cái nháy mắt thân thiện, rồi chạy đến bạn trong xe ô tô.

- Tớ không hiểu tại sao cậu lại nổi cáu như vậy chứ? Tớ thấy đó là một ý hay đấy. Vả lại, thật dễ dàng cho cậu, cậu không phải dọn đến ở trong một cái tủ hộc.

- Lên xe đi, nếu không tớ sẽ bỏ cậu lại đây đấy, Antoine vừa trả lời mở cửa xe.

McKenzie đuổi theo và ra hiệu dừng lại, Thở hổn hển, anh ta hỏi rằng liệu mình có thể đi quá giang được không, có công việc ngậ đầu đang chờ anh ta ở hăng. Mathias ra khỏi xe để anh ta trèo vào. Bất chấp khổ người đồ sộ của mình, McKenzie cố gắng xoay sở hết mức có thể trên cái giống như là ghế sau chiếc xe mui tháo và chiếc AustinHealey lao đi trong các đường phố Luân Đôn.

Kể từ lúc họ rời khỏi ngõ cụt, Antoine chưa nói một lời nào. Chiếc Austin được đỗ trong Bute Street, ngay trước hiệu sách Pháp. Mathias gập ghế lại để giải phóng McKenzie, nhưng anh chàng này đang chìm sâu trong suy nghĩ của mình, chẳng động đậy gì cả.

- Nói như thế có nghĩa là, McKenzie thì thầm, nếu hai anh sống với nhau thì điều đó thật tiện cho đơn đặt hàng của tôi.

- Hẹn tối nay cùng nhé! Mathias vừa nói vừa đi, vẻ hớn hở

.

Antoine ngay lập tức đuổi lịp anh.

- Cậu có thôi ngay chuyện này đi không hả? Chúng ta là hàng xóm của nhau, thế là hay lắm rồi, không đúng thế à?

- Chúng ta ai sống nhà này, chuyện này hoàn toàn khác hẳn! Mathias trả lời.

- Cậu đã bị cái gì ám thế hả? Antoine hỏi, vẻ lo lắng.

- Vấn đề không phải chỉ là độc thân, mà là sống cô độc.

- Sống độc thân ít nhiều, chẳng phải là vậy hay sao? Thế nhưng chúng ta đâu có sống cô độc, chúng ta sống với lũ trẻ nữa kia mà.

- Cô độc!

- Nói gì cậu cũng sẽ lặp lại thế à?

- Tớ muốn một ngôi nhà với những đứa trẻ vui cười, tớ muốn có cuộc sống thật sự khi tối đến thì trở về nhà mình, nó không còn muốn những chủ nhật thăm thế nữa, tớ muốn có những kỳ nghỉ cuối tuần vui vẻ với những lũ trẻ vui cười.

- Cậu nói điều đó hai lần rồi đấy!

- Thế thì sao nào, cậu sẽ gặp rắc rối nếu chúng cười hai lần liền à?

- Cậu đã thấy cô đơn đến vậy à? Antoine hỏi.

- Vậy thôi, cậu đi làm việc đi, McKenzie đang ngủ gà trong xe cậu rồi đấy, Mathias nói lúc bước vào hiệu sách của anh.

Antoine theo bạn vào bên trong, và chặn ngang đường.

- Nếu chúng ta sống cùng nhà, thì tớ sẽ được lợi gì trong chuyện đó?

- Tớ không biết, cậu có thể dạy tớ nấu ăn.

- Tớ nói có sai đâu, cậu sẽ chẳng bao giờ thay đổi cả! Antoine vừa nói vừa đi ra.

- Chúng ta sẽ thuê một baby-sister, và chúng ta sẽ mất gì ngoài chuyện cười bò ra với nhau chứ?

- Tớ phản đối chuyện thuê người trông trẻ! Antoine lầm bầm khi đi về phía xe ô tô của anh. Tớ đã để mất mẹ nó, giờ thì không thể để xảy ra chuyện một ngày nào đó, con trai tớ sẽ bỏ tớ do tớ đã không chăm sóc nó.

Anh ngồi vào sau tay lái và khởi động máy. Bên cạnh anh, McKenzie đang ngáy, mũi chúi vào một tờ giấy ăn. Hai cánh tay khoanh chéo, trên ngưỡng cửa hiệu sách, Mathias gọi với Antoine.

- Văn phòng cưng ở ngay trước mặt kia!

Antoine lay McKenzie và mở cửa xe.

- Anh còn làm gì ở đây thế hả? Tôi tưởng anh còn phải làm một việc gì đó điên rồ lắm cơ mà! Từ cửa hàng mình, Sophie quan sát cảnh xảy ra. Cô lắc đầu và quay vào trong phòng phía sau cửa hiệu.

Chương 4

Mathias phấn chấn vì lượng khách viếng thăm trong ngày của hiệu sách. Nếu như, khi bước vào, khách hàng ngạc nhiên vì không thấy ông Glover, thì tất cả lại đón tiếp anh rất nồng nhiệt. Con số bán trong ngày thậm chí còn làm anh ngạc nhiên. Ăn tối sớm trên quây của Yvonne, Mathias kể từ đây đã thấy le lói khả năng đứng đầu trong một công việc làm ăn nho nhỏ, xuôi chiều mát mái, và có thể nó sẽ cho phép anh một ngày nào đó tặng cho con gái mình xuất học tại Oxford mà anh hằng mơ ước cho nó. Anh đi bộ về nhà khi đêm bắt đầu buông xuống. Fre'de'ric Delahaye đưa trả lại anh chìa khoá và chiếc xe tải mất hút nơi đầu phố.

Anh ta đã giữ lời hứa. Những người được thuê chuyển nhà đã kê chiếc ghế tràng kỷ và bàn thấp dưới tầng trệt, những tấm đệm giường và bàn đêm đặt trong hai phòng nhỏ trên gác. Những chiếc móc áo đã được xếp gọn, bát đĩa đã tìm thấy vị trí của chúng trong gian bếp nhỏ, được đặt dưới cầu thang. Anh ta chắc chắn cũng phải có tài, nơi này thật sự chẳng rộng rãi gì và mỗi xăng-ti-mét vuông kể từ đây đã được sử dụng triệt để. Trước khi đổ ập xuống giường mình, Mathias sắp đặt lại phòng ngủ của con gái, gần như y chang căn phòng của cô bé ở Paris trong những ngày nghỉ hè.

* * *

Phía bên kia tường, Antoine khép cánh cửa phòng Louis lại. Câu chuyện buổi tối là hoàn toàn hợp lý, hàng ngàn câu hỏi mà con trai anh chẳng bao giờ quên đặt ra cho bố trước khi đi ngủ. Nếu như người bố khoan khoái khi thấy con mình thui ngủ, thì người kể chuyện, tổng luc nhón chân đi xuống cầu thang, lại tự hỏi vào thời điểm nào thì con trai anh đã tuột khỏi câu chuyện nhĩ. Vấn đề rất quan trọng, bởi chính tại điểm đó mà anh cần phải tiếp tục diễn biến câu chuyện. Ngồi vào bàn trong phòng ăn, Antoine giở bản vẽ nhà để xe bò cũ ra, sửa lại những đường kẻ. Rất muộn trong đêm, sau khi đã dọn dẹp nhà bếp, anh gửi tin nhắn cho McKenzie, hẹn gặp anh ta ở công trình vào mười giờ sáng hôm sau.

* * *

Ông chủ hãng đến rất đúng giờ. Antoine đưa bản vẽ mới cho McKenzie.

- Hãy quên các vấn đề với các nhà cung ứng vật liệu của anh đi trong vài giây, và hãy cho tôi biết anh suy nghĩ thật sự về điều này thế nào? Antoine nói.

Lời tuyên án của người cộng sự được đưa ra ngay tức thì. Biến chỗ này thành một nơi ở rộng lớn duy nhất sẽ khiến công việc thi công chậm trễ đến ba tháng. Chắc sẽ phải xin lại các giấy phép cần thiết, xem lại tất cả các dự toán, và tiền thuê đề khấu hao những chi phí của một mặt bằng, như vậy sẽ đắt khủng khiếp.

- Anh nói khủng khiếp là như thế nào hả? Antoine chất vấn.

Mckenzie thì thầm với anh một con số khiến nah giật nảy mình.

Antoine giằng lấy bản can trên đó anh đã sửa đổi dự án ban đầu và ném nó vào một thùng rác ở công trường.

- Tôi đưa anh trở lại văn phòng chứ? Anh hỏi người chủ hãng.

- Tôi có rất nhiều việc phải làm ở đây, tôi sẽ gặp anh vào cuối buổi sáng. Thế thì hai hay bốn căn hộ đây hả?

- Bốn đi! Antoine trả lời và rời khỏi hiện trường.

Chiếc Austin Healey biến mất ở đầu con phố cụt. Thời tiết thật dịu mát và Antoine quyết định đi xuyên qua Hyde Park. Ở lối ra của công viên, anh đã để mặc cho đèn tín hiệu chuyển sang màu đỏ ba lần liền. Dây ô tô đỗ sau chiếc Austin không ngừng dài thêm ra. Một viên cảnh sát cưỡi ngựa chạy nước kiệu lên lối đi cạnh đường ô tô. Anh ta dừng lại ngang hàng với chiếc xe muoi đang đỗ ven đường và nhìn Antoine lúc này vẫn đang chìm đắm trong những suy nghĩ của mình.

- Trời đẹp đấy chứ, phải vậy không? Người cảnh sát hỏi.

- Tuyệt vời! Antoine trả lời khi nhìn ngắm nền trời.

Người cảnh sát chỉ tay vào đèn tín hiệu vừa chuyển sang màu cam và hỏi Antoine: “Tiện đây xin hỏi, màu đèn đây có khiến ông nghĩ tới cái gì không?” Antoine liếc nhanh vào kính chiếu hậu và hải hùng phát hiện sự tắc nghẽn do anh gây ra. Anh cáo lỗi, vào số ngay và bắt đầu tiến lên dưới con mắt vui vẻ của người kỵ sĩ, anh ta đã phải xuống ngựa để phân luồng xe cộ.

- Không hiểu cái gì đã ám mình để bảo hấn đến đây lập nghiệp nhỉ? Antoine cầu nhàu khi chạy ngược lên trên phố Queen’s Gate.

Anh đậu xe trước cửa hiệu của Sophie. Cô hàng hoa có dáng vẻ của một nhà sinh học trong chiếc blouse trắng. Cô tranh thủ ngày đẹp trời để sửa lại mặt tiền cửa hàng. Những bó hoa huệ, mẫu đơn, hồng trắng và đỏ được xếp trong những xô đứng thẳng hàng trên vỉa hè, tranh đua hương sắc.

- Anh đang bực mình à? Cô hỏi ngay khi nhìn thấy anh.

- Sáng nay em có nhiều khách không?

- Em hỏi anh trước cơ mà!

- Không, anh hoàn toàn không bực mình! Antoine trả lời, giọng cầu nhàu.

Sophie quay lưng lại anh và bước vào trong cửa hàng, Antoine đi theo cô.

- Anh biết đấy Antoine, cô vừa nói vừa đi lại phía sau quầy, nếu việc viết những lá thư ấy khiến nah buồn chán thì em sẽ tự xoay sở bằng cách khác vậy.

-Ồ không, chẳng liên quan gì đến chuyện ấy. Chính Mathias khiến anh bận tâm, hấn đã chán cảnh sống một mình rồi.

- Anh ấy sẽ không còn một mình nữa, bởi anh ấy sẽ sống cùng với Emily.

- Hấn muốn bọn anh ở cùng với nhau.

- Anh đang đùa đấy à?

- Hấn nói rằng điều đó sẽ tuyệt vời cho bọn trẻ.

Sophie quay đi để tránh cái nhìn của Antoine rồi lẩn vào phòng phía sau. Cô sở hữu một nụ cười đẹp nhất trần gian và là một trong những nụ cười dễ lây truyền nhất.

- À, vâng, bọn trẻ của các anh có hai ông bố cũng là điều rất bình thường, cô vừa nói vừa lau khô nước mắt.

- Em sẽ không bắt anh biện hộ về sự bình thường đấy chứ, ba tháng trước đây em đã chẳng nói với anh rằng sẽ kiếm một đứa trẻ từ một tay không quen biết là gì!

Khuôn mặt Sophie thay đổi ngay lập tức.

- Cám ơn vì nhắc lại cho em thời khắc cô độc gớm ghiếc ấy.

Antoine tiến lại và cầm tay cô.

- Cái điều thật không bình thường, ấy là trong một thành phố bảy triệu rưỡi dân những người như Mathias và em lại vẫn cứ độc thân.

- Mathias chỉ vừa mới đến đây thôi... còn anh, anh thì có lẽ không độc thân đâu nhỉ?

- Anh thì người ta chẳng thêm để ý tới đâu, Antoine thì thầm. Anh đã không nhận thấy rằng hẳn lại cô đơn đến mức ấy.

- Ai cũng cô đơn hết Antoine ạ, ở đây, ở Paris hay ở nơi nào khác. Con người ta có thể lẩn trốn sự cô độc, chuyển nhà, làm mọi chuyện để gặp gỡ mọi người, và điều đó chẳng thay đổi gì cả. Vào cuối ngày, ai về nhà nấy. Những người sống có đôi không hiểu hết sự may mắn của họ. Họ đã quên những buổi tối trước một khay thức ăn, sự bồn chồn trước ngày nghỉ cuối tuần đang tới, ngày chủ nhật hy vọng có tiếng chuông điện thoại. Có hàng triệu người như chúng ta trong tất cả các thủ đô trên thế giới. Tin vui duy nhất đó là chẳng có gì mà mình phải cảm thấy quá khác với những người khác.

Antoine luồn tay vào mái tóc cô bạn thân nhất của mình. Cô né tránh cử chỉ ấy của anh.

- Đi về làm việc đi, em đang có đầy việc phải làm đây này.

- Tối nay em sẽ đến chứ?

- Em không muốn, Sophie trả lời.

- Anh tổ chức bữa cơm này cho Mathias, cuối tuần này Valentine sẽ đi, em phải đến đấy, anh không muốn ở một mình với hai người bạn họ. Hơn nữa, anh sẽ làm cho em món mà em thích nhất.

Sophie mỉm cười với Antoine.

- Món mì cô-qui-ét với giăm-bông à?

- Tám rưỡi nhé!

- Lũ trẻ sẽ ăn tối cùng chúng ta chứ?

- Anh tin tưởng vào em đấy, Antoine trả lời và đi ra.

Ngồi trong quầy sau hiệu sách, Mathias đọc thư tín gửi đến trong ngày. Vài tờ hoá đơn thanh toán, một tờ quảng cáo và một lá thư của trường học thông báo cho anh ngày giờ của buổi họp phụ huynh sắp tới. Một phong thư được gửi cho ông Glover, Mathias với lấy mẫu giấy nhỏ nằm ở đáy sâu ngăn kéo kết thu tiền và chép lại trên phong bì địa chỉ ống chủ của mình đang sống ở Kent. Anh tự hứa sẽ đi gửi cho ông vào giờ ăn trưa.

Anh gọi cho Yvonne để đặt bữa trưa cho mình. “Đừng quấy rầy tôi vì những việc không đâu như thế, bà trả lời, cái ghế thử ba ở quầy từ giờ là để giành cho anh rồi.”

Chiếc chuông nhỏ ở cửa thánh thót reo. Một phụ nữ trẻ duyên dáng vừa bước vào hiệu sách. Mathias bỏ mặc đồng thư tín của mình.

- Anh có báo Pháp chứ? Cô gái hỏi.

Mathias chỉ kệ sách báo bày gần cửa ra vào. Cô gái trẻ lấy một tờ đối với mỗi nhật báo và tiến lại quầy trả tiền.

- Cô có nhớ quê nhà không? Mathias hỏi.

- Chưa, vẫn chưa nhớ gì cả, cô gái trả lời, giọng nghịch ngợm.

Cô tìm tiền trong túi và khen ngợi cách trang trí cửa hàng mà cô thấy thật trang nhã. Mathias cảm ơn và cầm những tờ báo từ tay cô. Audrey nhìn xung quanh. Trên cao một tủ sách, một ấn phẩm thu hút sự chú ý của cô, cô liền kiễng chân lên xem.

- Có phải trên cao kia là cuốn Lagarde et Michard lit-térature du XVIII siècle hay không?

- Mathias tiến lại gần kệ sách và gật đầu xác nhận.

- Tôi có thể mua nó chứ ?

- Tôi có một bản còn tốt và mới hơn thế, nằm ngay phía trước mặt cô kia, Mathias khẳng định và rút ngay một cuốn sách khỏi kệ.

Audrey xem ấn phẩm mà Mathias đưa cho và trả lại anh ngay tức thì.

- Cuốn này là của thế kỷ XX đấy chứ ?

- Đúng thế, nhưng nó còn gần như mới tinh. Cách nhau ba thế kỷ, đương nhiên là phải có khác biệt. Cô nhìn này, không có một nếp gấp, không có một vết giầy bẩn nào cả.

Cô gái cười phá lên và chỉ cuốn sách ngự trên nóc sách.

- Anh lấy cho tôi cuốn sách kia chứ ?

- Tôi có thể cho người đem đến cho cô, nếu cô muốn, nó nặng lắm đấy, Mathias trả lời.

Audrey ngó anh, sững sờ.

- Tôi đến trường Trung học Pháp, nãy ở đầu phố kia thôi, tôi thích tự mình đem đi hơn.

- Tuỳ ý cô vậy, Mathias phục tùng trả lời.

Anh lấy cái thang gỗ cũ kỹ, cho nó trượt trên đường rãnh bằng đồng đến tận ngang hàng với kệ sách chứa cuốn Lagarde et Michard.

Anh thở sâu, đặt chân lên bậc thang đầu tiên, nhắm chặt mắt và vừa trèo vừa làm những động tác khả dĩ nhất mà anh có thể thực hiện. Đến được độ cao cần thiết, bàn tay anh lần sờ tìm kiếm. Chẳng thấy gì cả, Mathias hé mở mắt, xác định chỗ bìa sách, cầm lấy nó và cảm thấy mình không thể bước xuống được. Trống ngực anh đập tình thích, anh dùng hết sức mình, bám chặt vào cái thang, hoàn toàn tê liệt.

- Ổn chứ ?

Giọng Audrey vang tới làm ù tai anh.

- Không, anh thì thầm.

- Anh có cần giúp không?

Từ “có” của anh nhỏ đến nỗi chỉ nghe được loáng thoáng. Audrey liền trèo lên chỗ anh đứng. Cô đỡ cuốn sách thật nhẹ nhàng và ném nó xuống đất. Sau đó, đặt tay mình lên tay Mathias, cô vừa chỉ dẫn vừa hỗ trợ anh. Hết sức kiên trì, cô đã đưa anh xuống được ba bậc thang. Lấy thân mình bảo vệ anh, cô đã thuyết phục được với anh rằng đã sắp xuống tới đất rồi. Anh thì thào nói cần thêm chút thời gian nữa. Khi Antoine bước vào hiệu sách thì Mathias đang ôm ghì Audrey chỉ còn cách mặt đất có một bậc thang.

Cô gỡ vòng tay ôm ghì của anh ra. Cố tìm lại vẻ trang nghiêm, Mathias nhặt cuốn sách lên, cho vào một túi sách bằng giấy và đưa nó cho cô gái. Anh từ chối nhận tiền cô trả, anh thật vui được tặng nó cho cô. Cô gái cảm ơn anh, rồi rời khỏi hiệu sách dưới con mắt hết sức tò mò của Antoine.

- Tớ có thể biết chính xác cậu vừa làm gì không?

- Nghề nghiệp của tớ thôi!

Antoine ngó sững mặt bạn, vẻ nghi ngờ.

- Tớ có thể giúp gì cho cậu đây? Mathias hỏi?

- Bọn mình có hẹn ăn trưa cùng nhau.

Mathias nhận ra những tờ báo còn nằm gần quầy trả tiền. Nặng nề lập tức, anh vợ lấy chúng, nói Antoine chờ một lát rồi chạy vội trên vỉa hè. Chạy nhanh đến huyệt hơi, anh ngược lên Bute Street, rẽ vào Harrington Road, và đã đuổi kịp Audrey tại ngã năm, gần sát những khu vực của trường học.

- Chẳng cần phải làm thế đâu, Audrey nói khi cảm ơn anh.
 - Tôi thật là hề quá, phải thế không?
 - Không đâu, không chút nào; chóng mặt cũng có thể chữa khỏi đấy, cô nói thêm trong lúc vượt qua khỏi bức hàng rào của trường học.
- Mathias nhìn cô đi xuyên qua sân; lúc trở lại hiệu sách, anh quay lại và nhìn thấy cô đi về phía sân chơi. Vài giây sau, đến lượt Audrey quay lại và nhìn thấy anh mất hút ở góc phố.
- Cậu có đầu óc buồn bán đấy, Antoine nói lúc anh quay về.
 - Cô ấy đã hỏi tớ một cuốn Lagarde et Michard, cô ấy đến trường trung học, vậy đó là một nhà giáo, nên cậu đừng trách tớ đã làm hết mình cho sự nghiệp giáo dục con em chúng ta nhé.
 - Nhà giáo hay là không, cô ta thậm chí còn chẳng trả tiền mua báo!
 - Đi ăn chứ hả, Mathias nói và mở cửa cho Antoine.
- Sophie bước vào nhà hàng và đến chỗ Antoine và Mathias. Yvonne mang đến cho họ món gratin (Đây là món ăn ngon của người Pháp. Thức ăn được bỏ lò, khiến cho lớp trên cũng cháy xém lại) độc quyền.
- Ở quán của cô, có vô số thứ ngon! Mathias nói, công việc chạy chứ ạ!
- Antoine đập cho anh ta một cú dưới gầm bàn. Yvonne quay đi mà không nói một lời.
- Có chuyện gì vậy, tớ lại nói câu gì lẽ ra không nên nói à?
 - Cô ấy đang gặp rất nhiều khó khăn. Buổi tối, hầu như chẳng có ma nào đến cả, Sophie nói trong lúc lấy thức ăn cho Antoine.
 - Cách trang trí hơi cổ rồi, cô ấy cần phải tân trang lại thôi.
 - Cậu trở thành chuyên gia trang trí rồi à? Antoine hỏi.
 - Tớ nói vậy là để giúp đỡ thôi. Hãy công nhận rằng cái khung cửa kia không phải có từ hôm qua đâu!
 - Thế còn cậu, cậu thì có từ khi nào? Antoine nhún vai vặn lại.
 - Các anh đúng là hai thằng nhãi xấu tính.
 - Cậu có thể đảm nhận việc tân trang, đấy là nghề của cậu, không đúng à? Mathias tiếp tục.
 - Yvonne không có khả năng, cô ấy rất ghét vay mượn, lối nghĩ cũ nó thế, Sophie trả lời. Cô ấy có lý đấy, giá em có thể rũ bỏ được những khoản vay mượn của em thì tốt!
 - Thế mình bó tay không làm gì cả à? Mathias cố nài nỉ.
 - Cậu ăn đi và cậu im miệng năm phút thôi có được không hả? Antoine nói.

* * *

Quay về văn phòng, Antoine bắt tay vào việc để bù lại những chậm trễ tích tụ trong tuần. Mathias đến đây đã khiến lịch trình hàng ngày của anh có phần rối loạn. Buổi chiều qua đi, mặt trời đã xuống đằng sau những khung cửa sổ rộng, Antoine ngó đồng hồ. Chỉ còn thời gian đi đón con trai ở trường, đi mua một số thứ và về nhà chuẩn bị bữa tối.

Louis bày bàn ăn và ngồi vào góc bàn để làm bài tập, trong lúc Antoine tắt bếp trong bếp và lơ đãng nghe bập bõm phóng sự phát trên kênh TV5 châu Âu trên tivi đặt ở phòng khách. Nếu Antoine ngược mắt lên, thì anh hẳn đã nhận ra người phụ nữ trẻ đã gặp trong hiệu sách của Mathias vài giờ trước đó.

Valentine đến đầu tiên, đi cùng con gái, Sophie bấm chuông vài phút sau đó, còn Mathias, là bạn hàng xóm tốt bụng, thì tới sau cùng. Họ ngồi xung quanh bàn, trừ Antoine không rời đồng xoong chảo của anh. Đeo một tấm tạp dề, anh lôi một món bốc hơi nghi ngút ra khỏi cái lò và đặt nó lên bàn bếp. Sophie đứng dậy để giúp anh, Antoine đưa cho cô hai cái đĩa.

- Món sườn đậu xanh là của Emily, món khoai nghiền là của Louis! Món mì cô-qui-ét của em sẽ xong trong khoảng hai phút nữa và món khoai băm thịt của Valentine xong rồi đây.

- Thế còn đĩa thứ bảy sẽ là gì? Cô tinh nghịch hỏi.

- Cùng loại như của Louis, Antoine đang tập trung vào việc, trả lời.

- Anh sẽ ăn cùng mọi người chứ hả? Sophie chất vấn lúc đi về phía bàn ăn.

- Có chứ, có chứ, Antoine hứa.

Sophie ngó nhìn anh trong giây lát, nhưng Antoine giục cô làm đi; món khoai nghiền của Louis sẽ nguội mất. Tới lúc đem món của Mathias và của Valentine đến bên bàn, anh mới chịu rời khỏi địa hạt của mình. Anh đặt món trước mặt mỗi người và chờ xem phản ứng của họ.

Valentine thích mê đi trước đĩa thức ăn của mình.

- Em sẽ chẳng có món ngon thế này khi về Paris đâu, anh vừa nói vừa quay lại bếp.

Antoine chẳng mấy chốc đem món mì cô-qui-ét của Sophie và chờ cô nếm xong mới quay lại với đồng xoong chảo của mình.

- Đến ngồi đi Antoine, Sophie nài nỉ.

- Anh đến ngay đây, anh trả lời, với miếng bọt thấm trong tay.

Những món ăn của Antoine làm cả bàn tiệc hân hoan, còn đĩa của anh thì vẫn nguyên vẹn. Sắp cái này dọn cái kia, anh thỉnh thoảng mới tham gia vào cuộc nói chuyện vui nhộn suốt buổi tối. Những đứa trẻ nhìn trời đất vẫn vơ, Sophie lánh đi, để đưa lũ trẻ lên gác ngủ. Louis ngủ gật trong cánh tay của người mẹ nuôi, ngay cả trước lúc cô đặt nó vào giường. Cô nhón chân bước đi nhưng quay lại ngay, vì không sao cưỡng được ý muốn thơm cậu bé một thôi một hồi. Trong giấc mơ của mình, cậu bé mở hé hé mắt, lấp bắp một câu gì đó tựa tựa như “Darfour”. Sophie trả lời, “ngủ đi cục cưng” và đi ra, để cửa mở hờ.

Quay lại phòng khách, cô kín đáo đưa mắt nhìn Antoine đang lau bát đĩa, để mặc cho Mathias và Valentine trò chuyện.

Sophie lưỡng lự khi đến ngồi lại vào chỗ mình, nhưng Antoine đã đến bên bàn để đặt một bát lớn đầy kem sô-cô-la.

- Hôm nào anh nói cho em cách làm món này chứ? Valentine hỏi.

- Ừ, để hôm nào! Antoine trả lời rồi bước ra ngay.

Buổi tối kết thúc, Antoine đề nghị giữ Emily lại ngủ. Ngày mai anh sẽ đưa lũ trẻ đến trường.

Valentine vui vẻ chấp nhận ngay, thật vô ích khi đánh thức con gái chị dậy. Nửa đêm rồi, đã quá muộn để hy vọng Yvonne dành cho họ sự bất ngờ bằng một chuyến viếng thăm, tất cả mọi người ra về.

Antoine mở tủ lạnh, lấy một miếng pho-mát trên một cái đĩa, miếng bánh mì còn lại của mình và đến ngồi vào bàn để rút cuộc thì cũng đến lượt anh ăn tối. Có tiếng bước chân vang bên thềm cửa.

- Em nghĩ là em đã quên điện thoại di động ở đây, Sophie vừa nói vừa đi vào.

- Anh để nó trên quầy trong bếp, Antoine trả lời.

Sophie tìm thấy chiếc điện thoại di động của mình, đút nó vào trong túi. Cô chăm chú nhìn miếng bọt thấm đặt trên cái làm ráo nước của bồn rửa, lưỡng lự giây lát, và cầm nó lên tay.

- Em sao thế? Antoine hỏi. Em có vẻ thật bí ẩn.

- Anh có biết anh đã mất bao nhiêu thời gian với cái thứ này tối nay không? Sophie nói với một giọng bạc nhược khi lắc qua lắc lại miếng bọt thấm.

Antoine nhú mày.

- Anh lo lắng cho sự cô độc của Mathias, cô tiếp tục nói, thế còn sự cô độc của anh, thỉnh thoảng anh cũng nghĩ tới chứ?

Cô ném miếng bọt thấm về phía anh, nó đậu chính giữa mặt bàn, rồi rời khỏi nhà.

* * *

Sophie đã đi khỏi từ hơn một tiếng đồng hồ, mà Antoine vẫn đi loay quanh trong phòng khách nhà mình. Anh tiến sát bên bức tường, phía bên kia là chỗ Mathias ở. Anh cạo cạo bức vách, nhưng không có một tiếng nào đáp lại, người bạn thân của anh hẳn đã ngủ từ lâu rồi.

* * *

Một hôm nào đó, Emily hẳn sẽ thổ lộ trong nhật ký của mình rằng ảnh hưởng của Sophie lên bố nó là chắc chắn. Louis chắc sẽ ghi thêm bên lề rằng nó hoàn toàn đồng ý với bạn mình.

Chương 5

Valentine cuộn tấm drap xung quanh mình và ngồi dạng hai chân lên người Mathias.

- Anh có thuốc lá không?

- Anh không hút nữa.

- Còn em thì vẫn hút, chị nói khi đang lục tìm trong chiếc túi xách tay của mình ở chân giường. Tiến về phía cửa sổ, ngọn lửa từ hộp quẹt tỏa sáng khuôn mặt chị. Mathias không rời mắt khỏi người vợ cũ. Anh thích động tác của cặp môi chị khi hút thuốc, những cuộn khói xoáy bốc lên.

- Anh nhìn gì thế? Chị hỏi, khuôn mặt dán vào cửa sổ.

- Em.

- Em đã thay đổi quá nhiều à?

- Không.

- Em sẽ nhớ Emily khủng khiếp lắm đây.

Anh đứng dậy đến bên chị. Valentine đặt tay mình lên má Mathias, vuốt ve bộ râu chớm mọc của anh.

- Hãy ở lại đi! Anh thì thăm.

Chị rít mạnh một hơi điếu thuốc lá của mình, điếu thuốc nóng sáng lên nổ lạo xạo.

- Em vẫn luôn bức anh à?

- Thôi đi mà!

- Hãy quên điều anh vừa nói đi.

- Hãy quên điều anh vừa nói đi, xóa bỏ những gì anh đã làm đi, cuộc sống đối với anh là cái gì hả, một bức họa bằng bút chì à?

- Với những bút chì màu, có lẽ cũng chẳng đến nỗi tệ lắm đâu nhỉ!

- Hãy lớn lên đi, ông khốt của tôi ạ!

- Nếu anh mà lớn lên thì em có lẽ đã chẳng bao giờ phải lòng anh đâu.

- Nếu mà anh đã lớn lên sau đó, thì chúng ta đã luôn luôn bên nhau rồi.

- Hãy ở lại đi, Valentine, hãy cho chúng ta một cơ hội thứ hai đi.

- Đó là sự trừng phạt cho cả hai chúng ta, đôi lúc em còn có thể trở thành nhân tình của anh, chứ không bao giờ là vợ của anh được nữa.

Mathias cầm bao thuốc, anh phân vân rồi thả rơi xuống.

- Đừng bật đèn, Valentine thì thăm.

Chị mở cửa sổ và hít thứ không khí lạnh của buổi đêm.

- Ngày mai em lên tàu rồi, chị lắm bầm.

- Em đã nói là Chủ nhật kia mà, có ai đó chờ em ở Paris à?

- Thì có gì khác nào?

- Anh biết hẳn ta chứ?

- Đừng tra tấn chúng ta nữa đi, Mathias.

- Bây giờ, đúng hơn là em đang tra tấn anh đấy.

- Thế thì bây giờ anh hiểu những gì mà em đã từng cảm nhận rồi đấy; hơn thế nữa, hồi đó chúng ta vẫn chưa chia tay nhau.

- Hẳn làm nghề gì vậy?
- Cái đó thì có thể làm được gì chứ?
- Và khi em ngủ với hẳn, cũng rất dễ chịu chứ?

Valentine không trả lời, chị ném điều thuốc xuống phố và đóng cửa sổ lại.

- Tha lỗi cho anh, Mathias thì thầm.
- Em sẽ mặc quần áo và đi về nhà đây.

Có tiếng gõ cửa, cả hai người giật bản mình.

- Ai vậy? Valentine hỏi.

Mathias nhìn giờ ở đồng hồ đặt ngay trên bàn ngủ.

- Anh không biết, hãy ở lại đây nhé, anh xuống dưới xem, anh sẽ đem đồ của em lên.

Anh lấy một chiếc khăn tắm quấn quanh người và ra khỏi phòng. Những cú đập cửa tăng lên dồn dập gấp bội.

- Tôi đến ngay đây! Anh gào lên trong lúc đi xuống cầu thang.

Antoine, hai tay khoanh trước ngực, nhìn chăm chăm bạn mình với vẻ cả quyết.

- Này, hãy nghe tớ nói đây, có một thứ mà tớ sẽ không bao giờ chấp thuận: không có baby-sitter trong nhà đâu nhé! Chính chúng ta sẽ chăm sóc lũ trẻ.

- Cậu muốn nói đến chuyện gì thế?

- Cậu vẫn muốn chúng ta ở cùng một mái nhà chứ?

- Đúng thế, nhưng có lẽ không phải vào giờ này đâu!

- “Không-phải-vào-giờ-này” là có ý gì hả? Cậu chỉ muốn một nửa thời gian thôi à?

- Tớ muốn nói rằng chúng ta có thể bàn chuyện này sau mà!

- Không, không được, phải bàn ngay bây giờ! Chúng ta sẽ phải thiết lập những quy định và chúng ta phải tôn trọng chúng.

- Chúng ta sẽ bàn chuyện này, nhưng để mai đi!

- Đừng có lại bắt đầu nhé!

- Thôi được, Antoine, đồng ý với tất cả các loại quy định mà cậu muốn.

- Làm sao mà cậu lại đồng ý với tất cả các quy định mà tớ muốn thế hả? Thế nếu tớ nói chính cậu phải cho chó đi dạo tất cả các buổi tối, thì cậu cũng đồng ý chứ?

- A, thế thì không, không phải tất cả các buổi tối đâu!

- Đấy cậu thấy ngay rằng cậu đâu có đồng ý với tất cả mọi quy định!

- Antoine... chúng ta làm gì có chó chứ!

- Chó có làm tớ rối lên đấy nhé!

Valentine, quấn một chiếc drap quanh người, từ lan can cầu thang cúi xuống.

- Mọi chuyện ổn cả chứ? Chị hỏi, giọng lo lắng.

Antoine ngược mắt lên và gật đầu trấn an chị, chị liền quay ngay vào trong phòng.

- A, đúng thế cậu đang thực sự rất cô đơn đến mức như tôi nhìn thấy đây, Antoine cầu nhàu khi đi trở ra.

Mathias khép cửa nhà. Nhưng anh chỉ vừa tiến một bước vào phòng khách thì Antoine đã lại đập cửa. Mathias mở ra.

- Cô ấy sẽ ở lại chứ?

- Không, cô ấy khởi hành sáng mai.

- Thế nên bây giờ cậu được phê một liều nhỏ, rồi đừng có đến khóc tẩm tức trong suốt sáu tháng do nhớ cô ấy nhé.

Antoine bước xuống những bậc thềm nhà và lại trèo lên để trở về nhà anh, ánh sáng ở cửa phụt tắt.

Mathias vợ quần áo đồ đạc của Valentine và lên gặp chị trong phòng ngủ.

- Anh ấy muốn gì thế? chị hỏi.

- Chẳng gì cả, rồi anh sẽ giải thích cho em.

* * *

Buổi sáng, cơn mưa đã lại kết giao với mùa xuân Luân Đôn. Mathias đã ngồi ngay trước quầy bar của Yvonne. Valentine vừa bước vào, tóc chị ướt đầm.

- Em sẽ đưa Emily đi ăn trưa, tàu khởi hành tối nay.

- Hôm qua em đã nói cho anh biết rồi.

- Anh sẽ xoay sở được chứ?

- Thứ Hai có môn tiếng Anh, thứ Ba Judo, thứ Tư anh đưa con đi xem phim, thứ Năm đàn ghi-ta còn thứ Sáu...

Valentine không nghe nữa. Qua cửa kính, chị đã nhìn thấy Antoine, trên vỉa hè đối diện, anh đang bước vào văn phòng làm việc của mình.

- Anh ấy muốn gì ở anh vào nửa đêm thế?

- Em dùng cà phê không?

Mathias giải thích cho Valentine dự án dọn đến ở chung của anh, tả chi tiết tất cả những tiện lợi mà anh nhìn thấy trong đó. Louis và Emily hợp ý nhau hết như anh chị em ruột, dưới cùng một mái nhà cuộc sống hẳn sẽ được tổ chức dễ dàng hơn, nhất là đối với anh. Yvonne sững người, thấy nên để mặc bọn họ thảo luận một mình với nhau. Valentine phì cười rất nhiều lần và rời khỏi ghế của mình.

- Thế em không có ý kiến gì à?

- Anh muốn em nói gì với anh nào? Nếu như bọn anh chắc chắn sẽ sống vui vẻ.

Valentine đến gặp Yvonne trong bếp và ôm bà trong vòng tay mình.

- Cháu sẽ lại đến thăm cô chóng thôi.

- Đó là điều người ta thường nói trước khi ra đi, Yvonne trả lời.

Quay vào trong phòng, Valentine hôn Mathias rồi bước ra khỏi nhà hang.

* * *

Antoine đợi Valentine rẽ hẳn ở góc phố, rồi rời khỏi vị trí quan sát bên cửa sổ trong phòng làm việc của mình, anh chạy nhanh xuống cầu thang, băng qua phố và lao vội vào nhà hàng của Yvonne. Một tách cà phê đã đợi anh trên mặt quầy.

- Chuyện như thế nào rồi? Anh hỏi Mathias.

- Rất tốt.

- Tối qua tớ đã gửi cho mẹ của Louis một bức thư điện tử.

- Có thư trả lời rồi chứ?

- Sáng nay, lúc đến văn phòng.

- Thế nào?

- Karine đã hỏi tớ rằng đến kỳ khai trường năm tới, liệu Louis có phải điền tên cậu vào trong mục "tên phụ huynh" trên thẻ học sinh của nó không.

Yvonne lượm lại hai chiếc tách trên mặt quầy.

- Thế còn bọn trẻ, các anh đã nói chuyện này với chúng chưa?

* * *

Việc chuyển đổi chuồng ngựa cũ thành căn hộ về mặt kinh tế là không thể thực hiện nổi, nhưng Antoine đã giải thích bằng cách giải trình cho Mathias, có kèm bản phác thảo ý tưởng mà anh đã nghĩ ra trong suốt đêm.

Bức vách ngăn cách ngôi nhà họ không phải chịu đựng bất kỳ một cấu trúc chịu tải nào. Chỉ cần phá đi để lấy lại dáng vẻ ban đầu của tòa nhà và tạo ra một khoảng không trung rộng rãi ở tầng trệt. Cần phải sửa sang vài chi tiết trên sàn và trần nhà, nhưng những công việc ấy cũng chỉ mất chừng không quá một tuần.

Hai cầu thang vào các phòng ngủ là cái chung quy lại sẽ ban cho mỗi người cảm giác được “ở nhà mình” trên gác. McKenzie sẽ tới hiện trường để duyệt dự án. Antoine lại đi về phía văn phòng của mình, còn Mathias thì về phía hiệu sách.

* * *

Valentine đi đón Emily ở trường học. Chị đã quyết định đưa con gái đi ăn trưa tại nhà hàng Mediterraneo, một trong những nhà hàng Ý ngon nhất của thành phố. Một chiếc xe buýt hai tầng đưa họ lên Kensington Park Road.

Những đường phố của khu Notting Hill tràn ngập trong ánh nắng. Hai người chọn ngồi ngoài hiên, Valentine gọi hai suất pizza. Họ hứa sẽ gọi điện cho nhau vào tất cả các buổi tối để kể hết những việc làm trong ngày của mỗi người và sẽ viết cho nhau hàng tấn thư điện tử.

Valentine bắt đầu một công việc mới, chị sẽ không thể nghỉ phép vào lễ Phục Sinh, nhưng mùa hè tới họ sẽ đi nghỉ cùng nhau, chỉ riêng phụ nữ với nhau thôi. Emily trấn an mẹ mình: mọi chuyện sẽ diễn ra suôn sẻ mà, cô bé sẽ để mắt đến bố, kiểm tra xem cửa đã được đóng kỹ chưa trước khi đi ngủ, xem đèn đóm trong nhà đã được tắt hết chưa. Cô bé hứa sẽ thắt dây an toàn trong mọi tình huống, ngay cả trong xe taxi, hứa sẽ mặc áo ấm vào các buổi sáng khi nhiệt độ thấp, sẽ không suốt ngày la cà ở hiệu sách, sẽ không bỏ tập đàn ghi-ta, không bỏ gì cả chí ít là trước kỳ khai giảng năm tới, và cuối cùng... cuối cùng, khi Valentine dẫn bé trở lại trường học, thì chính chị cũng đã giữ đúng lời hứa của mình. Chị sẽ không khóc, hay ít nhất thì cũng đến tận lúc Emily vào trong lớp của nó. Một chuyến tàu tốc hành Eurostar sẽ đưa chị về Paris ngay đêm ấy. Từ ga miền Bắc, một chiếc taxi đưa chị về căn hộ nhỏ của cơ quan mà chị sẽ sử dụng nằm ở quận IX.

McKenzie đục thử hai lỗ trong bức tường ngăn và hân hoan khẳng định với Mathias và Antoine rằng nó không phải chịu tải.

- Anh ta làm thế khiến tớ rất bức mình! Antoine càu nhàu lúc đi vào bếp lấy một cốc nước.
- Hắn đã làm gì vậy? Mathias bối rối hỏi và đi theo bạn mình.
- Màn trình diễn của anh ta với cái khoan, để kiểm tra điều tớ đã nói! Tớ vẫn còn biết nhận ra một bức tường chịu tải hay không chứ, chó chết thật, tớ cũng là kiến trúc sư như anh ta, phải không hả?
- Chắc chắn là thế rồi, Mathias lí nhí trả lời.
- Cậu có vẻ không tin tưởng cho lắm nhỉ?
- Tớ ít tin tưởng cái tuổi trí tuệ của cậu hơn. Tại sao cậu lại nói điều ấy với tớ chứ? Hãy nói trực tiếp với anh ta!

Antoine quay lại với ông chủ hãng của mình với bước đi dứt khoát. McKenzie cất cặp kính của mình vào túi trên cửa áo vest và không để cho Antoine niềm vui được nói trước.

- Tôi nghĩ rằng toàn bộ sẽ có thể được hoàn thành trong ba tháng và tôi hứa với anh rằng ngôi nhà sẽ tìm lại được dáng vẻ ban đầu của nó. Chúng ta thậm chí còn có thể thực hiện việc đúc cả

gờ cho những chỗ nổi.

- Những ba tháng? Anh tính phá bức vách ngăn này với một cái thìa cà-phê à? Mathias hỏi ngay, anh bỗng quan tâm gấp bội đến cuộc đối thoại.

McKenzia giải thích rằng trong khu phố này bất cứ một công trình nào cũng đều phải tuân theo các loại phép tắc trước đã. Những việc như vậy sẽ tiến hành trong tám tuần, với khoảng thời gian ấy, hãng sẽ yêu cầu sở giao thông công chính cho phép một xe ben đến để dọn bỏ gạch vôi vụn. Còn việc phá bỏ tường ngăn thì chỉ mất khoảng hai hay ba ngày thôi.

- Thế nếu ta bỏ qua phần xin phép thì sao? Mathias gợi ý vào tai McKenzie.

Ông chủ hãng thậm chí chẳng thêm cất công trả lời anh. Anh ta với lấy chiếc áo vest và hứa với Antoine sẽ chuẩn bị việc xin giấy phép ngay trong kỳ nghỉ cuối tuần này.

Antoine xem đồng hồ. Sophie đã đồng ý đóng cửa hàng để đi đón lũ trẻ ở trường và bây giờ có lẽ phải giải phóng cho cô ấy. Hai người bạn tới cửa hàng chậm nửa giờ. Cùng ngồi khoanh chân trên nền nhà, Emily giúp Sophie bút bót lá những bông hồng, trong khi Louis, ngồi sau quầy, lựa những chiếc dây đay theo thứ tự to nhỏ. Như để xin lỗi, hai ông bố mời cô ăn tối. Sophie chấp nhận với điều kiện họ tới ăn tại nhà hàng của Yvonne. Như vậy, Antoine có thể sẽ được ngồi ăn cùng. Antoine không bình luận gì.

Giữa bữa ăn, Yvonne đến ngồi bên bàn.

- Ngày mai tôi sẽ đóng cửa hàng đấy, bà vừa nói vừa rót cho mình một ly rượu.

- Một ngày thứ Bảy ư? Antoine chất vấn.

- Tôi cần được nghỉ ngơi...

Mathias bắn khoả cần móng tay, Antoine búng cho ông bạn một cái lên bàn tay.

- Cậu có thôi làm thế đi không hả?

- Cậu nói về cái gì cơ? Antoine giả ngây thơ hỏi.

- Cậu biết rõ là tớ muốn nói về cái gì!

- Nghe nói là hai anh sẽ sống chung! Yvonne tiếp tục, một nụ cười nở trên khóe môi.

- Bọn cháu sẽ phá một bức vách ngăn, việc chẳng có gì phải làm ầm ĩ lên cả.

* * *

Sáng thứ Bảy đó, Antoine dẫn lũ trẻ đến Chelsea Farmers Maker. Đi dạo trên những con đường nhỏ trong khu vườn ươm, Emily chọn hai cây hoa hồng để trồng trong vườn nhà cùng với Sophie. Trời chuyển đông, họ quyết định đến Tháp Luân Đôn. Louis hướng dẫn họ trong suốt quá trình thăm bảo tàng Những Thứ Đáng Sợ, và đảm nhận việc trấn an bố nó ở ngay trước cửa ra vào mỗi phòng. Hoàn toàn không có lý do gì phải lo lắng cả, các nhân vật đều bằng sáp hết. Mathias, về phần mình, tận dụng buổi sáng để chuẩn bị các đơn đặt hàng. Anh tra danh sách những cuốn đã bán được trong suốt tuần đầu tiên, mãn nguyện về kết quả. Khi anh đánh dấu bên lề cuốn sổ của mình tên những cuốn cần phải tìm mua lại, thì đầu bút chì của anh chợt dừng lại trước dòng ghi một bản Lagarde et Michard, thế kỷ XVIII. Anh rời mắt khỏi cuốn sổ và nhìn lên chiếc thang cũ kỹ treo trên đường ray bằng đồng của nó.

* * *

Sophie cố nén một tiếng kêu. Vết cắt kéo dài hết cả đốt ngón tay cô. Cái kéo tĩa cây đã trượt đi trên cành hoa. Cô chạy vào trong phòng phía sau tiệm. Cảm giác bỏng rát mà còn chín mươi độ gây ra thật đột ngột. Cô hít sâu, tiếp tục vẩy cồn lên vết thương, và chờ đợi giây lát để lấy lại tinh thần. Cửa hàng bật mở, cô vớ vội một hộp bông băng trên kệ trong tủ thuốc, đóng lại cửa kính rồi quay ra phục vụ khách hàng.

* * *

Yvonne đóng cửa tủ trang điểm phía trên bồn rửa, thoa chút phấn hồng lên má, sửa sang lại tóc và quyết định nên quàng thêm một chiếc khăn quanh cổ. Bà đi qua phòng, lấy xách cầm tay, đeo kính râm và đi xuống cầu thang nhỏ dẫn tới nhà hàng. Tấm ri đô sắt đã được hạ xuống, bà mở hé cửa quay ra sân, kiểm tra xem trên đường có người nào không và đi dọc theo dãy cửa hàng ở Bute Street, tránh không nấn ná lâu trước cửa hiệu của Sophie. Bà leo vào xe buýt chạy lên Old Brompton Road, mua một vé ở chỗ người soát vé và trèo lên ngồi ở tầng thượng. Nếu giao thông thông suốt, bà sẽ đến đúng giờ.

Chiếc xe buýt hai tầng thả bà xuống trước hàng rào sắt của nghĩa địa Old Brompton. Địa điểm mang dấu ấn ma thuật. Ngày cuối tuần, những đứa trẻ đạp xe chạy ngang dọc các con đường nhỏ xanh rờn, chạm mặt những người chạy thể dục. Trên các tấm bia mộ đá, những con sóc thanh thản chờ đợi khách đi dạo. Đứng dựng trên thân sau của chúng, các con vật gặm nhấm tóm bắt những hạt quả phỉ, mà những cặp yêu đương nằm dài dưới những cây lớn ném tặng cho chúng, rồi ăn ngon lành. Yvonne đi ngược trên lối trung tâm đến tận cửa trở ra đường Fulham Road. Đó là con đường mà bà thích hơn cả để đến sân vận động. Sân Stamford Bridge đã đầy ních. Như mỗi thứ Bảy, những tiếng kêu nổi lên từ các hàng ghế sẽ làm hoan hỉ cuộc sống trầm lắng nơi nghĩa địa trong vài giờ liền. Yvonne lấy chiếc vé cất sâu trong xách, chỉnh lại khăn quàng cổ và cặp kính râm của mình.

* * *

Trên đường Porrobello Road, một nữ nhà báo trẻ ngồi uống trà ngoài hiên quán bar Electric với tay cameraman (Tiếng Anh: người quay phim) của mình. Cùng sáng hôm ấy, trong ngôi nhà được kênh truyền hình nơi cô làm việc thuê cho ở Brick Lane, cô đã xem lại tất cả những cảnh quay thực hiện trong suốt tuần qua. Công việc đã làm rất khả quan. Theo tốc độ này, Audrey chẳng bao lâu nữa sẽ hoàn thành bài phóng sự của mình và có thể sẽ quay về Paris thực hiện phần dựng phim. Cô thanh toán số tiền theo hóa đơn mà người bồi bàn đưa, rồi mặc kệ chàng đồng nghiệp quay phim của mình, cô quyết định tận dụng phần còn lại của buổi chiều để đi mua sắm những đồ mà trong khu phố này chẳng thiếu gì. Khi đứng dậy, cô nhường đường cho một người đàn ông và hai đứa trẻ đã đói và mệt lử sau một buổi sáng hết sức bận rộn.

* * *

Cổ động viên của Manchester United đồng loạt đứng cả dậy. Quả bóng nảy tung lên phía trên khung thành của đội Chelsea. Yvonne đập tay, ngồi xuống.

- Ô không, sao lại bỏ lỡ cơ hội như thế! Thật xấu hổ!

Người đàn ông ngồi bên cạnh bà cười mỉm.

- Hãy tin em đi, vào thời của Cantona (Éric Cantona: Cầu thủ bóng đá Pháp, đã có thời kỳ chơi cho Manchester United), thì sẽ không diễn ra như thế này đâu, bà cáu giận nói tiếp. Anh chắc sẽ không nói với em rằng kể cả có tập trung hơn nữa, thì bọn ăn hại này cũng sẽ không thể ghi bàn chứ hả?

- Anh sẽ chẳng nói gì cả, người đàn ông tiếp tục với một giọng trù ẻo.

- Nói thế thôi, chứ anh đâu có hiểu gì về bóng đá.

- Anh thích cricket (Một môn thể thao dùng cầu bằng vọt gỗ ở Anh).

Yvonne ngả đầu mình vào vai ông.

- Anh chẳng hiểu gì về bóng đá... nhưng dẫu vậy em vẫn thích ở bên anh.

- Em có hiểu được không hả? Nếu khu phố của em người ta mà biết được em cổ vũ cho

Manchester United nhỉ? người đàn ông thì thảo vào tai bà.

- Tại sao anh cứ cho là em đã phải rất thận trọng khi đến đây nhỉ!

Người đàn ông ngẩng nhìn Yvonne, bà đang liếc nhìn xuống sân cỏ. Ông lật giở tờ phụ trương đặt trên đầu gối mình.

- Đây là cuối mùa bóng rồi, phải không?

Yvonne không trả lời vì quá bị trận bóng thu hút.

- Vậy thì, anh liệu có cơ may được gặp em cuối tuần sau không? Ông nói thêm.

- Chuyện đó bàn sau, bà nói trong lúc theo dõi tiền đạo của Chelsea đang tiến lên rất nguy hiểm trên sân cỏ.

Bà đặt ngón tay lên môi người bạn đồng hành và thêm vào:

- Em không thể cùng một lúc làm hai việc được và nếu như ai đó không quyết định ngáng đường bọn ngốc này, thì buổi tối của em sẽ hỏng bét, và buổi tối của anh cũng thế!

John Glover cầm tay Yvonne mà ve vuốt những nốt râm màu nâu mà cuộc đời đã vẽ lên đó.

Yvonne nhún vai.

- Hồi trẻ, bàn tay em đẹp lắm.

Yvonne vụt đứng dậy, khuôn mặt nhăn nhúm, nín thở. Quả bóng bị chệch hướng vào phút cuối và được đá lại đầu sân kia. Bà thở phào và ngồi xuống.

- Em nhớ anh cả tuần này anh ạ, bà nói, giọng mềm lại.

- Thế thì, hãy đến vào cuối tuần sau nhé!

- Chính anh mới là người nghỉ hưu chứ, đâu phải em!

Trọng tài vừa thổi còi kết thúc hiệp một. Họ đứng dậy đi tìm đồ giải khát. Lúc đi lên các bậc hàng ghế. John hỏi thăm bà về hiệu sách của mình.

- Đó là tuần đầu tiên của cậu ấy, anh chàng Popinot của anh làm quen với công việc rất tốt, nếu như đó chính là điều anh muốn biết, Yvonne trả lời.

- Đó đúng là điều anh muốn biết mà, John lặp lại.

* * *

Trở về từ lúc còn sớm, lũ trẻ chơi trong phòng chúng trong lúc chờ đợi bữa điểm tâm chiều xứng với cái tên của nó. Antoine, bận tạp dề kẻ ô, đứng tựa vào quầy bếp, chăm chú đọc công thức mới của một món bánh tráng. Có người bấm chuông ngoài cửa. Mathias đợi trên bậc thềm, đứng thẳng như một cái cọc. Tò mò bởi cách ăn mặc khác lạ của bạn, Antoine chăm chăm nhìn anh.

- Tớ có thể biết tại sao cậu lại đeo kính trượt tuyết không? Anh hỏi.

Mathias đẩy anh để bước vào. Càng ngày càng bối rối, anh không rời mắt khỏi anh bạn.

Mathias để rơi tấm bạt đã được gấp gọn xuống dưới chân.

- Cái máy xén cỏ của cậu để đâu? Anh hỏi.

- Cậu muốn làm gì với một cái máy xén cỏ trong phòng khách của tớ chứ?

- Cách cậu đặt câu hỏi như vậy ấy mà, mệ thật đấy!

Mathias băng qua gian phòng và đi ra vườn sau nhà, Antoine theo sát anh. Mathias mở nhà để dụng cụ chật hẹp, lôi ra một chiếc máy xén cỏ và, cố hết sức mình, anh ẩy nó lên hai thớt gỗ bở hoang. Anh kiểm tra để hai bánh không chạm đất nữa và xem mọi thứ đã cân bằng chưa. Sau khi đã chỉnh hộp số về số “mo”, anh kéo mạnh dây khởi động.

Cái động cơ hai thì bắt đầu quay trong tiếng ù ù đình tai.

- Tớ gọi bác sĩ đây, Antoine gào lên.

Mathias đi ra theo chiều ngược lại, băng qua nhà, gỡ tấm bạt ra và quay về nhà anh. Antoine đứng lại một mình, hai tay vung vẩy giữa phòng khách, tự hỏi không biết con ruồi nào đã đốt phải bạn mình. Một tiếng động khủng khiếp khiến cả bức tường ngăn rung lên. Khi cú búa tạ nữa vang lên, một lỗ hổng rộng đáng kể để lộ ra khuôn mặt hớn hỏ của Mathias.

- Welcome home (Từ tiếng Anh: Chúc mừng bạn đến chơi nhà!)- Mathias rạng rỡ thốt lên trong lúc phá lỗ hổng giữa vách ngăn cho rộng thêm ra.

- Cậu đúng là bị điên thật rồi đấy, Antoine gào lên, hàng xóm sẽ tố cáo chúng ta mất thôi!

- Với tiếng ồn ở trong vườn, tớ ngạc nhiên nếu họ phát hiện ra đấy! Hãy giúp tớ một tay thay vì cứ đứng đó mà càu nhàu. Hai người làm, chúng ta có thể kết thúc trước khi đêm ập xuống!

- Thế sau đó thì sao hả? Antoine gào lên khi nhìn đồng gạch vừa vụn chất đống trên sàn nhà anh.

- Sau đó, chúng ta sẽ cho bức tường vào trong các túi rác, để trong kho dụng cụ nhà cậu, rồi sẽ vứt dần chúng trong vài tuần liền.

Một mảng tường khác vừa sập xuống; và trong lúc Mathias tiếp tục công trình của mình, thì Antoine đã kịp suy nghĩ về những thứ phải hoàn tất để cho phòng khách nhà anh, một ngày kia, tìm lại được một vẻ như bình thường.

Trong phòng trên gác, Emily và Louis đã bật tivi lên, và chắc chắn rằng chương trình thời sự sẽ nhanh chóng thuật lại cơn địa chấn đã ập xuống khu phố South Kensington. Màn đêm buông xuống, chúng thất vọng vì Trái đất đã không thực sự bị chấn động, nhưng tự hào vì đã được giao phó cả điều bí mật, vui vì được thức quá khuya như vậy, chúng giúp hót đầy các túi gạch vừa vụn cho Antoine mang ra để ở cuối vườn. Ngày hôm sau, McKenzie được gọi tới khẩn cấp. Theo giọng nói của Antoine, thì anh ta đã hiểu sự nghiêm trọng của tình hình. Nhiệm vụ bắt buộc, anh ta đồng ý đến gặp họ, dù là Chủ nhật, và đã tới cùng với chiếc xe tải nhỏ của văn phòng.

Vào cuối ngày nghỉ cuối tuần, mặc dù vẫn còn một vài chỗ nổi ở trên trần cần phải quét sơn, Mathias và Antoine cũng đã chính thức dọn đến ở chung. Toàn bộ bạn hữu được mời đến ăn mừng sự kiện ấy và khi McKenzie biết được rằng Yvonne đã đồng ý ra khỏi nhà bà để đến dự, thì anh ta đã quyết định ở lại với họ.

Cuộc tranh luận đầu tiên giữa những người bạn tập trung về phần trang trí ngôi nhà. Đồ đạc của Antoine và Mathias đứng cạnh nhau trong một căn phòng thì thật là kỳ cục. Theo lời của Mathias, tầng trệt có một sự giản dị gần như là của đời sống tu sĩ. Ngược hẳn với lời kết luận của Antoine là nơi đây sẽ rất hiếu khách. Mọi người giúp chuyển đồ đạc. Một cái bàn tròn của Mathias tìm thấy chỗ của mình giữa hai chiếc phô-tơi da thuộc về Antoine. Sau cuộc bỏ phiếu thắng lợi với tỉ số năm chống một (Mathias là người duy nhất đã bỏ phiếu thuận còn Antoine đã lịch lãm bỏ phiếu trắng), tấm thảm mà theo ý Mathias có nguồn gốc từ Iran còn theo Antoine thì có nguồn gốc đáng ngờ, rút cuộc đã được cuộn lại, buộc chặt và xếp gọn trong nhà chái trong vườn.

Để đảm bảo hoà khí trong căn hộ, McKenzie nắm quyền chỉ huy phần tiếp theo của công việc, chỉ duy Yvonne có quyền phủ quyết những mệnh lệnh của anh ta. Không chỉ lúc bà quyết định như vậy, mà ngay khi bà đưa ra một ý kiến, cặp má của ngài trưởng hăng đã có khuynh hướng chuyển sang màu tía, và vốn từ vựng của anh ta chỉ còn thu hẹp lại thành “Chị nói đúng quá, Yvonne ạ.”

Vào cuối buổi tối, tầng trệt đã được bày biện lại tất cả. Chỉ còn phải giải quyết vấn đề trên tầng. Mathias thấy rằng phòng của mình không đẹp bằng phòng của ông bạn nổi khố. Antoine chẳng rõ là ở điểm nào, nhưng anh hứa sẽ chú tâm đến chuyện ấy trong thời hạn nhanh nhất.

Chương 6

Cảm giác sáng khoái vui vẻ của ngày Chủ nhật đầu tiên của cuộc sống chung bắt đầu. Nó cũng bắt đầu một cách tự nhiên bằng một bữa điểm tâm sáng theo kiểu Anh được Antoine chuẩn bị. Trước khi cả nhà đi xuống, anh kín đáo nhét một tờ giấy ghi vài dòng dưới chiếc tách của Mathias, lau hai tay vào tấm tạp dề, và kêu tướng lên cho ai muốn nghe thì nghe rằng trứng sẽ nguội đi đấy.

- Việc gì mà cậu phải nói to đến thế chứ?

Antoine giật nảy mình, anh đã không nghe thấy Mathias bước đến.

- Tớ chưa bao giờ thấy ai tập trung cao độ đến mức ấy khi nướng có hai miếng bánh mì.

- Lần sau thì tự cậu nướng lấy nhé! Antoine vừa trả lời vừa đưa cho bạn chiếc tách.

Mathias đứng lên để đi rót một tách cà phê, anh nhận ra tờ giấy được Antoine để lại.

- Cái gì vậy? Anh hỏi.

- Lát nữa cậu sẽ đọc, ngồi xuống và ăn đi khi chúng còn nóng.

Lũ trẻ chạy ào đến làm kết thúc cuộc nói chuyện giữa họ. Emily chỉ đồng hồ treo tường bằng một ngón tay uy quyền, chúng sẽ bị muộn học.

Miệng vẫn đầy thức ăn, Mathias đứng phắt dậy, cầm tay con gái và kéo cô bé ra cửa. Emily chỉ kịp đón thanh ngũ cốc mà Antoine ném cho từ gian bếp, thì cô bé, cặp sách trên lưng, đã đang chạy trên vỉa hè phố Clareville Grove.

Trong khi họ băng qua phố Old Brompton Road, Mathias đọc lá thư mà anh mang theo và đứng khựng ngay lại. Anh lấy điện thoại di động và bấm số ở nhà.

- Chuyện về nhà muộn nhất là nửa đêm, chính xác là gì vậy?

- Vậy tớ sẽ bắt đầu lại nhé, quy định số 1, không có baby-sitter; quy định số 2, không có đàn bà trong nhà và quy định số 3, có thể nói là 0h30 nếu cậu thích như vậy hơn, nhưng đó là hạn cuối cùng đấy!

- Tớ trông giống Lọ Lem (Tên một nhân vật chính trong truyện cổ tích dành cho thiếu nhi gần giống như chuyện Tấm Cám của Việt Nam, cô gái nghèo khổ nhưng tốt bụng Lọ Lem được bà tiên phù phép ban cho nhiều quần áo đẹp để đi dự lễ hội do nhà vua tổ chức kén vợ cho Hoàng tử, nhưng cô phải trở về nhà trước 12 giờ đêm, nếu không thì mọi trang phục của cô sẽ bị biến mất hết, cô chỉ còn là một cô gái nghèo khó) lắm à?

- Cầu thang ầm ĩ lắm, và tớ không muốn tối nào cậu cũng đánh thức mọi người dậy.

- Tớ sẽ tháo giày ra.

- Đẳng nào đi nữa, tớ vẫn muốn cậu tháo giày khi vào nhà.

Và Antoine dập máy.

- Bác ấy muốn gì thế? Emily giật mạnh tay bố và hỏi.

- Chẳng có gì cả, Mathias càu nhàu. Thế với con, sống chung trong một nhà thấy như thế nào?

Anh hỏi con gái khi băng qua đường.

* * *

Thứ hai, Mathias đi đón lũ trẻ ở trường. Thứ Ba, đến lượt Antoine. Thứ tư, vào giờ ăn trưa, với tư cách phụ huynh đi kèm, Mathias đóng cửa hiệu sách để cùng lớp của Emily đi thăm bảo tàng

Lịch sử Tự nhiên. Cô bé phải cần đến sự trợ giúp của hai cô bạn để đưa bố mình ra khỏi phòng trưng bày những bản sao đúng kích thước thực của những loài động vật kỷ Jura. Bố của cô từ chối không chịu động dậy chừng nào mà con Tyrannosaurus (Khủng long bạo chúa) đã được cơ giới hoá không nhỏ con Trachodon (Loài khủng long ăn cỏ) mà nó đang ngậm và ngúc ngắc trong miệng nó ra. Mặc dù cô giáo của trường phản đối cật lực, nhưng Mathias vẫn cố nài cho đến khi giành được sự chấp thuận để mỗi đứa trẻ, ít nhất là một lần, có thể thử mô hình một trận động đất giả cùng với anh. Sau đó ít phút, khi biết cô Wallace cũng từ chối không cho chúng xem màn nói về sự ra đời của vũ trụ, được chiếu trên vòm nhà mô hình vũ trụ vào mười hai giờ mười lăm, anh đã xoay xở bỏ rơi cô ta vào khoảng mười hai giờ mười hai phút trong lúc cô vắng mặt để đi vệ sinh. Khi ông trưởng ban an ninh hỏi làm sao cô lại để thất lạc cùng một lúc những hai mươi tư học sinh, thì cô Wallace bỗng hiểu ngay những học trò của cô đang ở đâu. Ra khỏi bảo tàng, để chuộc lỗi, Mathias tặng cho tất cả lũ trẻ bánh tổ ong nướng khuôn. Cô giáo của con gái anh chấp nhận ném thử một chiếc, và Mathias cố nài để cô dùng chiếc thứ hai, lần này được tưới đầy kem sô-cô-la sữa.

Thứ Năm, Antoine chịu trách nhiệm mua đồ ăn, Mathias đảm nhận thứ Sáu. Ở siêu thị, những người bán hàng chẳng hiểu một từ nào trong những thứ mà anh nỗ lực hỏi họ, anh đến cầu cứu sự trợ giúp nơi một cô nhân viên thu ngân, người đã lộ ra là người Tây Ban Nha, một nữ khách hàng muốn giúp anh, cô ta có lẽ là người Thụy Điển hay Đan ạch gì đó, Mathias chẳng bao giờ biết được, và điều đó chẳng thay đổi gì vấn đề của anh. Hết cách, từ dãy hàng đông lạnh, anh rút điện thoại di động, gọi cho Sophie trước những quầy chần, và gọi cho Yvonne trước những quầy lẻ. Rốt cuộc, anh quyết định rằng “sườn” được ghi vội trên danh sách rất có thể được đọc là “gà”, tóm lại, muốn tốt nữa thì Antoine chỉ cần viết cho rõ ràng hơn mà thôi!

Thứ Bảy trời mưa, tất cả mọi người đều ở nhà, học bài. Tối Chủ nhật, một tràng cười giòn vang lên trong phòng khách nơi Mathias và lũ trẻ đang chơi đùa. Antoine ngẩng đầu lên khỏi những bức vẽ và nhìn thấy khuôn mặt hân hoan của người bạn thân của mình và, vào khoảnh khắc đó, anh nghĩ rằng hạnh phúc đã đến ngụ trong cuộc sống của họ.

* * *

Sáng thứ Hai, Audrey có mặt trước hàng rào sắt của trường Trung Học Pháp. Trong lúc cô trao đổi với hiệu trưởng, thì cameraman của cô quay cảnh sân chơi.

- Chính sau khung cửa sổ này tướng De Gaulle đã tung ra lời kêu gọi ngày 18 tháng Sáu, ông M.Bécherand nói, trong lúc đưa tay chỉ mặt tiền trắng xóa của tòa nhà trung tâm.

Trường Trung học Pháp Charles-de-Gaulle đem đến một chế độ giảng dạy danh tiếng cho hơn hai ngàn học sinh, từ tiểu học cho đến tú tài.

Ông hiệu trưởng đưa cô đi thăm vài phòng học và mời cô, nếu cô muốn, tham dự buổi họp của giáo viên trong trường sẽ diễn ran gay chiều hôm ấy. Audrey nhận lời với vẻ hào hứng. Trong khuôn khổ phóng sự của cô, sự chứng thực của giáo viên là đáng quý nhất. Cô xin phép được phỏng vấn vài giáo viên, thì ông M.Bécherand trả lời cô chỉ việc thương lượng trực tiếp với từng người trong số họ mà thôi.

* * *

Như mọi buổi sáng, Bute Street hết sức ồn ào náo nhiệt. Những chiếc xe tải nhỏ giao hàng nối đuôi nhau, cung cấp cho rất nhiều cửa hàng trên phố. Trên hiên của Coffee Shop, nằm sát cạnh hiệu sách, Mathias nhắm nháp một ly cappuccino trong lúc đọc báo, vẻ lạc lõng giữa đám các bà mẹ tụ tập lại đây sau khi đã thả con ở trường. Từ bên kia phố, Antoine đang ở trong văn

phòng của mình. Anh chỉ còn có vài giờ để hoàn thành một bản nghiên cứu mà anh sẽ phải giới thiệu cho một trong những khách hàng tầm cỡ nhất của hãng vào cuối buổi chiều, hơn nữa anh đã hứa với Sophie sẽ thảo cho cô một lá thư mới.

Sau buổi sáng làm việc cật lực, và đã chớm sang buổi chiều, anh mời ông trưởng hãng của mình đi nghỉ ngơi ăn bữa trưa mà họ đáng được hưởng. Họ băng qua đường đến nhà hàng Yvonne.

Giờ nghỉ chẳng được dài. Khách hàng lúc này đang chờ còn những bản vẽ thì vẫn chưa được in ra. McKenzie đã lẩn đi ngay sau miếng ăn cuối cùng.

Trên ngưỡng cửa, anh ta thì thầm một câu "Tạm biệt Yvonne" mà bà đáp lại, mắt vẫn còn chìm đắm trong cuốn sổ bán hàng của mình, bằng một câu "vâng, vâng được rồi, chào McKenzie nhé".

- Anh có thể bảo hẩn ta buông tha tôi một chút được không hả, chàng trưởng hãng của anh ấy mà?

- Anh ta phải long cô. Cháu có thể làm gì được trong chuyện đó chứ?

- Anh đã biết tuổi tôi rồi chứ?

- Vâng, nhưng anh ta là người Anh.

- Cái đó chẳng biện giải được cho tất cả.

Bà gập cuốn sổ ghi chép của mình lại và thở hắt ra.

- Tôi mở một chai Bordeaux ngon đây, anh có muốn một ly không?

- Không, nhưng cháu rất muốn cô đến chỗ cháu ngồi uống.

- Tôi thích ngồi lại ở đây, như vậy thì tiện cho khách hơn.

Antoine đưa mắt nhìn khắp lượt gian phòng trống trơn; thua cuộc, Yvonne mở chai rượu và đến ngồi bên anh với chiếc ly trên tay.

- Có chuyện gì không ổn nào? Anh hỏi bà.

- Cô sẽ không thể tiếp tục như thế này lâu được nữa, cô quá mệt mỏi rồi.

- Lấy thêm ai đó để trợ giúp cho cô.

- Cô không làm nhiều suất ăn hàng ngày lắm, nếu cô tuyển thêm người, thì cô chỉ còn nước phải đóng cửa, và có thể nói với anh rằng chuyện ấy giờ cũng chẳng còn xa nữa đâu.

- Cần phải tân trang lại phòng ăn của cô.

- Chính bà chủ của nó mới cần phải tân trang lại, Yvonne thở dài, vả lại lấy đâu ra tiền mà làm đây?

Antoine rút một cây bút chì trong túi áo vest của mình ra và bắt đầu phác một bức vẽ trên khăn trải bàn bằng giấy.

- Cô xem này, cháu nghĩ đến điều này từ lâu rồi, cháu tin rằng chúng ta có thể tìm ra được một giải pháp.

Yvonne đeo cặp kính của mình lên chớp mũi và cặp mắt bà loé sáng với một nụ cười tràn đầy triu mến.

- Anh nghĩ đến phòng ăn nhà hàng của cô từ lâu rồi à?

Antoine nhắc máy điện thoại trên quầy và gọi cho McKenzie yêu cầu anh ta bắt đầu cuộc họp mà không đợi anh. Anh có lẽ sẽ đến muộn một chút. Anh gác máy và quay về phía Yvonne.

- Được rồi, bây giờ cháu có thể giải thích rõ cho cô được chứ?

Tranh thủ lúc vắng khách buổi chiều, Sophie tới thăm Mathias để mang cho anh một bó hoa hồng cắt từ vườn nhà.

- Một chút ít nữ tính sẽ chẳng làm chết ai cả, cô vừa nói vừa đặt bình hoa gần quầy thu ngân.
- Tại sao thế, em thấy ở đây quá nam tính à?

Điện thoại reo. Mathias xin lỗi Sophie và đến nhắc máy.

- Đương nhiên là tớ có thể đến dự buổi họp phụ huynh học sinh được chứ. Ừ, tớ đợi cậu về rồi mới đi ngủ. Vậy chính cậu sẽ đến đón bọn trẻ hả? Ừ, tớ cũng thế, tớ hôn cậu!

Mathias đặt điện thoại lên kệ, Sophie chăm chú nhìn anh và quay trở về làm việc.

- Hãy quên tất cả những gì em vừa nói đi nhé! Cô vừa cười vừa nói.

Cô khép cửa hiệu sách lại.

* * *

Mathias đến muộn. Lý do biện hộ cho anh là hiệu sách không hề vắng khách. Khi anh vào đến nơi, sân trường đã vắng hoe. Ba cô giáo đứng bàn luận dưới sân chơi, thì ai nấy đều đã về lớp của mình. Mathias đi dọc bờ tường và nhón chân nhìn qua một cửa sổ. Khung cảnh khá là kỳ quặc. Sau những chiếc bàn học, người lớn đến ngồi thế chỗ các em học sinh. Ở hàng đầu, một bà mẹ giơ tay để đặt một câu hỏi, một người bố khua khua bàn tay để cô giáo nhìn thấy mình. Rõ ràng là lớp học đầu tiên còn đọng lại trong suốt cả cuộc đời họ.

Mathias hoàn toàn mù tịt về nơi anh phải đến; nếu anh mà thất hứa đến dự họp phụ huynh học sinh của Louis thay Antoine, thì anh chắc sẽ phải nghe lại điều đó hàng tháng trời cho mà xem. Anh chợt thở phào nhẹ nhõm khi thấy một phụ nữ trẻ băng qua sân trường. Mathias chạy về phía cô.

- Thưa cô, làm ơn cho hỏi lớp CM2 (Tương đương với lớp năm của Việt Nam) A, anh vội vã hỏi.

- Anh đến muộn quá rồi, cuộc họp vừa kết thúc xong, tôi mới từ đó ra đây.

Bất chợt nhận ra người đối thoại, Mathias hài lòng vì mình đã gặp may.

Bị bất ngờ, Audrey siết chặt bàn tay mà anh chìa ra cho cô.

- Cô thích cuốn sách chứ?

- Cuốn Lagarde et Michard hả?

- Tôi cần một sự giúp đỡ cực kỳ lớn lao của cô. Tôi ở lớp CM2 B cơ, nhưng bố của Louis bị giữ lại ở văn phòng, vậy là anh ấy nhờ tôi...

Audrey có một vẻ duyên dáng lồ lộ và do vậy Mathias hơi khó khăn trong việc kiểm soát câu chuyện của mình.

- Lớp học ấy mà trình độ tốt chứ hả? Anh thì thạo.

- Vâng, tôi nghĩ thế...

Nhưng cuộc hội thoại bị gián đoạn bởi tiếng chuông của trường vừa vang lên. Lũ trẻ đã kịp ủa hết ra sân. Audrey nói với Mathias rằng cô rất vui được gặp lại anh. Cô đi xa dần khi có một nhóm học sinh xúm quanh gốc một cây tiêu huyền. Cả hai người đều ngẩng đầu nhìn lên, một đứa trẻ trèo lên cây và lúc này đang bị kẹt ở một trong những cành cao nhất. Thằng bé đứng thật chênh vênh, Mathias vội vàng và, không chút lưỡng lự, anh bám chặt thân cây và mất hút trong những đám lá.

Audrey nghe thấy giọng nói của người chủ hiệu sách muốn trấn an chính mình.

- Tốt rồi, tôi đã giữ được nó đây rồi!

Khuôn mặt tái nhợt, bám trên ngọn cây, Mathias nhìn chăm chăm thằng bé đang ngồi trên một cành trước mặt anh.

- Thế đấy, vậy là bây giờ chúng ta như hai thằng đàn cả lượt, anh nói với thằng bé.

- Cháu sẽ bị ăn mắng hả chú? thằng bé hỏi.

- Cũng đáng đời cháu lắm, nếu cháu muốn biết ý kiến của chú thì đấy!
Vài phút sau, đám lá bắt đầu sột soạt và một người giám thị xuất hiện trên đầu thang.
- Cậu kia tên gì? người đàn ông hỏi.
- Mathias!
- Tôi hỏi thằng bé cơ...

Thằng bé tên là Victor. Người giám thị bế nó lên tay.

- Bây giờ, hãy nghe tôi nói đây Victor, có bốn mươi bảy bậc thang, chúng ta cùng đếm và em không được nhìn xuống phía dưới đâu nhé, được chứ?

Mathias nhìn cả hai bọn họ biến đi dưới đám lá xum xuê. Những tiếng nói nhỏ dần. Còn lại một mình, cơ thể co cứng, anh chăm chăm nhìn phía chân trời.

Khi người giám thị mời anh xuống. Mathias chân thành cảm ơn anh ta. Đã phải leo lên quá cao như thế, anh sẽ tranh thủ ngắm cảnh một chút. Tuy nhiên, anh cũng yêu cầu người giám thị nếu không phiền thì để lại cho anh cái thang ở đó.

* * *

Cuộc họp vừa kết thúc. McKenzie tiễn khách hàng của mình đến tận hành lang. Antoine ghé qua hăng và ghé văn phòng làm việc của mình.

Ở đó, anh thấy Emily và Louis đang đợi anh trên tràng kỷ trong tiền sảnh, nỗi khổ sở của chúng rất cuộc cũng kết thúc. Đã đến lúc đi về nhà. Tối nay khoảng thời gian đã mất sẽ được đền bù bằng món Cluedo và khoai rán. Emily chấp thuận vụ thương lượng và xếp đồ của cô bé vào cặp, còn Louis thì đã chạy về phía thang máy, lượn ngoằn ngoèo giữa những chiếc bàn vẽ. Cậu bé bấm vào tất cả các nút và sau một chuyến viếng thăm không hề dự kiến dưới tầng hầm, cuối cùng họ cũng thoát ra được tiền sảnh của toà nhà cao tầng.

Từ sau cửa hàng của mình, Sophie nhìn họ đi ngược lên Bute Street, hai đứa trẻ kéo hai vạt vào vest của Antoine. Anh gửi cho cô một nụ hôn từ vỉa hè đối diện.

- Bố cháu đi đâu? Emily hỏi khi thấy hiệu sách đóng cửa.
- Đi dự họp phụ huynh học sinh ở lớp tớ, Louis nhún vai trả lời.

* * *

Khuôn mặt của Audrey xuất hiện trong đám lá.

- Ta sẽ bắt đầu lại như lần trước chứ hả? cô nói với Mathias bằng một giọng trấn an.

- Ta ở cao hơn rất nhiều, đúng vậy không?

- Cách thức thì như một thôi, chân này bước sau chân kia và anh đừng bao giờ nhìn xuống phía dưới đấy nhé, hứa chứ?

Vào khoảnh khắc này của đời mình, Mathias có lẽ hứa cả vàng trắng cho những ai muốn nó.

Audrey nói thêm:

- Lần sau, nếu như anh muốn chúng ta gặp nhau thì có lẽ chẳng cần phải dày dạn mình khổ sở đến mức này đâu.

Đến chừng bậc hai mươi, họ dừng lại nghỉ và một lần nữa ở bậc thứ mười. Khi bàn chân họ rút cuộc cũng chạm được tới đất, thì sân trường vắng tanh. Đã gần hai mươi giờ.

- Lần này, tôi đúng thực là làm trò hề rồi, phải thế không?

- Không đâu mà, anh đã rất dũng cảm...

- Khi lên năm tuổi, tôi đã bị trượt từ một mái nhà xuống.

- Thật thế à? Audrey hỏi.

- Không... không phải vậy đâu.

Cặp má cô lấy lại được màu xinh tươi của nó. Cô nhìn sống anh rất lâu mà chẳng nói gì cả.

- Tôi thậm chí không biết phải cảm ơn cô như thế nào.

- Anh vừa làm rồi đấy thôi, cô trả lời.

Cơn gió thoảng tới khiến cô rùng mình.

- Trở về nhà đi, cô sẽ bị lạnh mất, Mathias thì thầm.

- Cả anh nữa, anh cũng sẽ bị lạnh mất thôi, cô đáp lại.

Cô đi xa dần, Mathias mong sao thời gian ngừng trôi. Ở giữa vĩa hè trống hoang, không biết tại sao, nhưng anh đã cảm thấy nhớ cô rồi.

Khi anh gọi, cô đã đi được mười hai bước, cô sẽ chẳng bao giờ thú nhận điều đó với anh, nhưng cô đã đếm từng bước một trong số đó.

- Tôi nghĩ là mình có một cuốn Lagarde et Michard thế kỉ XIX đấy!

Audrey quay lại.

- Còn tôi thì tin chắc rằng mình đang đói, cô trả lời.

Họ đều cho rằng mình đã rất đói, tuy nhiên khi Yvonne dọn bàn, bà lo lắng thấy đĩa của họ chỉ vừa mới đụng đến. Từ quầy của mình, nhận xét thấy ánh mắt mà Mathias đặt trên môi Audrey, bà hiểu ngay rằng món ăn của mình không phải là nguyên nhân chính. Suốt cả buổi tối, họ thổ lộ cho nhau những niềm say mê của mỗi người, Audrey say mê các bức ảnh, Mathias mê ly trước các bản thảo viết tay cổ xưa. Năm trước anh đã mua được một lá thư được viết từ chính tay của Saint-Exupéry. Đó chỉ là một mảnh giấy do nhà phi công này viết vội trước một chuyến bay, nhưng đối với một người sưu tầm như anh, việc cầm nó trong tay tạo ra một cảm giác thích thú không thể tả nổi. Anh thú thật rằng, đôi lúc vào buổi tối, trong sự cô quạnh của mình ở Paris, anh lấy bức ghi chép đó ra khỏi phong bì của nó, giở tờ giấy với một sự thận trọng cao độ nhất, rồi anh nhắm mắt lại, và trí tưởng tượng đã mang anh đến đường bay của một bãi đậu ở Châu Phi. Anh như nghe thấy tiếng của người thợ máy kêu lên “Tiếp xúc”, ẩy mạnh cánh quạt của chiếc trục thăng để khởi động máy nổ. Các pít-tông bắt đầu rú lên ù ù, và anh chỉ cần ngả đầu ra phía sau để cảm nhận được những cơn gió cát tạt lên má mình. Audrey hiểu được những gì Mathias đã cảm nhận. Khi đắm chìm vào trong những bức ảnh cũ xưa, cô thấy như mình đang ở trong những năm 1920, tản bộ trên các đường phố hẹp ở Chicago. Ở sâu trong một quán bar, cô uống rượu mạnh cùng một tay chơi kèn còn rất trẻ, một nhạc sĩ thần đồng, mà những người bạn của anh ta gọi là Satchmo.

Và khi đêm trở nên yên tĩnh, cô nghe đĩa hát và Satchmo dẫn cô đi dạo trên những lối đi của những bản đàn bè. Những tối khác, bức ảnh khác lại kéo cô đi trong sự náo nhiệt của các câu lạc bộ nhạc jazz; cô nhảy trên những rag-time (Soạn cho piano và là nguồn gốc của nhạc Jazz) quay cuồng, chạy trốn khi cảnh sát đổ bộ đến đó.

Cầm cúi hàng giờ liền trước một tấm ảnh do William Claxton chụp, cô đã tìm lại được câu chuyện về một chàng nhạc sĩ thật điển trai, thật đam mê đến nỗi cô đã phải lòng thật sự. Cảm nhận được chút hờn ghen trong giọng nói của Mathias, cô nói thêm rằng Chet Baker (Nhạc sĩ chơi kèn người Mỹ nổi tiếng thế giới) đã chết khi rơi từ tầng hai phòng khách sạn nơi mình ở tại Amsterdam xuống đất, vào năm 1988, ở tuổi năm mươi chín.

Yvonne từ quầy húng hắng ho, nhà hàng đã đóng cửa rồi. Cả căn phòng trống hoang. Mathias thanh toán tiền và cả hai lại đứng cùng nhau trên Bute Street. Cửa hàng phía sau họ vừa mới tắt đèn. Anh thích đi bộ dọc theo bờ sông. Trời đã muộn, cô buộc phải chia tay anh. Ngày mai, một ngày cực kỳ bận rộn sẽ chờ đợi cô. Cả hai chợt cùng nhận ra rằng trong suốt buổi tối, họ đã

chẳng nói gì về cuộc sống lẫn quá khứ của họ, cũng chẳng gì hơn về nghề nghiệp họ làm trong đời. Nhưng họ đã chia sẻ với nhau vài ước mơ, và những khoảnh khắc tưởng tượng; chung quy lại thì đó là một buổi nói chuyện hứng thú của lần đầu tiên gặp nhau. Họ đưa cho nhau số điện thoại. Trong lúc tiễn cô đến tận South Kensington, Mathias đã khen ngợi nghề giáo viên, hiến tặng cuộc đời mình cho lũ trẻ là chứng tỏ một sự cao thượng khó hình dung nổi; còn đối với cuộc họp phụ huynh học sinh, anh sẽ tự xoay sở lấy. Anh chỉ việc bịa ra khi Antoine hỏi anh. Audrey chẳng hiểu anh đang nói đến chuyện gì, nhưng khoảnh khắc thật êm dịu và cô chỉ việc đồng ý. Anh chìa cho cô một bàn tay lỏng ngóng, cô đặt một nụ hôn lên môi anh; một chiếc taxi đã kịp đưa cô về phía khu phố Brick Lane. Tâm hồn nhẹ nhõm, Mathias đi ngược lên Old Brompton.

Khi anh bước vào Clareville Grover, anh hẳn dám thề rằng cây cối nghiêng mình trước gió đón chào anh. Và với vẻ vừa ngốc nghếch, mong manh vừa thật hạnh phúc, anh quay lại gật đầu với chúng. Hết sức rón rén, anh bước lên bậc thềm, chìa khóa quay nhẹ nhàng trong ổ khoá, cánh cửa chỉ hơi kẹt một chút, và anh bước vào phòng khách.

Màn hình máy vi tính tỏa sáng trong phòng nơi Antoine làm việc. Mathias cởi áo khác của mình ra với sự cẩn thận tối đa. Giầy cầm tay, anh tiến về phía cầu thang khi giọng của người ở chung nhà khiến anh giật nảy mình.

- Cậu đã nhìn giờ chưa đấy?

Antoine đưa mắt trách móc anh. Mathias quay ngược trở lại và tiến tới tận phòng làm việc. Anh lấy chai nước khoáng đặt cạnh đó, uống liền một hơi rồi để lại nguyên chỗ, và cố kéo một cái ngáp.

- Thôi, tớ đi ngủ đây, vừa nói anh vừa vươn vai. Tớ mệt không tưởng tượng nổi.

- Chính xác thì cậu đi đâu vậy? Antoine hỏi.

- Ô, lên nhà tớ, Mathias vừa trả lời vừa chỉ lên tầng.

Anh xỏ lại áo đi mưa của mình và đi về phía cầu thang, và một lần nữa, Antoine lại chất vấn anh.

- Chuyện thế nào?

- Tốt, tớ tin là vậy, anh trả lời với vẻ của kẻ chẳng hiểu tí gì về chuyện đang được nói tới.

- Cậu đã gặp bà Morel rồi chứ?

Khuôn mặt căng thẳng, Mathias khép lại cổ áo choàng ngoài của mình.

- Làm sao cậu lại biết được chuyện ấy chứ?

- Cậu có đến dự buổi họp phụ huynh học sinh hay là không hả?

- Đương nhiên rồi, anh trả lời với sự chắc chắn.

- Vậy có nghĩa là cậu đã gặp bà Morel chứ?

- Ờ tất nhiên là tớ đã gặp... bà Morel!

- Tốt lắm! Và chính bởi cậu đã tự hỏi, tớ biết chuyện ấy bởi chính tớ yêu cầu cậu đến gặp bà ấy, Antoine nói tiếp với một giọng từ tốn cố ý.

- Chính thế đấy! Chính xác là thế, chính cậu đã bảo tớ làm điều ấy đấy! Mathias thốt lên, nhẹ nhõm hẳn khi nhận thấy một thứ gì giống giống như ánh sáng ở cuối con đường hầm dài tối thui.

Antoine đứng dậy và đi đi lại lại trong phòng làm việc của mình; hai tay bắt chéo sau lưng tạo cho anh một vẻ mô phạm, và không phải là không làm cho anh bạn thấy sợ.

- Vậy, cậu đã gặp cô giáo của con trai tớ, điều ấy rất tốt; bây giờ chúng ta cùng tập trung nhé, cố

gắng thêm tí cuối cùng nữa... tớ có thể biết được tóm tắt cuộc họp phụ huynh học sinh hay không?

- Antoine... cậu chờ tớ vì chuyện đó hả? Mathias hỏi với một vẻ ngây thơ.

Từ cái ánh mắt mà Antoine vừa liếc qua, Mathias hiểu ngay rằng giới hạn ứng khẩu của anh sẽ bị thu hẹp lại theo từng giây một, Antoine sẽ không giữ bình tĩnh được lâu nữa, tấn công là biện pháp phòng thủ duy nhất có thể.

- Nhưng mà này, tớ đã đến đó theo nhiệm vụ yêu cầu, đừng có nổi cáu lên như thế! Cậu muốn tớ nói gì bây giờ nào?

- Cứ kể những gì cô giáo đã nói cho cậu cũng là một sự khởi đầu tốt đấy, thậm chí còn là một cái kết có hậu... vào lúc này.

- Cu cậu rất tuyệt! Con trai cậu rất tuyệt, trong tất cả các môn. Cô giáo nó thậm chí còn hơi sợ hồi đầu năm rằng nó có khiếu đặc biệt. Đó là một sự phỉ nhổ đối với các bậc cha mẹ nhưng rất khó xử lý. Song tớ đảm bảo với cậu, Louis đúng là một học sinh tuyệt vời. Đấy, tớ đã nói hết rồi, cậu cũng biết nhiều hệt như tớ rồi. Tớ đã tự hào đến nỗi bà giáo ấy tin rằng tớ là chú của nó. Cậu hài lòng chưa?

- Sướng mê ly đi ấy chứ! Antoine vừa nói vừa ngồi xuống, bực điên tiết.

- Cậu thật không thể tin nổi! Tớ nói rằng con trai cậu đang ở đỉnh cao nhất trong sự nghiệp đi học của nó còn cậu thì lại sùng sộ, nói thật nhé, cậu thật khó tính khó nết, ông khốn ạ.

Antoine mở một ngăn kéo để lấy ra một tờ giấy. Anh khua khua nó trên những đầu ngón tay.

- Tôi đang điên lên vì sung sướng đây! Được làm bố của một thằng bé không đạt nổi điểm trung bình môn lịch sử-địa lý, sát nút 11 điểm (Ở đây, họ tính thang điểm 20) môn tiếng Pháp và được đúng 10 trong môn toán, tôi thật sự ngạc nhiên và lại còn được bợ đỡ bởi những bình phẩm của cô giáo nó ở trường đấy.

Antoine đặt bảng điểm của Louis trên mặt bàn và đẩy cho trượt về phía Mathias đang hoang mang nghi ngờ, anh liền tiến đến gần, đọc nó và ngay lập tức lại đặt xuống.

- Ô, đây là một lỗi hành chính, vẫn thường xuyên xảy ra với người lớn, tớ chẳng thấy có lý do gì để trẻ con có thể thoát khỏi chúng! Anh bình luận với vẻ ác ý gần như là bất lịch sự. Vậy nhé, tớ đi ngủ đây, tớ thấy cậu thật căng thẳng và tớ chẳng thích tí nào khi cậu căng thẳng. Ngủ ngon nhé!

Và lần này, Mathias đi về phía cầu thang với vẻ dứt khoát. Antoine gọi anh lại lần thứ ba. Anh ngược mắt nhìn trời và miễn cưỡng quay lại.

- Gì nữa đây?

- Cô ta tên là gì?

- Ai cơ?

- Chính cậu phải nói cho tôi biết điều đó... về cái cô nàng đã làm cậu lỡ cuộc họp phụ huynh học sinh ấy chẳng hạn. Cô ta chỉ ít cũng xinh chứ?

- Rất xinh! Mathias rốt cuộc đã thú nhận, vẻ bối rối.

- Thế đã là tốt rồi! Tên cô ta là gì? Antoine cố nài.

- Audrey.

- Cũng hay nhỉ... Audrey gì?

- Morel... Mathias thở ra với một giọng nghe chỉ hơi loáng thoáng.

Antoine dỏng tai lên, với chút hy vọng nhỏ nhoi là đã không nghe rõ cái tên mà Mathias vừa xướng. Vẻ lo lắng đã bộc lộ trên những đường nét khuôn mặt anh.

- Morel hả? Hơi giống như trong chữ bà Morel ấy à?

- Chỉ hơi hơi thôi... , Mathias nói, lần này thì thực sự bối rối.

Antoine bật dậy và ngó anh bạn, đắc thắng một cách mỉa mai cay độc.

- Khi tôi nhờ cậu đến họp phụ huynh học sinh, thì quả thực cậu vẫn coi điều ấy là nghiêm túc kia mà!

- Thôi được, tớ biết rồi, lẽ ra tớ không nên nói với cậu như vậy! Mathias vừa nói vừa tránh đi.

- Xin lỗi chắc? Antoine gào lên, lẽ ra không nên nói như vậy với tôi hả? Hãy nói thẳng ra đi, trong số những trò tồi tệ không bao giờ nên làm, cậu nghĩ rằng sẽ vẫn còn giở được một trò nào nữa hả, hay là cậu đã giở hết sạch chúng ra rồi hả?

- Nghe này Antoine, đừng có cường điệu quá lên như thế, tớ trở về nhà cũng chỉ có một mình và thậm chí còn trước cả nửa đêm nữa kia!

- À mà cậu còn vui mừng vì đã không dẫn cô giáo của con trai tôi về nhà đấy hử? Tuyệt vời chưa kìa! Cảm ơn, như vậy nó sẽ không nhìn thấy cô giáo nó mình trần một nửa khi nó ăn sáng. Không tìm thấy lối thoát nào ngoài việc đánh bài chuồn, Mathias lên gác. Trên mỗi bậc cầu thang, bước chân của anh hình như đánh nhịp cho những lời trách móc mà Antoine dành cho anh.

- Cậu thật thảm hại! anh ta vẫn còn kêu lên sau lưng anh.

Mathias giơ tay lên biểu thị sự đầu hàng.

- Được rồi, thôi đi mà, tớ sẽ tìm ra một giải pháp!

Khi Mathias đi vào phòng mình, anh vẫn còn nghe thấy tiếng Antoine ở tầng trệt đang kết tội anh, thậm chí còn theo kiểu rất thô thiển. Anh khép cửa lại và thở hắt ra trong lúc tháo cổ áo choàng ngoài.

Trong phòng làm việc, Antoine nhấn một nút trên bàn phím máy tính của mình. Trên màn hình, một chiếc xe đua Công thức 1 đâm thẳng vào hàng rào an toàn.

Vào ba giờ sáng, Mathias vẫn không ngừng đi lại trong phòng mình. Bốn giờ, trong độ chế độ yên tĩnh, anh ngồi sau bàn viết đặt gần cửa sổ và bắt đầu nhay bút. Muộn hơn một tí, anh đã thảo ra được những câu đầu tiên cho bức thư gửi đến bà Morel. Đến sáu giờ, cái sọt đựng giấy lộn đón nhận tờ giấy nháp thứ mười một mà Mathias vừa ném xuống. Bảy giờ, mái tóc rối bù lồm chồm, anh đọc lại lần cuối bài viết của mình và luồn nó vào trong một chiếc phong bì.

Những bậc cầu thang kêu răng rắc, Emily và Louis xuống bếp. Tai dán sát cửa, anh nghe ngóng những tiếng động của bữa sáng, và khi nghe thấy tiếng Antoine gọi lũ trẻ để đến trường, thì anh liền khoác vội cái áo choàng tắm và chạy bổ xuống tầng trệt. Mathias đuổi kịp Louis trên bậc thềm nhà. Anh đưa cho cậu bé bức thư, và chưa kịp có thời gian để giải thích cho nó bất kỳ điều gì, thì Antoine đã tóm lấy và bảo Emily với Louis ra đứng đợi anh ở phía xa hơn một chút trên vỉa hè.

- Cái gì vậy? anh hỏi Mathias trong lúc vung vẩy chiếc phong bì.

- Một lời đoạn tuyệt, đó chính là cái cậu muốn còn gì, phải vậy không?

- Bởi bản thân cậu đã không thể làm tròn việc người ta nhờ ư? Cậu cần lũ trẻ xía vô chuyện này à? Antoine thì thầm trong lúc kéo Mathias ra xa hơn chút nữa.

- Tớ nghĩ như thế là hay hơn, Mathias lắp bắp.

- Và lại còn hèn nữa chứ! Antoine cười ha hả, trước khi đến cùng lũ trẻ.

Tuy vậy trong lúc trèo lên xe ô tô anh cũng để lá thư vào trong cặp sách của con trai. Chiếc xe mũi nhọn đi xa dần, Mathias khép cửa nhà lại và leo lên tầng sửa soạn cho mình. Trong lúc

bước vào bồn tắm, anh nở một nụ cười thật lạ lùng.

Cửa hàng vừa mở. Từ phòng phía sau tiệm hoa của mình, Sophie đã nhận ra những bước chân của Antoine.

- Anh đưa em đi uống tách cà phê nhé? Anh nói.

- Chà, anh mang về mặt của những ngày không lành rồi, cô trả lời trong lúc lau mu bàn tay lên chiếc áo blouse của mình.

- Em đã làm gì mình thế này? Antoine hỏi khi ngó thấy tấm gạc lốm đốm máu đen trên ngón tay Sophie.

- Chẳng có gì đâu, một vết cắt nhưng nó không liền sẹo, cứ nước sôi suốt như thế này thì chẳng thể lành được.

Antoine cầm bàn tay cô, gỡ tấm băng dính và nhăn mặt lại. Không để cho Sophie có thời gian bàn cãi, anh kéo cô về phía tủ thuốc, lau miệng vết thương và cuốn một lượt băng.

- Nếu trong hai ngày nữa mà chưa khỏi, anh sẽ dẫn em đi khám, anh lầm bầm.

- Thôi được, đi uống cà phê nào, Sophie vừa trả lời vừa lúc lắc con búp bê mà cô đang mang trên đầu ngón trỏ, sau đó anh sẽ kể cho em nghe chuyện gì khiến anh lo lắng vậy.

Cô cài cửa, cắt chìa khoá vào túi và lôi tay anh bạn đi.

* * *

Một khách hàng đang chờ, vẽ bồn chồn trước cửa hiệu sách. Mathias đi bộ ngược lên Bute Street, Antoine và Sophie đi theo hướng ngược lại và đụng nhau; ông bạn nổi khố của anh không cả thèm đưa mắt nhìn, và bước vào trong quán của Yvonne.

* * *

- Có chuyện gì xảy ra giữa hai bạn anh vậy? Sophie hỏi trong lúc đặt tách cà phê kem của mình xuống.

- Em có bộ ria kìa!

- Em cảm ơn anh, anh thật tử tế!

Antoine lấy khăn của mình và lau môi cho Sophie.

- Bọn anh hơi to tiếng với nhau sáng nay.

- Cuộc sống lứa đôi mà, anh già ạ, không thể lúc nào cũng xuôi chèo mát mái được hết cả!

- Em chế giễu anh đó à? Antoine hỏi khi nhìn Sophie, đang gắng hết sức để nhịn cười.

- Chủ đề cãi nhau của bọn anh là gì vậy?

- Chẳng gì cả, thôi bỏ qua đi.

- Chính anh mới là người nên bỏ qua đi, nếu anh nhìn được bộ dạng của anh... anh thật sự không muốn nói với em đó là chuyện gì à? Một lời cổ vũ của phụ nữ không phải là không có giá trị đâu, phải không?

Antoine nhìn cô bạn thân của mình và để cho nụ cười đang thể hiện thật thoải mái của cô chinh phục mình. Anh lục trong các túi áo vest và chìa cho cô một cái phong bì.

- Cầm lấy này, anh hy vọng nó sẽ làm em hài lòng.

- Chúng luôn làm em hài lòng mà.

- Anh chỉ có diễn đạt lại những gì mà em bảo viết thôi, Antoine tiếp tục trong lúc đọc lại bài viết của mình.

- Đúng thế, nhưng anh viết chúng với những câu chữ của anh và, nhờ anh, những câu chữ của em có một ý nghĩa mà em không sao cho chúng được.

- Em chắc chắn rằng gã này thật sự xứng đáng với em chứ? Bởi anh có thể nói với em một điều,

và đó không phải là do chính anh viết ra chúng mà anh nói thế đâu, nhưng nếu anh mà nhận được những bức thư như thế, thì cho dù có những nghĩa vụ cá nhân ra sao hay nghề nghiệp thế nào đi nữa, anh có thể thề với em rằng anh đã đến rước em đi rồi.

Ánh mắt của Sophie nhìn đi nơi khác.

- Đó không phải là điều anh muốn nói đâu, Antoine tiếp tục với giọng hối tiếc, trong lúc ôm cô trong tay mình.

- Anh thấy đấy, anh thỉnh thoảng nên cẩn thận với những gì anh nói ra. Em không biết đâu là chủ đề mỗi bất hoà giữa bọn anh, nhưng rõ ràng là các anh dễ mất thời gian, bây giờ hãy lấy điện thoại và hãy gọi cho anh ấy đi.

Antoine đặt tách cà phê xuống.

- Tại sao lại là anh phải dàn hòa trước cơ chứ? Anh làu bàu.

- Bởi vì nếu cả hai anh đều cùng đặt một câu hỏi như thế, các anh sẽ lãng phí một ngày chẳng vì một cái gì cả.

- Có thể thế, nhưng ở đây, chính cậu ta mới là người có lỗi.

- Anh ấy đã làm chuyện gì nghiêm trọng đến vậy chứ?

- Anh có quyền nói với em rằng cậu ta đã làm một chuyện tồi tệ nhưng không phải vì thế mà anh sẽ tung hô cậu ta đi.

- Đúng là hai tên lỏi con!... Không tên nào chịu gỡ tội cho tên nào! Anh ấy đã xin lỗi rồi chứ?

- Trên một bình diện nào đó thì rồi..., Antoine trả lời, khi nghĩ đến lá thư mà Mathias đã gửi cho Louis.

Sophie nhắc điện thoại trên mặt quầy và đặt nó lên mặt bàn.

- Gọi cho anh ấy đi!

Antoine để lại điện thoại lên kệ.

- Anh sẽ ghé qua thăm cậu ta thì hơn, anh vừa nói vừa đứng dậy. Anh thanh toán tiền cà phê, cả hai cùng đi ra trên phố Bute Street. Sophie chỉ quay vào trong cửa hàng của mình khi đã nhìn thấy Antoine bước qua ngưỡng cửa hiệu sách.

- Tớ có thể làm được gì cho cậu đây? Mathias hỏi và rời mắt khỏi cuốn sách của mình.

- Chẳng gì cả, tớ rẽ qua tí thôi, xem tình hình thế nào.

- Mọi chuyện đều ổn cả, cảm ơn cậu, anh vừa nói vừa lật một trang trong cuốn sách.

- Cậu có nhiều khách không?

- Chẳng có ma nào, sao thế?

- Tớ chán quá đi mất, Antoine thì thào.

Antoine lật ngược tấm biển nhỏ treo ở cửa kính ra vào sang mặt “đóng cửa”.

- Đi nào, tớ đưa cậu đi một vòng.

- Tớ tưởng cậu bận bù đầu kia mà?

- Thôi đừng có cãi vã suốt như thế!

Antoine ra khỏi hiệu sách, đến ngồi trên ô tô của mình đậu trước cửa hàng và bấm còi hai lần liên. Mathias đặt cuốn sách xuống, cầu nhàu và bước ra phố với anh bạn.

- Đi đâu đây? Anh vừa hỏi vừa trèo lên chiếc xe mui tháo.

- Trốn hiệu sách đi chơi.

Chiếc Austin Healey chạy ngược lên Queen's Gate, băng qua Hyde Park và chạy về phía Notting Hill. Mathias tìm được một chỗ ở cổng chợ Portobello. Vĩa hè bị các quầy hàng của những người buôn bán đồ cũ lấn chiếm. Họ đi xuống phố, dừng lại trước mỗi gian hàng. Tại quầy của

người bán quần áo cũ, Mathias thử một chiếc áo vest có đường kẻ to bụi và chiếc mũ cát-kết hợp gam màu với nhau, anh quay lại để hỏi ý kiến Antoine. Anh này đã lánh đi xa rồi, vì quá ngượng nếu cứ ở sát bên cạnh. Mathias treo lại chiếc áo lên mắc và tuyên bố với cô bán hàng rằng Antoine chẳng có tí gu nào cả. Họ ngồi lại ở ngoài hiên quán bar Electric. Hai phụ nữ trẻ đẹp đi xuống phố trong trang phục mùa hè. Ánh mắt chạm nhau, các cô mỉm cười với họ lúc đi qua đường.

- Ôi tớ đã quên mất rồi, Antoine nói.

- Nếu đó là cái ví tiền của cậu thì đừng lo, tớ bao, Mathias vừa nói vừa lấy hoá đơn thanh toán đặt trong đĩa.

- Đã sáu năm rồi tớ toàn khoác bộ quần áo gà trống nuôi con này, và tớ chợt nhận ra rằng mình thậm chí còn chẳng biết phải làm thế nào để tiếp cận một phụ nữ nữa. Một ngày nào đó con trai tớ sẽ bảo tớ dạy cho nó cách tán gái thì có lẽ tớ sẽ chẳng thể trả lời nó nổi. Tớ cần đến cậu, có lẽ cậu phải dạy cho tớ lại từ đầu.

Mathias uống một hơi cốc nước cà chua của mình và đặt cốc lên mặt bàn.

- Cần phải hiểu rõ là cậu muốn gì, cậu không cho đàn bà bước vào nhà chúng ta kia mà!

- Chuyện đó chẳng có gì liên quan cả, tớ nói với cậu về chuyện quyến rũ phụ nữ kia mà, nhưng thôi, bỏ qua đi!

- Toàn bộ cốt lõi hả? Tớ cũng vậy, đã quên sạch rồi, anh già ạ!

- Thật sự mà nói, tớ cho rằng tớ cũng chưa bao giờ biết rõ cả! Antoine thở dài.

- Với Karine thì cậu đã biết rõ rồi còn gì, không phải vậy à?

- Karine đã sinh cho tớ một đứa con trai và sau đó cô ấy đã ra đi chăm sóc lũ con của những người khác. Thế là thành công về mặt tình cảm rồi còn gì, có cái tốt hơn rồi, đúng không? Thôi đi nào, về làm việc đi.

Họ rời quán bar và đi ngược lên phố, sánh vai nhau.

- Cậu không bức nếu tớ thử lại cái áo vest ấy một lần nữa chứ, và lần này cậu cho tớ biết ý kiến của cậu nhé!

- Nếu cậu thề sẽ mặc nó trước mặt lũ trẻ của chúng ta, thì chính tớ sẽ mua tặng cậu!

Khi quay trở về South Kensington, Antoine đậu chiếc Healey trước văn phòng mình. Anh tắt máy và chờ vài giây trước khi ra khỏi xe.

- Tớ xin lỗi vì chuyện tối qua, có thể tớ đã hơi quá đà.

- Không, không mà, an tâm đi, tớ hiểu phản ứng của cậu, Mathias nói với một giọng khô khan.

- Cậu đang không thực lòng đấy nhé!

- Đúng đó, tớ đâu có thực lòng!

- Tớ vẫn biết thế mà, cậu vẫn còn bức mình!

- Này Antoine, nếu cậu có điều gì muốn nói về chủ đề này thì nói đi, bây giờ, tớ thực sự đang có việc phải làm!

- Tớ cũng vậy, Antoine nói tiếp trong lúc ra khỏi chiếc xe mui tháo.

Và trong khi anh đi vào phòng làm việc của mình, anh nghe thấy giọng Mathias ở sau lưng.

- Cám ơn đã rẽ qua, điều ấy làm tớ thấy xúc động.

- Tớ không thích khi chúng ta cãi nhau, cậu biết đấy, Antoine vừa trả lời vừa quay lại.

- Tớ cũng không thích thế.

- Vậy thì đừng nói về chuyện ấy nữa, nó đã ở phía sau chúng ta rồi.

- Đúng thế, đã ở phía sau chúng ta, Mathias tiếp tục.

- Tối nay cậu có về muộn không?
- Sao thế?
- Tớ đã hứa với McKenzie sẽ dẫn anh ta đi ăn tối tại nhà hàng của Yvonne... để cảm ơn anh ta đã đến nhà làm giúp, nên nếu cậu có thể giữ được lũ trẻ thì hay quá.
Khi quay về hiệu sách của mình, Mathias nhắc máy và gọi cho Sophie.
* * *

Điện thoại reo. Sophie xin lỗi người nữ khách hàng của mình.
- Tất nhiên là em có thể mà, Sophie nói.
- Điều ấy không làm phiền em chứ? Mathias nhấn mạnh ở đầu dây bên kia.
- Chẳng giấu gì anh, em chẳng thích thú gì cái ý tưởng nói dối Antoine cả.
- Anh không yêu cầu em nói dối hử, mà chỉ không nói gì cho hử biết thôi.
Đối với Sophie, ranh giới giữa nói dối và không nói thì rất mong manh, tuy nhiên cô đã chấp nhận việc mà Mathias nhờ cô. Cô sẽ đóng cửa hàng sớm một chút và đến gặp anh vào quãng bảy giờ. Mathias gác máy.

Chương 7

Yvonne tận dụng khoảng thời gian vắng khách của buổi chiều để sắp xếp lại nhà kho dưới hầm. Bà nhìn thùng hàng trước mặt mình, Château-labe-gorce-zédé là loại rượu vang yêu thích nhất của bà và bà đã bảo quản hết sức cẩn thận những chai thật quý hiếm đó, để chỉ dùng vào những dịp long trọng. Nhưng những dịp long trọng thì bà đã chẳng có để mà ăn mừng từ nhiều năm nay rồi. Bà đưa tay chà lên lớp bụi mỏng phủ trên lớp gỗ, xúc động nhớ lại buổi tối tháng năm ấy, ngày mà Manchester United đã giành được cúp nước Anh. Cơn đau bỗng nhói lên ở đáy ngực bà mà không có triệu chứng gì trước. Yvonne bẻ gập người lại tìm kiếm không khí mà tự nhiên bà cảm thấy thiếu. Bà dựa vào chiếc thang dẫn lên phòng và tìm thuốc uống trong túi chiếc tạp dề của mình. Những ngón tay co cứng phải vật vã mới giữ được lọ thuốc. Khó nhọc lắm bà mới mở được nắp hộp, dốc ra ba viên vào lòng bàn tay và bỏ chúng vào sâu trong họng, đầu ngả ra phía sau để dễ nuốt hơn.

Rã rời vì đau đớn, bà ngồi ngay xuống sàn nhà và đợi cho hoá chất hoạt động. Nếu Đấng Tối cao không muốn mình ngày hôm nay, bà tự nhủ, thì tim mình hẳn sẽ dịu lại trong vài phút nữa và mọi sự sẽ lại suôn sẻ; bà vẫn còn rất nhiều việc phải làm. Bà tự hứa lần sau sẽ chấp thuận lời mời đến Kent chơi của John, nếu như ông còn tiếp tục mời nữa, vì bà đã từ chối nhiều lần rồi. Cho dù có ngưng ngừng, cho dù có từ chối lần này lần khác, bà vẫn thấy nhớ người đàn ông ấy. Thậm chí, thật điên khùng, là bà lại nhớ ông ấy đến thế. Vì vậy phải chăng là mọi người cứ phải sống xa nhau để người này hiểu được vị trí mà mình chiếm giữ trong cuộc sống của người kia? Mỗi buổi trưa, John đến ngồi trong phòng ăn, liệu John có nhận ra đĩa ăn của mình thật khác với đĩa của những khách hàng khác không?

Ông hẳn đã phải đoán ra điều ấy, John là một người đàn ông thận trọng, cũng kín đáo như bà, nhưng ông là người có trực giác. Yvonne hoan hỉ vì Mathias đã tiếp quản hiệu sách của ông. Khi John thông báo với bà là sẽ nghỉ hưu, thì chính bà đã gợi ý về một người kế nhiệm, để kết quả làm việc của cả một đời người không bị tan biến đi. Vả lại, bà đã nhận thấy đây là một dịp hoàn hảo để Mathias đoàn tụ cùng những người thân của hắn; khi ấy, bà đã gợi ý tưởng này cho Antoine, để nó tự tạo con đường cho mình, để cho Antoine nghiền ngẫm nó, đến mức tin rằng ý tưởng đó từ mình mà ra. Khi Valentine tuyên bố với bà ý muốn được trở về Paris của cô, thì bà đã hình dung ra ngay sau đó những hậu quả đối với Emily. Bà vốn ghét can dự vào chuyện của người khác, nhưng lần này, bà đã làm đúng khi xía chút đỉnh vào số phận của những người mà bà yêu mến. Chỉ phiền rằng, không có John, mọi sự không còn được như trước nữa. Một ngày nào đó, chắc chắn là thế rồi, bà sẽ nói với ông.

Bà ngẩng đầu lên. Cái bóng đèn treo trên trần nhà bắt đầu quay tròn, kéo theo từng vật trong phòng, giống như trong một vở ba-lê. Các bức tường chao lượn, một lực khủng khiếp đè lên bà, đẩy bà ra phía sau. Bà trượt khỏi thang, thở thật sâu và nhắm mắt lại trước khi cơ thể bị xô xuống bên cạnh. Đầu bà chậm chậm ngã xuống nền đất tươi xốp. Bà nghe thấy tiếng tim mình

đập rền vang trong màng nhĩ, và rồi chẳng còn thấy gì nữa.

Cô bé bận một cái váy ngắn điểm hoa và một cái áo sơ mi bằng vải bông. Đó là ngày cô bé lên bảy tuổi, bố cô cầm lấy tay con gái mình. Để làm cô vui, ông đã mua hai chiếc vé ở quầy vé đi bánh xe gỗ khổng lồ và khi chiếc lan can hạ xuống bên cạnh cái giỏ ngồi của họ, thì cô cảm thấy sung sướng hơn bao giờ hết. Trên cao, bố cô đã chỉ ngón tay của mình ra xa. Đôi bàn tay ông thật tuyệt vời. Ve vút những mái nhà của thành phố bằng một cử chỉ duy nhất, ông nói với con gái mình những lời kỳ diệu: “Kể từ đây cuộc sống đã thuộc về con, sẽ chẳng có gì là không thể đối với con, nếu như con thực sự muốn.” Cô là niềm tự hào của ông, là lý do để sống của ông, là thứ đẹp nhất ông tạo nên trong kiếp người. Và ông bắt cô hứa sẽ không nhắc lại điều ấy với mẹ, người có lẽ sẽ thấy hơi ghen tị. Cô đã cười, bởi cô biết rằng bố yêu mẹ cũng hết như bố yêu mình. Mùa xuân tiếp sau đó, vào một buổi sáng mùa đông, cô đã chạy theo ông trên phố. Hai người đàn ông vận com-lê màu tối đến nhà kiểm bố rồi dẫn đi. Chỉ vào ngày cô lên mười thì mẹ cô mới tiết lộ sự thật cho cô. Bố của cô không phải đã đi công cán. Ông đã bị lính bảo an Pháp bắt và chẳng bao giờ trở về nữa.

Trong suốt những năm tháng bị Đức quốc xã chiếm đóng, trong gian gác xếp được sử dụng làm phòng ngủ, đứa con gái nhỏ hình dung bố mình đã vượt ngục. Trong lúc những gã đều cáng quay lưng lại, thì ông đã tháo được dây trói, bẻ gãy chiếc ghế mà bọn chúng đã tra tấn ông trên đó. Gom hết sức lực của mình lại, ông đã trốn khỏi sở cảnh sát theo đường hầm dưới lòng đất và lẩn qua một cánh cửa để ngỏ. Sau khi đã gia nhập quân kháng chiến, ông đã đến nước Anh, và trong khi cô và mẹ xoay xở hết sức ở chùng mực có thể trong cái nước Pháp buồn thảm này, thì ông làm việc cận kề một vị tướng, người đã không từ chối ông. Và tất cả các buổi sáng vào lúc ngủ dậy, cô tưởng tượng rằng bố mơ ước được gọi điện cho cô. Nhưng căn nhà nhỏ hẹp nơi mà cô đang ẩn náu cùng mẹ thì không có điện thoại.

Năm cô hai mươi tuổi, một sĩ quan cảnh sát tới bấm chuông cửa nhà. Vào thời gian đó, Yvonne sống trong một căn hộ nhỏ ngay phía trên hiệu giặt nơi cô làm việc. Những thứ còn lại của bố cô đã được tìm thấy trong một cái hố ở giữa khu rừng Rambouillet (Một khu rừng nằm ở vùng ngoại ô phía tây nam Paris). Người đàn ông trẻ tuổi đã thành thực bối rối vì mình là kẻ đưa đến một tin quá buồn như vậy, và còn bối rối hơn nữa về chuyện báo cáo khám nghiệm tử thi khẳng định rằng những viên đạn dùng để bắn bể sọ ông được phát ra từ nòng một khẩu súng ngắn của Pháp. Yvonne, tươi cười, đã trấn an anh ta. Anh ta đã nhầm, bố của cô hẳn là đã chết bởi lẽ cô cũng không có tin tức gì của ông từ dạo cuối chiến tranh, nhưng ông đã được chôn cất ở một nơi nào đó ở nước Anh. Bị lính bảo an bắt giữ, ông đã vượt ngục thành công, ông đã đến được Luân Đôn. Viên cảnh sát đã giở hết sự can đảm của mình ra. Người ta đã tìm thấy tờ giấy này trong túi của người chết, và những tờ giấy này chắc chắn đã chứng thực danh tính của ông ấy.

Yvonne cầm chiếc ví mà viên thanh tra đưa ra. Cô mở cái thẻ ủa vàng, lấm tẩm máu, vuốt ve tấm ảnh, và vẫn không hề từ bỏ nụ cười của mình. Và, khi khép cửa lại, cô cam lòng tự nhủ bằng một giọng nói dịu dàng rằng bố cô chắc đã phải vứt bỏ đám giấy tờ đó lại trên đường vượt ngục của ông. Người nào đó đã lấy cắp chúng, chỉ đơn giản vậy thôi.

Cô chờ đến tối mới giở lá thư được giấu dưới nắp ví da ra. Cô đọc nó, và lăn trên các ngón tay cái chìa khoá nhỏ của một hộp chứa hành lý mà bố của cô đã gửi kèm.

Khi người chồng đầu tiên qua đời, Yvonne đã bán lại cái hiệu giặt mà cô đã mua được bằng thù lao những giờ làm việc hàng tuần mà không một thành viên nào trong bộ phận công đoàn cô trực thuộc lại tin rằng cô có thể làm nổi. Cô xuống tàu tại Calais, trên một chiếc phà xe lửa băng qua biển Manche và đến Luân Đôn trong một buổi chiều mùa hè, với hành trang chỉ là một chiếc vali. Cô đến trước mặt tiền màu trắng của một tòa nhà lớn trong khu phố South Kensington. Quỳ gối trước một gốc cây tỏa bóng che hết cả một ngã năm, cô dùng tay bới một lỗ sâu, đặt xuống đó cái thẻ căn cước đã bị úa vàng, lấm tấm máu khô, và thì thầm “Chúng ta đã đến nơi rồi.”

Khi một viên cảnh sát đến hỏi cô đang làm gì, thì cô đứng lên, vừa khóc vừa trả lời rằng:
- Tôi đã đến mang cho bố tôi giấy tờ của ông. Chúng tôi không gặp nhau từ hồi chiến tranh đến giờ.

Yvonne hồi tỉnh, bà từ từ đứng dậy. Tim của bà đã lấy lại được nhịp đập bình thường. Bà leo lên cầu thang cốt xay gió và, khi lên đến phòng, liền quyết định thay tạp dề. Trong lúc bà đang thắt nốt cái nơ sau lưng, thì một phụ nữ trẻ bước vào và đến ngồi bên quầy. Cô ta gọi một ly rượu mạnh, mạnh nhất có thể. Yvonne xem xét dáng vẻ người mới đến, đưa cho cô một ly nước khoáng và đến ngồi cạnh cô.

Enya đã di cư đến Anh từ năm ngoái. Cô đã tìm được một công việc trong một quán bar ở Soho. Cuộc sống ở đây đắt đỏ đến nỗi cô phải ở chung trong một phòng nhỏ với ba sinh viên khác, cũng giống như cô, họ làm những việc lật vật, chỗ này rồi chỗ kia. Từ lâu rồi Enya đã không còn là sinh viên nữa.

Tay chủ nhà hàng người Nam-phi tuyển mộ cô đã quá lưu luyến quê hương, nên gã đã đóng cửa hiệu. Kể từ đó, cô sống được là nhờ có một chỗ làm trong một cửa hàng làm bánh mì buổi sáng, một chỗ ở quầy thu ngân của hiệu bán đồ ăn nhanh vào giờ trưa và phân phát tờ rơi vào cuối ngày. Không có giấy tờ cư trú, số phận của cô thật bấp bênh. Trong hai tuần qua, cô vừa bị mất hết những công việc đó. Cô hỏi Yvonne liệu bà có việc gì cho cô làm không, cô biết rõ công việc của bồi bàn và không sợ làm việc.

- Vậy ra cháu bắt đầu tiến hành tìm việc bồi bàn bằng cách gọi uống ở quầy à? Bà chủ hỏi.

Yvonne không có khả năng tài chính để có thể tuyển mộ bất kỳ ai, nhưng bà hứa với cô gái trẻ sẽ hỏi những người buôn bán trong khu. Nếu có việc gì cần, bà sẽ báo cho cô biết. Enya chỉ việc thỉnh thoảng ghé qua đây một chút. Muốn bổ sung cho trọn vẹn khả năng của mình, Enya nói thêm rằng cô cũng đã từng làm việc trong một hiệu giặt. Yvonne quay lại để nhìn rõ cô gái. Bà nín thở trong vài giây và bảo với Enya rằng, cho đến tận khi nào khấm khá hơn, cô thỉnh thoảng có thể đến đây ăn cơm mà không phải tính tiền, với điều kiện cô không được nói điều ấy cho ai biết hết. Người phụ nữ trẻ không biết nói gì để cảm ơn bà, Yvonne trả lời nhất là đừng có cảm ơn gì hết rồi bà quay lại với đồng xoong chảo của mình.

* * *

Vào đầu buổi tối, Antoine ngồi vào bàn trong phòng ăn cùng với McKenzie, người đang không

ngừng nhìn nghiêng ngấu Yvonne. Anh lấy điện thoại di động để gửi cho Mathias một tin nhắn: Cảm ơn cậu vì đã trông bọn trẻ, mọi việc ổn cả chứ?

Ngay lập tức anh nhận được câu trả lời: Tất cả đều OK. Bọn trẻ đã ăn xong, đang đánh răng, 10 phút nữa là đi ngủ.

Vài phút sau, Antoine nhận được lời nhắn thứ hai: Cậu cứ làm việc muộn đến chừng nào cũng được, tớ lo hết cả cho.

Ánh sáng vừa phụt tắt trong phòng chiếu phim ở Fulham, và bộ phim đã bắt đầu. Mathias tắt điện thoại di động, và thọc tay vào túi bóng ngô mà Audrey chìa ra cho anh.

Sophie mở cửa tủ lạnh để kiểm tra đồ bên trong, ở cái vỉ phía trên, cô nhìn thấy những quả cà chua đỏ mọng, được đặt theo thứ tự tằm tắp đến nỗi trông chúng giống như một tiểu đoàn của quân đội Na-pô-lê-ông. Những miếng thịt lạnh được xếp chồng lên nhau một cách hoàn hảo trong lớp giấy xelofan đứng bên cạnh một khay pho-mát, một hộp dưa chuột muối và một bình sốt mayonnaise.

Bọn trẻ ngủ trên lầu. Mỗi đứa đều có quyền được nghe cô đọc truyện và ôm hôn.

Mười một giờ, chìa khoá xoay trong ổ, Sophie quay lại nhìn Mathias trên ngưỡng cửa, một nụ cười khoan khoái nở giữa khuôn mặt.

- Anh xoay xở giỏi thật, Antoine vẫn chưa về, Sophie nói để chào anh.

Mathias đặt ví của mình trong khay-dốc túi đặt ngay bên lối vào nhà. Anh đến ngồi bên cạnh cô, hôn lên má cô và hỏi xem tình hình buổi tối đã diễn ra như thế nào.

- Đèn được tắt chậm hơn thường lệ chừng nửa giờ, nhưng đó là quyền của những người trông trẻ bí mật. Louis bắn khoản một cái gì đó, nó rất bực mình, nhưng em không sao biết được là cái gì.

- Anh sẽ lo việc đó, Mathias nói.

Sophie lấy chiếc khăn treo ở mắc áo của mình. Cô quấn nó xung quanh cổ và chỉ vào bếp.

- Em đã chuẩn bị một món cho Antoine, em biết rõ tính anh ấy, anh ấy sẽ về nhà với cái bụng rỗng cho mà xem.

Mathias tiến gần lại và nhón một quả dưa chuột muối. Sophie đập vào tay anh.

- Để cho Antoine cơ mà, em đã nói rồi! Anh chưa ăn tối à?

- Không có thời gian, Mathias trả lời, anh đã phải chạy vội về ngay sau khi hết phim. Anh đã không biết là phim lại kéo dài đến thế.

- Hy vọng là chuyện này cũng đáng công đấy chứ? Sophie nói với giọng ranh mãnh.

Mathias ngó đĩa thịt nguội.

- Sao có những người gặp may mắn thế nhỉ!

- Anh đói à?

- Không, em về đi, anh muốn là em đi khỏi trước khi cậu ta về, nếu không thì cậu ta sẽ nghi ngờ là có gì đó.

Mathias nhắc cái vung đập pho-mát ra, lấy một mẫu pho-mát gruyère (Tên một loại pho-mát của Pháp) rồi ăn mà không thấy ngon lắm.

- Em đã xem trên tầng chưa? Antoine đã sửa sang lại hết bên phòng anh. Em thấy trang trí lại có được không? Anh nhòm nhoàm hỏi.

- Đúng thật là đối xứng! Sophie trả lời.

- Đối xứng nghĩa là thế nào?

- Có nghĩa là phòng của các anh giống hệt nhau, ngay cả mấy cái đèn bàn cũng y chang, thật là

buồn cười.

- Anh chẳng thấy gì là buồn cười cả! Mathias bẻ lại, giọng tự ái.

- Sẽ là tốt hơn nếu ở một chỗ nào đó thôi, trong ngôi nhà này, “nhà anh” thì đúng thật là “nhà anh” chứ không phải là “Tớ đang sống trong nhà thằng bạn” nhé!

Sophie khoác áo măng-tô và đi ra phố. Hơi mát lạnh của buổi đêm ngấm ngay vào người cô, cô rùng mình và bước đi. Gió bỗng nổi lên trong khu Old Brompton Road. Một con cáo – thành phố này nhiều vô kể - đi theo cô mấy mét liền đằng sau những hàng rào sắt của công viên Onslow Gardens. Trên phố Bute Street, Sophie nhìn thấy chiếc Austin Healey của Antoine đậu trước văn phòng của anh. Bàn tay lướt nhẹ trên thùng máy, cô ngẩng đầu và nhìn lên những ô cửa sổ sáng đèn trong thoáng chốc. Cô quần lại khăn quàng cổ và tiếp tục bước đi.

Khi bước vào căn hộ nhỏ nơi cô sống cách đó vài phố, cô không bật đèn lên. Cái quần jeans của cô tuột dọc xuống chân, cô để mặc nó cuộn tròn ngay trên nền nhà, ném chiếc áo pull ra xa và trườn ngay xuống dưới tấm drap của mình; những chiếc lá tiêu huyền mà cô nhìn thấy qua khung cửa sổ phía trên giường đã bắt màu bằng bạc dưới ánh sáng trong trẻo của vầng trăng. Cô lật người nằm nghiêng, ghì chặt gối vào người, và đợi cho giấc ngủ kéo đến.

* * *

Mathias leo lên các bậc thang và dán tai vào cửa phòng của Louis.

- Cháu ngủ rồi à? Anh thì thăm.

- Vâng! cậu bé trả lời.

Mathias xoay nhẹ nắm đấm cửa, một dải ánh sáng chiếu đến tận giường. Anh nhón chân bước vào và nằm xuống bên cậu.

- Cháu có muốn chúng ta nói về chuyện đó không? Anh hỏi.

Louis không trả lời. Mathias cố thử kéo một vật chặn đắp lên, nhưng đứa trẻ ghì sâu xuống dưới và giữ thật chặt.

- Chú không phải lúc nào cũng hay đâu, thỉnh thoảng còn hơi độn là khác!

- Cháu phải nói cho chú biết thêm về chuyện đó một chút chứ, hả ông cụ non, Mathias tiếp tục với một giọng nhẹ nhàng.

- Tại chú mà cháu đã bị phạt.

- Chú đã làm gì chứ?

- Vậy theo chú thì là tại cái gì?

- Tại lá thư gửi cho cô Morel à?

- Chú còn viết cho nhiều cô khác nữa kia à? Cháu có thể được biết tại sao chú lại nói với cô giáo cháu rằng miệng của cô ấy khiến chú phát điên lên?

- Cô ấy đã nhắc lại điều ấy với cháu à? Ôi thật là tệ!

- Chính bản thân cô ấy tệ thì có!

- Ô không, cháu không thể nói như thế được! Mathias vùng phản đối.

- Ô không à! Cô ấy mà không tệ ư, cô Séverine cánh cụt ấy?

- Nhưng cái cô Séverine này là ai vậy? Mathias hỏi vẻ lo lắng.

- Chú bị mắc chứng chóng quên hay sao vậy? Louis bực bội nói tiếp trong lúc chui đầu ra khỏi tấm drap của mình. Đó là cô giáo cháu! nó gào lên.

- Ô không... cô ấy tên là Audrey, Mathias đáp lại, giọng chắc chắn.

- Chí ít chú cũng nên cho phép cháu biết hơn chú một tí rằng cô giáo cháu tên là gì chứ hả.

Mathias cảm thấy nhục nhã quá, còn Louis, nó đang tự vấn mình về danh tánh của cô Audrey

kỳ lạ kia.

Khi ông bố đỡ đầu của cậu miêu tả với rất nhiều chi tiết người phụ nữ trẻ có giọng nói khàn khàn rất hay, thì Louis nhìn anh, sững sờ.

- Chính chú bị trật đường ray thì đúng hơn, bởi vì cô đó là cô nhà báo đến làm bài phóng sự về trường cháu đấy.

Và do Louis chẳng nói gì nữa, Mathias nói thêm:

- Ôi khỉ gió thật!

- Vâng, và chính chú khiến bọn cháu bị lằng nhằng thế này, cháu sẽ tố cáo chú cho mà coi!

Louis thêm vào.

Mathias đề nghị là sẽ tự mình chép lại một trăm dòng cái câu “ Tôi sẽ không bao giờ gửi những câu thơ lố cho cô giáo của mình nữa”, rồi anh sẽ mạo chữ ký của Antoine bên dưới bài chép phạt, và để đổi lại, Louis sẽ giữ kín chuyện vừa xảy ra. Sau khi suy nghĩ kỹ, cậu bé thấy rằng cuộc mặc cả này không được lợi nhiều lắm. Tuy nhiên nếu ông bố đỡ đầu của cậu các thêm hai tập album cuối của bộ “Calvin và Hobbes”, thì cậu có thể sẽ cân nhắc lại lời đề nghị ấy. Vụ thương thảo được hoàn tất vào lúc mười một giờ ba mươi lăm và Mathias rời khỏi phòng. Anh chỉ có đủ thời giờ trườn xuống dưới tấm drap trên giường mình thì Antoine về đến nơi và trèo lên cầu thang. Nhận thấy ánh sáng lọt qua dưới cánh cửa phòng, anh liền gõ cửa và bước vào ngay.

- Cám ơn vì khay thức ăn nhé, Antoine nói, rõ ràng là rất xúc động.

- Có gì đâu mà, Mathias vừa trả lời vừa ngáp.

- Đừng nên tự làm khổ mình như thế, tớ đã nói với cậu rằng tớ sẽ đi ăn tối với McKenzie mà.

- Tớ quên mất.

- Ổn chứ? Antoine hỏi trong lúc dò xét ông bạn mình.

- Tuyệt!

- Cậu có vẻ là lạ thế nào ấy?

- Chỉ một bã người ra thôi. Tớ đã cố cưỡng lại cơn buồn ngủ trong lúc chờ cậu về.

Antoine hỏi mọi chuyện với bọn trẻ có suôn sẻ cả hay là không.

Mathias trả lời rằng Sophie đã đến thăm anh, và họ đã nói chuyện với nhau suốt cả buổi tối.

- À thế à? Antoine hỏi.

- Điều đó không làm phiền cậu chứ?

- Không, tại sao nó lại làm phiền tớ mới được chứ?

- Tớ không biết, trông cậu có vẻ kỳ quặc thế nào ấy.

- Vậy là mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ cả? Antoine cố nhấn mạnh.

Mathias nhắc anh nên nói nhỏ đi, bọn trẻ đang ngủ. Antoine chúc anh ngủ ngon và đi ra. Ba mươi giây sau, anh lại mở cửa và khuyên bạn mình nên cởi áo gió ra trước khi ngủ, đêm nay trời đâu có mưa nữa. Dưới vẻ ngạc nhiên của Mathias, anh nói thêm rằng cổ áo của anh bạn đã lòi ra ngoài tấm drap, rồi khép cửa lại mà không có thêm lời bình luận nào.

Chương 8

Antoine bước vào nhà hàng, một hộp cac-tông lớn cặp dưới nách . McKenzie đi sau anh, đem theo một cái giá vẽ bằng gỗ mà anh ta đã dựng ngay giữa phòng.

Yvonne được mời đến ngồi bên một chiếc bàn để khám phá dự án tân trang phòng ăn của quán bar. Vị trưởng hãng đặt những bản phác thảo lên giá vẽ và Antoine bắt đầu diễn giải thật chi tiết.

Vui sướng vì cuối cùng cũng đã tìm được phương tiện thu hút sự chú ý của Yvonne, McKenzie lần lượt thay thế các bức vẽ, rồi chạy đến ngồi cạnh bà ngay khi có dịp, để giới thiệu cho bà khi thì những catalogue đèn chiếu sáng, khi thì một loạt những gam màu.

Yvonne kinh ngạc thán phục và mặc dù Antoine đã tránh không nói cho bà toàn bộ dự án, nhưng bà đã đoán công trình hẳn sẽ vượt quá khả năng tài chính của mình. Khi màn giới thiệu đã kết thúc, bà cảm ơn họ đã hoàn thành công việc đó và yêu cầu chàng McKenzie khó tả bằng lời kia để bà ở lại một mình với Antoine. Bà cần nói chuyện trực diện với anh. McKenzie, người có giác quan thực tế mà những người xung quanh thường không ai hiểu nổi, liền suy diễn rằng sự sáng tạo kia chắc chắn đã khiến bà Yvonne bị xáo trộn nên bà muốn được nói chuyện với cái người đã gây ra nguồn cơn và khiến bà xiêu lòng ấy.

Biết rằng giữa bà với Antoine có sự một sự tâm đầu ý hợp bất diệt và không hề có chút mờ ám này, anh ta thu lại giá vẽ, hộp cac-tông đựng bản vẽ và đi ra, chẳng dè đụng một cú vào góc quầy, và một cú nữa vào khung cửa. Sự yên tĩnh bao trùm trở lại trong gian phòng, Yvonne đặt tay mình lên tay Antoine. Từ sau cửa kính, McKenzie dò xét cảnh tượng bằng cách đứng kiểng lên nhìn, rồi anh ta bất ngờ quỳ sụp xuống khi nhận thấy sự xúc động trong cái nhìn của Yvonne... Vụ việc đang theo chiều hướng tốt!

- Thật tuyệt vời những gì các anh vừa làm đây, cô thật chẳng biết nói gì.

- Cô chỉ cần nói cho cháu biết dịp cuối tuần nào thì thuận tiện công việc với cô thôi, Antoine trả lời. Cháu đã sắp xếp để trong tuần thì cô không phải đóng cửa hàng. Thợ sẽ tiếp quản địa điểm vào sáng ngày thứ Bảy và tối Chủ nhật tất cả sẽ đâu vào đấy.

- Antoine à, cô không có lấy một xu để trả dù chỉ là tiền sơn một bức tường, bà nói, giọng run run.

Antoine đổi ghế đến ngồi gần bà hơn nữa. Anh giải thích cho bà hiểu rằng các tầng hầm của cơ quan anh chất đầy những hộp sơn và các loại phụ tùng còn thừa từ các công trình. McKenzie đã lên dự án tân trang lại nhà hàng này xuất phát từ đồng tiền kho làm đầy ứ chỗ làm việc của họ. Và lại đó là những gì có thể đem đến cho nhà hàng của cô một chút dáng vẻ ba-rốc nhưng cực kì mới mẻ. Và khi anh nói thêm rằng bà không thể biết được bà đã giúp họ biết bao nhiêu khi giải thoát họ khỏi tất cả những đồng hồ lớn lộn xộn ấy, thì cặp mắt Yvonne bỗng nhoà lệ. Antoine ôm bà trong vòng tay mình.

- Thôi đi nào Yvonne, cô sẽ làm cháu cũng khóc bây giờ đây này; vả lại, tiền chẳng đáng giá gì

vào chuyện này đâu, chỉ để cho vui thôi mà, cho cô và nhất là cho tất cả bọn cháu nữa. Những kẻ đầu tiên được lợi từ sự tân trang này chính là bọn cháu, không ngày nào là không đến đây ăn trưa.

Bà lau khô nước mắt chảy trên má và quở trách Antoine đã làm bà khóc như một thiếu nữ.
- Và anh cũng sẽ nói với cô những ngọn đèn vách sáng loáng mà McKenzie chỉ cho cô trên cuốn catalogue mới tinh của anh ta kia cũng là thứ còn thừa đem về chứ gì.
- Đó là hàng mẫu mà hội cung ứng vật liệu tặng cho bọn cháu! Antoine trả lời.
- Antoine, tại sao cháu lại làm tất cả như thế chứ?
- Bởi điều đó khiến cháu vui.

Yvonne nhìn vào sâu trong mắt anh, bà thở dài.
- Thế cháu không chán khi cứ quan tâm đến hết thầy mọi người hay sao? Khi nào thì cháu quyết định tháo cái tùng tồ nô cháu vẫn đeo ra khỏi cổ hả?
- Chừng nào cháu uống cạn nó.

Yvonne cúi xuống và nắm tay anh trong tay mình.
- Cháu tin vào cái gì hả Antoine, cháu tin rằng mọi người sẽ đánh giá cháu cao hơn bởi cháu giúp đỡ họ à? Cô sẽ không hề giảm tình cảm với cháu nếu cháu bảo cô phải thanh toán tiền sửa sang nhà hàng.
- Cháu biết những người đến tận nửa kia của trái đất để làm điều thiện, còn cháu, cháu cố gắng làm những gì có thể cho những người cháu yêu mến.
- Cháu là một gã trai tồi, Antoine ạ, đừng cứ tự trừng phạt mình về việc Karine ra đi nữa.
Yvonne đứng lên.

- Vậy nếu cô đồng ý với dự án của cháu, thì cô muốn có bản dự toán đấy nhé! Cháu rõ rồi chứ? Khi ra vỉa hè đổ xô nước thải xuống cống, Sophie ngạc nhiên khi thấy McKenzie ngồi quỳ gối trước tiệm ăn của Yvonne, liền đến hỏi anh ta có cần giúp đỡ gì không. Vị trưởng hãng giặt tẩy mình và ngay lập tức trấn an cô, rằng dây giày của anh hơi bị lỏng một tí, nhưng anh vừa mới thắt lại rồi. Sophie liếc xuống đôi giày mô-ca (loại giày không có dây buộc) cũ dưới chân anh ta, đoạn nhún vai và quay đi.

McKenzie bước vào phòng. Anh ta có chút thắc mắc về những chiếc đèn treo tường đã giới thiệu với Yvonne và chuyện đó khiến anh rất bận tâm. Bà ngược mắt nhìn lên trời và quay vào gian bếp của mình.

* * *

Gã đàn ông ấy có những móng tay cẩu bẩn, và hơi thở của gã sặc mùi dầu ôi của món fish and chips mà gã đã suốt ngày rả rích ních đầy bụng. Đằng sau cái quầy ở cái khách sạn nhộp nhúa ấy, với ánh mắt dâm dục, hắn đang ngó trang thứ hai của cuốn tạp chí Sun. Một cô nàng nóng bỏng nào đấy đang phô ra như mọi ngày, gần như khoả thân, trong một tư thế chẳng phải ý tứ gì hết.

Enya đẩy cửa và tiến về phía hắn. Hắn không thèm ngẩng đầu lên khỏi cuốn tạp chí và chỉ hỏi với một giọng thô lỗ, rằng cô muốn thuê phòng trong bao nhiêu giờ. Cô gái trẻ hỏi giá thuê phòng theo tuần, cô không có nhiều tiền lắm nhưng cô hứa sẽ trả tiền ở của mình theo từng ngày. Gã đàn ông đặt tờ báo của gã xuống và ngẩng lên nhìn cô. Cô có thân hình đẹp. Mím mím môi gã giải thích rằng chỗ của gã không có thực hiện kiểu trợ cấp này, nhưng hắn có thể chữa cháy cho cô được... bằng cách này hay cách khác, luôn luôn có phương tiện để dàn xếp. Khi hắn để tay lên cổ mình, cô liền giáng cho hắn một cái tát.

Enya đi, hai vai trĩu nặng, cô căm ghét thành phố này, nơi cô thiếu thốn đủ thứ. Sáng nay, người cho thuê phòng đã đuổi cô đi, cô đã không trả tiền nhà từ một tháng nay rồi. Những đêm dài cô quạnh, và chúng mới nhiều làm sao chứ, Enya nhớ lại dòng cát nóng và mịn trôi đi trong những kẽ tay khi cô còn là trẻ con.

Cái số phận của Enya thật là nực cười; trọn vẹn thời niên thiếu của mình, cô, kẻ thiếu thốn đủ thứ, luôn mơ ước đến một ngày, chỉ một ngày thôi, chỉ một lần thôi, biết được ý nghĩa của từ “quá nhiều”, và hôm nay, thật sự là quá nhiều.

Cô tiến đến vỉa hè và ngó chiếc xe buýt hai tầng đang chạy hết tốc độ ngược lên đại lộ; nền đường ẩm thấp, chỉ cần một bước chân thôi, một bước ngắn thôi. Cô hít mạnh và lao về phía trước.

Một bàn tay vững chãi tóm chặt vai cô và đẩy cô lao đảo về phía sau. Người đàn ông ôm cô trong tay có dáng vẻ của một người tử tế. Enya run rẩy hết thân mình, hết như lúc cô bị sốt cao. Ông ta cởi áo choàng của mình ra và khoác nó lên vai cô. Chiếc xe buýt đỗ lại, người tài xế đã chẳng nhìn thấy gì hết. Người đàn ông trèo lên xe cùng với cô. Họ đi xuyên qua thành phố mà chẳng nói với nhau câu nào. Ông mời cô dùng trà và cơm. Ngồi gần một lò sưởi trong một quán rượu Anh cũ kĩ, ông chậm rãi nghe hết câu chuyện của cô.

Khi họ chia tay, ông không để cho cô cảm ơn mình; trong thành phố này, để ý đến khách bộ hành đi qua đường là chuyện rất thường tình. Lễ lối giao thông khác hẳn với các nước Châu Âu còn lại, và chỉ cần một chút tinh thần công dân là có thể tránh được vô số tai nạn. Enya đã tìm lại được nụ cười của mình. Cô hỏi tên thì ông nói cô sẽ tìm thấy tấm danh thiếp của ông trong túi cái áo choàng mà ông sẵn lòng để lại cho cô mặc. Cô từ chối, nhưng ông thề rằng việc đó đã giúp cho ông rất nhiều đấy. Đến lượt ông thổ lộ cho cô nghe điều thầm kín. Ông rất ghét chiếc áo choàng này, bạn gái của ông lại rất yêu nó, nên nếu ông nói ông đã để quên nó trên một chiếc mắc áo nào đó... thì cô ấy sẽ nhanh chóng tha lỗi thôi. Ông bắt cô hứa phải giữ bí mật chuyện này. Người đàn ông lần đi kín đáo như khi xuất hiện. Sau đó ít phút, khi thò tay vào chiếc áo măng-tô, cô không thấy tấm danh thiếp đâu mà chỉ thấy những tờ tiền, chúng cho phép cô ngủ ở một nơi ấm cúng, và thời gian tìm ra một lối thoát khỏi cảnh cùng quẫn.

* * *

Mathias tiến chân một khách hàng, anh chạy vội về phía quầy để nhắc điện thoại.

- French Bookshop (Tiếng Anh: Hiệu sách Pháp) đây, tôi xin nghe?

Mathias yêu cầu người đối thoại với mình nói chậm hơn một chút, anh thật chẳng tài nào hiểu được hết được điều ông ta nói. Người đàn ông hơi bực mình về điều đó và nhắc lại một cách đúng đắn nhất mà ông có thể. Ông ta muốn đặt mua mười bảy bộ bách khoa toàn thư Larousse. Mong muốn của ông là được tặng cùng một món quà ấy cho từng đứa cháu của mình để chúng học tiếng Pháp.

Mathias chúc mừng ông ta. Đó quả là một ý tưởng hay và rất quý phái. Vị khách hàng hỏi anh liệu ông ta có thể đặt mua được không và sẽ gửi tiền thanh toán đến ngay buổi chiều nay.

Mathias, điên lên vì sung sướng, lấy ngay cây bút, chồng giấy và bắt đầu ghi địa chỉ của cái người chắc chắn sẽ là khách hàng lớn nhất trong năm của anh. Và cuộc mua bán hẳn phải rất quan trọng nên anh mới phải khổ sở giải mã thứ lời lẽ quá đỗi khó hiểu thế này. Mathias chỉ hiểu nhiều nhất là một nửa số câu do người đối thoại của anh phát ra, không tài nào nghe được cái giọng nói quá thể là kỳ quặc ấy.

- Thế ông muốn chúng tôi gửi những bộ sách ấy đến địa chỉ nào ạ? Anh hỏi với một giọng bắt

chước, làm ra vẻ kính trọng với một khách hàng quan trọng nhường ấy.

- Đến dít của cậu ấy! Antoine trả lời, vẻ hớn hờ.

Cúi gập người bên cửa sổ phòng làm việc của mình, Antoine thật khó giấu nổi những cộng sự của mình những cơn co thắt do cười khiến anh chao đảo và nước mắt chảy dài trên hai má. Cả phòng đều nhìn anh. Từ phía bên kia đường, ngồi xổm sau quầy của mình, Mathias cũng bị lây bởi trận cười điên rồ ấy, cố gắng tìm chút không khí để thở.

- Tối nay ta dẫn lũ trẻ đi ăn nhà hàng chứ? Antoine vừa hỏi vừa nắc.

Mathias đứng dậy và lau mắt.

- Tớ đang có rất nhiều việc đây, tớ tính về nhà muộn.

- Thôi đi, tớ nhìn thấy cậu từ văn phòng đây, chẳng có ma nào trong hiệu sách. Thôi được, tớ sẽ đón bọn trẻ ở trường, tối nay tớ sẽ làm món chả viên, sau đó chúng ta sẽ xem một bộ phim.

Cánh cửa hiệu sách bật mở, Mathias nhận ra ngay ông Glover. Anh đặt máy điện thoại và chạy ra đón ông. Ông chủ của anh ngẩng nhìn xung quanh. Các giá sách được sắp xếp một cách hoàn hảo, cái thang gỗ cũ kỹ đã được đánh xi.

- Hoan hô Popinot, ông nói và chào anh. Tôi chỉ rẽ qua đây thôi, tôi không hề muốn làm phiền anh đâu, đây hiện giờ là chỗ của anh rồi mà. Tôi đến khu phố này để giải quyết một số công việc thường nhật, và đã để hoài niệm xâm chiếm quá thế, nên đến đây thăm anh.

- Ông Glover, đừng gọi tôi là Popinot nữa đi!

Ông chủ hiệu sách già nhìn cái thùng chứa ô gần cửa ra vào, trống rỗng một cách tuyệt vọng. Bằng một cử chỉ tuyệt đối dứt khoát, ông quăng ô của mình vào đó.

- Tôi tặng cho anh đó. Một ngày đẹp trời thật, Popinot à.

Ông Glover rời hiệu sách. Ông nhìn quả không sai, mặt trời vừa ló ra khỏi những đám mây và vĩa hè lóng lánh trên Bute Street sáng lên dưới các tia nắng, đó quả là một ngày đẹp trời.

Mathias nghe thấy giọng của Antoine đang gào lên trong máy. Anh nhắc điện thoại lên.

- Cứ đi làm món chả chiên của cậu đi, tớ sẽ sắp xếp việc của tớ. Cậu đi đón bọn trẻ, và tớ sẽ gặp mọi người ở nhà.

Mathias gác máy, nhìn đồng hồ, và lại nhắc máy lần nữa để bấm số máy của một nữ nhà báo mà lúc này hẳn là đang chờ anh.

* * *

Audrey kiên nhẫn đứng chờ trước cửa trung tâm của nhà hát Royal Albert Hall. Tối nay, ở đó có buổi trình diễn nhạc gospel (thể loại nhạc tôn giáo của người da đen ở Bắc Phi). Cô đã cố gắng có được hai vé, chỗ ngồi ở ngay trong vũ đài, nơi được chuộng nhất trong nhà hát hình bán nguyệt. Trong chiếc áo đi mưa ôm chặt lấy cơ thể mình, cô vận một cái váy đen, hờ hững, đơn giản và rất duyên dáng.

Antoine đi qua trước cửa hiệu cùng với hai đứa trẻ. Mathias giả như đang chăm chú vào cuốn sổ ghi hàng của mình, chờ cho họ đã đi ngược lên hết con phố. Anh liền tiến ra tận ngưỡng cửa để kiểm tra xem trên đường còn ai không, rồi quay lại lật ngược tấm biển nhỏ. Anh khoá cửa và chạy về hướng ngược lại. Nhảy vội lên một chiếc taxi đậu ngay trước cửa ga tàu điện ngầm South Kensington và chìa tờ giấy mà anh đã ghi vội địa chỉ nơi hẹn của mình trên đó. Anh gọi cho Audrey mãi mà chẳng được, điện thoại di động của cô không ai bắt máy.

Giao thông thật tắc nghẽn trên phố Kensington High Street đến nỗi xe hơi nhấc từng tí một kể từ đường Queen's Gate. Người tài xế xe taxi nhã nhặn thông báo cho khách hàng của mình rằng một buổi hoà nhạc được tổ chức ở Royal Albert Hall, đó chắc chắn là lí do gây ra sự tắc nghẽn

này. Mathias trả lời anh ta rằng anh cũng nghĩ vậy bởi lẽ, chính anh cũng đến đó vì buổi hoà nhạc ấy. Không thể chịu được, Mathias thanh toán tiền cước xe và quyết định chạy bộ nốt quãng đường còn lại. Anh bắt đầu chạy nhanh hết mức có thể và đã hụt hơi khi đến cửa trung tâm. Tiền sảnh của nhà hát lớn vắng tanh vắng ngắt. Chỉ duy vài nhân viên soát vé là vẫn còn nán lại. Một trong số họ thông báo cho anh biết rằng buổi trình diễn đã bắt đầu. Cố phụ thêm một loạt cử chỉ, Mathias giải thích cho anh ta hiểu rằng người đi cùng anh hiện đang có mặt trong phòng nhạc. Chẳng ăn thua gì. Người ta không thể để anh vào mà không có vé. Một cô bán tờ chương trình biết nói tiếng Pháp đến giúp anh. Enya được nhận vào làm thay một người nào đó. Cô nói với anh rằng người ta thông thường hạ màn vào khoảng nửa đêm. Anh mua một tờ chương trình và cảm ơn cô.

Bất lực, Mathias quyết định quay về. Trên phố, anh nhận ra chiếc taxi đã chở anh hồi nãy, và giơ tay lên, nhưng chiếc xe vẫn cứ lao đi. Anh để lại một lời nhắn trong điện thoại di động của Audrey, lấp bấp vài lời cáo lỗi vụng về, và đánh mất nốt chút bình tĩnh còn lại khi mưa lại bắt đầu rơi. Ướt đẫm người, anh về đến nhà mình thì đã quá muộn.

Emily đứng lên khỏi tràng kỉ để đến ôm hôn bố.

- Cậu có thể cởi áo mưa ra được không, nước chảy ròng ròng dưới sàn nhà rồi kìa! Antoine từ trong bếp nói vọng ra.

- Xin chào, Mathias trả lời gắt gỏng.

Anh lấy một chiếc khăn và lau tóc. Antoine ngược mắt nhìn trời. Ít quan tâm đến cảnh nội trợ, Mathias đến nhập hội với bọn trẻ.

- Đi ăn cơm nào! Antoine nói.

Tất cả mọi người ngồi quây quanh bữa tối. Mathias ngó nồi cơm trắng.

- Sao bảo có chả viên cơ mà?

- Phải, lúc tám giờ mười lăm thì đúng là còn có chả viên, nhưng đến chín giờ mười lăm, chúng bị cháy hết rồi.

Louis cúi xuống thì thào vào tai anh bảo liệu anh có thể thường xuyên về muộn khi bố nó làm món chả viên được không, nó cực kì hài món đó. Mathias cố cắn vào lưỡi để khỏi phá lên cười.

- Có món gì khác trong tủ lạnh không?

- Cả một con cá hồi, nhưng còn phải nấu chín đã.

Mathias vừa mở tủ lạnh vừa huýt gió.

- Cậu có túi bóng ướp lạnh không?

Vội vẻ nghi hoặc, Antoine chỉ tay lên kệ phía trên đầu anh. Mathias đặt con cá hồi lên mặt bàn, tẩm gia vị và cho nó trườn vào trong một chiếc túi bóng, đẩy kín miệng túi có chiếc khoá trượt. Anh mở máy rửa bát, đặt con cá đã được bao như vậy vào giữa giỏ chứa ly, và đóng sập cửa. Anh để cho máy quay và chạy ra bồn rửa tay.

- Chế độ nhanh, sẽ sẵn sàng trong mười phút nữa.

Và mười phút sau, trước con mắt sửng sốt của Antoine, anh mở máy rửa bát và lôi từ trong làn hơi đặc ra một con cá hồi đã chín hoàn toàn.

Kênh TV5 châu Âu phát lại bộ phim La Grand Vadrouille (tên một bộ phim rất nổi tiếng của Pháp trong những năm bảy mươi, với Bourville và Louis de Founès), Mathias xoay ghế của mình để chỉnh góc nhìn tivi. Antoine lấy cái điều khiển từ xa và tắt màn hình.

- Không được xem tivi trong khi ăn, nếu không thì chẳng ai nói gì với ai nữa!

Mathias khoanh tay và nhìn chăm chăm vào bạn.

- Tôi nghe đây!

Một sự im lặng bao trùm trong vài phút. Với một vẻ thoả mãn mà anh chẳng thêm giấu, Mathias vói tay lấy chiếc điều khiển và lại bật tivi lên. Bữa ăn tối kết thúc, tất cả mọi người đến ngồi trên tràng kỷ, tất cả mọi người trừ Antoine... người đang dọn nhà bếp.

- Cậu cho bọn trẻ đi nằm được không? Anh hỏi trong lúc lau đĩa.

- Xem nốt đoạn cuối đã rồi sẽ đi ngủ, Mathias trả lời.

- Tôi đã xem phim này đến một trăm ba mươi hai lần rồi, phải còn đến một giờ nữa ấy chứ, bây giờ muộn rồi, sao cậu không về sớm hơn chứ. Cậu làm gì thì làm, còn Louis phải lên đi ngủ.

Emily, người thường xuyên chứng tỏ một sự chín chắn thậm chí còn rõ hơn cả hai người lớn vốn không ngừng cãi cọ nhau từ đầu giờ tới giờ kia, đã quyết định để cho họ thấy không khí xung quanh thật sự khó chịu như thế nào, thế là nó bèn lên đi ngủ cùng lúc với Louis. Đoàn kết một lòng, nó nắm tay cậu bạn và đi lên cầu thang.

- Cậu đúng thật là rắc rối! Mathias nói khi nhìn bọn trẻ đi khuất vào trong phòng của chúng. Đến lượt anh leo lên, bỏ mặc Antoine đứng đấy.

Mười phút sau, Mathias trở xuống.

- Rửa đánh rồi, tay rửa rồi, còn tai thì tớ chưa ngoáy rửa, nhưng sẽ đợi đến đợt kiểm tra định kì khi lên tới 15 000 (một ý đùa vui liên tưởng đến kỳ kiểm tra xe hơi định kỳ).

Antoine đi về phía anh.

- Việc chúng ta luôn thống nhất ý kiến trước mặt bọn trẻ là rất quan trọng, anh nói với một giọng dằn hoà.

Mathias không trả lời, anh với một điếu xì gà trong túi áo vét và bật hộp quẹt.

- Cậu làm gì đấy? Antoine hỏi.

- Monte Cristo Đặc Biệt Số 2, đáng tiếc là mình chỉ có mỗi một điếu.

Antoine rút điếu xì gà khỏi miệng anh.

- Nội quy số 4, cậu không được hút thuốc trong nhà! Antoine vừa nói vừa hít hít lớp giấy bọc ngoài.

Mathias, tức điên lên, lấy lại điếu xì gà từ tay Antoine và đi ra vườn. Antoine đi theo hướng ngược lại và vào ngồi sau bàn làm việc của mình, anh bật máy vi tính, thở dài rồi lại đi ra chỗ Mathias. Khi Antoine ngồi xuống chiếc ghế băng nhỏ kế bên, thì Mathias đã suýt nói với bạn anh rằng giờ thì anh đã hiểu vì sao mẹ của Louis đã bỏ đi xa đến sống mãi ở tận châu Phi như vậy, nhưng tình bạn gắn bó giữa hai người đàn ông đã bảo vệ họ khỏi những cú xấu chơi như vậy.

- Cậu có lý, tớ nghĩ đúng là tớ như khỉ gió thật, Antoine nói. Nhưng tớ cũng chẳng biết làm thế nào.

- Cậu đã bảo tớ dạy lại cho cậu cách sống, cậu còn nhớ chứ hả? Vậy thì hãy bắt đầu bằng cách thư giãn đi. Cậu hay quan trọng hoá những việc chẳng đâu ra vào đâu. Nếu Louis đi ngủ muộn tối nay thì có điều gì xảy ra chứ?

- Ngày mai ở trường, nó hẳn sẽ bị mệt.

- Thế thì đã sao nào? Cậu không tin rằng thỉnh thoảng kỉ niệm về một buổi tối vui vẻ trong thời thơ ấu còn có giá trị hơn tất cả các buổi học lịch sử à?

Antoine nhìn Mathias, vẻ đồng tình. Anh lấy điều thuốc từ tay bạn, châm lửa và hít một hơi dài.

- Cậu có chìa khoá xe ô tô đấy không? Mathias hỏi.

- Tại sao?

- Cậu đã đậu ở chỗ bị cấm, cậu sẽ bị phạt đấy.
- Sáng mai tớ sẽ đi rất sớm.
- Đưa chìa khoá đây cho tớ, Mathias nói và chìa tay ra, tớ sẽ tìm một chỗ tốt hơn.
- Tớ đã nói với cậu là ban đêm chẳng phải lo...
- Còn tớ thì nói rằng cậu đã hết quota nói “không” cho tối hôm nay rồi.

Antoine đưa chùm chìa khoá cho bạn. Mathias vỗ vỗ vai anh và đi ra.

Ngay khi còn lại một mình, Antoine rít thêm một hơi nữa, đầu lửa đỏ vụt tắt, một cơn mưa rào dữ dội vừa bất ngờ đổ sập xuống.

* * *

Những hàng ghế phô-toi đã trống hoang, Audrey đi ngược lên lối đi chính và tự giới thiệu với nhân viên an ninh trông coi hội trường. Cô trình thẻ nhà báo, người đàn ông kiểm tra danh tánh trên một cuốn sổ, cô đứng chờ, rồi anh ta tránh ra để nhường đường cho cô.

* * *

Những cần gạt mưa của chiếc Austin Healey xoá đi những hạt mưa bụi. Lần nhớ lại hành trình mà chiếc taxi đã đi qua, Mathias ngược lên Queen’s Gate, theo sau những chiếc xe khác để không bị nhầm hướng giao thông. Anh cho xe đậu dọc vỉa hè của nhà hát Royal Albert Hall và phóng nhanh lên các bậc cầu thang.

* * *

Antoine cúi người ra khỏi cửa sổ. Trên phố, có hai chỗ đậu xe còn trống, một chỗ ngay trước cửa nhà, một chỗ khác xa hơn một chút. Sững người, anh tắt phụt đèn và đi nằm.

* * *

Những khu xung quanh nhà hát đã vắng ngắt, đám đông đã tản đi hết. Một đôi nam nữ khẳng định với Mathias rằng buổi diễn đã kết thúc từ nửa tiếng nay rồi. Anh quay lại chỗ chiếc Austin Healey và phát hiện có một biên lai phạt dán lên kính xe. Anh nghe thấy giọng Audrey và quay lại.

Cô thật tuyệt vời trong chiếc váy dạ hội, người đàn ông đi cùng cô khoảng năm mươi tuổi và có dáng vóc rất tao nhã. Cô giới thiệu Alfred với Mathias và nói với anh rằng hai người họ sẽ rất vui nếu anh có thể đi ăn đêm cùng. Họ tới quán bar Aubaine, quán này thường phục vụ muộn. Và do Audrey muốn tản bộ, cô gợi ý Mathias vượt lên trước họ bằng xe hơi, những bàn ăn phục vụ đêm thì rất chảnh, phải xếp hàng. Mỗi người một lượt! Cô đã xếp hàng ở cửa rạp hát để lấy vé rồi...

Vào cuối buổi tối, Mathias biết rõ về những bản gospel và sự nghiệp của Albert còn hơn là ông bầu của ông ta. Nam ca sĩ cảm ơn Mathias đã mời mình. Đó là điều tối thiểu mà, Audrey đã trở lời thay anh, anh đã rất vui sướng trong suốt buổi biểu diễn... Alfred chào họ, anh phải chia tay họ thôi, ngày mai anh ta sẽ hát ở Dublin.

Mathias chờ cho chiếc taxi rẽ đi ở góc phố. Anh ngắm nhìn Audrey đang trầm ngâm.

- Em mệt quá, Mathias ạ, lại còn phải xuyên qua cả Luân Đôn. Cảm ơn về bữa tối nay nhé.
- Chỉ ít thì anh cũng có thể chở em về chứ?
- Đến Brick Lane... bằng ô tô ư?

Và suốt chặng đường đi, cuộc hội thoại chỉ giới hạn ở những lời chỉ dẫn mà Audrey nói cho anh. Trên chiếc xe cũ mèm, sự im lặng của họ được điểm xuyết bởi những câu “rẽ trái”, “rẽ phải”, “đi thẳng”, và đôi khi là “anh chạy nhầm đường rồi”. Rồi anh chở cô đến một ngôi nhà nhỏ xây bằng toàn gạch đỏ.

- Anh thành thực xin lỗi vì hồi nãy, anh bị kẹt trong một vụ tắc đường, Mathias vừa nói vừa tắt công tắc xe.

- Thì em có trách cứ gì anh đâu, Audrey nói.

- Kiểu gì đi nữa tối nay, thêm một hay bớt một thì..., Mathias mỉm cười nói tiếp. Trong suốt bữa ăn, em chỉ nói với anh đôi ba câu, cuộc đời của tay ca sĩ có giọng nam cao và tự say mê mình quá mức ấy chắc có lẽ là cuộc đời của Thánh Moise; em chắc cũng không thể nào say mê những thứ anh ta kể hơn được nữa đâu, em đúng ra là uống từng lời của anh ta. Còn về phần mình, anh có cảm giác của một thằng nhãi mới mười bốn tuổi và phải nín thinh suốt cả buổi tối.

- Ô anh đang ghen đấy hả? Audrey nói, vẻ tinh nghịch.

Họ nhìn thẳng vào nhau, khuôn mặt tiến gần lại nhau và, khi một nụ hôn vừa phẳng phất tới trên môi họ thì Audrey cúi đầu xuống và đặt nó lên vai anh. Mathias vuốt má cô và ghì chặt cô trong vòng tay mình.

- Anh sẽ tìm thấy đường về chứ? Cô hỏi, giọng đã dịu đi.

- Hãy hứa là em sẽ tới tìm anh ở nơi tạm giữ trước khi họ tổng giam anh nhé.

- Về đi, sáng mai em sẽ gọi điện.

- Anh làm sao mà về được, em vẫn còn đang ở trong xe cơ mà, Mathias trả lời trong lúc giữ chặt tay Audrey trong tay mình.

Cô mở cửa và đi xa dần, nụ cười nở trên môi. Bóng cô mất hút trong khu vườn bao quanh ngôi nhà. Mathias quay xe trên con đường dẫn vào trung tâm thành phố, mưa lại bắt đầu rơi. Sau khi chạy xuyên qua Luân Đôn từ đông sang tây, từ bắc xuống nam, hai lần liền anh thấy mình trườn qua trước khu Piccadilly Circus, làm một cú quay đầu xe trước Marble Arch, và sau đó ít phút anh tự hỏi sao mình lại đang chạy dọc bờ sông Tamise nhỉ. Hai giờ rưỡi sáng đã trôi qua, rốt cuộc anh phải hứa chi mười bảng Anh cho một tay tài xế taxi nếu tay này đồng ý dẫn anh về tới tận South Kensington. Với sự dẫn đường chuẩn, cuối cùng anh cũng về được nơi cần đến, vào khoảng ba giờ sáng.

Chương 9

Cái bàn ăn sáng đã chất đầy các loại ngũ cốc và những lọ mứt. Bắt chước cung cách của bố mình, Louis đọc báo trong khi Emily xem lại bài học lịch sử. Sáng nay cô bé có giờ kiểm tra. Cô bé rời mắt khỏi cuốn sách của mình và thấy Louis đang đeo trên mũi cặp kính mà thỉnh thoảng Mathias vẫn sử dụng. Bằng một cái búng nhẹ, nó bật một miếng bánh mì nhỏ vào người cậu ta. Cửa trên gác kẹt mở. Emili nhẩy bật ra khỏi ghế của mình, mở cửa tủ lạnh và lấy chai nước cam. Cô bé rót đầy một cốc và đặt trước bộ đồ ăn của Antoine, vừa làm xong, cô bé lại với ngay bình cà phê và rót đầy tách. Louis bỏ cuốn tạp chí để đến trợ lực thêm, cậu bỏ hai lát bánh mì vào trong lò nướng bánh, ấn nút khởi động và cả hai quay nhanh lại chỗ ngồi của mình như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Antoine bước xuống cầu thang, mặt vẫn còn ngái ngủ; anh nhìn ra xung quanh mình và cảm ơn

lũ trẻ đã chuẩn bị bữa điểm tâm.

- Không phải bọn cháu đâu, Emily nói, mà là bố cháu đấy, bố vừa leo lên tằm rồi.

Kinh ngạc, Antoine lấy những lát bánh mì nướng và đến ngồi vào vị trí của mình. Mười phút sau, Mathias đi xuống, anh khuyên Emily nhanh nhanh lên. Cô bé ôm hôn Antoine và cầm cặp sách của mình ở cửa ra vào.

- Cậu có muốn tớ dẫn Louis đi luôn không? Mathias hỏi.

- Nếu cậu thích, tớ cũng đâu biết dù chỉ một tí rằng cái ô tô của tớ được đậu ở cái xứ sở nào! Mathias lục túi áo vét, đặt lên mặt bàn chùm chìa khoá và một biên lai phạt.

- Thật đáng tiếc, hôm qua tớ đã đến quá muộn, cậu đã dính một chuông rồi!

Anh ra hiệu cho Louis rảo chân, và cùng bọn trẻ đi ra. Antoine cầm tờ phạt lên và chăm chú đọc. Phạt do đậu xe trên phần đường ra vào của xe cứu hoả trên khu đại lộ Kensington High Street vào lúc 0 giờ hai mươi lăm phút.

Anh đứng lên để rót cho mình một tách cà phê, nhìn đồng hồ trên lò nướng rồi chạy nhanh lên lầu sửa soạn đi làm.

* * *

- Con không quá căng thẳng vì buổi kiểm tra đấy chứ? Mathias hỏi con gái trong lúc bước vào sân trường.

- Nó hay là chú hả? Louis xen vào với vẻ ma mĩnh.

Emily gạt đầu trấn an bố mình. Cô bé dừng lại ở vạch giới hạn sân bóng rổ trên mặt đất. Vạch đỏ không chỉ vạch ra vùng để ghi điểm nữa mà là đường biên để bắt đầu từ đó bố cô bé phải trả lại tự do cho cô. Các bạn cùng lớp chờ cô trong sân chơi. Mathias thoáng thấy cô giáo Morel thực sự đang đứng dựa vào một thân cây.

- Chúng ta đã ôn kĩ bài vào ngày nghỉ cuối tuần rồi, con đã chiếm mất vị trí tốt nhất của bố rồi (nguyên bản: Pole position: trong giải đua xe Thể thức 1, pole position là vị trí tốt nhất cho cuộc đua chính thức mà tay đua đạt được trong lần chạy thử - thường diễn ra vào hôm trước của ngày diễn ra cuộc đua chính thức), Mathias muốn nói để khích lệ.

Emily đứng sững ngay trước mặt bố nó.

- Đây không phải là cuộc đua xe Công thức 1, bố ạ!

- Bố hiểu... nhưng dù sao chúng ta cũng nhắm đến vị trí quán quân chứ hả?

Cô bé đi xa dần cùng với Louis, bỏ lại ông bố đứng một mình giữa sân trường. Anh nhìn con gái đi khuất hẳn vào phía sau cửa lớp học và trở ra, vẻ lo lắng.

Khi tới phố Bute Street, anh thoáng thấy Antoine đã yên vị ở hiên quán Coffee Shop, anh liền đi tới ngồi bên cạnh bạn.

- Cậu có nghĩ con bé sẽ phải ra ứng cử trong kỳ bầu lớp trưởng hay không? Mathias hỏi trong lúc nếm thử cốc cappuccino của Antoine.

- Điều đó tùy thuộc vào việc cậu có tính đăng kí cho nó vào danh sách hội đồng hành chính địa phương hay không, tớ không ưa việc kiêm nhiệm nhiều chức vụ cùng một lúc.

- Các anh không thể đợi được đến kì nghỉ hè mới cãi nhau à, Sophie nói vui trong lúc đến nhập bọn với họ.

- Nhưng có ai cãi nhau đâu, Antoine ngay lập tức tiếp lời.

Cuộc sống đã bùng dậy trong khu Bute Street, và cả ba người đều tận hưởng điều đó bằng cách điểm xuyết cho bữa sáng của họ những bình phẩm tếu táo về những khách bộ hành đi qua, và câu chuyện cứ như thế mà giòn giã.

Sophie phải chia tay họ, có hai người khách đứng đợi trước cửa hiệu của cô.

- Tớ cũng phải đi đây, đã đến giờ phải mở cửa hiệu sách, Mathias vừa nói vừa đứng lên. Đừng động đến tờ thanh toán này nhé, tớ bao.

- Cậu có ai đó nữa phải không? Antoine hỏi.

- Cậu có thể diễn đạt cụ thể chính xác điều cậu muốn nói với “ai đó nữa” không? Bởi vì đúng thế, tớ thề với cậu rằng cậu đang làm tớ lo lắng đấy!

Antoine lấy tờ thanh toán trong tay Mathias và đặt vào đó biên lai phạt mà bạn anh đã để lại cho anh trong bếp.

- Chẳng có gì cả, quên hết đi, thật là nực cười, Antoine nói với giọng buồn buồn.

- Tối qua, tớ cần đi dạo, không khí trong nhà hơi nặng nề. Có gì đó không ổn hả Antoine? Mặt cậu cứ ngầy đuồn ra từ hôm qua tới giờ.

- Tớ nhận được thư của Karine, cô ấy không thể chăm con được trong kỳ nghỉ Phục sinh. Điều kinh khủng nhất là cô ấy muốn chính mình phải giải thích cho Louis hiểu tại sao cô ấy không có cách nào khác, còn tớ thì chẳng biết phải làm thế nào để thông báo tin này cho thằng bé.

- Với cô ấy thì cậu đã nói gì rồi?

- Karine cứu cả nhân loại cơ mà, cậu muốn tớ nói gì với cô ấy hả?

Louis sẽ thất vọng lắm đây, và chính tớ phải tự xoay xở với chuyện ấy, Antoine tiếp tục, giọng run lên.

Mathias ngồi lại bên Antoine. Anh đặt cánh tay lên vai bạn rồi ghì chặt vào mình.

- Tớ có một ý này, anh nói. Thế nếu vào kỳ nghỉ Phục sinh, chúng ta dẫn bọn trẻ đi săn ma ở Scotland thì sao nhỉ? Tớ đã đọc một bài báo về một chuyên du lịch theo đoàn, có đến thăm những lâu đài cổ bị ma ám đấy.

- Cậu không nghĩ là chúng vẫn còn hơi bé, chúng có thể sẽ sợ à?

- Chính cậu mới cả đời lúc nào cũng sợ sệt thì có.

- Thế cậu có thể bỏ hiệu sách đi được à?

- Vào các kỳ nghỉ của học sinh thì rất vắng khách, tớ sẽ đóng cửa năm ngày, chẳng phải là ngày tận thế đâu mà.

- Cậu thì biết gì về các kỳ nghỉ với cả khách hàng kia chứ, cậu đã bao giờ ở đây vào dịp này đâu?

- Tớ biết là được rồi, thế thôi. Tớ sẽ chịu trách nhiệm mua vé và đặt phòng khách sạn. Còn tối nay, việc của cậu sẽ là báo tin cho bọn trẻ.

Anh nhìn Antoine, cho đến khi thấy rằng anh bạn đã tìm lại được nụ cười.

- A! Tớ quên một chi tiết quan trọng. Nếu chúng ta thật sự chạm trán một con ma, thì chính cậu sẽ là người phải chịu trách nhiệm, vì vốn tiếng Anh của tớ chỉ có thể thôi! Gấp lại sau nhé!

Mathias để lại biên lai phạt lên mặt bàn và lần này thì đi thẳng về phía hiệu sách của mình.

* * *

Trong bữa ăn, dưới ánh mắt đồng loã của Mathias, khi Antoine tiết lộ nơi họ đã chọn để đi nghỉ hè, thì Emily và Louis sung sướng đến nỗi thì chúng đã ngay lập tức lên danh sách những thứ cần phải đem theo để đối mặt với tất cả những nguy hiểm có thể gặp phải. Tuyệt đỉnh của giây phút hạnh phúc đó diễn ra khi Antoine bày ra trước mặt chúng hai chiếc máy ảnh chỉ sử dụng một lần, mỗi chiếc được trang bị một loại đèn flash đặc biệt để chiếu sáng những tấm vải liệm. Những đứa trẻ đã đi ngủ, Antoine bước vào phòng con trai và đến nằm bên cạnh nó.

Antoine quả thật đang rất khó chịu; anh phải thông báo cho Louis biết một vấn đề khiến anh phải bận tâm: mẹ của nó sẽ không thể đến Scotland cùng họ được. Anh đã thề là sẽ chẳng nói gì

cả, nhưng thôi mặc kệ: sự thật chính là do mẹ sợ ma lắm. Và sẽ không phải là hay nếu áp đặt cho mẹ một chuyến du lịch như vậy. Louis suy nghĩ một lúc về vấn đề này và đồng ý rằng đúng là không được hay lắm. Thế là, để mẹ thứ lỗi vì đã bỏ rơi mẹ lần này, họ cùng nhau hứa rằng Louis sẽ đi nghỉ suốt cả tháng Tám với mẹ bên bờ biển. Antoine kể chuyện buổi tối và khi hơi thở đều đều của cậu bé chứng tỏ chắc chắn rằng nó đã ngủ, thì bố nó nhón chân bước ra khỏi phòng.

Đúng lúc Antoine nhẹ nhàng khép cửa lại, anh chợt nghe thấy tiếng con trai hỏi lại với một giọng vừa đủ nghe rằng, liệu mẹ nó có thật là trở về từ châu Phi vào tháng Tám hay không.

* * *

Tuần lễ của Antoine và Mathias trôi đi nhanh vùn vụt, còn tuần lễ của hai đứa trẻ đang tính từng ngày còn lại chia cắt chúng với toà lâu đài Scotland, thì trôi đi chậm hơn nhiều. Cuộc sống trong nhà từ nay đã hiện ra những lần ranh rõ rệt. Ngay cả khi Mathias thường xuyên ra khỏi nhà vào buổi tối, để hưởng gió trong vườn, điện thoại dính chặt vào tai, thì Antoine cũng cố tránh không đặt một câu hỏi nào.

Thứ bảy đúng là một ngày xuân thật sự, tất cả mọi người quyết định đi dạo quanh hồ Hyde Park. Sophie, đã đến nhập hội với họ, cố gắng gây thiện cảm với một con diệc. Trước sự thích thú vô biên của bọn trẻ, con chim lảng ra xa ngay khi cô tiến lại gần nó và lại quay trở ra khi cô đã ra xa.

Trong khi Emily ném chiếc bánh bích quy của nó, được bóp vụn hết ra mà không cần so đo, cho bọn ngỗng Canada, thì Louis có nhiệm vụ cứu chữa cho lũ vịt Trung Quốc khỏi chứng khó tiêu nhần tiền, bằng cách chạy đuổi theo sau chúng. Trong suốt cuộc đi dạo, Antoine và Sophie sánh vai đi bên nhau, Mathias đi sau họ vài bước chân.

- Thế nào? Anh chàng nhận những bức thư, tình cảm của chàng đến đoạn nào rồi? Antoine hỏi.

- Cũng phức tạp lắm. Sophie trả lời.

- Thế ra em đã biết những chuyện tình đơn giản rồi hả?... Em có thể kể với anh được đấy, em biết mà, em là cô bạn thân nhất với anh, anh sẽ không phán xét gì em đâu. Chàng ta có gia đình rồi chứ?

- Đã ly dị!

- Thế gì cái gì giữ chân anh ta chứ?

- Những kỉ niệm của anh ấy, em nghĩ thế.

- Đó là một sự hèn mạt trong số những hèn mạt khác mà thôi. Một bước lên trước, một bước về phía sau, người ta lẫn lộn giữa nguyên nhân thật và cái cớ bịa và người ta nghĩ ra những cái lí để cấm mình được sống với hiện tại.

- Nếu là từ anh, Sophie bẻ lại, thì đó là một ý kiến hơi nghiêm khắc đấy, anh không thấy thế sao?

- Anh thấy em bất công quá. Anh làm nghề mà anh thích, anh nuôi dạy con trai anh, mẹ nó đã ra đi kể từ năm năm trước đây, anh cho là đã làm điều cần phải làm để quay lưng lại với quá khứ.

- Bằng cách sống cùng nhà với anh bạn trai thân nhất hay bằng cách phải lòng miếng bột thấm lau rửa hả? Sophie vừa nói tiếp vừa cười.

- Thôi đừng nói nữa, đừng có mà dựng nó thành một huyền thoại.

- Anh là anh bạn thân nhất của em, vậy em có quyền nói với anh tất tật. Hãy nhìn thẳng vào mắt em xem anh có dám nói rằng anh có thể ngủ yên hay không khi cái bếp của anh vẫn còn chưa được ngăn nắp hả?

Antoine làm rối tung mái tóc của Sophie lên.

- Em đúng là một con mụ đánh đá!

- Không đúng, nhưng mà anh thì đúng là một tên gàn!

Mathias đi chậm lại. Cho là mình đã ở cách xa tương đối, anh giấu điện thoại di động của mình trong lòng bàn tay rồi nhả một mẩu tin và gửi đi ngay tức thì.

Sophie bám vào cánh tay Antoine.

- Em đảm bảo nếu bọn mình làm thế này thì chỉ ba mươi giây thôi là Mathias quay lại ngay.

- Em nói gì thế, cậu ta ghen hả?

- Vì tình bạn của chúng ta ư? Đương nhiên rồi, Sophie tiếp tục, thế anh không nhận thấy à? Đạo anh ấy còn ở Pariss và khi anh ấy gọi cho em vào buổi tối để hỏi thăm tình hình của em...

- Cậu ấy đã gọi cho em vào buổi tối để hỏi thăm tình hình của em ư? Antoine hỏi, cắt ngang lời Sophie.

- Vâng, hai ba lần một tuần, à, mà em đang nói với anh rằng khi anh ấy gọi điện cho em để hỏi thăm tình hình...

- Cậu ấy gọi cho em hai ngày một lần à? Antoine lại ngắt lời cô một lần nữa.

- Anh để em nói hết câu đã, có được không hả?

Antoine đồng ý bằng một cái gật đầu, Sophie tiếp tục nói.

- Nếu em nói với anh ấy rằng em không thể nói chuyện với anh ấy được bởi em đang điện thoại với anh rồi, thì cứ mười phút anh ấy lại gọi cho em để xem bọn mình đã đập máy chưa.

- Nhưng mà thật phi lý, em có chắc về những gì em đang nói chứ?

- Anh không tin em à? Nếu em tựa đầu vào vai anh, em đánh cuộc với anh rằng chỉ trong hai giây thôi, anh ấy sẽ đến bên chúng ta ngay.

- Nhưng mà chuyện này nực cười thật đấy, Antoine thì thầm, tại sao cậu ta lại có thể ghen vì tình bạn của hai chúng ta được nhỉ?

- Bởi lẽ trong tình bạn cũng thế, người ta có thể thích được độc quyền, và anh hoàn toàn có lí, đúng là nực cười thật.

Antoine cạo cạo mũi giày của mình lên mặt đất.

- Em có tin là cậu ta có gặp ai đó ở London không? Anh hỏi.

- Ý anh muốn nói đến một bác sĩ tâm lí ấ à?

- Không... một phụ nữ!

- Anh ấy chẳng nói gì với em cả!

- Cậu ấy không nói với em hay là em không muốn thú thật với anh rằng cậu ấy đã nói gì đó với em hả?

- Dẫu sao đi nữa, nếu như anh ấy có gặp ai đó, thì cũng là một tin vui chứ, đúng không hả?

- Đương nhiên rồi! Anh sẽ điên lên vì vui cho cậu ta, Antoine kết luận.

Sophie sững người nhìn anh. Họ dừng lại trước một quầy hàng bán rong. Louis và Emily chọn kem, Antoine chọn bánh tráng còn Sophie lấy một chiếc bánh kẹp. Antoine ngó tìm Mathias, người đang đi cách đó vài bước, mắt đang dán vào màn hình điện thoại.

- Dựa đầu em vào vai anh để xem thế nào, anh quay lại và nói với Sophie.

Cô mỉm cười và thực hiện điều Antoine vừa yêu cầu.

Mathias đứng sững trước mặt họ.

- Thôi được, cơ mà... bởi mọi người hoàn toàn chẳng để ý đến việc tôi có mặt ở đây hay không cả, nên tôi sẽ để cho hai bạn tự do! Nếu bọn trẻ khiến các bạn bức mình, thì đừng ngần ngại gì

mà hãy quảng bá chúng xuống hồ. Tôi đi làm đây, ít ra thì điều ấy cũng gây cho tôi cảm giác là tôi đang tồn tại!

- Cậu đi làm cả chiều thứ Bảy à? Hiệu sách của cậu đóng cửa rồi còn gì, Antoine tiếp tục.

- Có một cuộc bán đấu giá sách cổ, tôi đã đọc thấy nó trong tờ báo sáng nay.

- Cậu bây giờ lại buôn bán cả sách cổ nữa à?

- Thôi được, nghe này Antoine, nếu một ngày nào đó nhà Christie's rao bán những chiếc ê-ke hoặc com-pa cũ, thì tôi cho cậu một bức vẽ nhé! Và nếu như bởi một sự ngẫu nhiên hết sức vô tình nào đó mà các bạn nhận ra rằng tối nay tôi không có mặt ở bàn ăn tối thì đó chắc chắn là do tôi đã ở lại cho tới tận đêm đấy.

Mathias ôm hôn con gái, ra hiệu với Louis và lẩn đi ngay thậm chí không thèm chào Sophie.

- Chúng ta đã đánh cuộc cái gì ấy nhỉ? Cô hỏi, vẻ đắc thắng.

* * *

Mathias chạy xuyên qua công viên, anh ra khỏi đó theo lối Hyde Park Corner, ngoắc một chiếc taxi và phát âm địa chỉ nơi cần đến của mình trong một thứ tiếng Anh rõ là hết sức cố gắng.

Trong sân cung điện Buckingham đang diễn ra một phiên thay gác. Như thường lệ, vào tất cả các ngày nghỉ cuối tuần, tình trạng giao thông ở xung quanh đây bị rối loạn bởi vô số khách bộ hành rình xem lính gác của Nữ hoàng diễu binh.

Một hàng kỵ binh đi nước kiệu ngược lên Birdcage Walk. Sốt ruột, Mathias thò cánh tay ngoài cửa sổ và đập mạnh lên cửa xe.

- Đây là xe taxi, thưa ông, chứ không phải là một con ngựa, người tài xế nói và ném một cái nhìn tối sầm trong gương chiếu hậu.

Từ xa, những bức đắp nổi của Nghị viện nổi bật lên trên nền trời. Ước lượng độ dài của dãy xe ô tô kéo dài tới tận cầu Westminster, anh chắc sẽ chẳng bao giờ đến đúng giờ được. Khi Audrey nhắn tin trả lời, bảo anh đến gặp cô ở chân tháp đồng hồ Big Ben, cô đã nói rõ rằng sẽ chỉ đợi anh trong nửa giờ thôi, không hơn.

- Đây là con đường duy nhất à? Mathias cầu khẩn.

- Từ xa nhìn thì là đẹp nhất, người tài xế trả lời và chỉ tay về phía những lối đi dạo phủ đầy hoa của công viên St James Park.

Do họ nói về hoa, Mathias thú nhận rằng anh đang có một cuộc hẹn hò yêu đương, rằng từng giây một đều rất quan trọng, nếu anh mà đến muộn thì tất cả sẽ tiêu tan đối với anh.

Người tài xế ngay lập tức quay ngược xe. Len lỏi qua những con hẻm nhỏ trong khu các cơ quan Bộ, chiếc taxi tới đúng điểm đỗ. Big Ben điểm ba giờ, Mathias chỉ đến chậm có năm phút. Anh cảm ơn người tài xế bằng một khoản tiền boa hậu hĩnh và chạy như bay xuống các bậc dẫn tới phía kè sông. Audrey ngồi chờ anh trên một chiếc ghế băng, nàng đứng dậy và lao ngay vào vòng tay anh. Một cặp nam nữ đi ngang qua mỉm cười nhìn thấy họ ôm ghì lấy nhau.

- Anh không phải đi cùng với bạn bè ngày hôm nay à?

- Có chứ, nhưng anh không thể chịu nổi nữa, anh muốn gặp em, suốt cả buổi chiều anh đã cứ như một thằng bé mười lăm tuổi vậy.

- Đó là một tuổi hợp với anh đấy, cô vừa nói vừa hôn anh.

- Thế còn em, em không phải làm việc chiều nay à?

- Có chứ, thật là chán... Chúng ta chỉ có nửa giờ ở cùng nhau thôi.

Bởi cô đang ở London, kênh truyền hình nơi cô làm đã yêu cầu thực hiện thêm một phóng sự nữa về những trung tâm du lịch hấp dẫn nhất của thành phố.

- Anh chàng cameraman của em đã phải tức tốc đến khu xây dựng Trung tâm Thế vận hội Olympic tương lai, còn em phải tự xoay sở một mình. Em có ít nhất mười cảnh phải quay nhưng thậm chí không biết phải bắt đầu từ đâu, thế mà tất cả phải xong để gửi về Pariss vào sáng thứ Hai.

Mathias thì thào vào tai cô ý tưởng tuyệt vời mà anh vừa nghĩ ra. Anh nhặt cái máy quay phim dưới chân rồi cầm tay Audrey.

- Anh thề với em là anh thực sự biết căn hình chứ?

- Nếu em xem những bộ phim mà anh đã làm trong những kỳ nghỉ hè, thì em sẽ há hốc miệng ra cho coi.

- Và anh cũng biết khá rõ thành phố này?

- Kể từ khi anh sống ở đây!

Tin rằng có thể trông chờ một phần vào khả năng của lái xe taxi London, Mathias chẳng thấy sợ khi nhận lấy vai trò của một hướng dẫn viên- nhà báo-cameraman trong suốt phần còn lại của buổi chiều.

Gần thì làm trước, phải bắt đầu bằng việc quay những đường cong bề thế của dòng Tamise và những cảnh rực rỡ màu sắc của những cây cầu nhô lên trên cao. Anh say mê khi nhận thấy, dọc theo con sông, những toà nhà mênh mông, thành quả của nền kiến trúc hiện đại, đã hoà quyện tuyệt vời vào khung cảnh đô thị. Hơn hẳn những đô thành anh em của nó ở châu Âu, London không phải bàn cãi đã tìm lại vẻ tươi trẻ hơn tuổi thật của nó đến hai thập kỷ. Audrey muốn làm vài cảnh cung điện của Nữ hoàng, nhưng Mathias cố nài nỉ để cô tin vào kinh nghiệm của anh: vào thứ Bảy, những khu lân cận Buckingham thì khó mà quay được cảnh đẹp. Không xa nơi họ đứng, vài khách du lịch Pháp đang lưỡng lự giữa việc thăm khu Tate Gallery mới hay đi xem những vụng phụ cân của nhà máy điện Battersea, mà bốn cái ông khói được in hình trên bìa một album của ban nhạc Pink Ployd.

Người cao tuổi nhất trong số họ mở cuốn hướng dẫn để đọc to tất cả những sự hấp dẫn của nơi đó. Mathias đóng tai và kín đáo lại gần bọn họ. Trong khi Audrey đứng cách xa để nói chuyện với nhà sản xuất của cô qua điện thoại, những vị khách du lịch thật sự lo lắng về sự hiện diện của người đàn ông kỳ quặc cứ bám nhằng nhằng bọn họ. Nỗi sợ hãi bị móc túi khiến họ lảng ra xa đúng lúc Audrey cất điện thoại di động của cô vào túi.

- Anh có một vấn đề quan trọng hỏi em cho tương lai của hai ta, Mathias thông báo. Em có thích Pink Ployd không?

- Có chứ, Audrey trả lời. Nó quan trọng với tương lai hai chúng ta ở điểm nào vậy?

Mathias cầm lại máy quay phim và nói với cô rằng lịch trình kế tiếp của họ ở xa hơn một chút về phía thượng lưu dòng sông.

Đến được chân toà lâu đài, nhắc lại từng từ một những gì anh đã nghe được, Mathias nói với Audrey rằng Sir Gilbert Scot, vị kiến trúc sư đã xây cất toà nhà này, cũng chính là người tạo ra mẫu những trạm điện thoại trừ danh đỏ rực.

Máy quay phim trên vai, Mathias giải thích rằng việc xây dựng trạm phát điện Power Station Battersea được bắt đầu vào năm 1929 để rồi kết thúc vào mười năm sau đó. Audrey bị thu hút bởi những hiểu biết của Mathias, anh hứa với cô rằng tới điểm đến tiếp theo mà anh lựa chọn cô sẽ còn thấy thích hơn nữa.

Lúc đi băng qua bãi đất phía trước, anh chào đoàn du lịch người Pháp cũng đi theo hướng của anh, và nháy mắt với người cao tuổi nhất trong số họ. Vài phút sau, một chiếc taxi đưa họ về

hướng Tate Modern.

Mathias đã lựa chọn rất tốt, đây là lần thứ năm Audrey thăm nhà bảo tàng, là nơi có bộ sưu tập lớn nhất của nghệ thuật hiện đại Anh quốc mà cô không bao giờ thấy chán. Cô gần như biết tất cả mọi ngõ ngách nơi đây. Ở cửa ra vào, người gác cổng yêu cầu họ gửi lại hết tất cả đồ đạc máy quay tại nơi giữ đồ. Tạm từ bỏ trong chốc lát việc làm phóng sự, Audrey cầm tay Mathias và kéo anh lên các tầng trên. Chiếc thang máy đưa họ đến một khoảng trống, nơi trưng bày toàn bộ tác phẩm của nhiếp ảnh gia người Canada Jeff Wall. Audrey đi thẳng đến phòng số 7 và dừng lại trước một bức ảnh có khổ rộng ba trên bốn mét.

- Anh xem này, cô nói với Mathias, vẻ kinh ngạc và thán phục.

Trên bức ảnh hoành tráng, một người đàn ông đang nhìn những tờ giấy bay lượn trên đầu mình, chúng bị gió kéo tung ra từ tay một người đang bước đi. Những trang giấy của một tập bản thảo hỏng làm thành một vệt cong của một đường chim lượn.

Audrey nhận ra sự xúc động trong mắt Mathias, thấy sung sướng được chia sẻ khoảnh khắc này. Tuy nhiên, không phải là bức ảnh hoành tráng khiến anh động lòng, mà là cô, trong lúc ngắm nhìn cô.

Cô đã tự hứa với mình là không được la cà lâu nhưng khi họ ra khỏi nhà bảo tàng, thì ngày hầu như đã cạn tới đáy của nó. Họ tiếp tục con đường của mình, bước đi tay trong tay dọc theo dòng sông về hướng tháp Oxo.

* * *

- Em ở lại ăn tối chứ? Antoine hỏi khi họ tới cửa nhà.

- Em mệt lắm, bây giờ muộn rồi, Sophie trả lời.

- Cả em nữa, em cũng phải đến dự một buổi bán đấu giá hoa khô à...

- Nếu như đó là cách để không chịu đựng sự cẩu kính của anh, em thậm chí còn có thể đi mở lại cửa hàng và bán cả tối nữa kia.

Antoine cúp mắt xuống và đi vào trong phòng khách.

- Anh làm sao vậy? Anh không ngừng nghiến răng kể từ lúc chúng ta rời công viên tới giờ.

- Anh có thể nhờ em một việc được không? Antoine thì thầm. Em có thể dùng để anh lại một mình với bọn trẻ tối nay được không?

Sophie bỗng ngạc nhiên vì nỗi buồn cô đọc được trong mắt của anh...

- Với một điều kiện duy nhất, cô nói, anh không được đặt chân vào trong cái bếp của anh và anh để em dẫn cả tất cả bọn anh đi ăn nhà hàng.

- Mình tới nhà hàng của Yvonne chứ?

- Chắc chắn là không rồi! Anh sẽ thoát khỏi thói thường ngày của anh một chút, em biết một chỗ trong khu Chinatown, một quán ăn tầm tầm với lối trang trí ghê người, nhưng lại là nơi làm món vịt quay Bắc Kinh ngon nhất thế giới.

- Thế cái quán ăn tầm tầm của em cũng sạch sẽ chứ hả?

Sophie thậm chí chẳng thèm trả lời, cô gọi bọn trẻ và thông báo với chúng rằng chương trình chán ngắt của buổi tối vừa mới được thay đổi hoàn toàn so với dự kiến ban đầu của nó. Cô vẫn còn chưa nói hết câu thì Louis và Emily đã đến ngồi vào chỗ của chúng ở phía sau chiếc Austin Healey.

Khi bước xuống thềm nhà, cô lăm lăm nhại lại Antoine "Thế cái quán ăn tầm tầm của em cũng sạch sẽ chứ hả?"

Chiếc xe hơi phóng nhanh đi trên phố Old Brompton, Antoine bỗng đập mạnh lên bàn phanh.

- Ta nên để lại mấy lời cho Mathias để cậu ấy biết ta ở đâu, cậu ấy có nói chắc chắn sẽ về muộn đâu.
- Buồn cười thật đấy, Sophie thì thầm, khi anh nói về dự án đưa anh ấy đến London, anh đã sợ là anh ấy sẽ bám chặt lấy anh. Anh có chắc là anh sẽ qua được một buổi tối mà không có anh ấy chứ?
- Chuyện đó hả, thì vẫn còn phải nghi ngờ, Louis và Emily đồng thanh trả lời.

* * *

Khu đất trống bao quanh tổ hợp Oxo trải dài đến tận bờ sông. Từ bên này đến bên kia toà tháp lớn bằng kính, một dãy những tiệm buôn bán nhỏ và xưởng trưng bày trong tủ kính những bộ sưu tầm vải vóc, đồ gốm, đồ gỗ và phụ kiện trang trí. Quay lưng lại phía Audrey, Mathias cầm điện thoại di động trong tay và ấn một cách máy móc lên bàn phím:

- Mathias, em xin anh đấy, cầm máy quay lên và quay hình em đi nào, trời sắp tối rồi.

Anh dứt nhẹ điện thoại vào túi, quay về phía cô, và găng cười tươi đến mức có thể.

- Ổn chứ? Cô hỏi.

- Ổn mà, mọi chuyện đều ổn cả. Vậy là mình đến đâu rồi nhỉ?

- Anh để điểm ngắm ở bên bờ đối diện và ngay khi em bắt đầu nói thì anh thu hẹp khung cảnh lại tập trung vào em. Phải chú ý quay chân em trước rồi mới quay lên mặt nhé.

Mathias bấm nút ghi hình. Động cơ máy quay đã hoạt động. Audrey giở bài viết của mình ra, giọng nói của cô đã thay đổi và câu của cô liền có cái nhịp trúc trắc mà hình như nhà đài luôn áp đặt cho tất cả các ông các bà làm việc ở đó. Bỗng nhiên, cô dừng lại.

- Anh chắc chắn là anh biết quay phim chứ hả?

- Đương nhiên là anh biết chứ! Mathias vừa trả lời vừa kéo ống ngắm ra xa khỏi mắt, sao em lại hỏi thế?

- Bởi vì anh vừa đang lia ống zoom, lại vừa kích hoạt vòng tránh ánh sáng.

Mathias xem lại kính ngắm và đặt lại máy quay phim lên vai.

- Thôi được rồi, cứ quay em đi vậy, mình bắt đầu lại ở câu cuối cùng.

Nhưng lần này, chính Mathias lại ngừng quay.

- Chiếc khăn quàng cổ của em khiến anh khó quay quá, gió thổi làm nó bay tung lên mặt em.

Anh tiến lại gần Audrey, thắt lại chiếc khăn quàng cổ, hôn cô rồi quay lại chỗ mình. Audrey ngẩng đầu lên, ánh sáng buổi tối đã chuyển thành màu vàng cam, chếch về hướng tây, bầu trời đã biến sang màu đỏ.

- Cho qua đi, muộn quá rồi, cô nói với một giọng tiếc nuối.

- Nhưng trong kính ngắm, anh vẫn nhìn em rất rõ cơ mà!

Audrey đi về phía anh và tháo những dụng cụ cồng kềnh trên người anh ra.

- Có thể, nhưng khi anh xem tivi thì sẽ chỉ nhìn thấy một vệt tối om to đùng mà thôi.

Cô kéo anh đến bên một chiếc ghế băng, gần bờ sông. Audrey xếp gọn đồ đạc của mình, cô đứng lên và xin lỗi Mathias.

- Anh là một hướng dẫn viên cừ khôi đấy, cô nói.

- Xin cảm ơn thay cho anh ta, Mathias trả lời ngắn gọn.

- Anh ổn chứ hả?

- Ừ, anh lí nhí trả lời.

Cô ngả đầu mình lên vai anh, và cả hai người cùng im lặng ngắm nhìn một chiếc tàu thủy đi qua, chậm rãi trôi ngược trên dòng sông.

- Em biết không, anh cũng đang nghĩ đến chuyện đó, Mathias thì thầm.

- Thế anh đang nghĩ tới chuyện gì vậy?

Họ cầm tay nhau, những ngón tay của họ đùa giỡn với nhau.

- Chính anh cũng thấy mình sợ sệt, Mathias tiếp tục, nhưng sợ sệt thì chẳng có gì là nghiêm trọng cả. Đêm nay, chúng mình sẽ ngủ cùng nhau và đó sẽ là một vụ thất bại; ít ra thì bây giờ, ta đều biết rằng người kia cũng đã biết, vả lại bây giờ thì anh biết được rằng em cũng đã biết...

Để làm cho anh im, Audrey đặt môi mình lên môi anh.

- Em nghĩ là em đói rồi, cô nói và đứng lên.

Cô bám vào cánh tay anh và hướng anh về phía toà tháp. Ở tầng trên cùng, những khung cửa sổ bằng kính rộng lớn của một nhà hàng sẽ tặng cho họ một tầm nhìn vô tiền khoáng hậu xuống toàn bộ thành phố...

Audrey nhấn một nút và ca-bin chạy lên cao. Thang máy bằng kính trường lên trong một khoang trong suốt. Cô chỉ cho anh cái bánh xe quay khổng lồ ở phía x; ở khoảng cách này, ta có cảm giác còn cao hơn cả nó. Nhưng khi Audrey quay lại, cô phát hiện mặt Mathias còn trắng nhợt hơn cả khăn liệm.

- Anh ổn chứ? Cô hỏi, giọng lo lắng.

- Chẳng ổn tí nào! Mathias trả lời với một giọng chỉ thoáng nghe được.

Bị co cứng, anh đặt máy quay phim xuống và để cả người trượt dài xuống, dọc theo vách thang máy. Trước khi anh bị xỉu đi, Audrey ôm ngang người anh, ghì chặt đầu anh vào vai mình để ngăn không cho anh nhìn thấy khoảng không. Cô ôm lấy anh trong vòng tay che chở của mình. Cái chuông nhỏ kêu thánh thót và cửa thang máy mở ra trên tầng trên cùng, đối diện với quầy tiếp tân của nhà hàng. Một người quản lý lịch lãm ngạc nhiên quá cỡ khi nhìn thấy một đôi trai gái đang bị cuốn đi trong một nụ hôn vừa say mê vừa dịu dàng đến thế kia, chỉ riêng đó thôi cũng đã hứa hẹn những ngày tuyệt vời về sau. Ông chủ nhà hàng nhướng mày, cái chuông lại thánh thót kêu và thang máy trườn xuống. Lát sau, một chiếc taxi lao vội về hướng Brick Lane, mang theo trong mình hai kẻ đang yêu, vẫn đang quấn chặt lấy nhau.

* * *

Chiếc khăn phủ giường quấn quanh cô lên tới tận hông. Mathias đùa giỡn với mái tóc cô. Cô ngả đầu mình lên bụng anh.

- Anh có thuốc lá không? Audrey hỏi.

- Anh không hút.

Cô cúi xuống, hôn lên gáy anh và mở ngăn kéo bàn ngủ ra. Thọc sâu tay vào trong, cô nhón được một bao thuốc lá cũ nhả nhúm và một hộp quẹt.

- Em đã chắc chắn là hấn có hút thuốc, tên bịp này.

- Tên bịp này là ai vậy?

- Một tên phó nháy, chính kênh truyền hình đã thuê cho hấn căn hộ này. Hấn đã đi châu Á sáu tháng để làm một phóng sự.

- Thế khi hấn không ở châu Á thì em gặp hấn thường xuyên chứ, anh bạn em ấy.

- Chỉ là một anh bạn thôi mà, Mathias! Cô vừa nói vừa ra khỏi giường.

Audrey đứng lên. Cái bóng dài của cô tiến tới tận cửa sổ. Cô đưa điều thuốc lên môi và ngọn lửa từ hộp quẹt lung linh chao đảo.

- Anh đang nhìn gì vậy? Cô hỏi, mắt dán chặt vào khung cửa sổ.

- Những lộn khới.

- Vì sao?

- Chẳng vì sao cả, Mathias trả lời.

Audrey quay lại giường, cô nằm dài, áp sát người Mathias và vuốt ve viền môi anh.

- Có một giọt nước mắt dưới mi của anh, cô nói và dùng đầu lưỡi của mình đón nhận nó.

- Em đẹp vô cùng, Mathias thì thầm.

Antoine rùng mình, anh kéo chân đắp lên người, thì ngay lập tức hai chân hở ra. Anh mở mắt, rét run lập cập. Cả phòng khách chìm trong ánh sáng mờ mờ; Sophie không còn ở đó nữa. Anh tha tấm chăn đi; khi tới trên hành lang cầu thang, anh mở hé phòng Mathias và nhận thấy rằng cái giường vẫn còn nguyên vẹn. Anh bước vào phòng còn trai, trườn xuống dưới cái chăn to sụ và ngả đầu lên gối. Louis quay lại và, không hề mở mắt, nó quàng tay ôm chặt bố nó; và cứ thế, đêm qua đi.

* * *

Ánh sáng làm rạng rỡ căn phòng, Mathias nheo mắt và vươn vai. Tay anh lần mò trên giường. Anh phát hiện một tờ giấy nhỏ được đặt trên vỏ gối, bèn nhóm dậy và giở ra đọc.

Em đi tìm mua băng cassette mới, anh ngủ ngon như thiên thần vậy. Em sẽ cố hết sức để về sớm. Thương yêu, Audrey.

T.B: giường chỉ cách mặt đất có năm mươi xăng-ti-mét thôi, vụ này chắc chắn đấy.

Anh đặt mẫu giấy đó lên bàn ngủ và gấp một cái rỗ dài. Sau khi nhặt lại quần jean vứt lẫn lóc dưới chân giường, anh tìm thấy áo sơ mi ở chân bàn, quần lót vắt trên cái ghế không xa đó, và bắt đầu tìm kiếm đồ đạc còn lại của mình. Trong phòng tắm, anh ngò vục ngó nghiêng những chiếc bàn chải đánh răng có cán dài khằng khiu vắt chéo nhau trong một cái cốc. Anh lấy kem đánh răng, để cái chỗ kem đầu tiên chảy ra khỏi tuýp vào bồn rửa, rồi sau đó phủ kem lên đầu ngón tay trở của mình.

Anh lục lọi khắp trong bếp, nhưng cũng chỉ tìm thấy hai hộp trà chỉ còn một nửa trong một chiếc tủ học, một gói bánh bit-cốt lấu ngày trong một xó chạn, một gói bơ mặn trên một cái vỉ trong tủ lạnh và đôi tất của anh nằm dưới gầm bàn.

Muốn kiếm cho thật nhanh một nơi nào đó để họ có thể phục vụ anh bữa sáng theo đúng nghĩa của nó, anh bèn hối hả mặc quần áo.

Audrey đã để lại chùm chìa khoá ngay trên chiếc bàn tròn.

Ước lượng kích cỡ của chúng thì tất cả không thể vừa được với ổ khoá căn hộ này. Chúng hẳn là để mở cái căn hộ nhỏ mà Audrey trú ngụ tận Pariss, nơi cô đã tả cho anh tối qua.

Anh để những sợi dây mảnh mai của túm đeo chìa khoá được ngoắc vào cái vòng nhỏ trượt đi trên ngón tay. Trong lúc ngắm nhìn nó, anh bắt đầu nghĩ đến sự may mắn mà vật này có được. Anh hình dung nó nằm trong tay Audrey, lúc nào cũng ở trong túi sát bên cô, tất cả những lần cô đùa nghịch với nó, khi nói chuyện điện thoại, rồi được nghe những lời tâm tình của cô với một cô bạn. Khi ý thức được rằng hình như mình đang ghen với cả một túm đeo chìa khoá, thì anh vội trấn tĩnh lại. Thật sự đã đến lúc phải đi kiếm chút gì đó cho vào bụng rồi.

* * *

Bao quanh vỉa hè là những ngôi nhà nhỏ xây bằng gạch đỏ. Hai tay xỏ túi áo và miệng huýt sáo, Mathias cất bước về phía ngã ba nằm ở chỗ hơi cao hơn của khu phố. Qua vài ngã rẽ, anh vui sướng vì cuối cùng cũng tìm được nguồn hạnh phúc của mình.

Như tất cả các sáng Chủ Nhật, khu chợ Spitalfields tấp nập hoạt động; những gian hàng chất đầy các loại quả khô và gia vị tới từ tất cả các tỉnh lỵ của Ấn Độ. Xa hơn một đoạn, những ông

chủ cửa hàng vải trưng ra những súc vải nhập về từ Madras, từ Kasmir hay từ Pashmina. Mathias ngồi lại trên hiên quán cà phê đầu tiên mà anh tìm thấy, rồi hớn hỏ chào đón người bồi bàn đến chỗ anh.

Người bồi bàn, xuất thân từ vùng ngoại ô Calcutta ngay lập tức phát hiện ra cách phát âm của Mathias và nói với anh rằng anh ta yêu thích nước Pháp biết mấy. Trong suốt quá trình học tập của mình, anh ta đã chọn tiếng Pháp là ngoại ngữ thứ nhất, thậm chí còn trước cả tiếng Anh. Anh ta đang theo một kì (thường là hai năm) đại học về kinh tế thế giới tại trường British School Academy. Anh ta đã rất muốn được theo học ở Pariss, nhưng cuộc sống đôi khi không tặng cho ta tất cả mọi sự lựa chọn. Mathias chúc mừng anh ta đã có vốn từ vựng mà theo anh là rất đáng nể. Tận dụng dịp may được diễn đạt thoải mái mà không gặp chút khó khăn nào, anh gọi một bữa sáng hoàn chỉnh và cả một tờ báo nữa, nếu như may mắn lại có một tờ nằm vương gần quầy trả tiền.

Anh bồi cúi gập người để cảm ơn vì món anh gọi khiến anh ta thật vinh hạnh rồi lẩn đi ngay. Sắp được khoá khẩu đến nơi, Mathias xoa xoa bàn tay, hạnh phúc vì tất cả những khoảnh khắc bất ngờ này mà cuộc đời đã tặng cho anh, hạnh phúc được ngồi trên mảnh hiên tràn đầy ánh nắng này, hạnh phúc với ý nghĩ rằng chẳng bao lâu nữa anh sẽ được gặp lại Audrey, và cuối cùng thì, ngay cả khi anh không hề có ý thức về điều đó, hạnh phúc vì được hạnh phúc. Có lẽ nên báo cho Antoine biết anh có thể sẽ không về nhà trước cuối buổi chiều, và trong lúc suy nghĩ về lí do biện hộ cho sự vắng mặt của mình, anh lục túi tìm điện thoại di động. Anh chắc hẳn đã để nó trong túi áo vest. Vả lại anh còn nhìn thấy rõ mồn một nó, được cuộn tròn thành khối đặt trên tràng kỷ trong căn hộ của Audrey. Lát nữa, anh sẽ gửi cho Antoine một tin nhắn vậy, người bồi bàn đã quay trở lại, trên vai mang một chiếc khay to tướng. Anh ta đặt trên bàn một loạt các món với một số báo ra từ hôm trước của tờ Calcutta Press và một số ra từ hôm trước nữa của tờ Times of India; những tờ nhật báo được in bằng tiếng Bengan à tiếng Hindi.

- Cái gì thế này? Mathias hốt hoảng nói và chỉ tay vào món súp đậu lăng đang bốc khói trước mặt anh.

- Món dlal, người bồi bàn trả lời, và món halwa suri, ngon lắm! Cốc sữa chua mặn, chính là món lassi đây anh ta nói thêm. Một bữa điểm tâm hoàn toàn... Ấn Độ. Anh sẽ ăn ngon miệng cho mà xem.

Và người bồi bàn quay vào phòng, hân hoan vì đã làm hài lòng vị khách của mình.

* * *

Họ đã có cùng một ý tưởng mặc dù không hề nói với nhau, trời thật là rạng rỡ, nó thu hút rất nhiều khách du lịch đến khi Bute Street. Trong lúc người nay ra hiên mở cửa hàng ăn thì người kia sắp dọn trước cửa hiệu.

- Cả cháu cũng làm việc chủ nhật hả? Yvonne hỏi Sophie.

- Cháu thích ở đây hơn là lê lét ở nhà mình!

- Cô cũng đã nghĩ đúng như thế đấy!

Yvonne tiến lại gần Sophie.

- Khuôn mặt nhàu nhĩ này là do cái gì thế hả? Bà vừa hỏi vừa đưa tay vuốt má Sophie.

- Một đêm tồi tệ, chắc là trăng sắp tròn rồi đấy.

- Nếu như nó không quyết định tròn liền hai lần trong một tuần, trăng của cháu ấy mà, thì cháu sẽ phải tìm một lời giải thích khác đấy.

- Thế thì có thể nói là cháu đã mất ngủ.
- Cháu không gặp bọn đàn ông hôm nay à?
- Bọn họ tùm tùm cùng gia đình.

Sophie nâng một cái bình lớn lên. Yvonne giúp cô chuyển nó vào bên trong cửa hàng. Cái chậu lớn đã kê đúng chỗ, bà cầm lấy tay Sophie và kéo cô ra ngoài cửa hàng.

Thôi, để lũ hoa của cháu ở đấy một lát, chúng sẽ không héo ngay đi đâu, sang hiên nhà cô uống cà phê đi, cô có cảm giác cô cháu mình có chuyện để kể cho nhau nghe đây.

- Cháu cắt xong cây hồng này cháu sang ngay lập tức, Sophie, đã tìm lại được nụ cười, trả lời.

* * *

Cái kéo cắt cây đang chọn lựa cành. John Glover chăm chú ngắm nhìn bông hoa. Tràng hoa đã gần to bằng đoá mẩu đơn, những cánh hoa của nó thì xoắn lại một cách tuyệt diệu, khiến cho bông hồng của ông có một dáng vẻ hoang dã mà ông đã từng mơ tưởng. Phải công nhận kết quả lai ghép được thực hiện trong nhà kính năm ngoái vượt quá tất cả sự kỳ vọng của ông. Khi ông giới thiệu bông hồng này vào mùa tới trong dịp hội chợ hoa ở Chelsea, ông chắc chắn sẽ giật được giải đặc biệt. Với John Glover, bông hoa này không chỉ đơn giản là một bông hồng, mà nó đã trở thành sự trớ trêu kỳ lạ nhất mà ông phải đối mặt. Nơi người đàn ông xuất thân từ một gia đình tầm cỡ ở Anh này, tính nhún nhường gần như là một thứ tín ngưỡng. Giàu có do một người cha đã vinh quang tử trận trong cuộc chiến, ông đã uỷ quyền sự điều hành gia sản của mình cho người khác. Và chưa một ai trong số những khách hàng đến hiệu sách nhỏ bé nơi ông đã từng làm việc gần ấy năm, lần bất kỳ một người hàng xóm nào, lại có thể tưởng tượng rằng người đàn ông đơn độc này, cái người luôn sống ở cái chỗ nhỏ nhất trong một ngôi nhà mà ông là chủ sở hữu, lại có thể giàu có nhường ấy.

Bao nhiêu những khu nhà bệnh viện hẳn đã có thể đề tên ông trên mặt tiền của chúng, cũng như bao nhiêu hội và quỹ hẳn đã có thể vinh danh ông, nếu như ông muốn áp đặt chuyện đó như là điều kiện duy nhất cho sự hào phóng của mình, vậy mà lòng hào hiệp của ông vẫn mãi chỉ là vô danh. Dẫu vậy, ở tuổi bảy mươi, đối diện với một bông hoa giản dị, ông lại không thể cưỡng lại được ý muốn đặt cho nó cái tên của mình.

Bông hồng có cánh hoa nhạt màu sẽ được gọi là Glover. Lý do duy nhất mà ông đưa ra là do ông không có người nối dõi. Đó rốt cuộc là cách duy nhất mà ông tìm thấy để cho cái tên của ông sống mãi.

John cắm bông hoa vào cái lọ độc hoa và đem nó đặt trong nhà kính. Ông ngắm mặt tiền màu trắng của ngôi nhà thôn dã của mình, và thấy hạnh phúc sau nhiều năm làm việc được về đây hưởng một cuộc đời hưu trí xứng đáng. Khu vườn lớn đón chào mùa xuân với tất cả sự lộng lẫy của nó. Nhưng giữa bao nhiêu vẻ đẹp ấy, thì người phụ nữ duy nhất mà ông yêu mến, cũng sống kín đáo như ông, lại chẳng có ở đây. Một ngày nào đó, Yvonne sẽ đến Kent với ông.

* * *

Antoine bị lũ trẻ làm cho thức giấc. Cúi xuống lan can cầu thang, anh nhìn xuống phòng khách phía dưới. Louis và Emily đã tự chuẩn bị bữa sáng và chúng đang ngồi ngay dưới chân tràng kỷ nghiêng ngả hết sức ngon miệng. Chương trình phim hoạt hình chỉ vừa mới bắt đầu, cũng còn khối thời gian cho Antoine được yên một mình. Lùi lại một bước về phía sau để khỏi bị phát hiện, anh đã mơ được ngủ luôn thêm một giấc nữa Trước khi thả mình xuống giường, anh bước vào phòng Mathias và nhìn cái giường vẫn còn nguyên vẹn. Từ phòng khách, tiếng cười của Emily vọng lên tận tầng gác. Antoine dờ tung drap giường, lấy bộ pyjama treo trên móc áo

phòng tắm rồi đặt ngay trên mặt ghế. Anh kín đáo khép cửa và quay trở lại phòng mình.

* * *

Không có áo vest, thì anh sẽ không có cả ví lẫn điện thoại di động; lo lắng, Mathias lục tung các túi quần, tìm kiếm cái có thể thanh toán số tiền mà người bồi bàn đưa cho anh. Anh cảm thấy ngón tay mình như chạm vào một tờ tiền. Thở phào, anh chìa tờ hai mươi bảng cho người bồi bàn và đợi lấy tiền lẻ.

Chàng trai trẻ trả lại anh mười lăm đồng càn cạch và lấy lại tờ báo, rồi hỏi Mathias tin tức có gì hay không. Mathias vừa đứng dậy vừa trả lời rằng anh chỉ đọc được tiếng tamun (thứ tiếng của dân tộc Ta-mun nằm ở miền nam Ấn Độ) thôi, còn tiếng Hindi đối với anh vẫn còn hơi khó tiếp cận.

Đã đến lúc phải trở về, Audrey có lẽ đang đợi anh ở nhà cô. Anh quay lại bằng con đường mà anh đã đến, cho đến lúc anh hiểu ra, ngay ở chỗ rẽ đầu tiên, rằng anh đã hoàn toàn bị lạc. Trong lúc quay xung quanh để tìm kiếm một tấm biển chỉ đường hay một khu nhà mà anh có thể nhận ra được, thì anh lại hiểu ra rằng, đến đây vào ban đêm, một lần được Audrey dẫn đường, một lần khác bằng xe taxi, anh chẳng có cách nào để tìm được địa chỉ của cô cả.

Anh cảm thấy cơn hoảng loạn đang xâm chiếm mình bèn cầu cứu một người khách qua đường. Người đàn ông, lịch sự, có một bộ râu trắng và một cái khăn đội đầu nổi bật quần cằn thặn trên trán. Nếu như Peter Sellers trong La party có một người em trai, thì người đó hẳn đang ở ngay trước mặt anh.

Mathias tìm kiếm một ngôi nhà ba tầng, mặt tiền xây bằng gạch đỏ; người đàn ông bảo anh nhìn xung quanh mình. Tất cả các khu phố cạnh đó đều được bao quanh bởi những ngôi nhà xây gạch đỏ, và như rất nhiều thành phố ở Anh, tất cả chúng trông đều hoàn toàn giống nhau.

- I am so lost (Câu tiếng Anh: Tôi đã bị lạc quá mất rồi), Mathias nói, vẻ chán nản.

- Oh, yes, sir, người đàn ông trả lời trong lúc nuốt đi các âm “r”, don’t worry too much, we are all lost in this big wold (Chớ có lo lắng quá, tất cả chúng ta đều bị lạc trong thế giới rộng lớn này)

...

Ông ta tặng cho anh cái vỗ vai thân thiện rồi tiếp tục bước đi.

* * *

Antoine ngủ bình thản, chỉ ít thì cũng đến tận lúc hai viện đạn cối dội xuống giường anh. Louis kéo cánh tay trái, Emily kéo cánh tay phải.

- Bố cháu không ở đây à? Cô bé gái hỏi.

- Không, Antoine vừa trả lời vừa nhồm dậy, sáng nay bố đã đi làm từ rất sớm, chính ta sẽ trông coi lũ quỷ sứ ngày hôm nay.

- Cháu biết rồi, Emily nói tiếp, cháu đã tới phòng bố xem, bố thậm chí còn chưa dọn giường.

Emily và Louis xin phép được đi xe đạp trên vỉa hè và thề sẽ không đi xuống lòng đường và sẽ rất thận trọng. Xe ô tô chỉ hoạn hoàn lắm mới đi vào trong con phố nhỏ này, Antoine đồng ý cho phép chúng đi. Và trong lúc chúng chạy xuống cầu thang, thì anh xỏ bộ pyjama và đi sửa soạn bữa sáng cho mình. Anh vẫn có thể theo dõi chúng qua cửa sổ nhà bếp.

* * *

Trơ trọi giữa khu Brick Lane, với một ít tiền lẻ còn lại trong đáy túi, Mathias cảm thấy bị lạc thật sự. Ở góc phố, một chiếc ca-bin điện thoại đã cứu rỗi anh. Anh lao vội vào bên trong chùng vào khe trả tiền. Trong tuyệt vọng, anh nhấn số điện thoại duy nhất mà anh thuộc lòng ở London.

* * *

- Hượm tí đã, cậu có thể giải thích chính xác rằng cậu làm gì ở Brick Lane nào? Antoine hỏi trong lúc tự rút cho mình một tách cà phê.

- Vậy thì nghe này, ông bạn, thật sự đây không phải là lúc tra vấn những kiểu câu hỏi như vậy, tớ gọi cho cậu từ một buồng điện thoại công cộng, mà nó thì hình như chưa được ăn gì từ sáu tháng nay hay sao ấy và nó vừa nuốt chửng liền một lúc ba đồng cạch cạch, không gì ngoài việc để chào cậu, và tớ không còn nhiều tiền đâu.

- Cậu đã nói chào tớ đâu, mà cậu chỉ nói: “Tớ đang cần cậu” Antoine nói tiếp, trong lúc chậm chậm phết bơ lên miếng bánh của mình, vậy tớ nghe đây...

Không biết nói gì, Mathias nhẩn nhục hỏi bạn xem anh có thể chuyển máy cho con gái anh không.

- Không được, tớ chịu, nó đang ở ngoài đường đập xe đập cùng với Louis. Cậu có biết hộp mứt sô-ri để ở đâu không?

- Tớ đang gặp rắc rối to đây này, Antoine ạ, Mathias thú nhận.

- Tớ có thể làm gì được cho cậu?

Mathias xoay người trong buồng điện thoại, vừa đủ thời gian nhận ra một dãy người Ấn đã xếp hàng trước cửa.

- Chẳng gì cả, cậu chẳng thể làm được gì, anh thì thằm trong lúc đánh giá tình hình mà anh đã phải đối mặt.

- Thế thì tại sao cậu lại gọi cho tớ?

- Chẳng tại gì cả, một phản xạ thôi... Hãy nói với Emily rằng tớ phải ở lại chỗ làm việc và hôn nó thay tớ nhé.

Mathias đặt lại máy lên kệ.

* * *

Ngồi phệt trên vĩa hè, Emily ôm lấy cái đầu gối trầy xước của mình và, những giọt nước mắt to mọng đã chảy tràn trên má. Một phụ nữ băng qua phố để giúp cô bé. Louis chạy thẳng về nhà, nhảy xổ lên người bố nó và dùng hết sức mình kéo quần pyjama của Antoine.

- Đi nhanh lên nào, Emily bị ngã, nhanh lên!

Antoine hối hả theo sau con trai chạy ngược lên phố.

Ở đằng kia, người phụ nữ ngồi gần Emily đang khua khoắng tay và phẫn nộ hết toáng lên:

- Thế mà bà mẹ đi đâu rồi không biết!

- Đây! Bà mẹ ấy đây! Antoine nói khi tới ngang chỗ bà ta.

Người phụ nữ nhìn bộ pyjama Scotland (Pyjama Ecosse: giống như váy của phụ nữ) của Antoine với vẻ ngờ vực, bà ta ngược mắt nhìn lên trời và bỏ đi mà không nói thêm một lời nào.

- Mười lăm ngày nữa chúng tôi sẽ đi săn mà kìa! Antoine gào lên khi người phụ nữ đó đi xa dần, tôi cũng có quyền mua một bộ quần áo hợp kiểu với chỗ đó chứ hả?

* * *

Mathias ngồi trên một chiếc ghế băng, vỗ vỗ vào gờ trụ. Một bàn tay đặt lên gáy anh.

- Anh làm gì ở đây thế? Audrey hỏi. Anh đợi lâu rồi phải không?

- Không, anh đi dạo, Mathias trả lời.

- Một mình à?

- Ừ... à, một mình, thế thì sao nào?

- Em đã về nhà, gọi cửa nhưng anh không trả lời, em không có chìa khoá để vào, em đã rất lo

lắng.

- Anh thực sự không hiểu tại sao em lại lo lắng chứ? Anh bạn nhà báo của em cũng đi một mình tới Tadjikistan thì anh dẫu gì cũng có thể đi dạo trong khu Brick Lane mà không cần phải báo động với Europe Assistance (Trung tâm trợ giúp giải đáp thắc mắc Châu Âu) chứ.

Audrey nhìn anh và mỉm cười.

- Anh đã bị lạc bao lâu rồi?

Chương 10

Đầu gối của Emily đã được dán băng, lời hứa là bữa trưa sẽ được chọn tất cả các món tráng miệng tùy thích đã đánh đổi được sự thôi khóc, Antoine lên gác để tắm và thay quần áo. Bên kia cầu thang, căn phòng vẫn cứ im lìm. Anh bước vào phòng tắm và ngồi lên thành bồn, nhìn bóng mình phản chiếu trong gương. Cánh cửa kẹt mở trên những bản lề của nó, khuôn mặt nhỏ nhắn của Louis vừa dịp xuất hiện trong khuôn cửa hé mở.

- Cái bộ mặt non choẹt này đến làm gì vậy hả? Antoine hỏi.

- Con cũng định hỏi bố một câu hệt như thế, Louis trả lời.

- Đừng nói với bố rằng con cũng đến để đi tắm đấy nhé!

- Con đến để nói với bố rằng nếu bố có buồn quá thì bố có thể nói chuyện với con, không phải Mathias là bạn thân nhất của bố đâu, mà là con.

- Con trai yêu, bố có buồn đâu, chỉ hơi mệt chút thôi.

- Mẹ cũng nói bị mệt khi mẹ lại lên đường đi công tác tiếp.

Antoine nhìn con trai đang chăm chú nhìn anh từ ngưỡng cửa.

- Vào đi lại đây nào, Antoine thì thầm.

Louis tiến lại gần và bố nó ghì chặt nó vào lòng.

- Con thật sự muốn giúp đỡ bố mình à?

Và khi Louis gật đầu trả lời, Antoine nói khẽ vào tai nó:

- Vậy thì đừng lớn nhanh quá nhé.

* * *

Để hoàn thiện phóng sự của Audrey, cần phải đi xuyên qua thành phố và đến Portobello. Theo sáng kiến của Mathias, người đã không tìm thấy ví của mình trong túi áo vest, họ đã quyết định dùng xe buýt. Chủ nhật, chợ đóng cửa, chỉ có những nhà buôn bán đồ cổ ở phía trên phố là mở cửa hàng; Audrey không rời máy quay của mình, Mathias đi theo cô, không bao giờ bỏ lỡ một cơ hội nào để chụp cô bằng cái máy ảnh kỹ thuật số mà anh đã mượn trong túi đựng video. Vào đầu buổi chiều, họ ngồi lại trên khoảng hiên nhà hàng Mediterraneo.

* * *

Antoine đi bộ ngược lên phố Bute Street. Anh vào trong cửa hiệu của Sophie và hỏi cô có muốn đi chơi với họ buổi chiều nay không. Cô hàng hoa trẻ từ chối lời mời, khu phố rất nhộn nhịp và cô còn rất nhiều hoa phải chuẩn bị bó.

Yvonne chạy từ bếp ra các bàn bày ngoài hiên, tất cả hầu như đã kín người; nhiều khách hàng

sốt ruột muốn gọi món.

- Ổn cả chứ? Antoine hỏi.

-Không, chẳng ổn tí nào, Yvonne trả lời, anh đã nhìn số người bên ngoài rồi đấy. Tôi đã dậy từ sáu giờ sáng để đi mua cá hồi tươi vì tôi muốn phục vụ món đó như món chính trong ngày, vậy mà tôi không sao nấu chín nó được, cái lò nướng của tôi vừa mới bỏ tôi mà đi mất rồi.

- Cái máy rửa bát của cô vẫn hoạt động chứ? Antoine hỏi.

- Yvonne nhìn anh với vẻ kì cục.

- Hãy tin cháu đi, Antoine nói tiếp, trong mười phút nữa là cô có thể phục vụ món đó, cái món chính trong ngày của cô ấy mà.

Và khi anh hỏi bà có túi bóng Ziploc không thì Yvonne không hỏi lại gì nữa, bà mở một ngăn kéo và đưa ra cái mà anh yêu cầu.

Antoine đến bên lũ trẻ đang đứng đợi anh trước quầy. Anh ngồi xổm xuống để hỏi ý kiến chúng; Emily đồng ý ngay lập tức lời gợi ý của anh, Louis đòi bồi thường bằng tiền bỏ túi.

Antoine nhắc cho ó biết rằng chơi trò đe dọa tổng tiền thì nó vẫn còn hơi trẻ một tí, cậu con trai đáp rằng đây chỉ là vấn đề thương lượng. Việc hứa sẽ tặng cho nó một cái phát dít đã giải quyết được thỏa thuận giữa họ. Hai đứa trẻ đến ngồi vào một bàn trong phòng ăn, Antoine vào bếp, đeo một tấm tạp dề và lại ra ngay, tay cầm một cuốn sổ để ghi yêu cầu của khách ngồi ngoài hiên. Khi Yvonne hỏi chính xác anh đang làm gì vậy, thì anh gợi ý bà, với một chất giọng không để chỗ cho bất kỳ một lời đối đáp nào, nên đi vào bếp làm việc trong lúc anh đảm nhiệm hết phần còn lại. Anh nói thêm rằng anh đã thương lượng đủ cho cả ngày rồi. Món cá hồi sẽ chín trong mười phút nữa.

* * *

Anh đặt chiếc máy ảnh kĩ thuật số lên bàn và nhấn lên nút chụp tự động. Sau đó anh nói Audrey cúi người về phía anh để cả hai người đều có mặt trong ống ngắm. Thú vị bởi trò chơi thể dục của họ, người bồi bàn đề nghị được chụp ảnh giúp. Mathias vui vẻ chấp nhận ngay.

- Anh và em, bọn mình thực sự có vẻ của hai du khách, Audrey nói sau khi đã cảm ơn người bồi bàn.

- Thì chúng ta cũng đã đi thăm thành phố còn gì, phải không?

- Đó cũng là một cách nhìn nhận mọi vật thôi, cô nói trong lúc rót cho mình ly rượu.

Mathias đỡ chai vang từ tay cô và rót cho cô.

- Một người đàn ông ga-lăng bây giờ là hiếm đấy. Anh chưa lần nào nói cho em nghe về con gái anh cả, Audrey nói.

- Ừ, đúng thế thật, Mathias trả lời, giọng hạ xuống.

Audrey nhận thấy thái độ vừa mới thay đổi trên mặt anh.

- Anh được quyền nuôi con chứ?

- Nó sống với anh.

- Emily, đó là một cái tên rất hay, hiện giờ cô bé đang ở đâu?

- Ở với Antoine, người bạn thân nhất của anh, em đã chạm trán cậu ta trong hiệu sách nhưng chắc em không nhớ đâu. Cũng nhờ hấn một phần mà anh đã gặp lại em ở sân trường.

Người bồi bàn đem đến món trang miệng mà Audrey đã gọi, còn Mathias chỉ dùng một tách cà phê. Cô phết kem sôcôla lên chiếc bánh kẹp của mình.

- Còn điều này nữa mà em vẫn chưa biết, Mathias tiếp tục nói, là hồi đầu anh đã tin rằng em là cô giáo của Louis.

- Là cái gì cơ?

- Là giáo viện của con trai Antoine!

- Đó là một ý tưởng ngộ nghĩnh đấy, tại sao chứ?

- Chuyện đó cũng hơi khó giải thích, Mathias trả lời trong lúc nhúng ngón tay mình vào cốc kem.

- Và cô giáo của nó xinh hơn em chứ hả? Audrey hỏi vẻ trêu chọc.

- Ô, không!

- Con gái anh và Louis có hợp nhau không?

- Hệt như anh trai và em gái.

- Khi nào thì anh gặp lại cô bé? Audrey hỏi.

- Tối nay, Mathias trả lời.

- Đúng dịp quá, cô vừa nói vừa lần tìm thuốc là trong túi của mình, tối nay em phải sắp xếp lại tí chút đồ đạc của em.

- Em vừa nói như thể em đã có ý định lao mình xuống dưới một đoàn tàu vào sáng mai vậy.

- Lao mình xuống dưới nó thì không, còn trèo vào trong nó thì có.

Cô quay lại để gọi một tách cà phê nơi người bồi bàn.

- Em đi à? Mathias hỏi bằng một giọng đã mất toàn bộ sự tự chủ.

- Em không đi, mà là em trở về, nhưng tóm lại em thấy cũng như nhau cả thôi.

- Và em tính định nói điều đó với anh khi nào?

- Bây giờ.

Cô khuấy một cách máy móc cái thìa trong tách của mình, Mathias ngừng động tác ấy lại.

- Em có cho đường vào đâu mà khuấy, anh vừa nói vừa gỡ cái thìa ra khỏi những ngón tay cô.

- Đây là Paris chỉ mất có hai giờ bốn mươi phút. Hơn nữa, anh cũng có thể tới thăm em cơ mà, đúng thế không nào? Miễn là anh muốn.

- Tất nhiên là anh muốn rồi. Anh còn muốn rằng em đừng đi thì hơn, và rằng chúng ta có thể gặp nhau trong tuần. Anh chắc sẽ không mời em ăn tối vào thứ Hai, ngày đó hẳn là gần quá, anh không muốn làm em sợ, hay là hiện diện quá nhiều, nhưng anh hẳn nói với em vào thứ Ba; còn em chắc sẽ trả lời anh rằng buổi thứ Ba đó; thật đáng buồn là em bị bận mất rồi; thế là chúng ta chắc sẽ chọn thứ Tư để gặp nhau. Thứ tư hoàn toàn tuyệt vời với chúng ta. Dĩ nhiên là nửa tuần đầu tiên đối với chúng ta có vẻ như dài bất tận, nửa thứ hai thì đỡ hơn tí chút bởi chúng ta sẽ được gặp nhau trong dịp nghỉ cuối tuần. Và lại, Chủ nhật tuần sau, chúng ta có lẽ sẽ lại ăn sáng muộn, ở ngay cái bàn này, nó đã trở thành bàn của chúng ta rồi.

Audrey đặt môi mình lên môi Mathias.

- Anh có biết điều chúng ta nên làm bây giờ không? Cô thì thầm. Tận hưởng ngày Chủ nhật này, bởi chúng ta đang ngồi ở bàn của chúng ta, và còn cả một buổi chiều, chỉ dành riêng cho hai ta mà thôi.

Nhưng Mathias không sao có thể nghe hết những gì mà Audrey vừa đề nghị với anh. Anh đã biết trước rồi, buổi chiều ấy đối với anh sẽ có màu ảm đạm. Anh giả vờ đùa cợt dáng vẻ của một người qua đường. Cô đang ngồi cạnh anh thì cũng chẳng ích gì, kể từ lúc cô thông báo ra đi, anh đã thấy thiếu vắng cô rồi. Anh nhìn ngắm những đám mây bay trên đầu họ.

- Em nghĩ là trời sẽ mưa chứ? Anh hỏi.

- Em không biết, Audrey trả lời.

Mathias quay lại và ra hiệu cho người bồi bàn.

* * *

- Ông hỏi hoá đơn thanh toán phải không? Antoine hỏi.

- Đây cơ mà, một người khách ở tận đầu hiên bên kia khua tay trả lời.

Antoine mang ba cái đĩa để thăng bằng trên cánh tay, anh thu gom những bộ đồ ăn ngổn ngang, và lia qua vài đường bột thẩm trên bàn với một sự khéo léo đáng kinh ngạc. Đằng sau anh, Sophie đứng đợi để lấy chỗ của những người đang sửa soạn đứng lên.

- Ngài có vẻ yêu nghề của mình đấy chứ nhỉ, cô vừa nói vừa ngồi xuống.

- Tôi đang sướng như tiên đây! Một Antoine giao hoạt thốt lên trong lúc đưa cho cô cuốn thực đơn.

- Anh có thể nói bọn trẻ đến ngồi cùng em được không?

- Về món chính trong ngày, chúng tôi có món cá hồi hấp cực ngon. Nếu tôi có thể tự cho phép mình đưa ra một lời khuyên: hãy giữ lại chút thòm thềm dành cho món tráng miệng, món kem ca-ra-men của chúng tôi đã ăn thì không thể quên được.

Rồi Antoine lại quay vào trong nhà.

* * *

Mathias lục tung túi áo vest, vẫn cứ lần tìm cái ví tiền của mình mà chẳng thấy đâu cả. Audrey trấn an rằng anh chắc chắn quên ở nhà rồi. Vả lại, chưa khi nào cô thấy anh rút nó ra cả, anh bao giờ cũng trả bằng tiền mặt cho các loại hoá đơn khác nhau. Dẫu sao thì Mathias cũng lo lắng và hết sức lúng túng bởi tình trạng đó.

Kể từ khi họ quen nhau, anh chưa bao giờ muốn để cô mời cả và Audrey rất vui vì cuối cùng thì cô cũng đã có thể làm điều đó, cô thậm chí còn lấy làm tiếc vì đó chỉ là một chiếc bánh tổ ong đơn giản và mấy tách cà phê. Cô từng quen rất nhiều trang nham tử đã chia đôi hoá đơn thanh toán với cô.

- Em biết nhiều đàn ông đến thế cơ à? Mathias tiếp tục.

- Hãy nói thẳng cho em biết nào, có phải anh đang ghen không hả?

- Không hề chút nào, hơn nữa Antoine cũng đã luôn nói rồi, rằng ghen nghĩa là không đặt niềm tin vào người kia, nó thật là buồn cười và hèn mọn.

- Là Antoine nói ra hay là do anh nghĩ thế?

- Thôi được, là do anh hơi ghen, Mathias nhận nhượng, nhưng chỉ đúng ở mức cần thiết. Nếu người ta chẳng ghen chút nào, có nghĩa là người ta chẳng yêu nhiều lắm.

- Và anh còn có nhiều thuyết về sự ghen tuông nữa chứ? Audrey châm chọc và đứng lên.

Họ đi bộ ngược lên đại lộ Portobello Road. Audrey bám vào cánh tay Mathias. Với anh, mỗi bước họ tiến gần lại bến xe buýt là một bước đang chia cách họ.

- Anh có một ý thế này, Mathias nói. Chúng mình ở lại trên ghế băng này đi, khu phố này thật đẹp, chúng ta chẳng cần gì to tát, nên sẽ không rời khỏi đây nữa.

- Ý anh muốn nói là chúng mình sẽ đóng đô ở đây, bất di bất dịch à?

- Đó đúng là điều anh muốn nói đấy.

- Trong bao lâu? Audrey vừa hỏi vừa ngồi xuống.

- Bao nhiêu lâu tùy ý chúng ta.

Gió đã nổi lên, Audrey rùng mình.

- Thế khi mùa đông sẽ đến thì sao? Cô hỏi.

- Thì anh sẽ ôm em chặt hơn nữa.

Audrey cúi xuống để thì thầm với anh một ý tưởng hay hơn thế nhiều. Nếu chạy nhanh để kịp

chuyến xe buýt đang xuất hiện từ xa kia, họ có thể sẽ về đến căn phòng Brick Lane muộn nhất là nửa giờ nữa. Mathias nhìn cô, mỉm cười và cất bước.

Chuyến xe buýt hai tầng đậu ngay trước bến đỗ, Audrey leo lên phía sau xe, Mathias đứng lại trên vỉa hè. Trước ánh mắt của anh, cô hiểu và ra hiệu cho người tài xế để ông khoan khởi động tín hiệu chuyển bánh. Cô đặt một chân xuống lòng đường.

- Anh biết không, cô thổ lộ vào tai anh, hôm qua, mọi thứ đều trọn vẹn chẳng có thất bại nào.

Mathias không trả lời, cô đặt một bàn tay lên má anh và vuốt ve đôi môi anh.

- Đây và Paris chỉ có hai tiếng bốn mươi phút thôi mà, cô nói.

- Vào trong đi, em run lập cập lên rồi kia kìa.

Khi xe buýt đi xa dần trong phố, Mathias đưa tay lên vẫy và đợi cho Audrey khuất hẳn.

Anh quay lại ngồi trên ghế băng của công viên nhỏ Westbourne Grove và ngắm nhìn một cặp tình nhân đi qua trước mặt anh. Trong lúc lục túi áo tìm mấy đồng tiền lẻ còn lại để có thể về được nhà, anh tìm thấy một mẫu giấy.

Em cũng rất nhớ anh suốt cả buổi chiều nay rồi. Audrey.

Chương 11

Ngày kết thúc, Sophie dẫn Antoine và lũ trẻ đến tận cửa nhà. Louis muốn cô giúp nó làm bài tập, nhưng cô giải thích cho nó biết rằng chính bản thân cô cũng có việc phải làm.

- Em không muốn ở lại à? Antoine cố nài.
- Không, em phải về, em mệt quá rồi.
- Bán hàng cả ngày Chủ Nhật thực sự là có ích à?
- Em đã tăng doanh số cả tháng thêm chút đỉnh rồi, nên em có thể đóng cửa hàng vài ngày.
- Em đi nghỉ à?
- Trong kỳ nghỉ cuối tuần thôi.
- Ở đâu vậy?
- Em vẫn còn chưa biết, đó là điều bất ngờ mà.
- Người đàn ông nhận thư ư?
- Vâng, người đàn ông nhận thư như anh nói đấy, em sẽ đến gặp anh ấy ở Paris, sau đó anh ấy sẽ dẫn em đi chơi đâu đó.
- Và em có biết đó là nơi nào không? Antoine cố hỏi.
- Nếu em mà biết thì còn gì là bất ngờ nữa.
- Em sẽ kể cho anh nghe khi nào em quay về chứ?
- Có thể. Em thấy anh đột nhiên trở nên tò mò quá đấy.
- Hãy bỏ qua cho sự tọc mạch của anh, Antoine nói tiếp, nói cho cùng thì anh có gì mà dây dưa chứ? Anh chơi trò Cyrano từ sáu tháng nay bằng cách thay em viết những lời tình tứ yêu đương, anh không thấy có lí do gì để vì thế mà anh lại có quyền chia sẻ những tin vui kia được!... À, mà đúng vào lúc người ta đi nghỉ cuối tuần, thì chớ có hỏi han gì Antoine nhé, hãy tranh thủ lúc tôi vắng mặt để bơm đầy mực vào bút của anh đi, bởi lúc tôi trở về, nếu tôi lại cảm thấy thiếu vắng hay có lúc sầu não, thì tôi sẽ rất biết ơn việc anh sẽ lại cầm cây bút và để ra cho tôi một lá thư mới để nó khiến người ta còn say mê tôi hơn chút nữa, để người ta lại mời tôi đi nghỉ cuối tuần với người ta, còn tôi sẽ lại chẳng nói gì với anh cả!

Khoanh chéo tay, Sophie nhìn Antoine trân trân.

- Được rồi, anh đã nói hết chưa?

Antoine không trả lời, anh nhìn chăm chăm xuống mũi giày của mình, và sự biểu cảm của khuôn mặt khiến anh giống con trai mình như in đến từng đường nét. Sophie không sao giữ được vẻ nghiêm nghị của mình. Cô hôn lên trán anh rồi đi xa dần vào trong phố.

* * *

Màn đêm buông xuống Westbourne Grove. Một cô gái trẻ bận chiếc măng-tô quá rộng so với khổ người đến ngồi trên ghế băng ngay trước bến xe buýt.

- Anh lạnh hả? Cô hỏi.
- Không, không sao, Mathias trả lời.
- Anh có vẻ không được vui lắm.
- Có những Chủ Nhật như vậy mà.
- Tôi đã biết rất nhiều những Chủ Nhật như thế, cô gái trẻ vừa trả lời vừa đứng lên.

- Tạm biệt, Mathias nói.

- Tạm biệt, cô gái trẻ đáp lại. Anh chào cô bằng một cái gật đầu, cô cũng đáp lại anh như vậy và bước lên chiếc xe buýt vừa tới. Mathias nhìn cô đi khỏi, và tự hỏi không biết anh có thể đã gặp cô ấy ở đâu rồi nhỉ.

* * *

Sau bữa tối, bọn trẻ ngủ gục trên tràng kỷ, bị mệt do cả buổi chiều chơi ở công viên. Antoine bế từng đứa lên tận giường của chúng. Khi quay lại phòng khách, tận hưởng một khoảnh khắc yên lặng. Anh chợt phát hiện ra cái ví của Mathias, bị bỏ quên trên khay đồ ăn. Anh mở ví rồi chậm rãi cầm góc một tấm ảnh thò ra ngoài và kéo ra. Trên bức ảnh đã bị nhàu nát do năm tháng là hình ảnh của Valentine đang cười, hai tay đặt lên cái bụng tròn của mình; chứng nhân của một thời kỳ đã qua. Antoine để lại bức ảnh vào chỗ cũ của nó.

* * *

Yvonne bước vào bồn tắm hoa sen và bật vòi nước. Nước chảy thành dòng trên người bà. Antoine đã chữa cháy cho quán ăn, nhiều lúc bà đã tự hỏi không hiểu mình sẽ làm gì nếu hẳn không phải là con người như vậy. Bà nghĩ đến món cá hồi hấp bằng máy rửa bát và phá lên cười một mình. Một cơn ho ngay lập tức làm giảm cường độ trận cười nắc nẻ của bà. Một mối nhưng vui vẻ, bà tắt nước, xỏ một chiếc áo choàng tắm, và đến nằm dài trên giường. Cánh cửa phía cuối hành lang vừa được khép lại. Cô gái trẻ mà bà cho mượn căn phòng ở cuối cầu thang chắc đã về. Yvonne chẳng biết gì nhiều về cô ấy, nhưng bà có thói quen tin vào linh cảm của mình. Cô bé này chỉ cần một sự trợ giúp nhỏ nhoi là có thể gượng dậy được. Và nói cho cùng thì bà cũng thấy được cái lợi trong chuyện này. Sự hiện diện của cô bé ấy khiến bà vui vẻ; kể từ khi John không còn giữ hiệu sách nữa, sức nặng của sự cô đơn ngày càng trở nên rõ rệt đối với bà.

* * *

Enya cởi áo măng-tô và nằm dài trên giường. Cô lôi những tờ tiền trong túi quần jeans ra và đếm. Ngày hôm nay may thật, những khoản tiền boa của khách trong nhà hàng Westbourne Grove mà cô thu được khiến cô có thể sống được cả tuần. Ông chủ rất hài lòng về cô và đã đề nghị cô vào ngày nghỉ cuối tuần tới lại đến làm nữa.

Thật kỳ cục số phận của Enya. Mười năm trước, gia đình cô đã không chống chọi nổi nạn đói trong một vụ mùa không có thu hoạch. Một nữ bác sĩ trẻ đã đón nhận cô trong một cái trại dưỡng tạm.

Một đêm, được nữ bác sĩ Pháp giúp đỡ, cô đã ẩn trong một chiếc xe tải đang chuẩn bị lên đường. Thế là đã bắt đầu cuộc di tản đằng đẵng, kéo dài nhiều tháng trời, chạy trốn phương Nam, mang cô mãi lên phương Bắc. Bạn đồng hành của cô không phải là nỗi bất hạnh, mà là niềm hy vọng, niềm hy vọng sẽ khám phá ra, vào một ngày kia, cái gọi là sự dư dả.

Cô đã vượt biển chính ở Tanger (Một cảng thuộc vương quốc Ma-rốc). Rồi những quốc gia khác, những thung lũng khác, những rặng núi Pyrénées. Một người qua đường đã tiết lộ cho cô nghe rằng, ngày xưa, người ta đã trả tiền cho ông của ông ta để đi theo chiều ngược lại, lịch sử đã thay đổi, nhưng số phận con người thì không.

Một anh bạn đã nói với anh rồi, ở phía bên kia biển Manche, cô sẽ tìm thấy những cái mà cô vẫn kiếm tìm từ bấy lâu: quyền được tự do và được làm người theo đúng bản chất của mình. Trên đất đai Albion, những con người của tất cả sắc tộc, tất cả tôn giáo sống hoà bình trong sự tôn trọng lẫn nhau, lần này cô lên tàu ở Calais (Tên một thành phố nằm ở phía bắc nước Pháp), ẩn dưới những đoạn nối của hai toa. Và khi kiệt sức, cô trượt xuống những thanh tà vẹt của

đường ray nước Anh, thì cô biết rằng cuộc di tản của mình vừa mới chấm dứt. Tối nay, sung sướng, cô ngắm nhìn xung quanh mình. Một chiếc giường hẹp nhưng có những tấm drap sạch sẽ mát mẻ, một cái bàn làm việc nhỏ cùng với một bó hoa tím làm căn phòng thêm vui mắt, một cửa sổ mà qua đó, khi hơi cúi xuống, cô có thể nhìn thấy những mái nhà của khu phố. Căn phòng thật ra rất duyên dáng, bà chủ lại kín đáo và thời tiết mà cô đang sống đây mấy hôm nay đã có dáng dấp của mùa xuân.

* * *

Audrey cố gắng xếp những chiếc băng video vào giữa hai cái áo len và ba cái áo phông mà cô đã vo tròn thành cục. Những thứ được mua đây đó trong suốt cả tháng dài ở London khó khăn lắm mới kiếm được một chỗ trong vali của cô.

Đứng dậy, cô nhìn quanh để kiểm tra một lần cuối xem còn quên gì không. Cô không muốn ăn tối, một tách trà là đủ rồi và, dẫn rằng cô cảm thấy le lói sự mất ngủ, thì cũng phải cố mà ngủ. Ngày mai, khi về tới ga miền Bắc thì trời mới chỉ hơi rạng. Sẽ phải đến bộ phận quản lý của kênh truyền hình nộp những băng ghi, tham dự cuộc họp của ban biên tập vào buổi chiều, và thậm chí có thể, nếu đề tài của cô được lên chương trình trong thời hạn ngắn, phải xem lại ngay lập tức những băng ghi trong phòng dựng phim. Lúc đi vào trong bếp, cô đưa mắt liếc nhanh điều thuốc bị dụi mất trong chiếc gạt tàn. Ánh mắt cô liếc về phía cái bàn và hai cái ly màu hồng do chứa rượu vang đỏ bị khô đi, còn có thêm một cái chén trong bồn rửa. Cô cầm nó giữa hai bàn tay và ngắm nghía thành chén, tự hỏi môi của Mathias đã đặt vào chỗ nào. Cô đem nó theo và quay lại phòng để vùi sâu nó trong đáy vali của cô.

* * *

Phòng khách chìm trong ánh sáng lờ mờ. Mathias cố gắng khép cánh cửa nhẹ nhàng hết mức có thể và nhón bước đi về phía cầu thang. Ngay lúc đặt chân lên bậc đầu tiên, thì chiếc đèn trên chiếc bàn tròn bật sáng. Anh quay lại và phát hiện Antoine đang ngồi trên ghế bành. Anh tiến lại chỗ bạn, cầm chai nước để trên cái bàn thấp và uống cạn một hơi.

- Nếu kẻ nào trong hai chúng ta yêu trở lại thì người đầu tiên sẽ là tôi kia! Antoine nói.
- Thì cậu cứ việc làm như cậu muốn chứ, hả anh bạn, Mathias trả lời trong lúc đặt lại cái chai.
- Điên tiết, Antoine đứng lên.
- Không, tôi không làm như tôi muốn được và đừng có bắt đầu làm rối trí tôi nhé. Nếu tôi mà yêu thì đó hẳn sẽ là một sự phản bội, còn cậu thì thế đấy!
- Bình tĩnh nào! Thế cậu cho rằng sau khi đã xấn tay xấn chân để hạ cái tường này xuống, khi tờ rớt cuộc đã được chia sẻ cuộc sống hằng ngày với con gái, khi tờ nhìn thấy hạnh phúc rõ ràng của bọn trẻ trong khi tờ chưa bao giờ thấy chúng sung sướng nhường ấy... Cậu thực sự cho rằng tờ sẽ mạo hiểm phá bỏ hết tất cả à?
- Chắc chắn thế! Antoine trả lời, giọng đầy tin tưởng.

Antoine bắt đầu đi loanh quanh, anh phác một cử chỉ lia khắp căn phòng.

- Nhìn đấy, tất cả những gì xung quanh cậu, đều đúng hệt như điều cậu mong muốn. Cậu muốn bọn trẻ cười, thì chúng cười đấy; cậu muốn có ấm ỉ trong nhà, thì bây giờ chúng ta luôn xung đột; ngay cả việc xem tivi trong bữa tối cậu cũng đã đạt được rồi; vậy, nghe tờ nói đây: một lần trong đời cậu, chỉ một lần tí teo thôi, cậu sẽ từ bỏ thói ích kỷ của mình và cậu sẽ chịu trách nhiệm cho lựa chọn của cậu. Vì thế, nếu cậu đang phải lòng một cô nào đó, thì cậu hãy dừng ngay lập tức!

- Cậu thấy tờ ích kỷ à? Mathias hỏi bằng một giọng buồn phiền.

- Cậu ích kỉ hơn tôi, Antoine trả lời.

Mathias nhìn anh rất lâu và, không nói thêm lời nào, anh đi về phía cầu thang.

- Cần thận đấy nhé, Antoine nói tiếp sau lưng anh, đừng có cho tôi nói những điều tôi không hề nói nhé... tôi không phản đối việc cậu chơi cô ta!

Đã lên tới chiếu nghỉ cầu thang, Mathias dừng sững và quay ngay đầu lại.

- Phải, nhưng tôi phản đối việc cậu nói về cô ấy như thế.

Bên dưới chân cầu thang, Antoine giơ một ngón tay kết tội về phía bạn.

- Tôi bắt thóp cậu rồi nhé! Cậu đang yêu, tôi có chứng cứ rồi, vậy cậu hãy thôi ngay cô ta !

Cửa phòng Mathias đóng sập sau lưng anh, còn cửa phòng của Emily và Louis thì được khép lại một cách kín đáo hơn nhiều.

* * *

Đoàn tàu đứng im ở ga Ashford đã được ba mươi phút rồi và tiếng kiểm soát viên như đang làm nhiệm vụ đánh thức những hành khách không nhận ra được điều đó, để thông báo với họ rằng chuyến tàu đã bị đứng im tại chỗ trong ga Ashford.

Thông báo đã mang tính thiết thân hơn nhiều khi trưởng tàu nói thêm rằng chính ông ta cũng không thể nói được khi nào chuyến tàu sẽ khởi hành tiếp, có một vấn đề về giao thông xảy ra trong đường hầm.

- Tôi đã dạy vật lí trong ba mươi năm liền, và tôi rất muốn người ta giải thích cho tôi rõ làm thế nào có thể có vấn đề về giao thông xảy ra trên những đường song song và chạy một chiều; nếu không phải là người lái đoàn tàu chạy trước chúng ta đã dừng lại ở giữa đường hầm để đi tè chứ..., bà già ngồi đối diện Audrey lẩm bẩm.

Audrey đã theo học ngành văn chương, cô dứt được cuộc hội thoại dài dòng này khi điện thoại di động của cô réo vang. Đó là cô bạn thân nhất gọi, cô ấy rất vui vì Audrey đã trở về. Audrey kể cho cô ấy nghe về chuyến công tác của mình ở London, và chủ yếu là những sự kiện đã thay đổi cuộc sống của cô trong những ngày cuối cùng... Làm sao mà Élodie có thể hình dung ra được cơ chứ?... Đúng thế!... Cô đã gặp một anh chàng... rất khác với tất cả những người khác. Đây là lần đầu tiên kể từ nhiều tháng nay, kể từ lần chia tay với cái kẻ đã khiến lòng cô tan nát bằng cách đóng vali ra đi vào buổi sáng, cô lại thấy mình khao khát yêu đương. Những mùa để tang cho tình yêu dài lê thê gần như đã hoàn toàn bốc hơi chỉ trong một kì nghỉ cuối tuần. Élodie nói đúng... cuộc sống vẫn nhàm chán như vậy... chỉ cần kiên nhẫn thôi, mùa xuân cuối cùng cũng sẽ phải tới. Ngay khi các cô gặp lại nhau... ôi chắc tối nay thì không được, cô rất dễ phải làm việc muộn, nhưng ăn trưa ngày mai lúc cuối giờ... đúng thế... cô sẽ kể cho cô bạn tất tật... Mỗi khoảnh khắc qua đi bên cạnh... Mathias, đó là một cái tên hay đấy chứ, phải vậy không? Ừ, anh ấy rất bảnh trai... Đúng thế, Elodie sẽ rất mê anh ấy, có học thức, lịch lãm... Không, anh ấy không có gia đình... Ừ, ly dị... nhưng vào cái thời chúng ta đang sống đây, với những người đàn ông độc thân, không bị ràng buộc bởi hôn thú đã là một thuận lợi đáng kể... Làm sao mà cô có thể hình dung được chứ?... Hẳn rồiiii..., họ không hề rời nhau từ hai ngày nay... cô đã gặp anh trong sân một trường học, không phải, trong một hiệu sách, à mà... trong cả hai nơi... Cô sẽ kể cho nghe tất cả, hứa hẳn hoi đấy, nhưng đoàn tàu đã tiếp tục khởi hành, và cô đã kịp nhìn thấy cửa đường hầm rồi... A-lô? A-lô?

Về xúc động, Audrey nhìn ngắm chiếc điện thoại của mình, cô giữ nó trong lòng bàn tay, vừa vuốt ve mặt điện thoại vừa mỉm cười, rồi cất nó vào túi. Bà giáo viên vật lí thở phào và cuối cùng đã có thể lật cuốn sách của bà sang trang mới. Bà vừa mới đọc đi đọc lại hai mươi bảy lần

liền cùng một dòng.

Mathias đẩy cánh cửa quán rượu của Yvonne và hỏi bà liệu anh có thể ngồi ngoài hiên để uống cà phê được không.

- Cô sẽ đem ra cho anh ngay đây, Yvonne vừa nói vừa nhấn vào nút bình pha cà phê.

Những chiếc ghế vẫn còn xếp chồng lên nhau, Mathias lấy một chiếc và ngồi thoải mái trong hướng nắng mặt trời. Yvonne đặt tách cà phê lên bàn tròn trước mặt anh.

- Anh có muốn một cái bánh sừng bò không?

- Hai cái, Mathias nói. Cô có cần cháu giúp một tay để bày bàn ngoài hiên không?

- Không, nếu cô mà bày bàn ngoài hiên bây giờ, thì khách hàng tới sẽ làm y hệt cháu và cô sẽ không an tâm khi ở trong bếp. Antoine không đi cùng cháu à?

Mathias uống một hơi cốc cà phê của mình.

- Cô làm cho cháu cốc nữa được không?

- Cháu ổn chứ hả? Yvonne hỏi.

* * *

Ngồi ở phòng làm việc của mình, Antoine kiểm tra hộp thư điện tử. Một phong bì nhỏ vừa mới hiện lên ở phía dưới màn hình của anh.

Xin lỗi vì đã bỏ rơi cậu ngày nghỉ cuối tuần vừa rồi, chúng ta cùn ăn trưa ở quán cô Yvonne vào lúc mười ba giờ nhé. Bạn của cậu, Mathias.

Anh đánh liền lên bàn phím lá thư trả lời như sau:

Cũng xin lỗi cậu chuyện tối qua nhé, tớ sẽ gặp cậu vào lúc mười ba giờ ở quán cô Yvonne.

Sau khi mở cửa hiệu sách, Mathias bật chiếc máy tính cũ kỹ Macintosh của mình, đọc thư của Antoine và trả lời ngay:

Đồng ý vào lúc mười ba giờ, nhưng tại sao cậu lại nói “cũng” nhỉ?

Và cùng thời khắc ấy, trong phòng máy tính của trường Trung học Pháp, Emily và Louis tắt chiếc máy tính mà từ đó chúng vừa mới gửi những lá thư ấy đi.

* * *

Bãi bờ vùng Calais xa dần, con tàu Eurostar phóng ba trăm năm mươi ki-lô-mét giờ trên những đường ray nước Pháp. Máy điện thoại của Audrey réo vang, và ngay lúc nó bật máy, thì bà già ngồi đối diện lại đặt sách xuống.

Mẹ của Audrey quá đổi vui sướng vì sự trở về của cô con gái... Audrey có một giọng nói khác hẳn... không phải giọng mà bà vẫn biết... thật vô ích khi giấu bà điều đó, con gái bà chắc hẳn đã gặp một ai đó, lần cuối cùng mà bà nghe được cái giọng như thế này, là lúc Audrey thông báo mối diễm tình của mình với Romain... -Đúng thế, Audrey nhớ rất rõ chuyện tình của cô và Romain đã kết thúc như thế nào, và tất cả những buổi tối qua đi bên điện thoại và khóc trong máy. Phải rồi... Đàn ông con trai thì giống nhau hết...- Anh chàng mới này là ai vậy?... Ôi dào, dĩ nhiên là bà biết đã có một chàng trai mới xuất hiện... dẫu sao thì cũng chính bà đã để ra cô kia mà... Đúng là đã có một cuộc gặp gỡ như vậy, nhưng mà không đâu, cô sẽ không cuống lên đâu... dù gì đi nữa, chuyện này chẳng có gì giống với Romain cả, và cảm ớn đã lại xoáy sâu vào vết thương, mà nhớ nó vẫn chưa liền da thì sao... Nhưng rồi mà, vết thương đã khép lại rồi... Đó không phải là điều mà bà muốn nói đâu, đó chỉ là trường hợp lỡ đâu... Không, cô đã không muốn nói chuyện với Romain từ sáu tháng nay... trừ một lần vào tháng trước về chuyện chiếc vali bị bỏ quên mà anh ta có vẻ còn quan tâm hơn cả phẩm hạnh...
Thôi được, dù sao đi nữa , chuyện không liên quan đến Romain mà là Mathias... Đúng thế, đó là

một cái tên hay... Chủ hiệu sách... Vâng, đó cũng là một nghề hay... Không, cô không biết liệu một chủ hiệu sách có thu nhập khá hay không, nhưng tiền không quan trọng, chính cô thu nhập cũng chẳng được nhiều nhận gì, và “huống hồ” không phải là câu trả lời mà cô chờ đợi từ mẹ mình...

Hơn nữa, nếu như đã không cùng nói chuyện được vui vẻ, thì nên chuyển chủ đề đi thôi... Vâng, anh ấy sống ở London, đương nhiên rồi, cô cũng biết rằng cuộc sống ở đó thì rất đắt đỏ, cô vừa ở đó một tháng còn gì... Đúng thế, một tháng là đủ rồi, mẹ ơi, mẹ làm con mệt mỏi rồi đấy... Ôi không cô không có ý định đến lập nghiệp ở Anh quốc, cô mới chỉ biết anh ấy được hai ngày... được năm ngày nay... Không, cô đã không ngủ với anh ấy ngay từ tối đầu tiên... Vâng đúng, đúng là với Romain, sau bốn mươi tám tiếng đồng hồ cô đã muốn tới sống với anh ở Madrid, nhưng còn chuyện này, anh ấy không nhất thiết là người đàn ông của đời cô... và hiện chỉ là một người đàn ông tuyệt vời thôi... Vâng, cùng với thời gian cô sẽ xem xét, ô không, không phải lo cho công việc của cô, cô đã chiến đấu tư năm năm nay để đến một ngày có được chương trình riêng của mình, bây giờ không phải là lúc làm hỏng hết chỉ vì gặp phải một ông chủ hiệu sách ở London! Vâng, cô sẽ gọi cho bà ngay khi vì tới Paris, cô cũng hôn bà.

Audrey để lại chiếc điện thoại vào túi mình và thở một hơi rất dài. Bà già ngồi đối diện cầm cuốn sách lên và lại đặt liền xuống.

- Xin lỗi vì xía vào những gì có thể chẳng liên quan đến mình, bà vừa nói vừa đẩy chiếc mục kính trên chòm mũi mình lên, trong hai cuộc nói chuyện vừa rồi, cô nói về cùng một người đàn ông à?

Và do Audrey sững sờ không trả lời, bà ta lẩm bẩm:

- Rồi họ dừng có mà nói với tôi rằng đi qua cái đường hầm này không hề có một ảnh hưởng gì lên cơ thể!

* * *

Từ lúc họ ngồi ở ngoài hiên nhà hàng, họ chẳng nói gì với nhau cả.

- Cậu nghĩ tới cô ấy à? Antoine hỏi.

Mathias lấy một mẩu bánh mì trong giỏ bánh và nhúng vào âu mù-tạt (Một loại sốt của người Pháp, rất cay và dễ xộc lên mũi).

- Tớ có biết cô ấy không?

Mathias cắn miếng bánh chậm rãi nhai.

- Cậu đã gặp cô ấy ở đâu?

Lần này, Mathias cầm cốc của mình và uống một mạch.

- Cậu biết rồi đấy, cậu có thể nói chuyện đó với tớ mà, Antoine tiếp tục nói.

Mathias đặt cốc của anh lên bàn.

- Trước đây bao giờ cậu cũng nói với tớ..., Antoine nói thêm.

- Trước đây, như cậu nói đấy, ta chẳng đặt ra những qui định ngu xuẩn của cậu.

- Chính cậu đã nói rằng không được dẫn đàn bà về nhà, cò tớ chỉ nói không chấp nhận người trông trẻ mà thôi.

- Đó chỉ là chuyện thứ yếu thôi, Antoine ạ! Nghe này, tối nay tớ có về nhà chúng ta, nếu như đó chính là điều cậu muốn biết.

- Bọn mình chẳng nên bi kịch hoá vấn đề chỉ vì đã áp đặt cho mình một vài quy định sống chứ. Hãy rộng lượng hơn, cố gắng lên một tý, điều đó với tớ rất quan trọng.

Yvonne đem tới cho họ hai xuất sa-lát, bà quay vào bếp của mình ngay và ngược mắt nhìn lên

trời.

- Chỉ ít thì cậu cũng vui về chứ? Antoine tiếp tục nói.

- Nói qua chuyện khác đi, được không hả?

- Tớ muốn lắm chứ, nhưng nói về cái gì?

Mathias lục tìm trong túi áo vest, và lôi ra bốn cái vé máy bay.

- Cậu đã đi lấy rồi à? Antoine hỏi, mặt rạng rỡ hẳn lên.

- Ôi dào, cậu nhìn đấy thì biết!

Trong năm ngày nữa, sau khi đón lũ trẻ ngay lúc tan trường, họ sẽ ra sân bay và ngay tối đó sẽ ngủ ở Scotland.

Vào cuối bữa ăn, hai người bạn đã giải hoà với nhau. Mặc dù... Mathias nói rõ với Antoine rằng tự đặt ra những qui định thì chẳng hay ho tí nào, nếu như chỉ để cố gắng để đừng vi phạm chúng.

Bấy giờ là ngày đầu tiên trong tuần, vì vậy đến lượt Antoine đi đón Emily và Louis ở trường học, Mathias sẽ đi mua đồ sau khi rời hiệu sách, và chuẩn bị bữa tối, còn Antoine sẽ cho lũ trẻ đi ngủ. Bất chấp việc có vài đụng chạm, cuộc sống gia đình vẫn được tổ chức một cách hoàn hảo.

* * *

Buổi tối, Antoine nhận được một cú điện thoại khẩn của McKenzie. Bản mẫu của những cái bàn mà anh ta vẽ cho nhà hàng mới vừa được gửi tới văn phòng. Anh chủ hãng nhận thấy bản mẫu hoàn toàn phù hợp với thị hiếu của Yvonne, tuy vậy anh ta vẫn thích có thêm ý kiến thứ hai nữa. Antoine hứa sẽ xem ngay tập lự vào sáng mai khi anh đến văn phòng, nhưng McKenzie nài nỉ; nhà cung ứng vật tư có thể sản xuất theo số lượng cần thiết, trong thời hạn như ý và với giá hời, với điều kiện hoá đơn đặt hàng phải được gửi đi ngay trong tối nay... Cả đi lẫn về sẽ chiếm mất của Antoine nhiều nhất là nửa giờ.

Mathias vẫn chưa về, Antoine bắt bọn trẻ hứa phải cẩn thận trong lúc anh vắng mặt. Anh dứt khoát cấm chúng không được mở cửa cho bất kì ai, không được trả lời điện thoại trừ khi đó chính là do anh gọi về- điều này khiến Emily cười phá lên...cứ như là bọn chúng có thể biết rõ ai gọi điện trước khi nhấc máy lên vậy – anh cũng cấm chúng đến gần bếp, bật hay tắt một thiết bị điện nào, cấm chúng cúi xuống thành lan can cầu thang, cấm sờ vào bất kì một cái gì... và phải đến lúc Emily và Louis đồng thanh ngáp thật dài để chấm dứt việc lải nhải yêu sách của ông bố, người tuy thế lại vẫn có thể thề danh dự rằng bản chất mình không phải là người hay lo lắng.

Ngay lúc ông bố vừa đi khỏi, Louis xộc ngay vào bếp, trèo lên ghế đầu, lấy hai chiếc cốc trên giá và đưa chúng cho Emily trước khi trèo xuống. Sau đó nó mở cửa tủ lạnh, chọn hai lon sô-đa, xếp lại cho thẳng hàng những chiếc lon như Antoine vẫn thường xuyên ra lệnh cho chúng (những lon cô-ca đỏ bên trái, những lon Fanta cam xếp ở giữa và những lon Perrier xanh bên phải). Ống hút được để trong ngăn kéo bên dưới bồn rửa, bánh nhân mút mợ được để trong hộp bích quy, và cái khay để bê tất cả những thứ đó đến trước tivi nằm ngay trên mặt bàn trong bếp. Tất cả hẳn sẽ hoàn hảo vô cùng nếu như màn hình tivi bằng lòng bật lên.

Sau khi kiểm tra tỉ mỉ những sợi dây cáp, thì những cục pin của cái điều khiển từ xa lại không hoạt động được. Emily biết rõ chỗ có thể tìm thấy những cục tương tự như vậy... trong chiếc đài báo thức của bố nó. Nó trèo nhanh hết tốc độ lên gác, chỉ dám hơi sờ tay vào thành lan can cầu thang. Khi bước vào phòng cô né bị một chiếc máy ảnh kĩ thuật số xinh xắn nằm trên bàn

ngủ thu hút. Chắc chắn là bố nó đã mua cho chuyến đi nghỉ ở Scotland. Tò mò, nó cầm lấy và ấn tất cả các nút. Trên màn hình nằm ngay ở mặt sau hộp máy, lần lượt chạy qua những bức ảnh đầu tiên mà bố nó hẳn đã chụp để thử máy. Ở bức ảnh đầu tiên, chỉ có độc hai cẳng chân và một mẩu vĩa hè, bức thư hai là góc một gian hàng ở chợ Portobello, bức thứ ba thì phải để nằm nghiêng thì cái đèn đường mới thẳng lên được... Những thứ chạy trên màn hình rút cuộc chẳng có gì hay ho lắm, tất tật cho đến tận bức thứ ba mươi hai, vả lại đó là bức duy nhất, được căn hình một cách bình thường... Trong đó, một cặp trai gái ngồi ngoài hiên một nhà hàng đang hôn nhau trước ống kính...

Sau bữa tối – Emily đã không nói một lời nào trong suốt bữa ăn – Louis lên phòng của cô bạn thân nhất và viết vào trong cuốn nhật kí của cô rằng việc phát hiện ra chiếc máy ảnh là một cú sốc đáng nhớ đối với cô bạn, song dù sao đó cũng là lần đầu tiên bố cô nói dối cô. Ngay trước khi chìm vào giấc ngủ, Emily đã viết thêm vào bên lề rằng đó là lần thứ hai... sau vụ ông già Noel.

Chương 12

Yvonne đóng cửa căn hộ nhỏ của mình và nhìn đồng hồ. Trong lúc đi trên hành lang, bà nghe thấy tiếng chân của Enya vừa ra khỏi phòng cô.

- Hôm nay trông cô xinh ghê, bà nói khi quay đầu lại.

Enya hôn má bà.

- Cháu có tin vui đấy.

- Nói cho cô biết rõ thêm chút nữa được không hả?

- Hôm qua cháu đã được gọi đến Sở Di sản.

- Vậy à? Và đó là một tin tốt chứ? Yvonne lo lắng hỏi.

Yvonne ngẩng nhìn chiếc thẻ được phép làm việc mà Enya tự hào đưa cho bà xem. Bà ôm cô gái trẻ trong vòng tay và ghì chặt cô vào ngực mình.

- Vậy thì chúng ta tổ chức mừng sự kiện này trước một ly cà phê chứ nhỉ, Yvonne nói.

Cả hai người đi xuống cầu thang hình xoáy tròn ốc dẫn tới phòng nhà hàng. Tới bậc thang cuối cùng, Yvonne chăm chú nhìn cô gái trẻ.

- Cháu đã mua cái áo ba-đờ-xuy này ở đây vậy? Bà hỏi, giọng nghi ngờ.

- Tại sao cô hỏi thế? Enya hỏi lại.

- Bởi vì cô có một anh bạn, anh ấy có một chiếc áo y chang thế này. Đó là chiếc măng-tô mà anh ấy yêu thích hơn cả. Khi anh ấy nói với cô là đã đánh mất, cô muốn mua lại cho anh ấy, nhưng kiểu mẫu này nhiều năm nay đã không được sản xuất nữa.

Enya mỉm cười, cô cởi chiếc áo ba-đờ-xuy ra và đưa cho Yvonne. Bà chủ nhà hỏi cô muốn bao nhiêu tiền, Enya trả lời đó là một món quà mà cô rất vui được tặng bà. Cô đã tìm thấy nó trên một cái mắc áo, vào một ngày mà may mắn đã mỉm cười với cô.

Yvonne bước vào trong bếp và mở cửa tủ hộc tường được dùng làm nơi treo áo cho khách.

- Anh ấy chắc chắn sẽ vui lắm đây, Yvonne nói, vẻ hớn hởi khi treo chiếc áo lên mắc, anh chưa bao giờ rời nó.

Bà lấy hai cái bát trên giá phía trên bồn rửa, dốc hai suất cà phê vào trong ngăn của chiếc bình cà phê kiểu Ý và bật một que diêm. Ngọn lửa ga ngay lập tức trở nên xanh lét.

- Cháu ngửi thấy mùi thơm tuyệt hảo này chứ? Yvonne nói trong lúc hít hà hương vị đang lan tỏa khắp gian phòng.

* * *

Sau vụ máy ảnh, Emily đã gợi ý một ý tưởng. Thứ Tư hàng tuần, Louis và cô, người nào ăn trưa mặt đối mặt với bố của người ấy. Do Louis rất khoái món nem, hai ông kia sẽ đi ăn ở tiên Thái Lan nằm bên số nhà chẵn ở đầu Bute Street; cô và bố cô sẽ tới hiệu của Yvonne nằm bên phía cửa sổ lẻ, bởi cô rất say món kem ca-ra-men của bà.

Đằng sau quầy mình, Yvonne lau khô những chiếc ly và liếc mắt quan sát Mathias. Emily cúi rạp lên đĩa ăn của mình để thu hút sự chú ý của bố nó.

- Ở Scotland, có lẽ tốt hơn là nên ngủ dưới những chiếc lều bạt, chúng ta có thể nằm ngay trong đồng nhà hoang và chúng chắc chắn sẽ được nhìn thấy ma...

- Tốt lắm, Mathias thì thầm trong lúc nhấn một tin nhắn trên bàn phím điện thoại di động.

- Buổi tối chúng ta sẽ đốt lửa trại và bố sẽ là người gác.

- Ủ, ừ, Mathias trả lời, cặp mắt dán chặt vào màn hình điện thoại.

- Ở đó, những con muỗi cân nặng những hai ký, Emily tiếp tục nói và gõ tay lên mặt bàn, hơn nữa người như bố bọn chúng khoái lắm, hai phát đốt thôi thế là người bố rỗng tuếch!

Yvonne đi tới bàn của họ để phục vụ.

- Như ý con muốn, con yêu ạ, Mathias trả lời.

Và trong lúc bà chủ quay lại bếp của mình mà không nói câu nào, thì Emily tiếp tục cuộc hội thoại với vẻ nghiêm túc nhất.

- Và nữa, con sẽ thực hiện nhảy dây chun lần đầu tiên từ trên cao một tòa tháp xuống đấy.

- Hai giây thôi cưng của bố, bố hứa trả lời tin này đã rồi bố sẽ tiếp chuyện con ngay.

Những ngón tay của Mathias xoay nhanh trên những nút bấm của bàn phím.

- Tuyệt thật, họ ném chúng ta xuống rồi sau đó họ sẽ cắt đứt dây, Emily tiếp tục nói.

- Món ăn chính trong ngày là món gì vậy? Mathias hỏi, hoàn toàn bị thu hút vào việc đọc mẩu tin vừa mới hiện trên màn hình điện thoại di động.

- Một món xa-lát giun đất.

Cuối cùng thì Mathias cũng đặt điện thoại của mình lên bàn.

- Bố xin lỗi một tí nhé, bố đi rửa tay, anh nói và đứng lên.

Mathias hôn lên trán con gái và đi vào phía sâu trong quầy. Từ quầy của mình, Yvonne không để mất một chi tiết nào của cảnh ấy. Bà tiến lại gần Emily và, bằng một con mắt chê trách, nhìn món khoai nghiền bỏ lò, chế biến tại gia mà Mathias vẫn chưa đụng tí nào. Bà ném một ánh mắt ra ngoài và lướt đến tận cửa kính phía bên kia đường và mỉm cười với cô bé. Emily hiểu ngay điều mà bà muốn gợi ý cho nó và đến lượt mình, nó cũng mỉm cười. Cô bé liền đứng dậy, cầm đĩa của mình và, dưới sự theo dõi của Yvonne, đi băng qua đường.

Mathias nhìn ngắm mình trong tấm gương được treo ở phía trên bồn rửa. Không phải việc Audrey kết thúc cuộc nói chuyện qua những mẩu thư nhắn khiến anh bận tâm, cô ấy đang ở trong phòng dựng phim và anh hiểu rất rõ là cô ấy phải làm việc... Ngay cả mình cũng đang bận kia mà, mình đang ăn trưa với con gái, tất cả chúng ta ai cũng đều rất bận... kiểu gì đi nữa, nếu cô ấy làm việc với những hình ảnh quay ở London thì chắc chắn cô ấy nghĩ nhiều tới mình..., chắc cái tay quay phim hẳn đã sử dụng dây váy cho cô ấy, mình biết rõ loại người này lắm, chuyên cau có và ghen tuông... Hôm nay mặt mình tệ quá đi thôi... Rõ ràng là cô ấy đã viết rằng cô ấy muốn gặp mình... cô ấy không phải loại người nói ra những điều mà cô ấy không nghĩ như vậy... Có lẽ mình nên đi hiệu cắt tóc nhĩ, mình ấy mà...

Ngồi trong một góc, Antoine và Louis tấn công món nem thứ hai. Cánh cửa nhà hàng chợt mở, Emily bước vào và đến ngồi cạnh họ. Louis không bình phẩm một lời nào và hài lòng nếm thử món khoai nghiền bỏ lò của cô bạn thân nhất.

- Hẳn vẫn đang dính lấy điện thoại à? Antoine hỏi.

Và, như thói quen, Emily gật đầu trả lời.

- Cháu biết không, chính chú cũng nhận thấy bố cháu có vẻ buồn phiền trong thời gian này, đừng lo lắng gì cả. Đó là thứ chuyện xảy ra với người lớn, thường xuyên như vậy mà, Antoine nói với một giọng xoa dịu.

- Bởi vì chú nghĩ rằng bọn cháu thì chẳng bao giờ lo lắng gì chứ gì? Emily vừa nói vừa nhón một chiếc nem trong đĩa.

Mathias ra khỏi nhà vệ sinh, miệng huýt sáo. Emily không còn ngồi ở đó nữa. Trước mặt anh, trên bàn, chiếc điện thoại di động được cắm vào chính giữa đĩa khoai nghiền. Sừng sốt, anh quay lại và chạm phải ánh mắt kết tội của Yvonne, bà chỉ cho anh về hướng mặt tiền của nhà hàng Thái Lan.

* * *

Trên đường đi đến nhạc viện, Emily bước nhanh, không hề nói một câu nào với bố, người vẫn đang cố gắng hết sức có thể để xin lỗi. Bố công nhận rằng bố đã không được chú tâm cho lắm trong bữa ăn trưa của họ và hứa rằng điều đó sẽ không bao giờ còn tái diễn nữa. Vả lại, cũng có những lần bố nói chuyện với con gái mà cô bé đâu có nghe cơ chứ, ví như khi cô đang vẽ tranh chẳng hạn. Cả trái đất có thể đổ sập, thì cô vẫn không ngẩng đầu lên khỏi tờ giấy vẽ của mình. Trước cái nhìn thiêu đốt mà Emily ném vào anh, Mathias công nhận rằng sự so sánh của mình không được tuyệt hảo cho lắm. Để được thứ lỗi, tối nay, anh sẽ ở lại trong phòng cô cho đến khi cô ngủ mới thôi. Đến trước cửa phòng học ghita, Emily kiễng lên để hôn bố mình. Cô bé hỏi bố mẹ đã sắp trở lại thăm cô chưa rồi khép cửa lại.

Quay lại hiệu sách, sau khi đã tiếp hai khách hàng, Mathias đến ngồi sau máy vi tính của mình và nối mạng vào trang web của hãng xe lửa Eurostar.

* * *

Ngày hôm sau, khi Antoine đến văn phòng thì McKenzie đưa cho anh hồ sơ tân trang nhà hàng mà anh ta đã làm việc với nó cả đêm vừa rồi. Antoine giở tập thiết kế và trải chúng trước mặt anh. Anh kiểm tra các bản vẽ của dự án, ngạc nhiên một cách thú vị bởi công việc của người cộng sự. Không bị mất đi đặc tính của nó, quán rượu khi được hiện đại hóa hẳn sẽ rất duyên dáng. Đến khi xem xét cuốn sổ chi phí kỹ thuật và dự toán, được giấu sâu dưới đáy phong bì, thì Antoine suýt nữa bị nghẹn thở. Anh triệu tập ngài trưởng hãng của mình ngay lập tức. MacKenzie, hoàn toàn bối rối, công nhận rằng anh ta có lẽ đã phang hơi thẳng tay.

- Anh thực sự nghĩ nếu ta biến hàng ăn của bà ấy thành khách sạn, Yvonne hẳn vẫn sẽ tin rằng ta sử dụng nguyên vật liệu dư thừa à? Antoine gào lên.

Theo ý McKenzie, đối với Yvonne thì không có gì được gọi là quá đẹp cả.

- Và anh hẳn còn nhớ kiệt tác của anh phải được thực hiện trong hai chữ?

- Tôi đã tính toán hết cả rồi, McKenzie hào hứng trả lời.

Mọi thứ sẽ được sản xuất trong xưởng và một đội quân mười hai người gồm thợ lắp đặt, thợ sơn và thợ điện sẵn sàng túc trực vào thứ Bảy để tất cả sẽ được kết thúc vào Chủ nhật.

- Và hãng cũng sẽ đóng cửa luôn vào ngày Chủ nhật chứ, Antoine kết luận, vẻ ủ rũ.

Giá của một vụ nhận thầu như vậy thật kinh khủng. Cả ngày hôm ấy, hai người đàn ông không nói với nhau lời nào. Antoine gắn những đồ án của nhà hàng lên các bức tường trong phòng làm việc của mình. Bút chì trong tay, anh đi đi lại lại, đi từ cửa sổ đến bên những bản phác thảo, và lại từ bản phác thảo đến bên máy tính. Khi anh không vẽ, thì anh nhẩm tính những khoản tiết kiệm được trên ngân sách của công trình. McKenzie, về phần mình, ngồi ở bàn làm việc của anh ta, lia những ánh mắt tức tối qua các vách ngăn kính về phía Antoine, hệt như anh này đã thóa mạ Nữ hoàng Anh quốc vậy.

Vào cuối buổi chiều, Antoine gọi điện cầu cứu Mathias. Tối nay anh sẽ về muộn, Mathias phải đến đón lũ trẻ ở trường và trông nom chúng buổi tối.

- Cậu sẽ về ăn tối, hay cậu muốn tớ chuẩn bị sẵn cho cậu cái gì đó để khi nào về thì ăn không?

- Một đĩa ăn lạnh giống như lần trước thì tuyệt lắm đó.

- Cậu thấy đấy, cuộc sống hai người đôi khi có mặt tốt của nó, Mathias kết luận rồi gác máy. Vào chùng nửa đêm, Antoine hoàn thành những bức vẽ của một dự án khả thi hơn hẳn. Giờ chỉ còn mỗi việc thuyết phục người quản lý phần mộc, mà anh đang làm việc cùng, chấp nhận tất cả các thay đổi và hy vọng rằng ông ta cũng muốn giúp anh trong cuộc phiêu lưu này. Công trình phải bắt đầu trong hai tuần nữa, nhiều nhất là ba tuần; vào đầu giờ sáng thứ Bảy này, anh sẽ lấy xe hơi đến thăm ông ta cùng với những đồ án khả thi. Xưởng nằm cách London ba giờ xe chạy, anh sẽ trở về nhà trước nửa đêm. Mathias sẽ trong Emily và Louis. Vui sướng vì đã tìm ra được một giải pháp, Antoine rời văn phòng và trở về nhà.

Quá mệt mỏi để có thể ăn được bất kỳ thứ gì, anh vào phòng mình và đổ ập xuống giường. Con buồn ngủ cuốn anh đi trong lúc anh vẫn còn bận nguyên quần áo đi làm.

* * *

Buổi sáng trời lạnh giá, còn cây cối thì cúi rạp dưới những đợt gió thổi. Những chiếc áo măng-tô bị bỏ rơi từ dịp đầu mùa xuân lại được lôi ra và Mathias, trong lúc tính toán những món ăn trong tuần, thì nghĩ đến việc thời tiết sẽ như thế nào ở Scotland. Chuyển khởi hành đi nghỉ đang tới gần và sự sốt sắng của lũ trẻ mỗi ngày lại được thể hiện rõ rệt hơn. Một bà khách bước vào, tra cứu ba cuốn sách lấy ở trên kệ rồi bỏ mặc chúng trên bàn và trở ra. "Tại sao mình lại rời Paris để đến đóng đô trong cái khu Pháp này cơ chứ?" Mathias bực bội càu nhàu trong lúc xếp lại các cuốn sách vào vị trí của chúng.

Antoine cần một tách cà phê ngon, một thứ gì đó cho phép anh giữ được con mắt mở to ra. Đêm đã qua quá nhanh còn công việc đợi anh ở hãng thì không để cho anh có thời gian để nghỉ ngơi.

Lúc đi bộ ngược lên phố Bute Street, anh bước nhanh vào trong hiệu sách của Mathias và thông báo với bạn rằng thứ Bảy tới anh phải đi xuống tỉnh và Mathias sẽ phải chăm sóc Louis. "Không thể được!" Mathias viện dẫn, anh không thể đóng cửa hàng của mình được.

- Ai có lượt của người ấy, lũ trẻ không có ngày đóng cửa, Antoine vừa trả lời vừa đi ra, vẻ mệt mỏi.

Anh gặp Sophie trong quán Coffee Shop.

- Cuộc sống của hai anh thế nào? Sophie hỏi.

- Lúc vui vẻ, khi buồn phiền, như tất cả các cặp sống chung.

- Em nhắc lại cho anh rõ là các anh không phải là một cặp đâu nhé...

- Thì bọn anh sống cùng nhà với nhau, rồi ai nấy đều tìm được chỗ của mình.

- Em nghĩ rằng chính vì những câu nói như vừa rồi mà em thích được độc thân hơn, Sophie đáp lại.

- Đúng thế, nhưng em đâu có độc thân...

- Mặt anh hốc hác quá, Antoine ạ.

- Anh đã làm việc cả đêm với dự án của Yvonne.

- Và công việc có tiến triển chứ?

- Anh sẽ bắt đầu công việc vào ngày nghỉ cuối tuần sau khi bọn anh từ Scotland về.

- Bọn trẻ giờ chỉ nói với em mỗi chuyện đi ngủ của bọn anh. Khi bọn anh đi rồi, ở đây chắc sẽ trống hoang.

- Em còn có anh chàng nhận thư, thời gian sẽ trôi nhanh hơn.

Sophie thoáng một nụ cười.

- Có thể nói việc em đi nghỉ làm anh bận tâm nhỉ? Cô vừa hỏi vừa thổi tách trà nóng hổi của

mình.

- Ô không, sao em lại nghĩ thế? Nếu em vui thì anh cũng vui.

Điện thoại di động của Sophie rung lên trên mặt bàn, cô nhắc máy và nhận ra số điện thoại của hiệu sách của Mathias hiện trên màn hình.

- Anh có làm phiền em không? Giọng Mathias hỏi.

- Không bao giờ...

- Anh có một việc cực kỳ quan trọng nhờ em giúp, nhưng em phải hứa với anh không được nói gì cho Antoine biết.

- Chắc chắn rồi!

- Em nói chuyện sao kỳ cục vậy?

- Tất nhiên, em rất vui sướng.

- Em vui sướng vì cái gì hả???

- Em sẽ đi chuyến tàu lúc chín giờ, và sẽ đến nơi để dùng bữa trưa.

- Cậu ta đang đứng trước mặt em hả? Mathias hỏi.

- Đúng thế!

- Ô, khỉ thật...

- Em cũng thế, em không bắt anh phải nói vậy đâu nhé.

Tò mò, Antoine nhìn Sophie.

- Em có thể giữ bọn trẻ cho anh thứ Bảy này được không? Mathias tiếp tục. Antoine phải đi xuống tỉnh và anh có một việc sinh tử phải thực hiện.

- Ôi, không thể được đâu, nhưng một hôm khác thì sẵn sàng.

- Em đi vào ngày nghỉ cuối tuần này à?

- Chính thế.

- Thôi, anh thấy là anh đang làm phiền em, anh sẽ để em tự do, Antoine thì thăm trong lúc đứng lên.

Sophie cầm cổ tay anh kéo lại và bắt anh ngồi xuống. Cô lấy tay che ống nói và hứa cô sẽ ngắt máy trong một phút nữa.

- Anh nhận thấy là anh đang làm khó em, Mathias lăm bắm, anh sẽ tự mình xoay sở để tìm ra một cách vậy; em sẽ không nói gì cho cậu ấy biết, hứa đấy nhé?

- Thề đấy! Hãy đến gặp cô hàng xóm của anh xem, biết đâu đấy.

Mathias gác máy, và Sophie vẫn còn áp máy thêm vài giây nữa vào tai mình.

- Em cũng thế, em hôn anh nhiều, chóng gặp nhau nhé.

- Đó là anh chàng nhận thư hả? Antoine hỏi.

- Anh có muốn tách cà phê nữa không?

- Anh không hiểu tại sao em không nói thẳng ra với anh, anh biết rất rõ rằng đó chính là anh ta.

- Nhưng điều đó thì có thể làm được gì kia chứ?

Antoine làm bộ.

- Chẳng làm cái gì cả, nhưng trước đây, chúng ta nói cho nhau nghe hết...

- Anh có ý thức được là anh đã nói cùng một nhận xét ấy với người ở chung nhà với anh không?

- Nhận xét nào?

- "Trước đây chúng ta nói cho nhau nghe hết"... như thế thật là buồn cười.

- Là cậu ta nói chuyện với em về bọn anh à? Vậy thì cậu ta quá đáng thật.

- Em tưởng là anh muốn ta cứ nói cho nhau nghe hết cơ mà?!

Sophie hôn lên má anh và quay trở lại làm việc. Vào lúc bước qua cửa hăng của mình, Antoine thoáng nhìn thấy Mathias chạy vội vào nhà Yvonne.

* * *

- Cháu cần cô giúp cháu!
- Nếu anh đói thì bây giờ còn hơi sớm, bà chủ trả lời trong lúc đi từ bếp ra.
- Chuyện nghiêm túc mà.
- Thì cô nghe đây, bà nói và cởi chiếc tạp dề của mình ra.
- Cô có thể giữ bọn trẻ cho cháu ngày thứ Bảy này được không? Hãy nói được đi, cháu xin cô đấy!
- Thật đáng tiếc, thứ Bảy này cô bận rồi.
- Cô đóng cửa nhà hàng à?
- Không, cô có việc phải làm và cô sẽ bảo cô bé mà cô cho ở nhờ lo việc trông coi cửa hàng; anh đừng nói gì cả, đó là một điều bất ngờ. Nhưng đầu tiên, cô muốn thử việc nó vào tối nay và ngày mai.
- Chuyện chắc phải quan trọng khác thường lắm nên mới khiến cô bỏ cả nôi niêu của mình, cô đi đâu vậy?
- Thế tôi có hỏi anh vì sao lại muốn tôi giữ hộ lũ trẻ không hả?
- Đúng là cháu may mắn thật đấy, Sophie đi nghỉ, Antoine xuống tỉnh, cô thì cháu không biết là đi đâu, còn cháu thì chẳng ai đoái hoài gì cả.
- Cô rất vui vì thấy anh từ giờ đã đánh giá cao cuộc sống của mình ở London.
- Cháu thấy chuyện này chẳng có gì ăn nhập cả, Mathias càu nhàu.
- Thế này nhé, trước đây, ngày nghỉ cuối tuần anh lủi thủi một mình và anh cũng chẳng than phiền mấy đâu, cô rất hài lòng nhận thấy khi mọi người vắng mặt thì cháu thấy thiếu họ... Cô thấy là cháu đã thay đổi...
- Yvonne, cô phải giúp cháu mới được, đây là vấn đề sống còn đấy.
- Đợi đến tận thứ Năm rồi anh mới đi tìm một babysitter rồi việc vào thứ Bảy, anh cũng tưởng bỏ thật đấy nhỉ... Thôi, đi khỏi đây cho tôi nhờ, tôi phải làm việc, tôi sẽ nghĩ xem có thể tìm ra cho anh được một giải pháp nào đó không.

Mathias hôn chào Yvonne.

- Cô đừng nói gì cho Antoine biết nhé... Cháu tin tưởng ở cô đấy!
- Anh cần người trông bọn trẻ để quay trở lại chỗ bán đấu giá sách cổ hả?
- Cũng đại để như thế, vâng...
- Vậy thì có lẽ tôi lại nhầm rồi, anh cũng chẳng thay đổi nhiều đâu.

Vào cuối buổi chiều, Mathias nhận được một cuộc gọi của Yvonne; bà có thể đã kiếm được một viên ngọc trai quý hiếm. Là một cựu hiệu trưởng, Danièle cũng yêu nên tốt ghét nên xấu, nhưng ta vẫn hoàn toàn tin tưởng nơi bà. Vả lại, bà ấy nhất định muốn gặp mặt ông bố trước khi chấp nhận giữ bọn trẻ. Ngày mai, có lẽ bà sẽ đến gặp anh tại hiệu sách, và nếu như họ nhất trí được với nhau, thì bà sẽ đảm nhận việc trông trẻ vào ngày nghỉ cuối tuần. Mathias hỏi liệu Danièle có kín đáo không. Yvonne thậm chí không thèm trả lời. Danièle là một trong ba người bạn thân nhất của bà, chứ không phải hạng người để nói ra nói vào...

- Cô có nghĩ là bà ấy rành về chuyện ma không? Mathias hỏi.
- Gì cơ?
- Không... không có gì, một ý tưởng vậy thôi.

Trước hàng rào sắt trường học, Mathias vui sướng đến mức mà anh phải cố làm ra vẻ thật sự nghiêm túc khi tiếng chuông réo vang.

Lúc đi về hiệu sách, Emily là người đầu tiên nhận ra rằng có chuyện gì đó không ổn. Thoạt đầu là bố nó đã không thốt ra một lời nào kể từ lúc họ trở về, sau đó, lại còn hoài hơi làm ra vẻ chìm đắm trong việc đọc sách, cô biết rõ ràng rằng bố đang giả vờ; bằng chứng là bố vẫn đọc mỗi một trang từ mười phút nay. Trong khi Louis, ngồi trên một chiếc ghế đẩu lật xem một cuốn truyện tranh, thì cô bé đi vòng qua quầy thu tiền và đến ngồi trên đầu gối ông bố.

- Bố đang lo lắng chuyện gì à?

Mathias đặt sách xuống và nhìn cô con gái, vẻ bối rối.

- Bố thật không biết phải thông báo việc này với các con thế nào.

Louis ngừng đọc để ngóng tai chăm chú nghe.

- Bố nghĩ rằng chúng ta sẽ phải từ bỏ Scotland thôi, Mathias nói với vẻ thật nghiêm trọng.

- Nhưng tại sao chứ? Hai đứa trẻ bị vỡ mộng đồng thanh hỏi ngay.

- Đó cũng là tại bố một phần, khi đặt vé bố đã không nói rõ rằng trong cuộc dã ngoại chúng ta sẽ có trẻ em đi cùng.

- Thế thì sao nào, dẫu sao đó cũng chẳng phải là một tội ác chứ? Emily đáp lại, vẻ đã rất bực bội. Tại sao họ lại không muốn bọn con mới được?

- Có một số quy định mà bố đã không để ý, Mathias rên rẩm.

- Những quy định nào thế? Lần này là Louis đặt câu hỏi.

- Họ chỉ chấp nhận trẻ con một khi chúng có chút hiểu biết về ma, thiết cái đó nghĩa là những điều kiện an toàn không được đáp ứng đầy đủ. Những người tổ chức không muốn mạo hiểm.

- Thế thì chỉ cần đọc trong sách thôi..., Emily trả lời, bố chắc phải có những cuốn ấy ở đây chứ, phải vậy không hả?

- Ba ngày nữa là chúng ta đi rồi, bố sợ bọn con không có thời giờ để có đủ kiến thức cần thiết.

- Bố à, bố phải tìm cho ra một giải pháp nào đó đi! Cô bé nổi cáu la hét.

- Con buồn cười thật đấy nhỉ, từ sáng đến giờ, bố chỉ nghĩ đến mỗi chuyện ấy thôi đấy! Con nghĩ là bố đã chẳng làm gì hết cả à? Bố đã mất cả buổi sáng để cố tìm cho ra cái giải pháp của con ấy.

- Thôi được rồi, vậy... chú có tìm ra được nó hay không? Louis, không còn ngồi yên trên ghế của mình được nữa, chất vấn.

- Có thể chú đã tìm ra được một cách, nhưng chú không biết là...

- Thì chú cứ nói ra đi!

- Nếu bố mà bóí ra được một giáo sư chuyên về ma, thì bọn con có đồng ý theo học một chương trình quan trọng nâng cao trong cả ngày thứ Bảy tới không?

Cả hai đều trả lời đồng ý, Louis và Emily chạy ngay đi kiểm cuốn vở có gáy xoắn - loại có các đường kẻ ô nhỏ -, các loại bút phốt và bút chì màu để lỡ ra nếu có những bài học thực hành.

- A, còn điều cuối cùng này nữa, Mathias nói với một giọng rất trịnh trọng. Antoine yêu quý các con đến nỗi chỉ một việc tí xít thôi cũng làm chú ấy lo lắng; vậy nên không một lời nào trong việc này được lọt đến tai chú ấy. Đây là Điệp vụ "Botus et Mouche cousue" (thành ngữ tương đương như Ba không: Không biết, Không nghe, Không thấy), nếu chú ấy mà biết được rằng những người tổ chức dã ngoại có đưa ra những điều kiện về vấn đề an toàn, thì chú ấy sẽ hủy toàn bộ. Chuyện này nhất định chỉ có chúng ta được biết thôi đấy nhé.

- Nhưng chú chắc chắn là sau những bài học về ma, thì họ sẽ để chúng ta đến đó chứ? Louis lo

lắng.

- Hãy hỏi con gái chú về hiệu quả mà chú đã chứng minh khi bọn chú đi xem khủng long mà xem.

- Chúng ta đang ở trong tay người đáng tin cậy, tớ thề với cậu đấy, Emily nói với một giọng đầy chắc chắn, kể từ vụ ở phòng mô hình vũ trụ, tất cả mọi người đều muốn tớ làm lớp trưởng. Tối hôm đó, Antoine không nhìn thấy gì trong những cái nháy mắt đồng lõa mà Mathias và lũ trẻ trao đổi với nhau. Tất cả mọi người trong nhà đều bận rộn. Antoine nhận thấy rằng cuộc sống gia đình càng ngày càng trở nên dễ chịu.

Còn Mathias, anh chẳng nghe bất kỳ một lời khen nào mà Antoine dành cho mình. Những suy nghĩ của anh đã ở tận đâu đâu rồi. Anh chỉ còn một chi tiết quan trọng cuối cùng phải giải quyết với bà bạn của Yvonne nữa là xong. Khi đó thì chính anh cũng có thể thu xếp được cho ngày thứ Bảy của mình.

* * *

Ngồi bên quầy, Enya, bút trong tay, lật xem từng trang tìm người làm. Yvonne rót cho cô một tách cà phê, và bảo cô dừng lại chú ý nghe bà vài phút. Cô gái trẻ gấp tờ báo lại. Yvonne cần Enya giúp một việc.

- Cháu có thể phụ cô một tay trong nhà hàng hôm nay được không? Tất nhiên là cô sẽ trả công cho cháu.

Enya đi về chỗ để áo khoác.

- Chính cô mới là người giúp cháu đấy ạ, cô gái nói. Enya, biết rõ chỗ để áo khoác ở đâu, liền đến mặc ngay một chiếc tạp dề và bắt tay vào bày bàn trong phòng. Đây là lần đầu tiên kể từ nhiều năm nay, Yvonne rốt cuộc đã có thể ở trong bếp cả buổi sáng. Ngay khi cánh cửa nhà hàng vừa mở ra, thì bà bỏ mặc đồng xoong chảo, chạy ra để chứng kiến cảnh Enya, nếu không phải là đã phục vụ khách, thì cũng là ghi thực đơn. Cô gái trẻ sử dụng máy pha cà phê kiểu Ý một cách khéo léo, mở và đóng lại ngay lập tức cửa tủ lạnh quầy bar với vẻ thành thục nhà nghề thật sự. Vào cuối buổi, Yvonne đã quyết định. Enya hội tụ đủ mọi khả năng cần thiết để thay bà đảm nhận nhà hàng ngày thứ Bảy này. Cô niềm nở với khách, biết cách chỉnh lại những ai thiếu lịch sự, mà không phải cãi vã ồn ào, và còn trút hẳn cho bà gánh nặng khi cô cũng thành công trong việc đánh lạc hướng sự chú ý của McKenzie cho dù người này có vẻ chưa hoàn toàn thỏa mãn. Mathias tới uống tách cà phê, nói chuyện với người phục vụ mới. Anh chắc chắn đã từng gặp cô ở đâu đó; nếu như chỉ để tìm tem cô ấy, Yvonne nói riêng với Mathias, thì những tán tỉnh của anh đã hơi cũ rồi đấy; ngay từ thời của bà, bọn đàn ông đã lạm dụng quá nhiều những cái cớ ngu xuẩn như vậy để làm quen. Mathias thề danh dự rằng trong chuyện này thì khác hẳn, anh chắc chắn là đã gặp Enya...

Bà ngắt lời để chỉ cho anh thấy thời giờ đang trôi trên cái đồng hồ treo tường, anh sắp có cuộc hẹn với Danièle. Mathias trở về hiệu sách của mình.

Danièle vẫn giữ được dáng vẻ uy quyền và một sự khác biệt hiển nhiên của thời làm nữ hiệu trưởng. Bà vào hiệu sách, vẩy chiếc ô đi mưa của mình trên tấm chùi chân, lấy một cuốn tạp chí trên giá đựng báo và quyết định quan sát Mathias trước khi đến tự giới thiệu với anh. Bà đã áp dụng phương pháp này trong suốt sự nghiệp của mình. Vào thời điểm khai trường, bà xem xét thái độ của các bậc phụ huynh trong sân trường và nhờ đó bà thường biết được về họ nhiều hơn là khi nghe họ phát biểu trong các cuộc họp phụ huynh. Bà luôn luôn nói: "Cuộc sống không bao giờ cho ta cơ hội lần thứ hai để có được cảm nhận ban đầu." Sau khi bà cho rằng bà

đã đánh giá được tương đối rồi, bà liền đến chào Mathias và thông báo rằng bà được Yvonne giới thiệu đến. Anh kéo Danièle vào phòng phía sau tiệm để trả lời tất cả các câu hỏi mà bà muốn đặt ra cho anh.

Vâng, Emily và Louis cả hai đều rất đáng yêu và được nuôi dạy rất tốt..., không, không cháu nào có vấn đề với thói của quyền của bố mẹ hết. Đúng thế, đây là lần đầu tiên anh cầu viện đến một babysitter... Antoine phản đối... Antoine là ai vậy? Anh bạn thân nhất của anh!... và là bố đỡ đầu của Emily! Vâng, mẹ cháu làm việc ở Paris... A, chính thế, quả là đáng tiếc thật khi các bậc bố mẹ chia tay nhau... đương nhiên là cho những đứa trẻ rồi... nhưng quan trọng là chúng không thiếu tình thương yêu... Không, chúng không được nuông chiều cho lắm... Vâng chúng là những học sinh ngoan, và rất chăm học. Cô giáo của Emily cho rằng cháu giỏi về môn Toán hơn... Cô giáo của Louis thì sao? Anh lấy làm buồn vì đã lỡ mất cuộc họp phụ huynh lần mới đây ở trường... Không, anh không đến muộn, một đứa trẻ đã trèo lên cây và anh phải chạy đến cứu nó... Vâng, đúng là một câu chuyện kỳ cục thật, nhưng không ai bị thương hết và đó là điều chủ yếu... Không, lũ trẻ không theo chế độ đặc biệt nào, vâng, chúng ăn đồ ngọt... nhưng với số lượng hoàn toàn hợp lý thôi! Emily theo học guitar... không phải lo lắng gì hết, cháu không bao giờ tập đàn vào thứ Bảy...

Trong lúc nhìn Mathias tỏ ý băn khoăn nhiều như vậy, Danièle thật khó giữ được vẻ nghiêm túc của mình được lâu hơn nữa. Bà đã tra tấn anh như vậy là tương đối rồi, bà đã có khá đủ chuyện để mà cười với Yvonne khi kể lại cuộc gặp gỡ này với bà ấy, như cả hai người đã hứa với nhau.

- Sao bà lại cười? Mathias hỏi.

- Tôi không biết mình cười bắt đầu từ lúc anh cố gắng thanh minh về đồ ngọt hay do câu chuyện của anh về cái cây. Thôi được, chuyện phịa như vậy là đủ rồi, Louis là con trai của Antoine, tôi hình dung Emily là con gái anh, tôi không nhầm chứ?

- Bà có biết Antoine à? Mathias hỏi, vẻ sợ hãi.

- Tôi là một trong ba bà bạn thân nhất của Yvonne, thỉnh thoảng chúng tôi có nói chuyện về anh; cho nên đúng thế, tôi có biết Antoine. Anh an tâm đi, tôi sẽ im lìm như một nấm mồ!

Mathias đề cập đến vấn đề tiền công, nhưng niềm vui được ở cả ngày với Emily và Louis đã hoàn toàn thỏa mãn cho Danièle rồi. Với bà cựu hiệu trưởng trường tiểu học này, việc chưa có cháu nội là một điều tệ hại mà bà không sẵn lòng tha thứ cho con trai mình.

Mathias có thể thoải mái tận dụng ngày thứ Bảy. Danièle sẽ tìm ra trò gì đó để chúng có được một ngày thật hồi hộp. Một ngày hồi hộp à?... Mathias có thể có một cách khiến nó không thể quên được!

* * *

Bà cựu hiệu trưởng trường tiểu học đánh giá đó là một ý tuyệt vời! Khắc sâu vào trí não bọn trẻ một vài khái niệm về lịch sử của những địa danh và chúng sắp đi tham quan trong dịp nghỉ hè đối với bà có vẻ rất là chí lý. Bà biết rất rõ Vương quốc Anh và đã nhiều lần đi thăm những khu Highland, nhưng chính xác thì Mathias muốn gì qua những buổi học về ma đây? Mathias tiến về phía một kệ sách để lôi từ đó ra mấy cuốn có bìa dày cộp: Những truyền thuyết về vài kẻ ô ở Tartan. Những hồ đầm bị ma ám, Tiny MacTimid - con ma xứ Scotland, Những con ma lãng du ở Scotland.

- Với tất cả những cuốn sách này, bà sẽ trở thành người biết tuốt! Vừa nói, anh vừa đặt chồng sách trước mặt bà.

Anh tiến bà ra tận cửa hiệu sách.

- Quà của nhà mà! Và nhất là, bà đừng quên bài kiểm tra ngắn vào cuối ngày nhé...

Danièle bước ra phố, trên tay chất đầy những gói là gói; bà chạm mặt Antoine.

- Bán khá đấy nhỉ! Antoine vừa bước vào hiệu sách vừa huýt sáo.

- Tớ có thể giúp cậu được gì nào? Mathias hỏi với một vẻ ngây thơ.

- Ngày mai tớ sẽ đi vào lúc trời rạng sáng, cậu có chương trình gì cho bọn trẻ chưa?

- Mọi chuyện đâu vào đấy cả rồi, Mathias trả lời.

* * *

Buổi tối, Mathias không sao ngồi yên được ở bàn ăn. Lấy lý do đi kiểm chiếc áo thun chui đầu - trong nhà lạnh thật đấy, có đúng vậy không nhỉ? -, anh đi đọc mẩu tin nhắn của Audrey: Em làm việc suốt cả dịp nghỉ cuối tuần trong phòng dựng phim. Lát sau, khi lại trở lên phòng mình - có phải chúng ta đang nghe thấy tiếng đài báo thức trên đó không nhỉ? - anh biết được rằng cô phải dựng lại toàn bộ những cảnh quay thêm của họ ở London: Kỹ thuật viên của em vò đầu bứt tai, tất cả các cảnh quay đều bị lệch. Và mười phút sau, chốt cửa ở trong phòng tắm, anh thông báo cho Audrey sự ngạc nhiên của mình: Anh thề với em rằng trong kính ngắm máy quay, tất cả đều hoàn hảo!!!

* * *

Giờ bán hàng tối đã kết thúc. Yvonne thở phào khi khép cửa lại sau lưng những người khác cuối cùng. Đằng sau quầy, Enya đang lau cốc chén.

- Tối nay chúng ta đã bán tốt đấy chứ, có đúng thế không ạ? Cô phục vụ trẻ hỏi.

- Ba mươi suất, không tồi lắm cho một tối thứ Sáu, có còn món ăn chính trong ngày không?

- Đã bán hết rồi.

- Thế thì đó là một tối khá đấy. Ngày mai cháu sẽ xoay sở rất tốt, Yvonne vừa nói vừa dọn dẹp bộ đồ ăn trong phòng.

- Ngày mai thì sao ạ?

- Ngày mai cô nghỉ, cô sẽ giao nhà hàng cho cháu đảm nhiệm.

- Thật vậy ạ?!

- Đừng để cốc trên chiếc kệ này, chúng sẽ rung khi máy cà phê hoạt động... Cháu sẽ tìm thấy cái để trả tiền lẻ cho khác trong ngăn kéo quầy thu tiền. Tối mai, hãy nhớ đem tất cả tiền thu được trong ngày lên phòng cháu, cô không thích để nó ở đây, chẳng ai biết được sẽ có chuyện gì xảy ra đâu.

- Sao cô lại tin tưởng cháu như vậy ạ?

- Thế tại sao cô lại không tin nào? Vừa nói, Yvonne vừa quét sàn nhà.

Cô bồi bàn trẻ tiến lại gần đỡ cây chổi trên tay bà.

- Những phích ngắt điện nằm trong tủ học đằng sau cháu ấy, cô đi nằm đây.

Yvonne lên cầu thang và bước vào phòng mình. Bà làm vệ sinh qua loa và nằm xoài trên giường. Dưới tấm drap của mình, bà nghe thấy những tiếng loảng xoảng trong phòng ăn. Enya vừa đánh vỡ một chiếc cốc, Yvonne mỉm cười và tắt đèn.

* * *

Antoine đi nằm cùng lúc với lũ trẻ, đêm nay sẽ ngắn đây. Còn Mathias, anh giam mình trong phòng và tiếp tục cuộc trao đổi tin nhắn với Audrey. Khoảng mười một giờ, cô báo cho anh biết cô sẽ xuống quầy cà phê. Nhà ăn nằm ở tầng hầm và anh sẽ không thể liên lạc với cô được. Cô cũng nói với anh rằng cô mong được ở trong vòng tay anh đến phát điên lên. Mathias mở tủ treo áo và trải ra giường tất cả các áo sơ-mi của anh. Thử đi thử lại nhiều lần, anh chọn trong

số đó một chiếc màu trắng có cổ kiểu Ý, đó là cái hợp với anh hơn cả.

* * *

Sophie đóng chiếc vali đặt trên ghế lại. Cô lấy vé tàu, kiểm tra giờ tàu chạy và đi vào phòng tắm. Cô tiến đến sát gương soi để kiểm tra làn da mặt của mình, thè lưỡi và nhăn mặt. Cô xỏ một chiếc áo T-shirt treo trên mắc áo sau cửa và quay lại phòng ngủ. Sau khi đã chỉnh lại giờ đồng hồ báo thức, cô nằm trên giường, tắt đèn và cầu cho giấc ngủ đến sớm. Ngày mai, cô muốn có một khuôn mặt vui vẻ, và nhất là không được có quầng mắt thâm.

* * *

Kính đeo trên chòm mũi, Danièle cúi xuống cuốn sổ có gáy xoắn lớn của mình. Bà cầm thước, và lấy bút đánh dấu vàng tựa đề của chương mà bà vừa mới chép lại. Cuốn hai của bộ Những truyền thuyết xứ Scotland nằm ngay trên bàn làm việc của bà, bà đọc to đoạn ba của trang sách đang mở trước mặt mình.

* * *

Emily mở cánh cửa hết sức nhẹ nhàng. Cô bé rón rén đi qua hành lang và cạo cửa phòng Louis. Cậu bé xuất hiện trong bộ đồ ngủ. Bước đi nhẹ nhàng, cô kéo cậu bạn xuống cầu thang. Khi đã ở trong bếp, Louis mở hé cửa tủ lạnh để chúng có được chút ánh sáng. Cực kỳ thận trọng, hai đứa trẻ chuẩn bị bàn ăn sáng. Trong lúc Emily rót đầy một cốc nước cam và xếp hàng thẳng tắp những hộp ngũ cốc trước bộ đồ ăn, thì Louis ngồi vào bàn làm việc của bố nó và đặt ngón tay trên bàn phím. Khoảnh khắc nguy hiểm nhất của nhiệm vụ bắt đầu, nó nhắm mắt lại khi nhấn lệnh "in", cầu nguyện hết sức để máy in đừng đánh thức hai ông bố của chúng dậy. Nó chờ một lát, rồi cầm lấy tờ giấy trên khay nhả giấy của cái máy. Bài viết theo nó là hoàn hảo. Nó gấp tờ giấy làm đôi để có thể dựng thẳng đứng trên mặt bàn rồi chìa cho Emily. Liếc mắt nhìn lần cuối cùng để kiểm tra xem tất cả đã đâu vào đấy chưa, hai đứa trẻ lại leo ngay lên lầu đi ngủ.

Chương 13

Năm giờ ba mươi. Bầu trời South Kensington có màu hồng nhạt, bình minh đang lên. Enya đóng cửa sổ rồi quay lại đi nằm.

* * *

Đồng hồ báo thức chỉ năm giờ bốn mươi lăm, Antoine lấy một chiếc áo pull dày cộm trong tủ và vắt lên vai. Anh vớ chiếc xà-cột ở chân bàn viết, mở ra kiểm tra xem hồ sơ đã đầy đủ hay chưa. Đồ án thi công đã ở vị trí của chúng, tập bản vẽ cũng thế, anh khép tập các-tông và đi xuống cầu thang. Lúc đến bếp, anh phát hiện ra bữa ăn sáng đã đang đợi anh. Anh giở tờ giấy đặt trước cái đĩa được dọn ra hết sức tử tế theo đúng ý anh và đọc bức thư ngắn. Hãy thận trọng nhé và đừng vượt quá giới hạn tốc độ được phép, thắt dây bảo hiểm cẩn thận (ngay cả khi cậu ngồi ở ghế sau). Tớ đã chuẩn bị cho cậu một bình để uống trên đường đi. Bọn tớ sẽ đợi cậu về ăn tối và hãy nhớ mang chút quà về cho bọn trẻ, meo ous (trong đoạn văn này có mấy lỗi chính tả cố tình của tác giả. Để chứng tỏ rõ ràng bức thư là do bọn trẻ viết) luôn khiến chúng vui khi cậu đi công tác. Rất quý, Mathias. Rất xúc động, Antoine cầm bình, lấy chùm chìa khóa trong khay - dốc túi ở cửa ra vào và ra khỏi nhà. Chiếc Austin Healey đậu ở đầu phố. Không khí lộ rõ thời tiết của mùa xuân, bầu trời quang đãng, lộ trình hằn sẽ rất dễ chịu.

* * *

Sophie vừa vươn vai vừa bước vào gian bếp trong căn hộ nhỏ xinh của cô. Cô pha cho mình một tách cà phê và nhìn giờ trên chiếc đồng hồ của lò vi sóng. Sáu giờ, phải ráng chân lên một chút mới được nếu cô không muốn bị lỡ tàu. Cô lưỡng lự về trang phục trong lúc ngắm nhìn những chiếc váy treo trong tủ áo rồi quyết định một quần jeans và một áo sơ-mi là ổn rồi.

* * *

Sáu giờ ba mươi điểm. Yvonne khép đóng cái cửa mở ra sân sau lại. Một chiếc vali nhỏ trong tay, bà đeo kính râm và đi ngược Bute Street về hướng bến tàu điện ngầm South Kensington. Có ánh sáng phát ra từ cửa sổ phòng Enya. Cô gái trẻ đã dậy, và bà có thể yên tâm ra đi, cô bé có khiếu làm nghề này, vả lại kiểu gì đi nữa, như thế cũng tốt hơn là đóng cửa cả ngày.

* * *

Danièle nhìn đồng hồ, bảy giờ đúng, bà thích sự chính xác, bà nhấn lên cái chuông nhỏ. Mathias mở cửa cho bà vào và mời bà một tách cà phê. Bình cà phê nằm trên bàn nấu ăn, tách trên giá và đường được để trong tủ hộc phía trên bồn rửa. Lũ trẻ vẫn ngủ. Thứ Bảy, chúng thường dậy vào lúc chín giờ, bà vẫn còn những hai giờ nữa. Anh khoác một chiếc áo đi mưa có đai, chỉnh lại cổ áo sơ-mi trước tấm gương soi bên cửa ra vào, chải lại mái tóc, và còn cảm ơn bà cả nghìn lần nữa. Anh sẽ về muộn nhất là tầm mười chín giờ. Máy nhắn tự động của điện thoại đã được khởi động, và nhất là đừng có trả lời trong trường hợp Antoine gọi về; nếu anh cần liên lạc với bà thì anh sẽ để cho chuông đổ hai lần và sẽ gác máy ngay trước khi gọi lại. Mathias rời khỏi nhà chạy ngược lên phố và gọi với một chiếc xe taxi trên đường Old Brompton.

Một mình trong phòng khách rộng lớn, Danièle mở cặp của mình và lấy ra hai cuốn vở Clairefontaine, một con ma nhỏ được vẽ bằng bút chì xanh trên bìa của một cuốn, và bằng bút

chì đỏ trên bìa một cuốn kia.

* * *

Lúc băng qua công viên nhỏ Sloane Square, vào giờ này buổi sáng vẫn còn vắng tanh, Mathias nhìn đồng hồ; anh sẽ tới Waterloo kịp giờ tàu.

* * *

Cửa ra vào tàu điện ngằm trở ra mặt tiền lối dẫn vào cầu Waterloo. Yvonne đi cầu thang điện. Bà băng qua phố và nhìn những ô cửa sổ rộng lớn của bệnh viện St Vincent Hospital. Bảy giờ ba mươi, bà vẫn còn chút thời gian. Trên đường, một chiếc taxi màu đen chạy rất nhanh về phía nhà ga.

* * *

Tám giờ. Vali nhỏ trong tay, Sophie vẫy một chiếc taxi vừa đến ngang tầm cô. "Waterloo International", cô nói trong lúc đóng cửa xe lại. Chiếc black cab chạy ngược trên đại lộ Sloane Avenue. Thành phố rạng rỡ chói lọi; xung quanh Eaton Square, những cây mộc lan, cây hạnh nhân, cây sơ-ri đang nở hoa. Khoảng trống mênh mông trước lâu đài của Nữ hoàng đông nghịt những khách du lịch đang rình đợi phiên đổi gác. Đoạn đẹp nhất của cuộc hành trình bắt đầu vào lúc xe ô tô dẫn vào trong Birdcage Walk. Chỉ cần quay đầu lại là nhìn thấy cách đó vài mét những con diệc xám đang mổ trên thảm cỏ trắng tằm tấp của công viên St James Park. Một đôi nam nữ thanh niên đã đi dạo dọc một lối đi, mỗi người cầm một tay đứa con gái nhỏ, kéo nó nhảy dài nhiều bước liên tiếp. Sophie cúi xuống phía cửa kính ngăn để nói vài câu với người tài xế; ở chỗ đèn đỏ sau đó, xe ô tô đổi hướng.

* * *

- Thế còn trận đấu cricket của anh thì sao? Hôm nay không phải là trận chung kết à? Yvonne hỏi.

- Anh đã không xin phép em để được đưa em đi, em hẳn sẽ từ chối anh ngay, John vừa trả lời vừa đứng lên.

- Em chẳng thấy có lợi lộc gì khi anh ngồi chờ cả buổi sáng. Bệnh nhân không có quyền được người thân đi kèm.

- Ngay khi chúng ta có kết quả của em; và anh chắc rằng chúng sẽ khả quan thôi, thì anh sẽ dẫn em đi ăn trưa ở công viên, rồi sau đó, nếu vẫn còn thời gian chúng ta sẽ đi dự trận đấu diễn ra chiều nay.

Tám giờ mười lăm, Yvonne trình giấy gọi trước quầy tiếp nhận hằng ngày. Một nữ y tá đến gặp bà, đẩy theo một chiếc xe lăn.

- Nếu cô làm tất cả để gây cho người ta có cảm giác bị ốm, thì làm sao cô còn muốn người ta khỏe hơn được hả? Yvonne, từ chối ngồi vào ghế xe, cúi gắt.

Người nữ y tá lấy làm tiếc nhưng bệnh viện không dung thứ cho bất kỳ một sự vi phạm nội quy nào. Các công ty bảo hiểm đòi hỏi tất cả các bệnh nhân đều phải đi lại như vậy. Tức tối, Yvonne đành phải nhân nhượng.

- Tại sao anh cười? Bà hỏi John.

- Bởi vì anh nhận thấy rằng, đây là lần đầu tiên trong đời mình, em sẽ buộc phải làm cái mà người ta yêu cầu em làm... và thấy điều đó còn đáng giá hơn tất cả các trận chung kết cricket.

- Anh biết là anh sẽ phải trả nợ em cho sự đùa cợt này lên gấp trăm lần không hả?

- Thậm chí lên cả ngàn lần, thì anh vẫn có lời, John vừa nói vừa cười.

Cô y tá dẫn Yvonne đi. Ngay khi John còn lại một mình, nụ cười đã biến mất. Ông thở dài và kéo

lê cái bóng dài của mình về phía chiếc ghế trong phòng đợi. Đồng hồ treo tường báo chín giờ, buổi sáng nay hẳn sẽ dài lắm.

* * *

Khi về đến nhà, Sophie mở vali và sắp lại quần áo vào tủ. Cô khoác chiếc áo choàng trắng và ra khỏi phòng. Vừa đi về phía cửa hiệu của mình, cô vừa bấm một tin nhắn trên điện thoại di động. Không thể tới vào kỳ nghỉ cuối tuần này được, hôn bố mẹ thay em, cô em gái rất yêu anh. Cô bấm vào nút "gửi".

* * *

Chín giờ ba mươi. Ngồi cạnh cửa sổ, Mathias ngắm vùng đồng quê nước Anh chạy vùn vụt qua. Trong loa phóng thanh, một giọng nói thông báo sắp đến cửa đường hầm.

- Khi tàu phóng vút dưới biển thì tai bà không bị ảnh hưởng gì chứ? Mathias hỏi bà khách ngồi đối diện anh.

- Có chứ, một tiếng ù ù nhỏ thôi. Tôi thường đi đi về về một tuần một lần và tôi quen một vài người với họ tác dụng phụ trong chuyện này nghiêm trọng hơn nhiều! Bà già vừa trả lời vừa tiếp tục đọc cuốn sách của mình.

* * *

Antoine bật đèn xi-nhan và rời khỏi đường M1; con đường chạy dọc bờ biển là phần anh thích hơn cả trong chuyến đi. Với tốc độ này, anh sẽ tới xưởng mộc sớm hơn chừng nửa giờ. Anh cầm bình cà phê đặt trên ghế dành cho khách đi cùng, kẹp giữa hai chân và vận nấp bằng một tay, tay kia bám chặt vô-lăng. Anh đưa miệng bình lên môi và thở hắt ra.

- Đồ đần, đây là nước cam mà!

Một chuyến tàu tốc hành Eurostar lao đi ở phía xa xa. Chưa đầy mười phút nữa, nó sẽ biến mất trong đường hầm xuyên bên dưới biển Manche.

* * *

Bute Street vẫn còn rất yên tĩnh. Sophie mở cửa lưới sắt tiệm hoa của mình. Cách cô vài mét, Enya đang sắp bàn ghế trên khoảng hiên nhà hàng. Sophie mỉm cười chào cô. Enya biến mất vào trong quán và lát sau đi ra, bê một tách trong tay.

- Cẩn thận nhé, nóng lắm đấy, vừa nói cô vừa đưa cho Sophie tách capuccino.

- Cám ơn, cô thật tử tế. Yvonne không có đây hả?

- Hôm nay cô ấy nghỉ, Enya trả lời.

- Cô ấy có nói cho tôi biết rồi, trí nhớ tôi tệ quá. Đừng nói gì với cô ấy rằng cô đã nhìn thấy tôi hôm nay nhé, không cần thiết đâu.

- Em vẫn chưa cho đường, em không biết là chị có dùng đường hay không. Enya nói và quay về với công việc của mình.

Trong cửa hiệu, Sophie lướt tay qua mặt bàn làm việc nơi cô cắt tỉa hoa. Cô đi vòng qua nó và cúi xuống lấy một chiếc hộp chứa những bức thư. Cô chọn một bức nằm giữa những chồng thư và đặt lại chiếc hộp vào vị trí cũ của nó. Ngồi trên sàn nhà, ẩn phía sau quầy, cô lẩm nhẩm và hai mắt nhòa đi. Thật ngốc, đúng là phải có ý thích tự hành hạ mình. Đây mới chỉ đang là ngày thứ Bảy thôi mà đã thế này. Chủ nhật thông thường là ngày tồi tệ nhất của cô. Có lúc sự cô đơn bành trướng đến nỗi mà, như một nghịch lý kỳ quặc, cô chẳng có cả sức lực lẫn can đảm để tìm một sự trợ giúp nào đó nơi những người thân. Đương nhiên là cô đã có thể đáp lại lời mời của anh trai, không từ chối thêm lần này nữa. Anh ấy sẽ đến đón cô ở nhà ga, hết như đã dự tính. Bà chị dâu và đứa cháu gái chắc sẽ đặt cho cô hàng ngàn câu hỏi trong suốt cuộc hành trình. Và

khi về đến nhà của bố mẹ cô, khi bố hoặc mẹ hỏi cuộc sống của cô thế nào, thì chắc chắn cô sẽ khóc rũ ra mất. Làm sao nói được với họ rằng cô đã không ngủ trong vòng tay một người đàn ông nào từ ba năm nay? Làm sao giải thích với họ rằng, buổi sáng khi ăn bữa điểm tâm, cô đã bị ngạt thở khi nhìn cái chén của mình? Làm sao miêu tả nỗi cho họ biết sự nặng nhọc trong những bước chân khi cô trở về nhà mình vào buổi tối? Thời khắc nghỉ ngơi duy nhất là những kỳ nghỉ hè, khi cô đi gặp lũ bạn; nhưng những kỳ nghỉ rồi cũng phải kết thúc và rồi sự cô đơn lại tiếp tục nắm quyền. Cho nên nếu khóc chỉ để khóc cho thỏa thôi, thì chừng nào cô ở lại đây, ít nhất cũng chẳng ai thấy cô.

Và kể cả khi cái giọng nói nhỏ ấy nhắc cô vẫn còn đủ thời giờ để ra tàu, ích gì chứ. Tối mai, khi trở về thì còn tệ hại hơn nữa. Chính vì thế mà cô thích dỡ vali ra hơn, và như vậy là tốt hơn cả.

* * *

Dãy hành khách đứng đợi trên vỉa hè ga miền Bắc không ngừng dài ra. Bốn mươi lăm phút sau khi xuống khỏi con tàu Eurostar, Mathias cuối cùng cũng leo lên được một chiếc taxi. Từ khi các khu phụ cận của nhà ga phải sửa sang lại, người tài xế taxi giải thích cho anh, thì những đồng nghiệp của anh ta không còn muốn đến đợi ở đây nữa. Đến và đi khỏi đây là cả một kỳ công, một chuyến du ngoạn siêu thực. Họ đồng ý với nhau rằng tác giả của bản quy hoạch giao thông thành phố hẳn không sống ở Paris hoặc đó là một nhân vật đã thoát ra từ một cuốn tiểu thuyết của Orwell (tên thật là Eric Blair và còn được gọi là Gorge: Nhà văn người Anh sinh năm 1903 tại Ấn Độ và mất năm 1950 tại London Anh quốc. Ông là tác giả của những chuyện kỳ chiêm biếm, nổi tiếng nhất là cuốn *La ferme des animaux* được viết vào năm 1945). Người tài xế quan tâm đến sự phát triển giao thông trong trung tâm London kể từ khi người ta thiết lập ở đó một trạm thu phí, nhưng Mathias chỉ còn quan tâm đến kim chỉ giờ trên bảng phía trước mặt người lái xe. Cứ nhìn đồng tắc nghẽn trên đại lộ Magenta, thì anh vẫn chưa thể sẵn sàng để đến ngay được khoảng trống cạnh tòa nhà cao tầng Montparnasse.

* * *

Nữ y tá dừng chiếc xe lăn trước vạnh in trên nền nhà. Yvonne tỏ ý vui vẻ.

- Xong rồi, bây giờ tôi có thể đứng dậy rồi chứ?

Đương nhiên rồi, nhân viên bệnh viện sẽ chẳng luyến tiếc gì cô ấy đâu. Nhưng ông đã nhầm, người phụ nữ trẻ hôn lên hai má Yvonne. Từ nhiều năm nay, chưa bao giờ cô được cười đã như thế, cô tuyên bố. Giây phút mà Yvonne quay ông trưởng khoa Gisbert sẽ mãi mãi khắc sâu trong tâm khảm cô cũng như các đồng nghiệp của cô. Thậm chí cả khi cô đã nghỉ hưu, cô vẫn còn cười khi tả lại bản mặt của ông trưởng khoa khi Yvonne chất vấn rằng ông ta là giáo sư về những thứ ngu ngốc hay là giáo sư về y khoa.

- Họ nói gì với em? John hỏi khẽ.

- Rằng anh sẽ còn phải chịu đựng em thêm vài năm nữa.

Yvonne đeo kính để xem bản kê viện phí mà nhân viên bệnh viện vừa đẩy ra cho bà ở cửa thanh toán.

- Hãy nói cho tôi biết, khoản tiền này sẽ không chạy vào túi ông lang đã khám cho tôi chứ?

Người thu tiền trấn an bà về điểm này và từ chối tấm séc mà bà đưa cho ông ta. Sự trung thực không cho phép ông ta nhận một khoản tiền khám bệnh hai lần. Quý ông đang đứng sau bà kia đã trả hết khoản phải nộp rồi.

- Tại sao anh lại làm thế? Yvonne chất vấn lúc ra khỏi bệnh viện.

- Em không có bảo hiểm và những đợt khám bệnh như thế này khiến em sạt nghiệp mất. Anh

làm những gì anh có thể, Yvonne thân yêu ạ, và em chẳng để cho anh có cách nào chăm sóc em cả, thế là, khi em quay lưng đi, anh đã hèn kém lợi dụng ngay dịp này.

Bà kiểng lên đặt một nụ hôn hâu yếm lên trán John.

- Thế thì cứ tiếp tục thêm tí nữa vậy và đưa em đi ăn trưa, em đói cồn cào lên rồi đây này.

* * *

Những khách hàng đầu tiên của Enya đến ngồi ngoài hiên. Một đôi xem thực đơn trong ngày và hỏi liệu món mà họ đã dùng tuần trước đó có còn trong thực đơn hay không. Đó là một món cá hồi hấp ngon tuyệt trần, được bày trên một lớp xa-lát.

* * *

Cách đó hai trăm kilomet, một chiếc Austin Healey trườn qua một vòm cổng được xây bằng gạch của một xưởng mộc rộng lớn. Antoine đậu xe trong sân và đi bộ vào quầy lễ tân. Ông chủ niềm nở đón tiếp anh và dẫn anh vào phòng làm việc của ông ta.

* * *

Rõ ràng là các bậc thần linh không đi theo anh ngày hôm nay. Sau khi đã phải đương đầu với những khó chịu về giao thông, Mathias lại bị lạc ở ngay chính giữa khoảng trống mênh mông của ga Montparnasse. Một người gác tòa nhà nhân từ chỉ đường cho anh. Các trường quay của đài truyền hình nằm đối diện với nơi anh đang đứng. Anh phải đi ngược lên phố Arrivée và đại lộ Vaugirard, rẽ trái vào đại lộ Pasteur và đi theo đường của Sư đoàn Thiết giáp số 2 mà anh cũng sẽ nhìn thấy ngay bên trái mình. Nếu chạy thì mất chừng mười phút, anh cũng sẽ tới được đó. Mathias dừng lại giây lát để mua một ôm hoa hồng của người bán hàng lậu trên vỉa hè và cuối cùng anh cũng tới được cửa vào các trường quay. Một nhân viên anh ninh yêu cầu anh trình giấy tờ và tìm trong cuốn sổ của mình số điện thoại của phòng quản lý hình ảnh. Cuộc gọi thông suốt, anh ta thông báo cho một kỹ thuật viên rằng có người đợi Audrey ở quầy lễ tân. Cô vận một chiếc quần jeans và một chiếc áo cánh, làm nổi rõ đường cong của cặp vú một cách trang nhã. Đôi má cô ửng hồng ngay khi nhìn thấy Mathias.

- Anh làm gì ở đây thế này? Cô hỏi.

- Anh đi chơi.

- Thật là một sự bất ngờ thú vị, nhưng em xin anh đấy, giấu những bông hoa này đi. Không ở đây đâu, tất cả mọi người đều nhìn chúng ta kìa, cô thì thầm.

- Anh chỉ thấy hai ba gã đứng sau cửa kính đằng kia chứ mấy.

- Hai, ba gã mà anh đang nói là giám đốc tòa soạn, giám đốc của chương trình thời sự và một nữ nhà báo ngồi lê đôi mách số một của PAF (Cục Giám sát Chương trình Nghe nhìn của Pháp - ND) đấy; vậy nên em xin anh mà, hãy kín đáo cho em nhờ. Nếu không em sẽ bị trêu chọc nửa tháng trời cho mà xem.

- Em có rồi được một lát không? Mathias vừa hỏi vừa giấu bó hoa sau lưng mình.

- Em sẽ đi báo với họ là em sẽ vắng mặt trong khoảng nom một giờ, đợi em ở quán cà phê, em sẽ tới gặp anh ngay.

Mathias nhìn cô băng qua vòm cửa. Đằng sau kính cửa sổ, người ta thấy rõ trường quay của đài truyền hình nơi đang diễn trực tiếp chương trình thời sự mười ba giờ. Tiến lại gần một chút, anh thấy khuôn mặt người giới thiệu có vẻ quen quen. Audrey quay lại trợn mắt nhìn anh, và chỉ đường đi ra ngoài. Phục tùng, Mathias đành vâng lệnh và quay ra.

Cô đến gặp anh ở đầu lối đi, anh đợi cô trên một ghế dài; đằng sau anh, ba cặp chơi quần vợt trên khu sân của Thành phố Paris, Audrey cầm lấy bó hoa hồng và ngồi xuống cạnh anh.

- Hoa hồng đẹp quá, cô vừa nói và hôn anh.
 - Em phải cẩn thận, chúng ta có ba nhân viên của cơ quan S.D.E.C (Ở đây, tác giả muốn đưa từ này vào để chơi chữ. Từ đầy đủ để chỉ cơ quan an ninh này phải là S.D.E.C.E: Cục gián điệp và phân gián điệp quốc gia) đằng sau chúng ta, họ đang chơi một trận quần vợt nghiệp dư với ba người bạn của họ làm việc ở D.G.S.E. (Tổng cục An ninh nước ngoài) đấy.
 - Em xin lỗi vì hồi nãy, nhưng anh không thể biết ở đó như thế nào đâu.
 - Chẳng hạn như là một trường quay truyền hình chứ gì?
 - Em không muốn trộn lẫn đời sống riêng tư của em với công việc.
 - Anh hiểu, Mathias lâu bầu trong lúc ngắm nhìn những bông hoa mà Audrey đã đặt lên đùi mình.
 - Anh lại dối rồi à?
 - Không, anh đã lên tàu sáng nay, từ lúc trời rạng sáng và anh không biết liệu em có hiểu được rằng anh vui đến mức nào vì được gặp em.
 - Em cũng vui bằng mức ấy, cô nói trong lúc lại hôn anh.
 - Anh không thích những chuyện tình mà người ta cứ phải che che giấu giấu. Nếu như anh có tình cảm với em, thì anh muốn có thể nói điều đó với tất cả mọi người, anh muốn những người xung quanh anh chia sẻ hạnh phúc với anh.
 - Và bây giờ là trường hợp này chứ? Audrey vừa hỏi vừa mỉm cười.
 - Vẫn chưa... nhưng rồi sẽ thế. Hơn nữa anh không thấy có gì trong chuyện này đáng cười cả. Tại sao em lại cười?
 - Bởi vì anh đã nói "chuyện tình" và chỉ thế thôi nó đã thực sự làm em rất vui.
 - Vậy, em dẫu sao cũng hơi sung sướng khi gặp anh chứ?
 - Đồ ngốc! Đi thôi nào, em thật uống công làm việc cho một kênh truyền hình tự do, đúng như anh nói đấy, bởi lẽ em cũng chẳng được tự do chút nào về thời gian của mình.
- Mathias cầm tay Audrey và kéo cô về phía hiên của một quán cà phê.
- Mình để bó hoa của anh ở lại ghế băng à? Audrey vừa nói vừa đi chậm lại.
 - Bỏ mặc chúng lại đó đi, chúng xấu mù, anh đã mua ở ngay trước cửa tòa nhà cao tầng. Anh muốn tặng em một bó hoa thực sự, nhưng anh đi từ rất sớm, trước khi Sophie mở cửa hiệu. Và do Audrey không nói gì nữa, Mathias thêm vào:
 - Một cô bạn, một cô hàng hoa trên phố Bute Street, em có thấy cả em nữa cũng hơi ghen không?

* * *

Một người khách vừa bước vào trong cửa hàng, Sophie chỉnh lại chiếc áo choàng của mình.

- Xin chào, tôi đến lấy phòng, người đàn ông nói trong lúc bắt tay cô.

- Phòng nào? Sophie hỏi, giọng hồi hộp.

Anh ta có dáng vẻ của nhà thám hiểm, nhưng cũng không phải vì thế mà kém vẻ ngơ ngác của người lạc đường. Anh ta giải thích vừa từ Úc tới vào sáng nay, và phải chuyển tàu ở London trước khi lại khởi hành đến bờ biển phía đông Mehico vào sáng mai. Anh ta đã đặt khách sạn của mình trên Internet, thậm chí đã trả trước một phần tiền, và anh ta đang ở ngay địa chỉ được ghi trên tờ đặt phòng đây mà, Sophie có thể tự mình xem lại.

- Tôi có những bông hồng đại, những bông lựu vàng, những bông thược dược, và lại mùa hoa vừa mới bắt đầu nên chúng đẹp tuyệt trần, nhưng tôi vẫn chưa có những phòng dành cho khách, cô vừa nói vừa cười hết sức thoải mái. Tôi nghĩ rằng anh đã bị lừa rồi.

Bối rối, người đàn ông đặt vali của mình xuống cạnh một cái bao đựng chiếc ván lướt sóng, có thể đoán vậy nhờ hình dáng của nó.

- Cô có biết một chỗ nào đó giá phải chăng có thể ngủ qua tối nay được không? Anh ta hỏi với một lối phát âm lộ rõ nguồn gốc Úc của mình.

- Có một khách sạn rất đẹp ở ngay gần đây thôi. Đi ngược lên trên phố, anh sẽ nhìn thấy nó nằm phía bên kia đường Old Brompton, số nhà 16.

Người đàn ông nồng nhiệt cảm ơn cô và nhắc đồ đạc của mình lên.

- Quả thực là những bông thược dược của cô đẹp tuyệt trần, vừa nói anh ta vừa đi ra.

* * *

Ông chủ của xưởng mộc nghiên cứu các bản vẽ. Kiểu gì đi nữa, dự án của McKenzie hẳn sẽ rất khó thực hiện trong thời hạn được thỏa thuận. Những bản vẽ của Antoine đơn giản hóa đáng kể công việc của xưởng. Gỗ vẫn chưa xẻ và do vậy không có vấn đề gì để thay thế đơn đặt hàng trước đó. Thỏa thuận được ký bằng một cái bắt tay. Antoine có thể thanh toán đi thăm quan Scotland. Thứ Bảy sau ngày anh đi du lịch về, một chiếc xe tải sẽ chuyển các đồ đạc tới nhà hàng của Yvonne. Những người thợ lắp đặt đi cùng xe sẽ bắt tay vào việc và tối Chủ nhật, tất cả sẽ được hoàn chỉnh. Đã đến lúc đi nói chuyện về những dự án khác đang thi công, hai bộ đồ ăn đang chờ họ trong một nhà hàng cách đó chừng mười kilomet.

* * *

Mathias xem đồng hồ. Đã mười bốn giờ!

- Nếu chúng ta ở lại chỗ hiên này lâu hơn chút nữa thì sao nhỉ? Anh nỏi, giọng nũng nịu.

- Em có một ý này hay hơn, Audrey trả lời trong lúc cầm tay anh kéo đi.

Cô ở trong một căn hộ nhỏ nằm chót vót trên một tòa nhà cao tầng đối diện với cảng Javel. Nếu đi tàu điện ngầm, họ chỉ mất chừng mười lăm phút sẽ về đến nơi. Trong lúc cô gọi cho tòa soạn để thông báo việc mình đến trễ, thì Mathias gọi điện để thay đổi giờ tàu quay về của anh. Tàu điện ngầm nhẹ nhàng lướt đi trên đường ray. Đoàn tàu dừng lại dọc theo ke của bến Bir-Hakeim. Họ chạy nhanh xuống những bậc cầu thang máy rộng lớn và rảo bước trên dè Grenelle. Khi họ đến khoảng trống bao quanh tòa nhà cao tầng, thì Mathias bị hụt hơi, cúi về phía trước, tay đặt lên đầu gối. Anh đứng lên để ngắm nhìn tòa nhà.

- Tầng nào thế? Anh hỏi với một giọng hỗn hển.

Thang máy chạy đến tầng thứ hai mươi bảy. Cabin thang máy đục mờ và Mathias chỉ để ý đến mỗi Audrey. Lúc vào đến nhà, cô tiến ngay đến tận bên cửa sổ kính chìa hẳn ra ngoài sông Seine, và kéo lại tấm ri-đô để bảo vệ anh khỏi cơn chóng mặt, còn anh, thì tạo cho cô một cơn chóng mặt khác bằng cách cởi tung cái áo cánh của cô ra; cô đẩy nhanh chiếc quần jeans của anh chạy dọc theo cặp chân.

* * *

Khoảng hiên nhà hàng không hề vắng khác. Enya chạy hết bàn này sang bàn khác. Cô thu tiền thanh toán của một vận động viên lướt sóng người Úc và sẵn lòng giữ hộ anh ta bộ ván. Anh ta chỉ việc để nó sát vào tường bếp. Nhà hàng sẽ mở cửa tối nay tới tận hai mươi hai giờ, anh ta có thể quay lại lấy khi nào mình muốn. Cô chỉ đường cho anh ta và nhanh chóng quay lại với công việc của mình.

* * *

John hôn lên bàn tay Yvonne.

- Bao nhiêu thời gian? Ông vừa nói vừa xoa má bà.

- Em đã nói với anh rồi, em sẽ sống đến trăm tuổi.
- Thế còn các bác sĩ, họ nói những gì?
- Vẫn những thứ ngu ngốc như thường lệ.
- Rằng em phải giữ gìn sức khỏe, có lẽ thế phải không?
- Vâng, đại để là như thế, với cách phát âm của họ, anh biết đấy, để hiểu được họ thì...
- Em về nghỉ đi và đến sống với anh ở Kent đi.
- Như vậy, nếu em nghe lời anh, thì em sẽ thực sự rút ngắn cuộc sống của mình lại đấy. Anh biết rõ rồi mà, em không thể bỏ mặc nhà hàng của em được.
- Thì hôm nay em đã bỏ mặc nó đấy thôi...
- John, nếu quán rượu của em mà phải đóng cửa sau khi em lìa trần, thì điều đó còn giết chết em lần thứ hai nữa. Vả lại, anh yêu em đúng như con người em kia mà, và chính vì điều đó mà em yêu anh.

- Chỉ vì mỗi thế thôi à? John hỏi với một vẻ ranh mãnh.
- Không, cũng vì cặp tai to của anh nữa. Đi vào công viên đi, chúng ta sẽ làm lở trận chung kết của anh mất.

Nhưng, hôm nay John chẳng thèm để ý gì đến trận cricket. Ông nhặt chút bánh mì trong giỏ, thanh toán tiền và khoác tay Yvonne. Ông kéo bà vào công viên, rồi cùng nhau, họ rắc cho những con ngỗng ăn, những con này đã kịp kêu cạc cạc khi họ vừa mới đến gần chúng.

* * *

Antoine cảm ơn vị chủ nhà. Cả hai cùng quay lại xưởng mộc. Antoine trình bày chi tiết những bản vẽ thi công cho ông xưởng trưởng. Muộn nhất là trong hai giờ nữa, anh có thể lên đường trở về. Dù sao đi nữa, chẳng có lý do gì phải vội vàng vì Mathias đã ở nhà cùng bọn trẻ.

* * *

Audrey châm một điếu thuốc và đến nằm lại bên Mathias.

- Em thích hương vị làn da của anh, vừa nói cô vừa vuốt ve lưng anh.
 - Khi nào thì em lại quay lại? Anh hỏi trong lúc hít một hơi khói.
 - Anh hút thuốc à?
 - Anh bỏ rồi, anh vừa nói vừa húng hắng ho.
 - Anh sẽ lỡ tàu mất.
 - Điều đó nghĩa là em phải quay lại trường quay chứ gì?
 - Nếu như anh muốn em đến thăm anh ở London, thì em phải kết thúc việc dựng cái phóng sự này đã, mà thế thì còn lâu mới xong.
 - Những hình ảnh xấu đến thế kia à?
 - Còn tồi tệ hơn nữa ấy chứ, em buộc phải đi sao lại trong các phim tư liệu; em tự hỏi tại sao cặp đầu gối em lại ám ảnh anh nhường ấy, anh gần như chỉ quay độc có chúng thôi.
 - Đó là tại cái ống ngắm đấy, chứ không phải tại anh đâu, Mathias trả lời trong lúc mặc quần áo.
- Audrey nói với anh không cần đợi cô, cô sẽ tranh thủ việc ở nhà mình để thay đồ và chuẩn bị cái gì đó để tối nhắm nháp. Để bù lại khoảng thời gian đã mất, cô sẽ phải làm việc cả đêm nay.
- Đó đúng là khoảng thời gian bị mất thật à? Mathias hỏi.
 - Không, nhưng mà anh thì đúng là ngốc thật đấy, cô vừa trả lời vừa hôn anh.
- Mathias đã đến bên hành lang cầu thang, Audrey quan sát anh rất lâu.
- Sao em lại nhìn anh như thế hả? Anh hỏi trong lúc bấm vào nút gọi thang máy.
 - Anh không có ai khác trong đời anh nữa ư?

- Có chứ, con gái anh...

- Thế thì đi đi thôi!

Và cánh cửa căn hộ khép lại trên nụ hôn mà cô vừa gửi cho anh.

- Tàu của anh chạy vào lúc mấy giờ? Yvonne hỏi.

- Bởi em không muốn chúng mình đến nhà em, và Kent thì trong mắt em hãy còn quá xa, em nghĩ sao nếu nghỉ ở khách sạn sang?

- Anh và em vào trong khách sạn hả? John, anh có nghĩ đến tuổi tác của chúng ta không đấy?

- Trong mắt anh, em không có tuổi, và khi ở bên em, anh cũng chẳng có tuổi tác gì hết. Anh sẽ không bao giờ nhìn em khác đi ngoài khuôn mặt của cô gái trẻ ngày nào đã bước vào hiệu sách của anh.

- Anh đúng là chỉ có một! Anh có còn nhớ đêm đầu tiên của chúng mình không?

- Anh nhớ là em đã khóc giống như một cô Madeleine (theo truyền thuyết thì có một cô bé tên Madeleine rất hay khóc và khi đã khóc thì lại khóc rất nhiều).

- Em khóc bởi vì anh đã không đụng vào em.

- Chính vì anh hiểu như thế mà em khóc đấy, đồ ngốc ạ.

- Anh đặt một phòng suite rồi.

- Chúng ta hãy đi ăn trong khách sạn sang trọng của anh đã, rồi sẽ tính sau.

- Liệu anh có quyền thử làm cho em say không đấy?

- Em tin rằng anh đã luôn làm thế kể từ khi em gặp anh, Yvonne vừa nói vừa siết chặt tay ông trong bàn tay mình.

* * *

Mười bảy giờ ba mươi. Chiếc Austin Healey chạy nhanh trên con đường ngang. Vùng Sussex là một miền tuyệt đẹp. Antoine mỉm cười, từ xa, một đoàn tàu của hãng Eurostar bị dừng lại giữa cánh đồng. Những hành khách trên đó còn lâu mới có thể tới được bến đỗ, trong khi đó thì anh, chỉ trong khoảng hai giờ nữa đã ở London rồi...

* * *

Mười bảy giờ ba mươi hai. Kiểm soát viên thông báo rằng tàu sẽ chậm một giờ so với dự kiến. Mathias muốn gọi cho Danièle để báo trước cho bà biết. Chẳng có lý do gì để Antoine có thể về nhà trước anh, nhưng tốt hơn là cứ chuẩn bị một cái có thích hợp. Vùng nông thôn đẹp tuyệt vời, nhưng thật buồn cho anh, dọc theo tuyến đường sắt, điện thoại di động không bắt được một tí sóng nào hết.

- Mình ghét bọn bò cái, anh vừa nói vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

* * *

Ngày đã kết thúc, Sophie dọn những cánh hoa rụng rải rác vào trong ngăn kéo được dùng cho việc này. Thứ đó cô luôn rắc vài nắm trong những bó hoa của mình. Kéo tấm lười che cửa hàng xuống, cô cởi bỏ áo choàng và ra khỏi nhà bằng lối cửa sau. Không khí mát lạnh, nhưng ánh sáng quá đẹp nên không thể về nhà lúc này. Enya mời cô chọn một bàn trong số những bàn còn trống, và có rất nhiều bàn. Trong phòng ăn nhà hàng, một người đàn ông có vẻ là nhà thám hiểm bị lạc ngồi ăn tối một mình. Cô đáp lại nụ cười của anh ta, lưỡng lự đôi chút rồi sau đó ra hiệu cho Enya rằng cô sẽ đến ngồi ăn bên cạnh chàng trai trẻ. Cô đã luôn luôn mơ được đến thăm Úc, nên sẽ có cả ngàn câu hỏi để đặt ra cho anh ta.

* * *

Hai mươi giờ, đoàn tàu rút cuộc cũng đến được ga Waterloo. Mathias vội vàng chạy trên sân ga

và lao xuống cầu thang máy, xô đẩy tất cả những ai cản đường đi của anh. Anh là người đầu tiên đứng ở bến taxi, và hứa cho tài xế một khoản tiền boa thật hậu hĩnh nếu anh ta thả anh xuống South Kensington trong nửa giờ nữa.

* * *

Cái đồng hồ gắn trước mặt chỉ hai mươi giờ mười phút, Antoine lưỡng lự và rẽ vào Bute Street. Tấm lưới sắt cửa hàng hoa đương nhiên là đóng bởi vì cuối tuần này Sophie đi nghỉ. Cánh tay tì lên chiếc ghế trống bên cạnh, anh cho xe chạy giạt lùi và trở lại đường Claireville Grove. Có một chỗ đậu đúng ngay trước cửa nhà. Anh đậu xe ở đó và lấy trong cốp ra hai vật nhỏ xíu mà ông xưởng trưởng đã làm cho anh: con chim gỗ cho Emily, và chiếc máy bay cho Louis. Mathias sẽ không thể trách anh đã quên mang chút quà nhỏ về cho bọn trẻ.

Khi anh vào đến phòng khách, Louis chạy ào ra ôm chầm lấy anh. Emily chỉ hơi ngẩng đầu lên, cô bé đang vẽ nốt một bức tranh cùng với Bà (Tatie: từ chung thường được trẻ con dùng để chỉ những phụ nữ lớn tuổi không phải là người thân trong gia đình như cô, bác, bà...) Danièle.

* * *

Sophie đã dùng món khai vị của mình theo lối Sydney, cắt khúc con cá bơn lá mít theo kiểu Perth (một thành phố thuộc Australia, thủ phủ của bang Autralie-Occidental), và ngẫu nhiên một món kem ca-ra-men như khi đến thăm Brisbane (thành phố cảng của Australia, là thủ phủ của bang Queen-Land, một trung tâm công nghiệp lớn). Quyết định rồi, một ngày nào đó cô sẽ đến Úc. Bob Walley hơi ôi trong thời gian dài tới đây, sẽ không thể là người hướng dẫn cho cô được. Chuyển đi vòng quanh thế giới sẽ cuốn anh đi ngay ngày mai tới Mexico. Một trung tâm giải trí bên bờ biển đã hứa cho anh làm việc hướng dẫn viên thuyền buồm trong sáu tháng. Còn sau đó? Anh vẫn chưa biết, cuộc sống sẽ đưa đường chỉ lối. Anh mơ về đất nước Argentina, sau đó tùy theo khả năng kinh tế của mình, anh sẽ tới Brasil, tới Panama. Bờ biển phía Tây của Mỹ sẽ là chặng đường đầu tiên của chuyến du ngoạn năm tới của anh. Anh đã hẹn cùng với bạn bè vào mùa xuân năm sau sẽ truy đuổi những con sóng lớn.

- Chính xác là nơi nào trên bờ biển miền Tây nước Mỹ? Sophie hỏi.

- Nơi nào đó giữa San Diego và Los Angeles.

- Anh có những điểm hạ cánh chính xác thật! Sophie vừa nói vừa cười thoải mái. Anh và các bạn anh làm thế nào để lại tìm thấy nhau được?

- Người nọ truyền tai người kia, cuối cùng thì kiểu gì chúng tôi cũng luôn biết được nơi có thể tìm thấy nhau. Thế giới của những kẻ lướt sóng là một gia đình bé nhỏ.

- Thế còn sau đó?

- San Francisco, chặng đường bắt buộc phải băng qua dưới cầu Cổng Vàng với một cánh buồm, sau đó tôi sẽ kiếm một con tàu nhỏ nào đó muốn cho tôi quá giang và tôi sẽ phóng về những hòn đảo Hawaii.

Bob Walley tính sẽ ở lại ít nhất là hai năm ở Thái Bình Dương, có quá nhiều những hòn đảo san hô vòng để khám phá. Vào lúc hỏi thanh toán tiền, Enya nhắc chàng trai lướt sóng chớ có quên bộ ván mà anh đã gửi lại cô. Nó đang được dựng cạnh tường, gần lối vào bếp.

- Khách sạn không muốn giữ nó cho anh à? Sophie hỏi.

- Tôi đã nói về một phòng với giá phải chăng..., Bob trả lời, vẻ bối rối.

Để tiếp tục cuộc du hành của mình, anh phải quản lý ngân sách của mình thật chặt chẽ. Anh không thể chi cho một cái giường trong một đêm số tiền có thể cho phép anh sống gần một tháng ở Nam Mỹ. Nhưng Sophie không cần phải lo lắng làm gì. Thời tiết rất ôn hòa, những công

viên của London thật tuyệt vời và anh rất thích được ngủ ngoài trời. Anh đã quen với chuyện ấy rồi.

Sophie gọi cho họ hai ly cà phê. Một nhà thám hiểm Úc sẽ ra đi đến Mexico và sẽ chỉ trở về vào thế kỷ sau... Không lo lắng gì khi anh ta ngủ ngoài trời ư?... Vậy là chẳng hiểu gì về cô rồi! Bỗng nhiên cô cảm thấy mình cực kỳ có lỗi vì sáng nay cô đã chỉ dẫn tồi cho anh; đó đâu sao cũng là một phần lỗi của cô, nếu anh chàng lướt sóng trẻ, đẹp trai này không thể tìm được nơi để ngủ với một giá phải chăng... Cái lúm đồng tiền dưới cằm anh ta kia mới duyên làm sao chứ!... Để xóa bỏ mặc cảm tội lỗi của mình và chỉ để xóa bỏ mặc cảm tội lỗi của mình mà thôi... Đúng là khủng thật vì cô thấy điều đúng mỗi khi anh ta cười... Anh ấy có đôi bàn tay đẹp quá đi... Nếu như anh ấy có thể cười lên một lần nữa nhỉ, chỉ một lần tí tẹo thôi mà... Chỉ cần tìm được sự dũng cảm... Đâu sao thì chuyện đó có lẽ cũng chẳng khó nói đến thế...

- Anh chưa biết rõ vùng này, và đó cũng là đương nhiên, nhưng ở London trời có thể mưa bất cứ lúc nào... nhất là ban đêm... và khi trời đã mưa, thì mưa rất to...

Sophie kín đáo tuần tở giấy thanh toán lên đầu gối mình, vo tròn lại và ném xuống gầm bàn. Cô ra hiệu cho Enya rằng ngày mai cô sẽ tạt qua thanh toán.

* * *

Muộn hơn một chút, Bob Walley nhường lối cho Sophie khi bước vào căn hộ của cô, John Glover cũng làm cùng một động tác với Yvonne trên ngưỡng cửa phòng suite mà ông đã đặt trước ở khách sạn Carlton (một trong những khách sạn sang trọng nhất thế giới, thường là nơi nghỉ của những ông bà hoàng trong những lần du lịch hay của những ngôi sao nổi tiếng), và khi Mathias tra chìa khóa nhà vào ổ khóa, thì chính Antoine là người mở cửa cho anh. Antoine vừa tiễn Danièle ra xe taxi...

* * *

Những hình ảnh trượt hết tốc độ về phía sau. Audrey ấn lên một nút của bàn dựng hình để ngừng chuỗi hình ảnh lại. Trên màn hình, cô nhận ra nhà máy điện cũ, cùng với bốn ống khói khổng lồ của nó. Trên sân trước, micro trong tay, cô mỉm cười; khuôn mặt cô hoàn toàn bị mờ, nhưng cô vẫn còn nhớ rất rõ, cô đang mỉm cười. Cô rời khỏi bàn làm việc và quyết định đã đến lúc đi xuống tìm cho mình một ly cà phê nóng ở quán cà phê. Đêm nay hăng sẽ dài.

* * *

Đứng trước bồn rửa, Mathias đang lau bát đĩa. Bên cạnh anh, Antoine, tạp dề quần xung quanh người và hai tay đeo găng cao su, đang ra sức đánh bóng một cái muôi bằng những cú bọt thấm rất mạnh.

- Làm thế không bị xước gỗ ở cán à? Mathias hỏi.

Antoine chẳng để ý đến anh. Cả buổi tối, anh đã không nói một câu nào. Sau khi ăn xong, Emily và Louis, linh cảm thấy có cơn bão đang lẩn khuất trong nhà, đã muốn ngồi hẳn ra xa để ôn lại bài học trong ngày, trước khi về, Danièle đã giao bài tập cho chúng làm.

- Cậu đúng là nhà tâm lý cứng nhắc đấy! Mathias nói trong lúc đặt một cái đĩa lên giá.

Antoine nhấn lên bàn đạp thùng rác và quăng vào đó cái muôi, sau đó là miếng bọt thấm. Anh cúi xuống để lấy một miếng mới trong tủ hộp.

- Đồng ý, tớ đã vi phạm quy định linh-thiên-thần-thánh của cậu! Mathias nói tiếp trong lúc giơ hai tay lên trời. Tớ cần phải văng mặt hai tiếng vào cuối ngày, chỉ vón vện hai tiếng đồng hồ thôi và tớ tự cho phép mình cầu viện đến một người bạn của Yvonne để giữ bọn trẻ, vậy thảm kịch ở chỗ nào mới được chứ?... Hơn nữa, lũ trẻ rất quý bà ấy.

- Một babysitter! Antoine đay nghiến.

- Cậu đang rửa một cái cốc nhựa đấy (thường thường loại cốc này chỉ dùng một lần, sau đó là vứt đi ngay)! Mathias gào lên.

Antoine tháo chiếc tạp dề ra, ném nó thành cục trên sàn nhà.

- Tôi nhắc cho cậu nhớ rằng chúng ta đã nói...

- Chúng ta đã nói rằng chúng sẽ vui vẻ thoải mái chứ không phải chúng ta sẽ cạnh tranh cái quầy hàng của Monsieur Propre (tên mác của một loại sản phẩm đồ dùng vệ sinh gia đình. Ý chỉ cái nhà bếp) ở Hội chợ Paris.

- Cậu chẳng tôn trọng cái gì hết! Antoine trả lời. Chúng ta đã đặt ra ba quy định, chỉ có ba quy định còn con...

- BỐN ĐẤY! Mathias đốp lại ngay, tớ đã chưa bao giờ hút một điếu xì-gà nào trong nhà hết, nên cậu vui lòng vậy, được không hả? Ôi mà thôi cậu làm tớ mệt hết người, tớ cũng đi nằm đây. A, mà kỳ nghỉ hè chắc cũng sẽ vui lắm đây!

- Chuyện này chẳng liên quan gì đến kỳ nghỉ hè cả.

Mathias trèo lên cầu thang và dừng lại trên bậc cuối cùng.

- Hãy nghe cho rõ đây Antoine, bắt đầu từ bây giờ, tớ sẽ thay đổi nội quy. Chúng ta sẽ hành động như một cặp bình thường; nếu cần thì chúng ta sẽ lại nhờ một babysitter, anh kết luận trong lúc bước vào phòng mình.

Còn lại một mình đứng sau quầy, Antoine tháo găng tay ra và nhìn lũ trẻ đang ngồi xếp bằng trên nền nhà. Emily cầm một cái kéo, Louis chiếm cây cờ dán. Hết sức tỉ mỉ, chúng dán những bước ảnh đã được cắt ra và so các kiểu dán của chúng trong những cuốn vở.

- Chính xác thì bọn con đang làm gì thế? Antoine hỏi.

- Một bài thuyết trình về đời sống gia đình ạ! Emily và Louis vừa trả lời vừa giấu những đồ chúng đang làm đi.

Antoine lưỡng lự giây lát.

- Đến giờ đi ngủ rồi, ngày mai phải dậy từ rạng sáng để đi Scotland. Thôi nào, tắt cả lên giường. Emily và Louis không để phải yêu cầu nhiều, chúng dọn dẹp đồ đạc của mình ngay. Sau khi đã dèm giường cho con trai, Antoine tắt đèn và đứng chờ vài giây trong bóng tối.

- Bài thuyết trình của các con về đời sống gia đình... dẫu sao thì cũng đưa cho bố đọc trước khi nộp cô giáo nhé.

Khi đi vào nhà tắm, anh chạm mặt Mathias, đã thay đồ pyjama và đang đánh răng.

- Và, ngoài những chuyện đó ra, tớ cũng báo cho cậu biết chính tớ đã thanh toán tiền babysitter đấy! Anh nói thêm trong lúc đặt cốc lên kệ.

Mathias chào Antoine và ra khỏi phòng tắm. Năm giây sau, Antoine cũng mở cửa để hét tướng trong hành lang:

- Lần sau, cậu hãy trả tiền để theo học các cua tiếng Pháp thì hơn, bởi vì mấy câu sáng nay của cậu ngập những lỗi chính tả đấy!

Nhưng Mathias đã vào đến phòng mình.

* * *

Những người khác cuối cùng đã đi khỏi. Enya đóng cửa và tắt đèn neon ở phía trước cửa hàng. Cô lau sàn nhà, an tâm rằng ghế đã được xếp thẳng hàng cùng bàn rồi quay về phía bếp. Cô kiểm tra lần cuối cùng xem tất cả đã đâu vào đấy chưa, và đi ngang qua quầy để lấy hết số tiền như Yvonne đã yêu cầu cô làm vậy. Kiểm tra lại các hóa đơn, cô để tiền bo riêng ra ngoài và số

tiền thu được và cho tiền vào trong một phong bì. Cô sẽ cất nó xuống dưới tấm đệm để đưa lại cho Yvonne khi bà trở về. Cô muốn đẩy lại ngăn kéo quầy thu tiền, nhưng nó bị kẹt; cô thò tay vào và cảm thấy có gì đó vướng bên trong. Đó là một chiếc ví đã rất cũ, lớp da đã bị xầy. Bị tính tò mò thúc đẩy, Enya mở ra xem. Cô thấy trong đó có một lá thư đã úa vàng, và cô giở nó ra.

Mồng 7 tháng Tám 1943

Con gái của bố, tình yêu dịu hiền của bố.

Đây là lá thư cuối cùng bố viết cho con. Một giờ nữa, chúng sẽ xử bắn bố. Bố ra đi mà đầu ngẩng cao, tự hào vì đã không nói gì hết. Chớ có lo lắng gì về sự bất hạnh cùng cực mà chúng ta gặp phải này, bố sẽ chỉ chết có một lần thôi, nhưng những thằng đều sắp bắn bố đây sẽ chết trong vô số lần mỗi khi lịch sử điểm mặt chỉ tên chúng. Còn bố sẽ để lại cho con thừa hưởng một cái tên mà con sẽ tự hào về nó.

Bố đã muốn tới nước Anh, vậy mà bố sẽ đổ máu trong sân một nhà tù của nước Pháp, nhưng là vì con cũng như vì nó, tự do của cả hai đáng giá cuộc đời của bố. Bố đã chiến đấu cho một nhân loại tốt hơn và bố có một niềm tin tưởng lớn lao rằng con sẽ thực hiện những giấc mơ mà bố sẽ không theo đuổi được nữa.

Cho dù con có làm gì đi nữa, thì cũng đừng bao giờ từ bỏ nhé, tự do của con người được trả với cái giá đó.

Yvonne bé nhỏ của bố, bố nghĩ tới cái ngày bố đã dẫn con đi chơi, ngồi bánh xe khổng lồ ở Ternes (một khu phố nổi tiếng sầm uất của Paris). Con mới xinh làm sao trong cái váy hoa. Con chỉ tay trên các mái nhà của Paris. Bố còn nhớ điều ước của con đấy. Vì thế mà, trước khi bọn chúng bắt bố, bố đã giấu được cho con ít tiền tiết kiệm, trong hộp của một ngăn giữ đồ; nó sẽ giúp con đấy. Bây giờ bố biết rằng những giấc mơ là vô giá, nhưng dẫu sao điều đó có thể cũng giúp con một chút để thực hiện giấc mơ của con, ở nơi mà bố sẽ không còn nữa. Bố để chìa khóa trong cái ví này, mẹ con sẽ biết cách dẫn con đến nơi cần phải đến.

Bố đã nghe thấy tiếng bước chân đang đến, bố không sợ, nếu không phải là chỉ sợ cho con mà thôi.

Con thấy đấy, bố nghe thấy tiếng chìa khóa quay trong ổ xà lim của bố và bố đã mỉm cười chỉ vì nghĩ đến con, con gái ạ. Dưới kia, trong sân, bị trói vào cọc, bố sẽ gọi tên con.

Ngay cả khi bố chết, bố sẽ không bao giờ rời xa con. Trong thế giới vĩnh hằng của mình, con sẽ là lý do để bố đã tồn tại trên đời này.

Hãy hoàn thiện mình con nhé, con là sự vinh quang và niềm tự hào của bố.

Bố của con rất yêu thương con.

Bối rối, Enya gấp lá thư lại và để nó vào chỗ cũ dưới nếp gấp của ví. Cô đẩy ngăn kéo lại và tắt đèn trong phòng. Lúc đi lên lầu, cô thấy hình như đằng sau lưng cô, những bậc cầu thang kêu lắc rắc dưới bước chân của một người cha chưa bao giờ thực sự rời xa con gái mình.

Chương 14

Đứa này chịu trách nhiệm đánh thức bố của đứa kia. Louis chụm chân nhảy lên giường của Mathias còn Emily thì bất ngờ lật tung chăn giường của Antoine. Một giờ sau, với những tiếng la hét ầm ĩ và xô đẩy nhau - Mathias không tìm thấy vé máy bay, còn Antoine thì không chắc đã khóa van bình ga hay chưa -, xe taxi rớt cuộc cũng nổ máy, đi thẳng về hướng sân bay Gatwick. Phải chạy qua phòng chờ để có thể lên được máy bay - những vị khách cuối cùng -, trước khi cầu thang dẫn đến cửa máy bay đóng lại. Chiếc Boeing 737 của hãng British Midland hạ cánh tại Scotland vào giờ ăn trưa. Mathias, khi đến London đã tin rằng việc thực hành tiếng Anh với mình là một địa ngục, thì cuộc gặp người nhân viên thừa hành ở hãng cho thuê xe hơi tại sân bay Édimbourg chứng minh cho anh thấy, cho đến giờ anh mới chỉ biết được luyện ngục mà thôi (Purgatoire: luyện ngục. Một dạng tiền địa ngục. Ý nói, những gì anh đã thực hành và phải chịu đựng ở London về tiếng Anh vẫn còn rất nhẹ nhàng so với những gì đang diễn ra).

- Tớ không hiểu một từ nào trong số những thứ mà gã này nói. Một chiếc xe hơi là một chiếc xe hơi, đúng thế chứ hả? Tớ thề với cậu là hắn đang ngậm kẹo trong miệng! Mathias tức tối nói.

- Thôi cứ để tớ giải quyết việc này, Antoine vừa nói vừa đẩy bạn ra.

Một nửa giờ sau, chiếc xe Kangoo màu xanh nhạt dẫn vào đường cao tốc M9 về hướng bắc. Khi họ vừa vượt qua thành phố Lilinthgow, Mathias hứa sẽ tặng một cốc kem sáu viên cho người đầu tiên nào trong ba người phát âm chuẩn tên của nó. Sau khi đã bị lạc trong lúc vòng vo quanh Falkirk, vào lúc nhập nhoạng tối họ cũng tới được thành phố Airth tươi đẹp, nơi có tòa lâu đài nhô ra ngoài dòng sông Forth. Chính tại đây bọn họ sẽ ngủ qua đêm nay.

Người quản lý đón tiếp họ thú vị bao nhiêu thì xấu xí bấy nhiêu. Khuôn mặt chẳng chịt những sẹo, ông ta đeo một chiếc băng che khuất mắt trái. Giọng nói thanh, cao vút chẳng phù hợp chút nào với dáng vẻ của một tên cướp biển già. Trước sự đòi hỏi cấp thiết của lũ trẻ và mặc dù trời đã muộn, ông ta sẵn lòng đưa họ đi tham quan toàn bộ cơ sở. Emily và Louis giậm chân vui sướng khi ông mở những cánh cửa của hai lối bí mật thoát ra từ phòng khách lớn. Một lối cho phép đi tới phòng thư viện, lối kia đi vào bếp. Kéo họ lên tầng trên cùng của tháp phòng ngự, ông giải thích một cách hết sức nghiêm túc rằng những phòng suite số 3, số 9 và số 23 thường lạnh hơn các phòng khác khi đêm xuống, đó là chuyện bình thường bởi chúng bị ma ám. Phù hợp với việc đặt phòng đã được ghi lại, hơn nữa, ông ta đã giữ cho họ hai phòng cuối cùng này, mỗi phòng có hai giường.

Antoine ghé sát tai Mathias.

- Sờ vào người ông ta xem!

- Cậu nói gì vậy hả?

- Tớ nói cậu thử sờ vào người ông ta xem, tớ chỉ muốn kiểm tra xem có phải ông ta là người thật hay không thôi.

- Cậu đang say đấy à?

- Cứ nhìn bản mặt của ông ta mà xem... Ai dám nói với cậu rằng ông ta không phải là ma quỷ

hiện hình chứ? Chính cậu đã muốn chúng ta đến đây, thì cậu cứ xoay sở theo ý cậu đi, cứ vượt nhẹ ông ta thôi nếu cậu thích, tớ chỉ muốn được nhìn tận mắt rằng tay của cậu không xuyên qua cả cơ thể ông ta.

- Cậu thật nực cười, Antoine ạ.

- Tớ báo trước cho cậu biết, tớ sẽ không đi thêm một bước nào nữa nếu như cậu không chịu làm chuyện đó.

- Như ý cậu muốn thôi...

Và, lợi dụng lúc bóng tối lơ mờ bao phủ khắp khu hành lang, Mathias béo một cái rất nhanh vào phòng người hướng dẫn, ông này giật nảy mình ngay tức thì.

- Rồi đấy, giờ thì cậu bằng lòng rồi chứ hả? Mathias thì thầm.

Sững sờ, người đàn ông quay lại nhìn chằm chằm vào hai kẻ thông đồng bằng con mắt duy nhất còn lại của mình.

- Có thể các ông muốn chúng tôi sắp hai cháu nhỏ vào một phòng, còn hai ông vào một phòng khác hơn chẳng?

Nhận thấy trong câu hỏi lộ ra một sự mỉa mai nào đó, nên Mathias, cố là cho giọng mình thật trầm, liền khẳng định ngay rằng mỗi ông bố sẽ ngủ với con của mình.

Lúc quay lại gian tiền sảnh, Antoine tiến sát lại phía Mathias.

- Tớ có thể nói chuyện riêng với cậu một phút được không? Vừa thì thầm, anh vừa kéo bạn ra xa.

- Lại còn chuyện gì nữa đây?

- Hãy nói thật cho tớ an tâm đi, rằng những câu chuyện về ma này là chỉ để cười thôi chứ hả? Cậu chẳng hề tin chỗ này bị ma ám thật chứ?

- Thế khi yên vị trên ghế ngồi cáp treo của đường trượt tuyết rồi thì cậu sẽ lại hỏi tớ liệu thực sự có tuyết rơi trên núi không hả?

Antoine húng hắng ho rồi quay lại gặp người trực lễ tân.

- Nói tóm lại, chúng tôi sẽ ngủ chung một phòng, một chiếc giường rộng cho lũ trẻ, một chiếc nữa cho các phụ huynh của chúng, chúng tôi sẽ nằm xích lại nhau. Vả lại, như ông đã nói là trời lạnh, điều ấy tránh cho chúng tôi khỏi bị cảm cúm!

Emily và Louis thật khoái chí, kỳ nghỉ bắt đầu rõ là tốt. Sau bữa ăn tối được dọn trước lò sưởi của phòng ăn nơi ngọn lửa cứ tí tách nổ trong lò, tất cả mọi người quyết định đi nằm. Mathias mở đầu cuộc tuần hành trong cầu thang bộ của tháp canh lâu đài. Phòng suite dành cho họ thật tuyệt vời. Hai chiếc giường lớn có tán che, bằng gỗ chạm được trang trí bởi những bức màn trướng màu đỏ, đối diện với cửa sổ mở ra sông, Emily và Louis ngủ ngay khi vừa mới tắt đèn. Mathis bắt đầu ngáy khò khò khi đang nói dở một câu. Lúc có tiếng rúc đầu tiên của một con cú mèo, Antoine đã dính chặt vào người anh và suốt đêm không dám động dậy gì nữa.

* * *

Sáng hôm sau, một bữa điểm tâm thịnh soạn phục vụ họ trước lúc lên đường. Xe ô tô đã tiến về chặng đường tiếp theo. Họ có cả buổi chiều để tham quan lâu đài Stirling. Cung điện kỳ thú đã được xây dựng trên những vĩa đá của núi lửa. Hướng dẫn viên đã kể cho họ nghe chuyện về Phu nhân Rose. Người đàn đẹp và khêu gợi có cái tên đó chắc hẳn là từ màu chiếc váy lụa mà con ma của bà ta luôn mặc mỗi khi người ta nhìn thấy nó.

Một số người thì nói đó là Mary, Nữ hoàng Scotland đăng quang vào năm 1553 trong một nhà

thờ cổ, một số khác lại muốn tin rằng đó là một người đàn bà góa khóc ròng rã tìm chồng mình, người đã bị thiệt mạng tại cuộc chiến đầu khùng khiếp trong trận vây hãm do Vua Edward Đệ nhất tiến hành để thống trị lâu đài vào năm 1304.

Những địa danh nơi đây cũng còn bị ám ảnh bởi bóng ma của Quý bà Grey, nữ tổng của Mary Stuart, người đã cứu bà hoàng này thoát khỏi cái chết nhãn tiền bằng cách đoạt lấy những tấm drap của bà khi chúng vừa mới bén lửa. Khổ nỗi, cứ mỗi lần Quý bà Grey xuất hiện thì lại có một tấn thảm kịch xảy ra ở lâu đài.

- Tôi đã nghĩ rằng chúng ta có lẽ nên đi nghỉ ở Club Med (đây là tên của một hãng du lịch lớn nhất nhì của Pháp) rồi cơ mà! Antoine lăm bắm trong lúc đi thăm quan nơi này.

Emily buộc anh phải im miệng, cô bé không còn nghe thấy người hướng dẫn nói gì nữa.

Vả lại, đêm nay, nên đóng tai để nghe những bước chân huyền bí vang vọng lại từ những cột tường ộp. Đó là những bước chân của Margaret Tudor, người hàng đêm ngóng chờ sự quay trở về của James Đệ tứ, chồng bà ta, đã bị mất tích trong trận chiến chống lại quân đội của chính em rể mình là Henry Tám.

- Giờ thì tớ hiểu tại sao con bé lại không theo được, làm sao mà cậu nhớ lại được tất cả những con số này cơ chứ? Mathias thốt lên.

Lần này thì chính Louis nhắc anh phải tôn trọng quy định.

* * *

Buổi sáng sau đó, Louis và Emily còn sốt ruột hơn bao giờ hết. Hôm nay, họ sẽ đi thăm lâu đài Glamis, nổi tiếng là khu đẹp nhất và bị ma ám nhiều nhất của Scotland. Người gác cổng rất hân hoan đón chào họ, người hướng dẫn thường nhật bị ốm, nhưng ông ta còn biết rõ lâu đài hơn anh ta. Từng gian phòng cho đến hành lang, và từ hành lang cho tới tháp canh, người đàn ông có lưng hơi còng giải thích cho họ hay rằng Nữ hoàng mẹ đã sống ở đây khi còn bé. Bà đã quay trở lại để sinh công chúa kiều diễm Margaret. Nhưng lịch sử của tòa lâu đài còn ngược về phía xa xưa nữa, nó còn là nơi ở của vị vua bị bêu riếu nhất trong các vua Scotland, Macbeth đấy!

Những phiến đá nơi đây đã đón nhận thừa mứa những bóng ma.

Lợi dụng một lúc nghỉ ngơi - những cầu thang bộ của tháp đồng hồ đã làm đôi chân người hướng dẫn của họ rã rời -, Mathias tách xa khỏi nhóm. Anh thật thất vọng, điện thoại di động của anh vẫn không hề bắt được một tí sóng nào hết. Tin nhắn cuối cùng anh có thể gửi cho Audrey cách đây đã hai ngày. Trên đường đi tới một gian phòng khác, bọn họ được người ta cho biết có thể sẽ bắt gặp bóng ma của một nam tùy tùng trẻ, bị chết cồng trong những đường hào bao quanh lâu đài, bóng ma của một người đàn bà không lười leo lên những hành lang khi đêm ập xuống. Nhưng huyền bí lớn nhất trong tất cả là chuyện về một gian phòng bị mất tích. Từ bên ngoài lâu đài, người ta nhìn thấy rõ khung cửa sổ của nó, nhưng từ bên trong, không ai có thể tìm thấy lối vào đó cả. Truyền thuyết kể lại rằng bá tước Glamis ngồi chơi bài cùng đám bạn và đã từ chối ngừng giữa ván khi đồng hồ của tòa tháp thông báo ngày Chủ nhật đã tới. Khi ấy, một người lạ mặt khoác một chiếc khăn choàng rộng màu đen tới nhập bọn với bọn họ. Khi một tên hầu đem thức ăn đến, thì anh ta phát hiện ra ông chủ của mình đang chơi với quỷ ở giữa một vòng lửa. Căn phòng bị vây khếp chặt, và người ta đã vĩnh viễn bị mất hẳn lối vào. Nhưng hướng dẫn viên còn nói thêm khi kết thúc cuộc thăm quan rằng tối nay, từ phòng ngủ của mình, họ hẳn sẽ rất vui thích nghe thấy tiếng chia bài vọng đến.

Khi quay về những lối đi dạo trong công viên, Antoine thú nhận một điều, anh không sao chịu đựng nổi những câu chuyện về hồn ma hiện hình này nữa và không thể nào có chuyện một người hầu trẻ bị chết công mang khay đồ ăn đến cho anh nếu không may trong đêm anh phải gọi đến room service và lại càng không thể có người hàng xóm cùng cầu thang là một người đàn bà không lưỡi được.

Bực bội, Louis chê bai rằng anh chẳng hiểu chút gì về vấn đề ma quỷ cả, và ông bố thực sự không hiểu con trai mình muốn dẫn chuyện này đến đâu, Emily bèn cứu viện.

- Những bóng ma và những hồn ma hiện hình chẳng liên quan gì đến nhau cả. Nếu chú để tâm tìm hiểu một chút, thì chú sẽ hiểu ngay là có ba loại ma: ma trời, ma chủ quan và ma khách quan và thậm chí chúng có muốn làm chú thật sợ đi nữa, thì chúng cũng vô hại thôi; trong khi đó thì những hồn ma hiện hình như chú nói khi chú nhầm lẫn hết ấy, những loại này thì... đó là những ma sống hiện hình và chúng rất độc ác. Thế đấy, chú thấy là chúng chẳng liên quan gì với nhau bởi chúng đâu có giống nhau!

- Được rồi, ma trời hay mị trời (nguyên bản: ectoplasme ou cataplasme: đây là cách dùng âm chơi chữ của tác giả, còn về mặt ngữ nghĩa thì không ăn nhằm gì với nhau cả) thì cũng vậy thôi, tối nay, tôi sẽ ngủ ở khách sạn Holiday Inn! À thế bố có thể được biết từ bao giờ hai đứa đã là chuyên gia về ma quỷ vậy hả? Antoine trả lời trong lúc nhìn bọn trẻ.

Mathias ngay lập tức can thiệp.

- Mà này cậu sẽ không phàn nàn bởi vì con cái chúng ta được giáo dục tử tế chứ hả?

Mathias vắn vò điện thoại di động của mình ở sâu trong túi áo bạt. Trong một khách sạn hiện đại, anh hẳn sẽ có nhiều cơ hội có thể gọi điện thoại hơn, chính là bây giờ hoặc chẳng bao giờ để cứu viện anh bạn. Anh thông báo với hai đứa trẻ rằng, tối nay ai sẽ có phòng của người ấy. Dẫu giường ở các lầu đài Scotland có rất rộng đi nữa, thì anh cũng không được yên giấc cho lắm kể từ khi anh ngủ chung giường với Antoine... Những hướng dẫn viên cứ hoài công ra rả rằng những căn phòng lạnh như băng, còn anh thì chỉ thấy nóng ngột ngạt trong những đêm vừa rồi.

Và trong lúc họ đi về phía xe ô tô, đi trước cả Louis với Emily hãy vẫn còn chưa nguôi cơn giận, những con ma ở khu đó hẳn đã nghe thấy một cuộc hội thoại kỳ quặc...

- Đúng thế, tớ thề là cậu cứ áp sát vào... Lúc đầu cậu cứ lục tục liên tục rồi sau đó cậu cứ áp sát vào!

- Không đúng, tớ không hề áp sát gì cả!... Ngược lại, cậu thì cứ ngáy như sấm ấy!

- Chuyện này thì... khiến tớ ngạc nhiên đấy, không có bất cứ cô gái nào từng nói là tớ ngủ ngáy cả.

- A, thế thì đêm cuối cùng cậu ngủ với một phụ nữ là từ khi nào vậy? Từ thuở Caroline Leblond đã nói rằng cậu ngủ ngáy rồi.

- Cậu im ngay cái mồm đi!

Buổi tối, khi họ đến khu của mình ở Holiday Inn, thì Emily gọi điện để kể cho mẹ nghe cả ngày đi tham quan lầu đài của nó. Valentien sung sướng được nghe giọng con gái. Đương nhiên là mẹ nó rất nhớ nó, tối nào mẹ cũng hôn ảnh nó trước khi đi ngủ. Còn ở văn phòng, mẹ luôn luôn ngấm bức tranh nhỏ mà nó đã nhét vào ví đựng thẻ của mẹ. Đúng thế, với mẹ cũng rất lâu, mẹ sắp đến thăm nó rồi, thậm chí ngay cuối tuần này cũng nên, ngay khi nó đi nghỉ về. Nó chỉ việc chuyển máy cho bố thôi, bởi bố ở ngay bên cạnh, mẹ sẽ dàn xếp tất cả chuyện này với bố. Mẹ phải dự một cuộc hội thảo vào thứ Bảy, nhưng sẽ ra tàu ngay khi ra khỏi cơ quan. Hứa rồi mà,

mẹ sẽ đến đón nó vào sáng Chủ nhật và cả ngày hai mẹ con sẽ ở với nhau chết mê chết mệt... Đúng thế, hết như khi mình ở cùng với nhau. Còn bây giờ, chỉ nên nghĩ đến những tòa lâu đài lộng lẫy thôi, và tận dụng triệt để kỳ nghỉ tuyệt diệu mà bố đã tặng cho... Cả Antoine nữa chứ... đúng thế... đương nhiên rồi!

Mathias nói chuyện với Valentine và chuyển lại máy cho con gái. Khi Emily gác máy, anh ra hiệu cho Antoine kín đáo nhìn Louis. Cậu bé đang ngồi một mình trước tivi, nhìn chăm chăm vào màn hình... nhưng chương trình thì đã tắt.

Antoine ôm con trai vào lòng và dịu dàng âu yếm con, sự âu yếm chứa đựng tình yêu của cả bốn cánh tay cộng lại.

* * *

Lợi dụng lúc Antoine tắm cho bọn trẻ, Mathias quay lại quầy lễ tân, với lý do đã quên áo pull trong chiếc Kangoo.

Trong sảnh, với rất nhiều điệu bộ và uốn éo âm điệu, anh đã làm cho người gác cổng hiểu được điều anh muốn. Đáng buồn là khách sạn chỉ có một chiếc máy tính duy nhất, đặt trong phòng kế toán, và khách hàng thì không thể vào đó gửi thư điện tử được. Bù lại, nhân viên này đề nghị hết sức nhã nhặn rằng sẽ gửi hộ cho anh, ngay khi ông chủ của anh ta quay lưng đi. Vài phút sau, Mathias đưa cho anh ta một đoạn thư được viết vội trên một mẫu giấy.

Vào lúc một giờ sáng, Audrey nhận được một e-mail như sau:

Đi nghỉ ở Scotland cùng với lũ trẻ, trở về vào thứ Bảy tối, khung thi liên lạc được với em. Anh nhớ em kung khủng. Matthiew (trong đoạn văn này có rất nhiều lỗi chính tả).

Và sáng hôm sau, khi Antoine đã yên vị trước tay lái chiếc Kangoo, lũ trẻ đã cài dây an toàn ở phía sau, người trực tổng đài chạy băng qua bãi đỗ xe để đưa cho Mathias một chiếc phong bì. Matthiew của em,

Em rất lo lắng vì không sao liên lạc được với anh, em hy vọng là anh có một chuyến đi nghỉ lý thú, em rất thích Scotlon và những người Scotlon. Em sắp tới thăm anh rồi, cả em nữa cũng nhớ anh... quá đái là nhiều. (trong đoạn thư này, Audrey cũng trả lời và cố tình đánh sai lỗi chính tả, và ký sai cả tên thật)

Hepburn của anh. (Audrey Hepburn: nữ tài tử điện ảnh nổi tiếng của Mỹ)

Hạnh phúc, anh gấp tờ giấy lại và đút nó vào túi.

- Cái gì thế hả? Antoine hỏi.

- Bản sao của tờ hóa đơn thanh toán khách sạn.

- Chính tờ phải trả tiền ngủ đêm mà người ta lại đưa hóa đơn cho cậu à?

- Cậu không thể tính nó vào trong các chi phí của cậu thì thôi, còn tờ thì có thể! Vả lại đừng nói gì nữa và hãy chú ý đến đường đi đi, nếu tờ tin vào tấm bản đồ này thì cậu phải rẽ phải ở ngã ba sắp tới... Bên phải, tờ nói bên phải cơ mà, tại sao cậu lại rẽ trái thế hả?

- Bởi vì cậu cầm ngược bản đồ đấy, đồ đàn!

* * *

Xe ô tô đi ngược lên phía Bắc, về hướng vùng Highlands, họ sẽ dừng lại bên ngôi làng xinh xắn Speyside, nổi tiếng bởi những lò chưng cất rượu whisky của nó, và sau bữa ăn trưa, tất cả sẽ tới tham quan lâu đài kỳ thú Cawdor. Emily kể rằng tòa lâu đài ấy đã bị ma ám ba lần liền, đầu tiên là do một ma trôi huyền bí mặc toàn đồ lụa tím, sau đó là do ngài John Campbell de

Cawdor lòng danh, và cuối cùng là người đàn bà râu rĩ không tay. Khi biết được người thứ ba đã từng ở tại nơi đây là ai, thì Antoine nhấn mạnh bàn đập phanh, chiếc xe trượt đi trên hơn năm mươi mét nữa.

- Cậu làm sao thế?

- Các người phải chọn ngay bây giờ! Hoặc ta sẽ ăn trưa, hoặc ta sẽ đi thăm người đàn bà cụt tay, chứ tôi không làm cả hai đâu! Quá tải quá rồi!

Bọn trẻ gật gật đầu, không bình luận thêm một lời nào hết. Quyết định toàn thể được đưa ra, Antoine được miễn chuyển đi thăm, anh sẽ đợi mọi người ở quán rượu.

Chỉ vừa mới đến nơi, Emily và Louis đã chạy nhanh về phía cửa hàng bán đồ lưu niệm, bỏ mặc Antoine và Mathias một mình bên bàn.

- Điều làm mình mê hồn, đó là từ ba ngày nay, chúng ta toàn ngủ ở những nơi gây kinh hoàng nhất mà cậu thì lại có vẻ hợp gu lắm thì phải! Sáng nay trong lúc thăm lâu đài, cậu cứ như là một đứa trẻ bốn tuổi vậy, Antoine nói.

- Lại nói về gu, Mathias trả lời trong lúc đọc thực đơn, cậu muốn dùng món ăn chính trong ngày không? Thử các món ăn đặc sản địa phương bao giờ cũng tốt.

- Điều ấy cũng còn tùy, đó là món gì vậy?

- Món haggis.

- Chẳng biết món haggis là cái gì cả, nhưng lấy món ấy đi, Antoine nói với cô phục vụ đến ghi thực đơn.

Mười phút sau, cô quay lại và đặt trước mặt anh một cái dĩa dày cừu nhồi thịt và Antoine đổi ý ngay. Hai quả trứng ốp-la là xong khẩu phần của anh, anh không còn cảm thấy quá đói nữa. Vào cuối bữa, Mathias và lũ trẻ lên đường đi thăm quan, bỏ lại đó một mình Antoine.

Ở bàn bên cạnh, một người đàn ông trẻ và cô bạn gái đang nói về những dự án sắp tới. Căng tai ra nghe, Antoine hiểu rằng người ngồi cạnh mình là kiến trúc sư giống như anh; ngồi một mình bên bàn, anh buồn đến chết đi được, và điều đó hợp thành hai lý do khiến anh đến bắt chuyện.

Antoine tự giới thiệu và người đàn ông hỏi anh có phải là người Pháp như anh ta đã đoán không. Antoine chẳng việc gì phải tự ái, tiếng Anh của anh thật hoàn hảo, nhưng chính bản thân người kia đã từng sống ở Paris vài năm, nên cũng dễ dàng nhận ra được một chút trong giọng nói.

Antoine rất thích nước Mỹ và muốn biết họ đến từ thành phố nào, cả anh nữa cũng nhận ra được giọng nói của họ.

Đôi này sinh ra tại bờ biển Tây, họ sống ở San Francisco và hiện giờ họ đáng được đi nghỉ một chuyến ra trò.

- Anh chị đến Scotland để xem ma à? Antoine hỏi.

- Không, cái đó thì tôi đã có đủ ở nhà rồi, tôi chỉ cần mở cửa những chiếc tủ hộc ra mà thôi, vừa nói người đàn ông vừa nhìn bạn gái mình.

Cô ta liền giáng cho người yêu một cú đập dưới gầm bàn.

Anh ta tên là Arthur, còn cô gái tên Lauren, cả hai người đi khắp Châu Âu, gần như theo lịch trình được một đôi bạn cố tri của họ cố vấn cho, Georges Pilguez và bạn gái của anh ấy đã rất

phần chấn khi trở về từ cuộc du ngoạn mà họ đã thực hiện năm ngoái. Hơn nữa, trong chuyến du lịch ấy, họ đã cưới nhau tại Ý.

- Anh chị cũng đến đây để cưới nhau chứ? Antoine hỏi do bị trí tò mò thôi thúc.

- Không, chưa đâu, cô gái trẻ xinh đẹp trả lời.

- Nhưng chúng tôi sẽ tổ chức ăn mừng một sự kiện hạnh phúc khác, người ngồi cạnh anh tiếp tục nói. Lauren đang mang bầu, chúng tôi sẽ có cháu nhỏ vào cuối mùa hè này. Chuyện này không được nói ra ngoài đâu, vì hiện tại vẫn còn là bí mật.

- Em không muốn những người ở bệnh viện Memorial Hospital biết được chuyện này, Arthur ạ! Lauren nói.

Cô quay về phía Antoine, và phân trần nhẹ nhàng với anh chuyện đó.

- Tôi vừa mới được nhận vào biên chế, tôi muốn tránh những đồn thổi về việc hay vắng mặt phát tán trong các hành lang. Đó là chuyện thường, đúng không ạ?

- Cô ấy đã được bổ nhiệm chức trưởng ca mùa hè năm ngoái và chuyện nghề nghiệp cũng hơi ám ảnh cô ấy một chút, Arthur tiếp tục nói.

Cuộc hội thoại cứ kéo dài thêm ra: nữ bác sĩ trẻ có một cách đối đáp vô địch; Antoine thán phục sự tâm đầu ý hợp mà cô ấy chia sẻ với bạn trai mình. Khi họ cáo lỗi - họ còn phải đi nhiều nơi nữa - thì Antoine chúc mừng họ vì cháu bé và hứa sẽ giữ bí mật chuyện đó. Nếu một ngày nào anh tới tham quan San Francisco, anh hy vọng sẽ chẳng có lý do gì để phải đến Memorial Hospital.

- Chớ có thề nguyên gì cả, hãy tin tôi đi... Cuộc sống có trí tưởng tượng lớn hơn chúng ta nhiều! Khi đi ra, Arthur đưa cho anh tấm danh thiếp của mình, bắt anh phải hứa sẽ gọi điện cho họ nếu ngày nào đó anh ghé qua California.

* * *

Mathias và bọn trẻ trở về, hết sức vui sướng về buổi chiều thăm quan. Antoine lẽ ra nên đi cùng với họ, lâu đài Cawdor thật tuyệt vời.

- Sang năm, cậu nghĩ sao nếu chúng ta tới khám phá San Francisco hả? Antoine hỏi trong lúc tiếp tục lên đường.

- Bánh hamburger không phải là sở trường của tớ, Mathias trả lời.

- Thế món haggis đâu có phải là món ưa thích của tớ, thế mà tớ vẫn có mặt ở đây đấy thôi.

- Thôi được, nếu vậy chúng ta sẽ bàn chuyện đó vào năm tới. Cậu không muốn phóng nhanh lên một chút à, chúng ta đang bò đây này!

Ngày hôm sau, họ đi về phía Nam và dừng lại rất lâu ở nhiều chỗ bên hồ Loch Ness. Mathias cạo một trăm bảng Anh rằng Antoine sẽ không "đu độ" để có thể nhúng một chân xuống hồ, và anh đã thắng cuộc.

Sáng thứ Sáu, kỳ nghỉ đã kết thúc. Ở sân bay Edimbourg, Mathias hối hả dúi cho Audrey những mẩu tin nhắn. Anh gửi một lần lúc nắp đậy sau một giá đựng báo, hai lần khác từ nhà vệ sinh nơi anh phải quay lại tìm một chiếc túi bị bỏ quên dưới chân bồn rửa, lần thứ tư trong lúc Antoine băng qua cửa kiểm tra an ninh, lần thứ năm ngay sau lưng bạn anh, trong lúc đi xuống hành lang dẫn ra máy bay, và lần cuối cùng trong lúc Antoine xếp gọn những chiếc áo blouse của bọn trẻ vào trong khoang hành lý. Audrey vui sướng khi biết anh đã trở về, cô muốn gặp anh phát điên lên, cô sắp đến rồi.

Trong chiếc máy bay dẫn họ trở về, Antoine và Mathias cãi nhau - hệt như lượt đi - để không phải ngồi cạnh cửa sổ.

Antoine không muốn bị kẹt gí vào trong cùng của hàng ghế, còn Mathias thì nhắc lại cho bạn mình biết là anh bị chóng mặt.

- Chẳng ai bị chóng mặt trên máy bay cả, điều đó thì đã rõ rồi, cậu chỉ nói linh tinh thế thôi, Antoine cầu nhàu trong lúc ngồi xuống chiếc ghế không đúng ý mình.

- Thế à, thế mà khi tớ nhìn đầu cánh máy bay thì có đấy!

- Vậy thì... cậu đừng nhìn nữa là xong, dù sao đi nữa, cậu có thể giải thích cho tớ việc nhìn đầu cánh máy bay thì có lợi lộc gì nào? Cậu sợ nó bị rời ra à?

- Tớ chẳng sợ gì sắt! Chính cậu mới sợ cánh máy bay rời ra thì có, chính vì lý do đó mà cậu không muốn ngồi sát cửa sổ. Người nào chưa chi tay đã nắm cứng cả lại mỗi khi máy bay rung hả?

* * *

Khi trở về London, Emily tóm tắt hết sức hoàn hảo tình bạn đã gắn bó hai người đàn ông. Cô bé ghi trong nhật ký của mình rằng Antoine và Mathias cùng là một kiểu người... nhưng lại rất trái ngược nhau. Và lần này thì Louis chẳng thêm gì ở ngoài lề cả.

Chương 15

Sáng thứ Sáu đó, trong văn phòng của giám đốc thời sự, Audrey đã nhận được một thông tin mà đã khiến cô điên lên vì sung sướng. Tòa soạn của kênh truyền hình, do rất mãn nguyện về công việc của cô, đã quyết định tăng tầm quan trọng cho chủ đề ấy. Để hoàn chỉnh phóng sự của mình, cô sẽ phải đến tận thành phố Ashford, nơi một phần cộng đồng Pháp đã đến định cư. Cách tốt nhất để thực hiện những cuộc phỏng vấn sẽ là tới gặp gỡ các gia đình, trưa thứ Bảy ở cổng các trường học. Audrey cũng nhân dịp này để đi quay lại một số hình ảnh không thể sử dụng được do một chuyện mà giám đốc thông tin chẳng hiểu mô tê gì cả. Trong cả đời làm việc của mình, ông ta chưa bao giờ nghe nói về trường hợp "ống ngắt máy quay làm lệch cảnh quay" cả, nhưng vạn sự đều có khởi đầu nan của nó mà... Một cameraman chuyên nghiệp sẽ gặp cô ở London. Cô chỉ còn đủ mỗi thời gian chạy về nhà để soạn vali, tàu của cô sẽ khởi hành trong ba giờ đồng hồ nữa.

Cửa mở ra, nhưng Mathias lại cho là chẳng việc gì phải rời khỏi phòng phía sau tiệm; vào giờ này trong ngày, phần lớn khách hàng là các bà đến đợi đón con ở cổng trường, họ vào cửa hiệu của anh chỉ để lật vài trang cuốn tạp chí nào đó, rồi lại ra ngay sau dăm ba phút mà chẳng mua bán gì cả. Và chỉ đến khi anh nghe thấy một giọng nói có âm sắc hơi khàn khàn hỏi anh có cuốn Lagarde et Michard thế kỷ XVIII không thì anh mới bỏ rơi cuốn sách và chạy bổ ra cửa hiệu. Họ nhìn nhau, người này ngạc nhiên vì hạnh phúc được gặp lại người kia; với Mathias thì sự ngạc nhiên này là tuyệt đối. Anh ôm cô trong vòng tay mình và lần này thì chính cô suýt bị chóng mặt. Cô sẽ ở lại đây trong bao lâu?... - Tại sao đã nói đến chuyện ra đi trong khi cô chỉ vừa mới chân ướt chân ráo đến vậy?... - Bởi thời gian đối với anh mới như dài làm sao... Bốn ngày ở đây... Ngắn quá... Cô có làn da thật mịn, anh thêm muốn cô... - Trong túi áo bata của mình, cô có chìa khóa căn hộ ở Brick Lane... Đúng thế, anh sẽ tìm ra cách để nhờ người trông con gái, Antoine sẽ đảm nhận việc này. - Antoine à?... - Một người bạn, chính là người mà bọn anh đã vừa mới đi nghỉ cùng ấy... Nhưng mà nói thế là đủ rồi! Anh quá đổi sung sướng được gặp lại cô, chính giọng nói của cô anh mới muốn nghe... - Cô cần phải thú thật với anh một chuyện, cô hơi xấu hổ..., nhưng bởi hết sức khó khăn để liên lạc với anh khi anh ở Scotland... điều này thật khó nói ra... ô, nhưng mà cứ phải nói, cô rút cuộc đã tin rằng anh đã có gia đình và rằng anh đã nói dối cô... tất cả những mẩu tin nhắn đều luôn luôn đến trước bữa ăn tối, và sau đó là sự im lặng của những đêm dài... cô rất tiếc, nhưng đó là do những vết sẹo của quá khứ... - Đương nhiên là anh không giận cô vì chuyện ấy rồi... ngược lại thì có, bây giờ tất cả đã rõ ràng hết, tốt hơn nhiều khi mọi chuyện đều minh bạch. Đương nhiên là Antoine có biết chuyện của hai người bọn họ, trong đợt đi nghỉ họ không ngừng nói chuyện về cô... Và hẳn rất muốn được gặp và làm quen với cô... có thể không phải cuối tuần này vì thời gian rất gấp đối với họ... anh chỉ muốn được ở riêng với cô. - Cô sẽ quay lại vào đầu buổi tối, còn bây giờ cô có một cái hẹn ở Pimlico với một cameraman mà cô sẽ dẫn tới Ashford. Đúng thế, đáng buồn thật, cô chắc sẽ phải vắng mặt ngày mai, và có thể cả Chủ nhật nữa, đúng thế, họ chỉ còn mỗi hai ngày thôi nếu trừ đi những ngày kia... Cô thật sự phải đi ngay bây giờ, cô đã bị muộn rồi. Không được, anh không thể theo cô đến Ashford được, kênh truyền hình đã yêu cầu phải có một tay máy chuyên

nghệ... Anh chẳng có bấy kỳ một lý do nào để hờn ghen cả, đồng nghiệp của cô đã có gia đình và sắp có con... Anh phải để cô đi thôi, cô sẽ lỡ cuộc hẹn mất... Cô cũng thế muốn hôn anh nữa. Cô sẽ gặp lại anh ở quán bar của Yvonne... vào khoảng tám giờ tối.

* * *

Audrey leo lên một chiếc taxi còn Mathias thì hấp tấp vồ ngay lấy điện thoại. Antoine đang bận họp, chỉ cần McKenzie báo cho cậu ấy biết phải chuẩn bị bữa cho lũ trẻ tối nay và nhất là đừng có đợi anh làm gì. Chẳng có gì nghiêm trọng cả, một người bạn ở Paris ghé qua London và đã dành cho anh một sự bất ngờ khi bước vào hiệu sách. Vợ hấn vừa mới bỏ hấn, và cô ta muốn được quyền giữ các con. Bạn anh đã rất đau khổ, anh sẽ đến an ủi hấn ta tối nay. Anh đã tính đến chuyện đưa hấn về nhà mình, nhưng đó thật không phải là một ý tưởng hay lắm... do có bọn trẻ. McKenzie hoàn toàn đồng ý với ý kiến của Mathias, đó hẳn sẽ là một ý tưởng thật sự tồi tệ! Anh ta thật sự lấy làm buồn cho người bạn của Mathias, sao mà buồn thế nhỉ... Thế còn những đứa trẻ, những đứa con của bạn anh tiếp nhận chuyện đó thế nào?

- Chuyện ấy thì, McKenzie này, tôi sẽ hỏi cậu ấy tối nay và ngày mai tôi sẽ gọi điện kể hết cho anh nghe nhé!

McKenzie húng hắng ho trong điện thoại và hứa sẽ nhắn lại cho Antoine. Mathias gác máy trước.

* * *

Audrey tới trễ cuộc hẹn. Tay cameraman lắng nghe xem cô chờ đợi gì ở anh ta và hỏi ngay liệu có thể hy vọng được trở về nhà ngay tối hôm đó hay không.

Audrey cũng chẳng muốn phải ngủ lại ở Ashford hơn anh ta, nhưng công việc là trên hết. Ngày mai, cuộc hẹn được ấn định trên sân ga, vào lúc khởi hành chuyến tàu đầu tiên.

Khi quay lại khu phố, cô rẽ qua đón Mathias. Có ba nữ khách hàng trong hiệu sách của anh; từ ngoài phố, cô ra hiệu cho anh rằng cô sẽ đợi anh trong quán Yvonne.

Audrey đến ngồi bên quầy rượu.

- Tôi giữ cho cô một bàn chứ? Bà chủ quán hỏi.

Audrey vẫn chưa biết liệu cô có ăn tối ở đây hay không. Cô muốn được đợi ở quầy bar hơn. Cô gọi đồ uống. Quán vắng khách nên Yvonne ngồi gần lại cô để trò chuyện và giải sầu.

- Cô đúng là nữ phóng viên đang điều tra về chúng tôi phải không? Yvonne nói và đứng lên. Lần này thì cô ở lại bao lâu?

- Chỉ vài ngày thôi.

- Vậy thì, cuối tuần này chớ để lỡ ngày hội hoa lớn ở Chelsea nhé, Sophie, người vừa đến ngồi cạnh cô, nói.

Sự kiện này, chỉ diễn ra một lần trong năm, giới thiệu nhiều sáng tạo mới của những nhà làm vườn và phụ trách vườn ươm lớn nhất trên khắp cả nước. Tại đó, người ta có thể xem và mua các loại hoa hồng và phong lan mới lai tạo.

- Ở phía bên này biển Manche cuộc sống dường như nhẹ nhàng nhỉ, Audrey nói.

- Mọi sự còn tùy vào đó là ai thôi, Yvonne trả lời. Nhưng tôi phải thú nhận rằng khi người ta đã bén rễ ở khu phố này, thì người ta chẳng muốn rời đi nữa.

Yvonne nói thêm, trước sự vui sướng lớn lao của Sophie, rằng cùng với thời gian, những người định cư tại Bute Street đã trở thành gần như một gia đình.

- Dù gì đi nữa, các vị ở đây có vẻ như đã tạo thành một nhóm bạn thật là hay, Audrey nói thêm trong lúc ngó nhìn Sophie. Các vị sống ở đây được lâu chưa?

- Ở tuổi tôi, người ta chẳng tính đếm gì nữa, Antoine đã mở hăng của mình ở đây một năm sau khi sinh con trai và cửa hiệu của Sophie xuất hiện ít lâu sau đó, nếu như trí nhớ của tôi còn tốt.

- Tám năm rồi đấy! Sophie nói tiếp trong lúc hút ống hút trong cốc của mình. Còn Mathias là người đến sau cùng, cô kết luận.

Yvonne bực mình vì gần như đã quên hẳn anh.

- Đúng là anh ấy mới chỉ đến đây ít ngày thôi, Sophie biện giải cho điều đó.

Audrey đỏ bừng mặt.

- Mặt cô biến đổi lạ quá, tôi đã nói điều gì đó không phải à? Yvonne hỏi.

- Không, chẳng có gì đặc biệt cả. Thực ra, tôi cũng đã có dịp phỏng vấn anh ấy, và tôi thấy anh ấy có vẻ như sống ở Anh từ lâu lắm rồi.

- Hẳn đã cập bến tại đây chính xác là ngày mừng 2 tháng Hai, Yvonne khẳng định.

Không bao giờ bà có thể quên được ngày này. Ngày hôm đó, John đã chính thức về nghỉ.

- Thời gian cũng là tương đối thôi, bà nói thêm, Mathias chắc phải có cảm giác chuyển nơi ở từ lâu lắm rồi. Hẳn đã trải qua một số những thất vọng khi đến sống ở đây.

- Những thất vọng gì vậy? Audrey kín đáo hỏi.

- Hẳn sẽ giết tôi mất nếu tôi nói về những chuyện ấy. Ôi, vả lại dù sao đi nữa, hẳn ta là người duy nhất không biết cái mà những người khác đều biết.

- Cháu nghĩ là cô nói đúng đấy Yvonne ạ, Mathias sẽ giết cô mất thôi! Sophie nói chen vào.

- Có thể thế, nhưng tất cả những loại bí mật mà ai cũng đi guốc vào này làm tôi bực mình, hơn nữa hôm nay tôi muốn nói thẳng ra, bà chủ quán nói tiếp trong lúc tự rót cho mình một ly rượu Bordeaux. Mathias chưa bao giờ hoàn hồn lại được từ sự chia tay với Valentine... mẹ của con gái hẳn. Và mặc dù hẳn sẵn sàng thề rằng không phải thế, hẳn đã đến đây, một phần lớn, là để chinh phục lại cô ấy. Nhưng hẳn đã không gặp may, cô ấy đã chuyển về Paris đúng vào lúc hẳn tới thành phố này. Hẳn sẽ còn giận tôi hơn nữa vì đã nói điều này ra, nhưng tôi nghĩ rằng cuộc sống đã giáng cho hẳn một vố đau đấy. Valentine sẽ không quay lại đâu.

- Giờ thì cháu nghĩ rằng anh ấy sẽ bực cô thật sự đấy. Sophie nhắc lại để cắt lời Yvonne. Tất cả những chuyện này chẳng khiến cô đây quan tâm chút nào đâu.

Yvonne nhìn hai người phụ nữ ngồi ở quầy bar của mình và nhún vai.

- Chị nói hẳn có lý đấy, vả lại tôi cũng có việc phải làm.

Bà cầm ly của mình và quay vào trong bếp.

- Nước cà chua là của nhà mời, bà nói trong lúc đứng lên.

- Tôi xin lỗi, Sophie bối rối nói. Yvonne thường ngày ít khi tào lao... trừ khi cô ấy buồn. Và, nhìn phòng ăn như thế này, buổi tối chẳng báo hiệu gì là sẽ đông khách.

Audrey trầm ngâm. Cô đặt ly của mình lên mặt quầy.

- Có gì không ổn à? Sophie hỏi. Người chị tái nhợt đi kìa.

- Chính tôi mới phải xin lỗi, đó là tại tàu đấy mà, tôi bị say tàu trong suốt chuyến đi, Audrey nói.

Audrey phải dốc kiệt cả đáy lòng mình để giấu đi cái sức nặng đang đè chặt lên ngực cô lúc này. Không phải là tại Yvonne đã hé lộ cho cô lý do Mathias rời bỏ Paris. Mà là khi nghe thấy cái tên Valentine, cô đã cảm thấy như bị tống cho một quả bỏi một sự thật mà cô vẫn chỉ là một kẻ ở ngoài rìa và cú đó làm cô rung động.

- Tôi hẳn phải có vẻ mặt ghê lắm hả?

Audrey hỏi.

- Không, chị đã lấy lại thần sắc rồi, Sophie trả lời. Đi đến đây với tôi đi, chỉ vài bước chân thôi mà.

Cô mời Audrey tới phòng phía sau tiệm của mình để giải khát.

- Đây, bây giờ thì gần như không còn gì nữa, Sophie nói. Chắc phải có một loại virus nào đó trong không khí, tôi cũng thế, từ sáng nay tôi đã cảm thấy buồn nôn.

Audrey không biết phải cảm ơn cô như thế nào. Mathias bước vào cửa hiệu.

- Em ở đây à? Anh đã đi kiểm em khắp nơi

- Anh lẽ ra phải bắt đầu từ đây chứ, em lúc nào chẳng ở chỗ này, Sophie trả lời.

Nhưng Mathias lại chỉ nhìn Audrey.

- Em đến đây để ngắm hoa trong lúc đợi anh, Audrey trả lời.

- Mình đi chứ? Mathias hỏi, anh đã đóng cửa hiệu sách rồi.

Sophie nín thinh, ánh mắt cô hết nhìn Audrey lại chuyển sang Mathias rồi lại từ Mathias chuyển sang Audrey. Và khi cả hai người đi khỏi, cô không thể ngăn mình nghĩ rằng Yvonne đã nhìn đúng sự việc. Nếu như một ngày nào đó Mathias nghe phong thanh được cuộc hội thoại của bà, thì anh chắc sẽ thực sự muốn giết sống bà mất.

Xe taxi đi ngược lên đại lộ Old Brompton Road. Ở chỗ rẽ vào đường Clareville Grove, Mathias đưa tay chỉ ngôi nhà mình.

- Nó có vẻ rộng đấy nhỉ, Audrey nói.

- Nó khá duyên dáng.

- Hôm nào anh mời em đến thăm nhà chứ?

- Ừ, một hôm nào đó..., Mathias trả lời.

Cô dựa đầu mình vào cửa kính. Mathias vuốt ve bàn tay cô, Audrey trầm ngâm.

- Em chắc chắn không muốn đi ăn tối thật chứ? Anh hỏi. Em trông có vẻ lạ lắm.

- Em bị chóng mặt, nhưng nó sẽ qua thôi.

Mathias đề nghị xuống đi bộ, không khí buổi tối sẽ làm cô khỏe hơn. Xe taxi thả họ dọc theo sông Tamise. Họ ngồi trên một chiếc ghế băng, ngay đầu con đê chắn sóng. Trước mặt họ, những luồng ánh sáng của tòa nhà cao tầng Oxo phản chiếu dưới lòng sông.

- Tại sao anh lại muốn đến đây? Audrey hỏi.

- Bởi vì, kể từ cái dịp nghỉ cuối tuần của chúng mình, anh đã quay lại đây nhiều lần. Đây cũng gần là nơi của chúng mình vậy.

- Đó không phải là điều mà em muốn hỏi anh, nhưng cái ấy chẳng còn quan trọng nữa.

- Có chuyện gì không ổn hả em?

- Chẳng gì cả, em đảm bảo với anh mà, những thứ xuẩn ngốc vụt đến trong đầu em, nhưng em đã xua chúng đi rồi.

- Vậy thì em đã muốn đi ăn rồi chứ?

Audrey mỉm cười.

- Anh cho rằng một ngày nào đó anh có thể lên được trên cao kia không? Cô hỏi và ngẩng đầu lên.

Ở tầng trên cùng, những khung cửa sổ nhà hàng rực rỡ ánh đèn.

- Một ngày nào đó, có thể, Mathias trả lời về nghĩ ngợi.

Anh kéo Audrey về phía con đường đi dạo dọc theo bờ sông.

- Câu hỏi mà em muốn đặt ra cho anh là thế nào thế?

- Em tự hỏi tại sao anh lại đến sống ở London nhỉ.

- Anh hình dung là để được gặp em, Mathias trả lời.

Vừa bước vào căn hộ ở Brick Lane, Audrey kéo ngay Mathias vào phòng ngủ. Trên một chiếc giường được sửa soạn vội vàng, họ nằm đó hết cả phần còn lại của buổi tối, quần chặt lấy nhau; thời gian càng trôi đi bao nhiêu, thì dẫu ẩn về khoảng thời gian bức mình ở quán của Yvonne càng được xóa nhòa đi bấy nhiêu. Vào nửa đêm, Audrey thấy đói, tủ lạnh trống không. Họ mặc quần áo vội vàng và chạy nhanh xuống khu Spitalfields. Họ ngồi sâu trong một trong những nhà hàng mở cửa suốt đêm. Khách hàng ở đây thì hỗn tạp. Ngồi cạnh bàn những nhạc sĩ, họ cũng tham gia vào cuộc hội thoại. Và trong lúc Audrey hùng hực ủng hộ việc chống lại ý kiến của những người khác rằng Chet Baker từng là một nhạc công chơi kèn trompet lớn hơn nhiều so với Miles David, thì Mathias nhìn như muốn ngiên ngầu lấy cô.

Những con hẻm nhỏ của London thật đẹp, khi cô khoác tay đi bên anh. Họ lắng nghe âm thanh những bước chân của họ, đùa rớn với những cái bóng của họ đổ dài trên mặt đường lát đá giảm trong ánh sáng của ngọn đèn đường. Mathias đưa Audrey về tận ngôi nhà xây gạch đỏ, anh lại để mặc cho mình bị kéo vào nhà cô và chỉ ra về khi bị cô xua đi khỏi đó, khi đêm đã rất khuya. Trong vòng mấy tiếng đồng hồ nữa, cô sẽ phải lên tàu và một ngày làm việc dài đang chờ đợi cô. Cô không biết khi nào sẽ từ Ashford trở về. Ngày mai cô sẽ gọi điện cho anh, hứa như vậy. Khi trở về nhà, Mathias bắt gặp Antoine vẫn đang làm việc trong phòng.

- Cậu làm gì mà vẫn còn ở đây vậy?

- Emily bị một cơn ác mộng, tớ thức dậy để dỗ nó và không sao ngủ lại được nữa, vậy là tớ ngồi làm bù cho phần việc bị chậm.

- Con bé ổn chứ? Mathias hỏi, giọng lo lắng.

- Tớ đâu có nói rằng nó bị ốm, mà tớ chỉ nói với cậu là nó mơ thấy ác mộng. Các người đã tự đi tìm chúng mà, những chuyện ma quỷ ấy.

- Này, chắc cậu cũng không quên là tại sao bọn ta lại đến Scotland chứ?

- Kỳ nghỉ cuối tuần sau, tớ sẽ bắt đầu công việc ở nhà cô Yvonne.

- Cậu đang làm việc đó đấy hả?

- Với cả những thứ khác nữa!

- Cậu cho tớ xem với được không? Mathias vừa nói vừa cởi áo vest ra.

Antoine mở cặp các-tông đựng các bản vẽ và trải chúng ra trước mặt anh bạn. Mathias cảm thấy mê li.

- Chắc phải đẹp tuyệt vời đấy nhỉ; cô ấy sẽ hài lòng lắm đây!

- Cô ấy sẽ!

- Chính cậu sẽ lại thanh toán những chi phí à?

- Tớ không muốn cô ấy biết điều đó, chỉ chúng ta biết thôi nhé, rõ chưa?

- Việc này có đắt lắm không?

- Nếu không tính tiền công của hãng thì có thể nói tớ sẽ mất một khoản bằng tiền lãi của hai công trình khác.

- Thế cậu đủ khả năng chi trả chứ?

- Không.

- Vậy tại sao cậu lại làm?

Antoine nhìn Mathias rất lâu.

- Điều cậu làm tối nay rất tốt, đi củng cố tinh thần cho một anh bạn vừa bị vợ bỏ, trong khi cậu cũng khổ sở không kém vì chính sự ly thân của mình.

Mathias không trả lời gì, anh cúi xuống những bản vẽ của Antoine và ngắm thêm lần nữa cái chẳng bao lâu sẽ là phòng ăn nhà hàng.

- Có bao nhiêu ghế tất cả hả? Anh hỏi.

- Cũng bằng số bộ đồ ăn, bảy mươi sáu chiếc!

- Một chiếc ghế thì giá bao nhiêu?

- Để làm gì? Antoine hỏi.

- Bởi vì tớ muốn tặng chúng cho cô ấy, tớ...

- Cậu có muốn ra vườn hút xì-gà không? Vừa nói, Antoine vừa đặt tay lên vai Mathias.

- Cậu đã nhìn giờ chưa hả?

- Cậu sẽ không bắt đầu lại đấu khẩu với tớ theo hướng ngược lại đấy chứ, giờ này là giờ tốt nhất đấy, trời sắp sáng rồi, đi chứ hả?

Ngồi trên bức tường nhỏ, Antoine lôi hai điếu Monte Cristo ra khỏi túi mình. Anh hít hà bên ngoài điếu thuốc trước khi châm chúng dưới ngọn lửa của một que diêm. Khi cho rằng điếu xì-gà của Mathias đã bén lửa, anh tắt diêm, đưa điếu thuốc cho bạn rồi lo châm điếu của mình.

- Ông bạn đang gặp chuyện buồn của cậu là ai vậy?

- Tay David ấy mà.

- Chưa bao giờ nghe nói! Antoine trả lời.

- Cậu chắc chứ? Cậu làm tớ ngạc nhiên đấy... Tớ chưa bao giờ nói chuyện với cậu về David à?

- Mathias... cậu có vết trên môi đấy! Cậu còn qua mặt tôi nữa thì tôi sẽ dựng lại vách ngăn đấy.

* * *

Audrey ngủ vùi trong suốt chặng đường đi. Khi tới Ashford, anh chàng cameraman phải lay để đánh thức cô dậy trước khi tàu vào ga. Ngày làm việc không ngơi nghỉ, nhưng họ rất hợp ý nhau. Khi anh ta yêu cầu cô tháo chiếc khăn quàng cổ ra vì nó cản trở anh ta chọn điểm ngắm, thì cô có một ham muốn điên rồ là ngừng cảnh quay lại và chạy bổ về phía điện thoại di động của mình. Nhưng hiệu sách luôn có tín hiệu bận, Loius đã dành phần lớn buổi chiều trong phòng phía sau tiệm để ngồi trước máy vi tính. Nó trao đổi mail với Châu Phi và Emily chữa cho nó tất cả các lỗi chính tả. Đối với cô bé đấy là cách tốt nhất để làm dịu sự nôn nóng đang xâm chiếm nó từng giờ, và đây là lý do...

... Buổi tối, xung quanh bàn, cô bé thông báo tin vui. Mẹ đã gọi điện cho cô, mẹ sẽ đến muộn vào lúc đêm khuya và sẽ thuê phòng ở khách sạn phía bên kia Bute Street. Mẹ sẽ đón cô vào sáng mai. Đó sẽ là một Chủ nhật tuyệt vời, và họ chỉ ở riêng hai người với nhau.

Vào cuối bữa ăn, Sophie kéo Antoine ra trao đổi riêng và đề nghị với anh được dẫn Louis đến dự hội hoa Chelsea. Con trai anh đang cần một khoảnh khắc tâm đầu ý hợp với phụ nữ. Khi có mặt ông bố, cậu ít thổ lộ hơn hẳn. Sophie đọc thấy điều đó trong mắt cậu bé rõ như trong một cuốn sách đã được mở rộng vậy.

Cảm động, Antoine cảm ơn cô. Thế lại tốt, anh sẽ tranh thủ để đến hãng làm việc cả ngày. Như vậy anh sẽ giải quyết tất cả những công việc chậm trễ đã tích tụ lại thành đống của mình.

Mathias không nói gì. Rút cuộc thì người nào người ấy thu xếp chương trình của mình và quên phắt anh đi luôn, nhưng anh cũng có chuyện của anh chứ!... Với điều kiện là Audrey phải từ Ashford trở về đã. Tin nhắn cuối cùng của cô đã nói rõ: Tệ lắm là vào ngày mai, cuối giờ chiều.

* * *

Antoine rời nhà tù rạng sáng. Bute Street vẫn còn đang trong giấc ngủ khi anh bước vào hãng. Anh khởi động máy pha cà phê, mở rộng cánh cửa sổ phòng làm việc và bắt đầu công việc của

mình.

Như đã hứa, Sophie ghé qua đón Louis lúc tám giờ. Cậu bé nài nỉ để được diện áo vest màu và Mathias, vẫn còn ngái ngủ, phải kiên nhẫn thắt thật cẩn thận nút chiếc ca-vát nhỏ của nó. Hội hoa Chelsea có phong tục riêng và khi tới đó thường phải rất lịch sự tao nhã. Sophie đã khiến Emily cười phá lên khi cô bước vào phòng khách với chiếc mũ to tướng.

Ngay sau khi Louis và Sophie đi khỏi, thì Emily cũng lên gác chuẩn bị. Cô bé muốn mình thật xinh. Cô bé sẽ mặc quần yếm màu xanh, giày thể thao và áo phông màu hồng; khi cô bé mặc như thế, mẹ bao giờ cũng nói cô xinh quá đi. Có tiếng chuôn cửa reo, cô bé vẫn còn muốn chải tóc, mặc kệ, cô bé sẽ để cho mẹ phải đợi, xét cho cùng thì chính cô đã chẳng phải đợi mẹ từ hai tháng nay rồi đó sao.

Mathias, tóc bù xù, đón tiếp Valentine trong chiếc áo choàng ngủ.

- Gọi tình đấy! Chị vừa nói vừa bước vào.

- Anh nghĩ em sẽ đến muộn hơn.

- Em dậy từ sáu giờ sáng và từ lúc ấy, em cứ đi loang quanh trong phòng khách sạn. Emily đã dậy chưa?

- Con bé đang diện bộ đồ đẹp nhất, nhưng... suýt... anh chẳng nói gì với em đâu nhé, nó đã thay đồ đến lần thứ mười rồi đấy, em không thể hình dung nổi nhà tắm đang ở trong tình trạng nào đâu.

- Dẫu sao thì con bé này nó cũng thừa hưởng hai, ba thứ gì đó từ bố nó, Valentine vừa nói vừa cười. Anh pha cho em một tách cà phê được chứ?

Mathias đi về phía bếp và vòng qua sau quầy.

- Nhà của các anh đẹp đấy, Valentine thốt lên trong lúc đưa mắt ngắm nhìn xung quanh mình.

- Antoine kể cũng có khiếu... Sao em lại cười?

- Bởi vì đó là điều anh nói về em với những người bạn đến ăn tối ở nhà chúng ta dạo trước, vừa nói, Valentine vừa ngồi xuống một chiếc ghế đầu.

Mathias rót đầy tách và đặt nó trước mặt Valentine.

- Anh có đường không? Chị hỏi.

- Em đâu có dùng đường, Mathias trả lời.

Valentine đưa mắt lướt dọc gian bếp. Trên giá, mỗi thứ đều được sắp xếp ngăn nắp.

- Những thứ mà các anh cùng thực hiện ở đây thật tuyệt vời.

- Em giễu bọn anh đấy à? Mathias hỏi trong lúc tự rót cà phê cho mình.

- Không, em thực sự thấy rất ấn tượng.

- Anh đã nói với em rồi, Antoine góp phần rất nhiều trong chuyện này.

- Có thể, nhưng ở đây thấy rõ dáng vẻ của hạnh phúc, và điều đó thì chính anh phải góp phần rất lớn vào đó.

- Có thể nói anh đã làm hết sức mình.

- Cứ nói cho em yên tâm, dẫu sao thỉnh thoảng các anh cũng có cãi nhau chứ?

- Anh và Antoine mà cãi nhau? Không bao giờ!

- Em bảo anh cứ nói thật cho em yên tâm kia mà!

- Thôi được, đồng ý, ngày nào cũng cãi nhau một chút!

- Anh nghĩ rằng Emily còn phải sửa soạn lâu nữa không?

- Em muốn anh nói gì với em bây giờ nào?... Dẫu gì thì cái con bé này cũng được thừa hưởng hai ba thứ của mẹ nó chứ!

- Anh không thể biết em đã nhớ nó đến mức nào đâu.
- Có đấy. Anh đã nhớ nó suốt ba năm.
- Nó sống vui vẻ chứ?
- Em biết rõ mà, ngày nào mà em chẳng gọi điện cho nó.

Valentine vừa vươn vai vừa ngáp.

- Em muốn một tách nữa không? Mathias hỏi trong khi quay lại chỗ máy pha cà phê.
- Em chắc phải cần thêm tách nữa đấy, đêm vừa rồi của em ngắn tẹo.
- Hôm qua khuya em mới tới à?
- Cũng bình thường thôi, nhưng em ngủ rất ít... nóng lòng muốn gặp con gái. Anh chắc là em không thể lên để hôn con được à? Thật cứ như là tra tấn ấy.
- Nếu muốn sổ toẹt đi niềm vui của nó, thì lên đi, nếu không thì cố cưỡng lại và để nó tự đi xuống. Nó đã chuẩn bị áo quần từ hôm qua, lúc đi ngủ.
- Dù sao đi nữa, em thấy anh thật khỏe khoắn, ngay cả trong áo choàng ngủ, vừa nói Valentine vừa đặt tay lên má Mathias.
- Anh khỏe, Valentine, anh khỏe mà.

Valentine chơi trò lăn tròn cục đường trên mặt quầy.

- Em lại chơi đàn guitar, anh biết chưa nhỉ?
- Rất tốt, thì anh vẫn luôn nói rằng em chẳng nên bỏ đàn là gì.
- Em đã nghĩ rằng anh sẽ đến gặp em ở khác sạn tối qua, anh đã biết số phòng rồi...
- Anh sẽ không làm thế nữa, Valentine...
- Anh có ai đó rồi à?

Mathias gật đầu.

- Và chuyện ấy nghiêm túc đến nỗi khiến anh chung thủy ư? Vậy là anh thực sự thay đổi rồi... Cô ấy có điểm phúc đấy.

Emily chạy nhanh xuống cầu thang, băng qua phòng khách và nhảy ào vào vòng tay mẹ nó. Mẹ và con gái quấn chặt lấy nhau trong một cơn lốc những nụ hôn, Mathias nhìn họ, và nụ cười nở trên môi anh cho thấy rằng, bao năm tháng qua đi vẫn chẳng thay đổi gì những khoảnh khắc đã ghi lại giữa hai người.

Valentine cầm tay con gái. Mathias tiến họ. Anh mở cửa nhà, nhưng Emily lại quên túi đeo lưng của nó trong phòng. Trong lúc con bé chạy lên kiểm túi, Valentine đợi nó trên thềm cửa.

- Em sẽ đưa con về tầm sáu giờ, được chứ?
- Đi picnic với con gái, em muốn làm thế nào thì làm, nhưng bánh mì lát cho con thì anh luôn cắt bỏ đi phần vỏ. Thế còn bây giờ con đi với em, em làm gì thì làm... nhưng nó vẫn thích ăn bánh mì không có vỏ hơn.

Valentine âu yếm đặt tay lên má Mathias.

- Đừng lo, em và con sẽ xoay xở được thôi.

Và cúi xuống trên vai anh, chị kêu Emily phải nhanh chân lên.

- Mau lên con yêu ơi, mình sẽ lãng phí thời gian mất thôi.

Nhưng cô bé đã cầm tay mẹ nó, và kéo về phía vỉa hè.

Valentine quay lại với Mathias và cúi xuống tai anh.

- Em thật mừng cho anh, anh đáng được như thế, anh là một người đàn ông tuyệt vời.

Mathias nán lại vài giây bên thềm cửa nhìn Emily và Valentine đi xa dần vào trong phố Clareville Grove.

Khi vào đến trong nhà, điện thoại di động của anh réo vang. Anh tìm nó ở khắp nơi, mà không thấy đâu cả. Cuối cùng, anh nhìn thấy nó được để trên gờ cửa sổ, anh mở máy đúng lúc tiếng chuông sắp tắt hẳn và nhận ngay ra giọng nói của Audrey.

- Ban ngày, cô nói bằng một giọng buồn bã, mặt tiền ngôi nhà còn đẹp hơn nhiều và vợ anh thực sự rất đẹp.

Nữ nhà báo trẻ tuổi, rời Ashford lúc rạng đông để dành cho người đàn ông mà cô phải lòng một sự bất ngờ, đã cúp luôn máy điện thoại di động và, đến lượt mình, cũng đi khỏi Clareville Grove.

Chương 16

Trong chiếc taxi đưa cô trở lại Brick Lane, Audrey tự nhủ rằng tốt hơn cả có lẽ là chẳng bao giờ yêu nữa. Có thể xóa sạch tất cả, quên mọi lời hứa, nhốt đi thứ thuốc độc có vị phản bội ấy. Lần này nữa đây, phải mất bao nhiêu ngày, bao nhiêu đêm để nó liền thành sẹo? Nhất là, bây giờ đừng có nghĩ đến ngày nghỉ cuối tuần sắp tới. Học lại cách kiểm soát những nhịp đập của con tim khi ta tưởng rằng đã thấy nửa kia của nó ở chỗ ngoặt của một ngã ba. Không bao giờ cụp mắt xuống trước một cặp hôn nhau trên ghế băng trước mặt. Và không bao giờ nữa, không bao giờ đợi điện thoại reo nữa.

Hãy cố đừng tưởng tượng ra cuộc sống của con người mà ta đã yêu. Chúa lòng lành hãy rửa lòng thương, đừng để con thấy anh ta khi con nhắm mắt lại, đừng nghĩ đến tháng ngày của anh ta. Hét lên rằng ta đang giận dữ đây này, rằng người ta đã lừa mình rồi đấy. Rồi sẽ trở thành cái gì đây thời gian của âu yếm, của những bàn tay quấn quýt đan cài khi ta đi bên nhau?

Trong kính chiếu hậu, người tài xế nhìn thấy nữ hành khách của mình khóc.

- Ổn cả chứ, thưa bà?

- Không, Audrey trả lời và bị cuốn theo cơn nước mắt.

Cô yêu cầu ông ta dừng lại; chiếc taxi đậu gọn vào bên đường. Audrey mở cánh cửa xe, người gập làm hai, đổ ập lên một thành lan can bảo hiểm. Và trong lúc đó cô trút ra tất cả nỗi buồn phiền đó, thì người tài xế chở cô đã ngắt công tắc xe và, không nói một lời, tới đặt cánh tay vững về của mình lên vai cô. Ông bằng lòng với việc an ủi cô với một sự hiện diện. Khi thấy hình như cơn cuồng phong mạnh nhất đã qua đi, ông quay lại sau vô lăng của mình, tắt công-tơ đếm quãng đường, và đưa cô về tới tận Brick Lane.

* * *

Mathias đã xỏ một quần dài, một sơ mi và đôi giày thể thao đầu tiên mà anh vớ được. Anh đã chạy đến tận Old Brompton, nhưng anh đến muộn quá. Đã hai giờ trôi đi, anh đi ngược xuôi len lỏi trong các con phố khu Brick Lane, và những phố này thì giống nhau y hệt. Không phải phố này, cũng chẳng phải phố kia, nơi mà anh vừa mới rẽ, lại càng không phải con phố cụt này. Đến mỗi một ngã ba, anh lại kêu tên Audrey, nhưng chẳng có người nào thò đầu ra ngoài cửa sổ trả lời anh.

Bị lạc, anh quay ngược về một chỗ duy nhất mà anh biết rõ, đó là chợ. Trên hiên một quán cà phê, một chú bồi bàn chào anh, những lối đi đã đen đặc những người là người. Đã hai giờ liền anh chạy khắp khu phố. Không còn cách nào khác, anh quay lại ngồi trên chiếc ghế băng đã trở nên thân thuộc với anh. Bỗng nhiên, anh linh cảm thấy có một sự hiện diện sau lưng mình.

- Khi Romain chia tay em, anh ấy đã nói với em rằng anh ấy yêu em, nhưng chính vợ của anh ấy mới là người mà anh ấy phải sống cùng. Anh có nghĩ sự vô liêm sỉ là không có giới hạn không? Vừa nói, Audrey vừa đến ngồi xuống bên cạnh anh.

- Anh không phải Romain.

- Còn em, em đã là người tình của anh ấy trong ba năm; ba mươi sáu tháng trong sự chờ đợi một lời hứa mà anh ấy đã không bao giờ giữ trọn. Có cái gì đó rệu rạo trong em hay sao để em đi say mê một người đàn ông trong khi anh ta lại yêu người đàn bà khác? Em không còn sức lực nữa, Mathias ạ. Em không bao giờ còn muốn nhìn đồng hồ và tự nói với mình rằng người mà em yêu vừa mới về đến nhà anh ấy, rằng anh ấy đang ngồi xuống bên bàn ăn với một người đàn bà khác, nói với cô ta cũng vẫn những từ ngữ ấy, như thể em chưa bao giờ tồn tại vậy... Em không bao giờ còn muốn tự nói với mình rằng em chỉ là một chương, một hồi, một cuộc phiêu lưu sẽ làm họ xích lại gần nhau hơn, rằng nhờ em mà anh ta đã hiểu rằng chính vợ anh ta mới là người anh ta yêu thương... Em đã đánh mất bao phẩm giá trong chuyện đó đến nỗi rốt cuộc em lại còn thấy thương cảm với cả cô ta; em thề với anh đấy, em ngạc nhiên vì có một ngày em đã tức giận cả những dối trá mà anh ta hẳn đã bịa ra với cô ta. Giá cô ta nghe được lời anh ta nói, giá cô ta nhìn thấy mắt của anh ta, ham muốn của anh ta, khi anh ta vụng trộm tới gặp em. Em đã rất hận mình vì đã ngốc nghếch đến mức ấy. Em không bao giờ còn muốn nghe cả cái giọng của cô bạn đó, cứ cho rằng mình đang bảo vệ cho bạn, rồi nói với bạn rằng anh ấy cũng thế, anh ấy nhầm lẫn, rằng anh ấy có lẽ cũng chân thành; không, nhất quyết không, nhất quyết chấm dứt cái kiểu rằng mọi chuyện như vậy là tốt hơn cả! Em không bao giờ muốn có cuộc-sống-một-nửa nữa. Em đã mất nhiều tháng trời để lại có thể tin rằng, em cũng thế, em xứng đáng có một cuộc sống trọn vẹn.

- Anh không sống cùng với Valentine, cô ấy chỉ đến đón con gái đi thôi.

- Điều tệ nhất, Mathias ạ, không phải là việc nhìn thấy chị ấy hôn anh bên thềm cửa, anh bận áo choàng ngủ, còn chị ấy, đẹp như thể em sẽ chẳng bao giờ được như thế...

- Cô ấy không hôn anh, cô ấy chỉ thì thầm cho anh nghe một bí mật mà cô ấy không muốn Emily nghe thấy, Mathias ngắt lời cô, và nếu như em mà biết được...

- Không, Mathias, điều tệ nhất, đó là cách anh nhìn chị ấy.

Và, do anh không nói gì, cô tát anh.

Thế là Mathias dùng cả phần còn lại của buổi chiều để kể cho cô nghe tất cả cuộc sống mới của mình, nói với cô về tình bạn đã gắn kết anh với Antoine, về tất cả những khó khăn mà họ đã vượt qua để gây dựng được sự tâm đầu ý hợp nhường ấy. Cô nghe anh mà không nói gì, và muộn hơn chút nữa, khi anh kể cho cô nghe chuyện đi nghỉ ở Scottand, thì cô gần như đã mỉm cười trở lại.

Buổi tối đó, cô thích ở một mình hơn, cô bị kiệt sức. Mathias hiểu điều đó. Anh đề nghị được đến đón cô ngày hôm sau, họ sẽ đi ăn tối cùng nhau ở nhà hàng. Audrey chấp nhận lời mời, nhưng cô đã có một ý khác...

* * *

Khi về đến Clareville Grove, anh nhìn thấy xe taxi của Valentine mất hút trong góc phố. Antoine và bọn trẻ đợi anh ở phòng khách. Louis đã có một ngày tuyệt vời cùng với Sophie. Emily hơi sầu muộn, nhưng cô bé lại tìm thấy ngay sự thích thú bất tận trong vòng tay của bố. Buổi tối được dành cho việc dán các bức ảnh của kỳ nghỉ vào trong các album. Mathias đợi Antoine đi nằm, anh gõ cửa phòng bạn và bước vào.

- Tớ sẽ xin cậu một sự phạm quy nho nhỏ đặc biệt của quy định số 2, cậu sẽ chẳng hỏi tớ một câu nào hết và cậu sẽ nói đồng ý nhé.

Chương 17

Một sự im lặng khác thường bao trùm lên căn nhà. Bọn trẻ xem lại bài học, Mathias bày bàn ăn, Antoine làm bếp. Emily đặt cuốn sách lên bàn và lẩm nhẩm đọc trang sách lịch sử mà cô bé vừa mới học thuộc lòng. Lướt lự trước một đoạn, nó vỗ vai Louis đang uể oải trước bài làm của mình.

- Ngay sau Henri Đệ tứ thì là ai ấy nhỉ? cô bé thì thầm.

- Là Ravailac (Francois Ravailac: sát nhân giết vua Henry IV. Cũng là tên một loại rượu vang đỏ của Pháp)! Antoine trả lời trong lúc mở cửa tủ lạnh.

- Ô này, không phải đâu nhé! Louis nói, giọng khẳng định.

- Hỏi Mathias mà xem, sẽ biết ngay thôi!

Hai đứa trẻ trao cho nhau một ánh mắt đồng lõa rồi lại nhanh chóng chúi vào các cuốn vở của chúng. Mathias đặt lên bàn chai rượu vang anh vừa mới khai và tiến gần lại phía Antoine.

- Cậu đã chế biến món gì ngon để ăn tối thế? anh hỏi với một giọng ngọt ngào giả tạo.

Sấm rầm trời, một cơn mưa nặng hạt bắt đầu vỗ đồm độp vào cửa kính của ngôi nhà.

- Giông ngừng ngay! Antoine nói.

* * *

Về sau, Emily đã thổ lộ trong cuốn nhật ký của nó rằng món ăn mà bố nó ghét nhất trên đời là món bí non bỏ lò, và Louis viết thêm vào cạnh lề rằng, tối hôm đó, bố nó đã chế biến món bí non bỏ lò ấy.

* * *

Chuông cửa reo, Mathias kiểm tra lại hình thể lần cuối bên chiếc gương nhỏ treo ngay lối ra vào và mở cửa cho Audrey.

- Vào nhanh đi, em ướt rồi kìa.

Cô cởi áo đi mưa và đưa cho Mathias. Antoine chỉnh lại chiếc tạp dề và cũng tới đón tiếp cô. Cô thật quyến rũ trong chiếc váy thanh mảnh màu đen của mình.

Một bộ bàn ăn cho ba người được bày một cách trang nhã. Mathias mời món bỏ lò và cuộc nói chuyện rất rôm rả. Chết nhà báo ăn sâu trong máu, Audrey có thói quen dẫn dắt các cuộc thảo luận; để khỏi phải nói về mình, thì cách tốt nhất là đặt thật nhiều câu hỏi cho những người khác, chiến lược sẽ còn hiệu quả hơn nhiều khi người đối thoại với bạn không nhận ra điều ấy. Vào cuối bữa ăn, nếu như Audrey đã tìm hiểu được rất nhiều thứ về ngành kiến trúc, thì Antoine hẳn rất khó xác định được thế nào là cái nghề nhà báo phóng viên độc lập. Khi Audrey hỏi anh về kỳ nghỉ của họ ở Scotland, thì Antoine lấy làm hài lòng chỉ cho cô xem những bức ảnh. Anh đứng lên lấy một, hai rồi ba cuốn album trong giá sách, trước khi quay lại và dịch ghế để ngồi gần cô.

Và từ trang này sang trang khác, những giai thoại mà anh kể lại đều được kết luận bằng một cái nhìn về phía anh bạn chí thiết và kèm theo một câu bất di bất dịch: “Mathias nhỉ!”

Và ngay cả khi Mathias phải cố chiến đấu để kìm nén sự bức mình lại, thì anh vẫn thích cứ để mặc họ và không phá rối mối đồng thuận đã được hình thành giữa Antoine và Audrey.

Vào cuối bữa ăn, Emily và Louis trở xuống, trong những bộ pyjama, để đến chào đi ngủ và thật không thể từ chối việc chúng ngồi lại bên bàn. Emily ngồi cạnh Audrey và chẳng bao lâu thì đã thế chỗ của Antoine. Cô bé cố gắng bình luận tất cả những bức ảnh, lần này là được chụp ở kỳ thể dục mùa đông năm ngoái. Hồi đó, Emily và Louis lần lượt giải thích, Bố cháu và Bố cháu vẫn còn sống cùng nhau, nhưng đến kỳ nghỉ là tất cả mọi người lại gặp nhau, trừ nghỉ Noel, thì cứ hai năm một lần, cô bé nói thêm.

Audrey lật cuốn album thứ ba, từ gian bếp, Mathias không rời mắt khỏi cô. Khi con gái anh đặt một bàn tay lên cánh tay Audrey, thì một nụ cười làm rạng rỡ khuôn mặt anh, anh đã chắc chắn về điều ấy.

- Bữa tối của anh thật tuyệt, cô nói với Antoine.

Anh cảm ơn cô và ngay lập tức lại chỉ tấm ảnh được dán nghiêng.

- Bức này, được chụp ngay khi chiếc băng ca đưa Mathias trở xuống từ đường băng trượt tuyết. Đây này, dưới chiếc mũ trùm đầu đỏ là tôi đấy, bọn trẻ không có mặt trong ảnh. Thực ra Mathias chẳng bị sao cả, chỉ là một cú ngã mạnh mà thôi.

Và bởi Mathias đang cắn móng tay sốt ruột, anh tranh thủ đập nhẹ lên tay anh bạn.

- Thôi, có lẽ chúng ta sẽ không quay ngược lại đến tận thời nghỉ hè của năm mẫu giáo chứ, Mathias nói, giọng phẫn nộ, và lại tiếp tục cắn móng tay.

Lần này thì Antoine kéo tay áo anh.

- Kem xộp ba lớp sô-cô-la pha vỏ cam đây, Antoine nhỏ nhẹ thông báo. Bình thường người ta vẫn phải xin tôi công thức để làm, nhưng nay thì tôi chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra, nó cứ xẹp cả xuống, anh nói thêm trong lúc đảo cái muôi trong liễn.

Anh có vẻ buồn bức khi nhìn món mình chế biến đến nỗi Audrey liền can thiệp.

- Các anh có đá lạnh nghiền không? Cô hỏi.

Mathias lại đứng dậy và lấy một bát đầy đá.

- Đây là tất cả những gì bọn anh có.

Audrey bọc những viên đá nhỏ trong một chiếc khăn mặt và đập rất mạnh lên mặt bàn nấu ăn. Khi cô giở khăn ra, bên trong, có một thứ tuyết dày mà ngay lập tức cô pha lẫn vào liễn kem xộp. Bằng mấy nhát dao phết quay tròn, món tráng miệng đã lấy lại được sự rắn chắc của nó.

- Xong rồi, cô vừa nói bùng cho bọn trẻ, trước cái nhìn sững sờ của Antoine.

- Ăn tráng miệng rồi đi ngủ! Mathias nói với Emily.

- Cậu đã hứa với chúng một bộ phim kia mà! Antoine liền xen vào.

Emily và Louis đã kịp lẩn về phía tròng kỷ trong phòng khách, Audrey tiếp tục phục vụ món kem xộp sô-cô-la.

- Đừng tiếp cho hần nhiều quá, Antoine nói, buổi tối hần tiêu hóa không được tốt lắm.

Antoine lờ đi không hề để ý đến Mathias, người đang lo lắng cho anh một cái nhìn đầy hắc ám. Anh lúi ghế của mình lại để cho Audrey bước qua.

- Hãy để tôi giúp anh nào, cô nài, khi Antoine muốn đỡ những chiếc đĩa trên tay cô.

- Vậy ra cô đã luôn luôn là nhà báo từ xưa rồi hả? Antoine tiếp tục, giọng nhả nhặn, trong lúc

mở vòi nước bồn rửa.

- Từ lúc lên năm tuổi, Audrey cười trả lời.

Mathias đứng dậy, cầm chiếc khăn lau trên tay Audrey và gợi ý cô đi ra phòng khách. Cô đến ngồi cùng lũ trẻ trên tràng kỷ. Ngay lúc cô vừa đi ra, Mathias cúi xuống bên Antoine.

- Thế còn cậu, đồ đàn, cậu đã là kiến trúc sư từ xưa rồi à?

Tiếp tục tảng lờ anh bạn, Antoine quay lại để quan sát Audrey. Emily và Louis ngồi tựa sát vào cô, sự nghiêng đầu của chúng báo hiệu giấc ngủ đã tới. Antoine và Mathias ngay lập tức bỏ mặc bát đĩa và khăn lau để đến đưa chúng đi ngủ.

Audrey nhìn họ treo lên gác, mỗi người bế trong tay thiên thần nhỏ đang buồn ngủ của họ. Khi họ lên tới hành lang gác, chẳng có người lớn nào nhìn thấy cái nháy mắt đồng lõa vừa diễn ra giữa Emily và Louis. Vài phút sau, khi hai ông bố đi xuống thì Audrey đã khoác áo bata và đứng đợi họ ở chính giữa phòng khách.

- Tôi phải về thôi, muộn rồi, cô nói, rất cảm ơn về buổi tối nay.

Mathias với chiếc áo đi mưa treo trên mắc và bảo Antoine rằng mình sẽ đi tiễn cô.

- Tôi sẽ rất vui nếu một hôm nào đó anh cho tôi xin công thức làm món kem xốt này, Audrey vừa nói vừa hôn lên má Antoine.

Cô bám tay Mathias khi bước xuống các bậc thềm cửa và Antoine khép cửa nhà lại.

- Mình sẽ tìm thấy một chiếc taxi trên đại lộ Old Brompton, Mathias nói. Thế cũng được chứ hả?

Audrey im lặng, lắng nghe tiếng bước chân họ vang lên trên đường phố vắng ngắt.

- Emily quý em đấy.

Audrey gật nhẹ đầu tỏ ý đồng tình.

- Điều anh muốn nói, Mathias tiếp tục, đó là nếu em và anh...

- Em hiểu điều anh muốn nói rồi, Audrey ngắt ngang lời anh.

Cô dừng lại để đứng trực diện với anh.

- Chiều nay, em vừa nhận được cú điện thoại từ ban biên tập. Em đã được nhận vào biên chế chính thức.

- Và đó là một tin vui à? Mathias hỏi.

- Rất vui! Cuối cùng thì em sẽ có được một chương trình hàng tuần cho riêng mình... ở Paris, cô nói thêm và cúi mặt xuống.

Mathias nhìn cô, mỉm lòng.

- Và anh hình dung là em đã đấu tranh cho chuyện đó từ lâu lắm rồi chứ?

- Từ lúc lên năm tuổi..., Audrey trả lời với nụ cười yếu ớt.

- Cuộc sống thật phức tạp, đúng không nhỉ? Mathias tiếp tục.

- Chính vì phải lựa chọn nên mới phức tạp, Audrey trả lời. Anh sẽ quay lại sống ở Pháp chứ?

- Em nói nghiêm túc đấy ư?

- Mới năm phút trước, trên vỉa hè đằng kia, anh đã sắp nói rằng anh yêu em, thế anh có nghiêm túc không?

- Dĩ nhiên là anh nghiêm túc rồi, nhưng còn Emily...

- Em cũng chỉ cầu xin được yêu cô bé thôi, Emily ấy... nhưng ở Paris cơ.

Audrey đưa tay lên, một chiếc taxi đỗ lại bên cạnh đường.

- Vả lại, còn hiệu sách nữa..., Mathias thì thào.

Cô đặt tay mình lên má anh và đi giật lùi về phía lòng đường.

- Thật là tuyệt những gì các anh đã cùng nhau gây dựng nên; anh thật may mắn, anh đã tìm được sự cân bằng cho mình.

Cô trèo vào xe và đóng ngay cửa lại. Cúi xuống bên cửa kính, co nhìn Mathias, anh có vẻ lạc lõng biết bao nơi vỉa hè kia.

- Đừng gọi điện thoại nhé, như vậy đã khá là khó khăn rồi, cô nói với một giọng buồn bã; em có giọng nói của anh lưu trên máy nhắn tự động của em, em sẽ còn nghe lại nó vài ngày nữa rồi sau đó, thế đấy, em sẽ xóa nó đi.

Mathias tiến về phía cô, cầm tay cô và hôn lên đó.

- Vậy là anh không có quyền được nhìn thấy em nữa à?

- Có chứ, Audrey trả lời... anh sẽ thấy em trên đài truyền hình.

Cô ra hiệu cho người tài xế và Mathias nhìn chiếc taxi mất hút trong bóng đêm.

Anh quay ngược lại trên đường phố vắng tanh. Anh thấy hình như vẫn còn nhận ra dấu vết những bước chân của Audrey trên vỉa hè ướt sũng nước. Anh đứng dựa vào một gốc cây, lấy tay ôm đầu và để mặc cho mình trượt dọc theo thân cây.

Phòng khách được thắp sáng bởi mỗi một ngọn đèn nhỏ đặt trên bàn tròn.

Antoine đang ngồi đợi trên ghế bành da. Mathias vừa mới bước vào.

- Thú thật rằng trước đây mình phản đối, nhưng hôm nay thì..., Antoine thốt lên.

- À vâng, hôm nay... Mathias trả lời trong lúc buông mình ngồi phịch vào ghế bành đối diện.

- À không, bởi vì hôm nay, thực sự là... cô ấy thật tuyệt vời!

- Tốt, thế thì, nếu cậu tin chắc thế thì càng tốt! Mathias trả lời trong lúc quai hàm bạnh ra.

Anh đứng lên và đi về phía cầu thang.

- Mình tự hỏi liệu chúng ta có làm cô ấy hơi sợ một chút không nhỉ? Antoine chất vấn.

- Đừng tự hỏi về việc ấy nữa!

- Dẫu gì thì chúng ta đã chẳng làm ra vẻ như là một cặp thật, phải không nhỉ?

- Không hề, tại sao? Mathias lớn tiếng chất vấn.

Anh tiến gần lại Antoine và cầm tay anh bạn.

- Không hề, không một chút nào! Và nhất là, cậu đã chẳng làm gì để... Như thế mà là một cặp à, như thế à? anh vừa nói vừa giáng cho bạn một phát vào lòng bàn tay. Hãy nói thật cho tôi yên tâm nào, rằng đây không phải là một cặp, anh nhắc lại và đập tiếp một cú nữa. Cô ấy thật tuyệt vời đến nỗi cô ấy vừa chia tay tôi!

- Gượm đã, đừng có đổ hết tội lên lưng tớ như thế, bọn trẻ cũng chất cả đồng lên đấy.

- Cậu im đi, Antoine ạ! Mathias nói và đi về phía cửa ra vào.

Antoine đuổi kịp và cầm tay giữ anh lại.

- Nhưng cậu đã nghĩ quẩn gì thế hả? Rằng sẽ chẳng có gì khó khăn với cô ấy à? Đến khi nào cậu mới nhìn cuộc sống khác đi chứ không phải chỉ bằng vào hai con người bé tí của cậu hả?

Và khi đang nói với bạn về cặp mắt của hấn, thì anh bỗng phát hiện thấy chúng đang đầy nước. Ngay lập tức, cơn giận dữ của anh xẹp xuống. Antoine ôm vai Mathias và để cho hấn thổ lộ nỗi buồn phiền của mình.

- Tớ thật lấy làm tiếc, ông khốn ạ, thôi nào, bình tĩnh lại đi, anh nói và ghì chặt lấy bạn, có thể chưa hấn đã hỏng hết đầu mà?

- Không, hỏng hết rồi, Mathias vừa nói vừa ra khỏi nhà.

Antoine để mặc bạn đi xa dần trong phố. Mathias đang cần được ở một mình.

Anh dừng lại ở ngã ba Old Brompton. Đây chính là nơi mà anh đã lấy xe taxi đi cùng Audrey lần

cuối. Xa hơn chút nữa, anh đi qua phía trước xưởng của người làm đàn dương cầm; Audrey đã thổ lộ với anh rằng thỉnh thoảng cô cũng chơi dương cầm và rằng cô mơ có thể đi học lại; nhưng, trong ánh phản chiếu của cửa kính, anh lại căm ghét hình ảnh của chính mình. Những bước chân đưa anh tới tận Bute Street. Anh nhìn thấy luồng ánh sáng hắt ra từ phía dưới tấm lưới sắt của nhà hàng Yvonne, anh liền bước vào trong ngõ cụt và đập cửa hậu.
* * *

Yvonne đặt những quân bài của mình xuống và đứng lên.

- Xin lỗi một chút nhé, bà nói với ba người bạn của mình.

Danièle, Colette và Martine đồng thanh cầu nhau. Nếu Yvonne rời khỏi bàn, bà sẽ bị mất lượt.

- Cô có khách à? Mathias vừa nói vừa bước vào bếp.

- Anh có thể chơi với bọn tôi nếu anh muốn... Anh biết Danièle rồi, bà ấy dai như đũa, nhưng lại rất hay bịp, Colette hơi chũnh choáng say, còn Martine thì đánh thắng rất dễ.

Mathias mở cánh cửa tủ lạnh.

- Cô có gì để nhắm nháp không?

- Còn món rô-ti hồi tối, Yvonne vừa trả lời, vừa đưa mắt quan sát Mathias.

- Cháu thích cái gì đó nhẹ nhàng hơn... Nó sẽ khiến cháu khỏe ra, một tí ti nhẹ nhàng. Cứ đi ra đi, đừng bận tâm đến cháu, cháu sẽ tìm thấy hạnh phúc của mình ở trong này thôi mà.

- Nhìn bộ dạng anh, tôi nghi ngờ anh có thể tìm thấy thứ đó trong tủ lạnh của tôi đấy!

Yvonne quay lại phòng với các bạn của mình.

- Bà đã bị mất lượt rồi, bà già ạ, vừa nói Danièle vừa thu bài lại.

- Á đã chơi bịp đấy, Colette thông báo trong lúc rút cho mình một ly vang trắng.

- Thế còn tôi? vừa nói Martine vừa chìa ly của mình ra. Ai đã nói với mẹ là ta không khát hả?

Colette nhìn chai rượu, ước lượng rằng vẫn còn chút để rút cho Martine. Yvonne lấy những quân bài từ tay Danièle. Trong lúc bà trộn bài, thì ba bà bạn của bà đều ngoảnh mặt về phía nhà bếp. Và do bà chủ nhà không tỏ vẻ gì phản đối, nên các bà chỉ nhún vai và lại cắm cúi vào những cây bài của họ.

Colette húng hắng ho, Mathias vừa bước vào, anh ngồi xuống bàn và chào họ, Danièle chìa cho anh một bộ bài.

- Một ván là bao nhiêu? Mathias lo lắng hỏi khi nhìn thấy đồng tiền góp chất đầy trên mặt bàn.

- Một trăm và không được nói chuyện! Danièle trả lời ngay.

- Tôi cho qua, Mathias ngay lập tức thông báo và ném những quân bài của mình xuống.

Ba người bạn vẫn còn chưa có thời gian để xem những quân bài của họ liền ném cho anh một cái nhìn nảy lửa trước khi đến lượt họ cũng hạ bài xuống. Danièle gom quân bài thành chồng, để Martine ngắt bài và chia. Lại một lần nữa, Mathias gập bài của mình và tuyên bố ngay lập tức rằng anh cho qua.

- Có lẽ cậu muốn nói gì chẳng? Yvonne gợi ý.

- Ồ không! Danièle ngay tức thì tiếp lời, để mỗi lần mẹ không nói huyền thuyên mỗi lần sắp bài, thì tất cả cứ im miệng!

- Không phải bà ấy nói với Martine mà là với anh kia kìa! Colette bẻ lại trong lúc chỉ tay vào Mathias.

- Thì cả anh ta nữa, cũng không được nói! Martine tiếp tục. Ngay khi tôi vừa nói một câu, thì tôi bị xạc ngay tức thì. Đã ba ván liền anh ta cho qua rồi, vậy thì anh ta nói với số tiền đặt cọc và anh ta im miệng thôi!

Mathias cầm chồng bài và chia cho mọi người.

- Bà càng già càng lẩm cẩm bà già ạ, Danièle tiếp tục nói với Martine, mọi người không nói bà nói trong ván bài, mà là để cho anh ta nói! Thế bà không thấy anh ta đang buồn bực kia à! Martine sắp lại các quân bài của mình và lắc lư đầu.

- A thế thì lại khác, nếu anh ta phải nói thì anh ta cứ việc nói, bà muốn tôi phải nói gì với bà đây hả!

Bà xòe bộ ba con át của mình ra và vơ tất cả số tiền trên bàn. Mathias cầm ly của mình và uống một hơi cạn.

- Có những người ngày nào cũng phải mất hai tiếng đồng hồ để đến nơi làm việc bằng phương tiện giao thông công cộng! anh nói như thể tự nói một mình.

Bốn bà bạn nhìn nhau không nói một lời nào.

- Paris chẳng bao giờ chỉ có hai giờ bốn mươi thôi đâu, Mathias nói thêm.

- Ta sẽ tính toán thời gian hành trình cho tất cả thủ đô ở châu Âu hay chơi bài poker đây hả? Colette nổi đóa.

Danièle liền huých cho bà này một cú khuỷu tay để bà im miệng.

Mathias nhìn hết người này đến người kia, trước khi quay lại chuỗi lải nhải của mình.

- Dẫu gì thì cũng rất phức tạp khi thay đổi thành phố và quay lại sống ở Paris...

- Cũng không phức tạp bằng việc di cư từ Ba Lan năm 1934 nếu anh muốn thì tôi nói cho mà biết! Colette vừa lẩm bẩm vừa ném ra một quân bài.

Lần này thì là Martine thúc cho bà ta một cú khuỷu tay.

Yvonne đưa mắt quở trách Mathias.

- Vào đầu mùa xuân này thì chuyện đó hình như không đến nỗi vậy đâu! bà đáp lại ngay lập tức.

- Sao cô lại nói thế? Mathias hỏi.

- Anh hiểu rõ điều tôi nói rồi đấy!

- Dù sao đi nữa bọn tôi cũng chẳng hiểu mô tê gì cả, ba người bạn đồng thanh lên tiếng.

- Không phải khoảng cách vật lý hủy hoại một đôi lứa, mà chính là cái khoảng cách con người ta đặt nó vào trong đời mình. Chình vì điều đó mà anh đã mất Valentine, chứ không phải tại anh lừa dối nó. Nó quá yêu anh nên có thể một ngày nào đó sẽ tha thứ cho anh. Nhưng anh xa nó quá. Có lẽ đã đến lúc anh nên quyết định trưởng thành lên một tí, nếu không thì cũng cứ thử làm trước khi con gái anh trở nên chín chắn hơn anh! Bây giờ thì im đi, đến lượt anh chơi đấy!

- Có lẽ tôi sẽ đi khai một chai nữa cho chúng ta, Colette tuyên bố khi rời khỏi bàn.

* * *

Mathias đã nhấn chìm nỗi phiền muộn của mình khi sát cánh cùng bốn nữ quái nhà Dalton (Tứ quái Dalton, tức bốn anh em trai nhà Dalton, là những nhân vật trong Lucky Luke, loạt truyện tranh rất nổi tiếng dành cho thiếu nhi của các tác giả Moris, Goscinny, X.Fauche và J.Léturgie. Tác phẩm đã được dựng thành phim hoạt hình thu hút được hàng triệu trẻ em trên thế giới). Tối đó, khi leo lên cầu thang nhà mình, anh cảm thấy bị chóng mặt thực sự.

* * *

Ngày hôm sau, Antoine đón lũ trẻ từ trường về rồi lại ra đi ngay tức thì. Anh có rất nhiều việc ở hãng vì công trình ở nhà hàng của Yvonne. Và do Mathias đi chạy trong công viên để thay đổi ý tưởng, nên Sophie đến trông bọn trẻ trong khoảng hai giờ. Emily tự nhủ nếu bố nó muốn thay đổi ý tưởng, lẽ ra bố nó nên lựa chọn ra cái ý tốt nhất; đi chạy trong công viên, thật không thông minh lắm trong tình trạng hiện tại của bố. Kể từ hôm bố nó ăn món bí non bỏ lò, vẻ mặt

của bố nó trở nên hết sức kinh khủng và chứng chóng mặt càng trở nên tồi tệ hơn. Và từ đó đến nay đã là hai ngày rồi, chắc bố phải ấp ủ chuyện gì đó.

Sau khi bàn bạc với Louis, cả hai quyết định không đưa ra một lời bình luận nào. Với một chút may mắn, có thể Sophie sẽ ở lại ăn tối và khi cô ấy ở lại thì bao giờ cũng là tin vui: Vừa-ăn-vừa-xem và đi ngủ muộn.

* * *

Chính ngay tối hôm đó, Emily thổ lộ trong cuốn nhật ký của mình rằng nó đã nhận thấy rõ ràng là có chuyện gì đó không ổn. Vào lúc cô bé nghe thấy tiếng ngã trong cầu thang, nó đã nói ngay với Louis là phải gọi cấp cứu, và Louis viết thêm bên lề rằng cấp cứu ở đây chính là bố của nó.

* * *

Antoine bồn chồn đi đi lại lại trong hành lang trung tâm y tế. Phòng đợi chật ních người. Ai nấy vừa chờ đến lượt mình vừa lật giở những cuốn tạp chí quần mép chất đống trên cái bàn thấp.

Đang lo lắng, anh không hề có chút hứng thú nào để có thể đọc được trong lúc này.

Cuối cùng, viên bác sĩ ra khỏi phòng khám và đến gặp anh. Ông thầy thuốc yêu cầu anh đi theo ông ta và kéo anh ra xa.

- Không có bất kỳ một sự đụng giập cột sống nào, chỉ có một bọng máu to tướng trên trán thôi, và những bức điện chụp thì rất khả quan. Để đề phòng, chúng tôi đã cho siêu âm. Chúng tôi chưa thấy được gì nhiều lắm, nhưng thông tin tốt nhất mà tôi có thể nói cho ông biết, đó là đứa bé không bị ảnh hưởng gì cả.

Chương 18

Cánh cửa phòng khám hé mở. Sophie mặc một chiếc áo choàng màu xanh và đi dép trong nhà như người ta yêu cầu trong các cuộc khám kiểm tra.

- Ra ngoài đợi em đi, cô nói với Antoine.

Anh quay lại ngồi xuống ghế, đối diện với phòng thường trực. Khi ra gặp anh, khuôn mặt cô dăm dăm.

- Em còn đợi gì để nói cho anh biết điều đó đây hả? Antoine hỏi.

- Nói với anh về chuyện gì?... Đó đâu có phải là một căn bệnh.

- Bố nó, là gã mà anh vẫn thường xuyên viết thư đó à?

Người thu ngân của phòng khám chữa bệnh ra hiệu cho Sophie. Bản kết quả đã được đánh máy xong, cô có thể đến thanh toán.

- Em mệt lắm Antoine ạ, em trả tiền rồi anh đưa em về nhé!

* * *

Chìa khóa xoay trong ổ. Mathias đặt ví vào trong khay-dốc túi ở cửa ra vào. Ngồi trên ghế bành da, Antoine đang đọc sách dưới ánh sáng của ngọn đèn trên bàn tròn.

- Xin lỗi, giờ thì muộn rồi nhưng tớ đã có một công việc điên đầu.

- Ừm...

- Gì cơ?

- Không có gì, cậu thì tối nào chẳng có một công việc điên đầu.

- Ấy chính thế, tớ có một việc điên đầu đấy!

- Nói nhỏ thôi, Sophie đang ngủ trong phòng làm việc.

- Cậu đi chơi tối nay à?

- Cậu nói gì thế?... Cô ấy bị choáng.

- Ôi, khỉ thật, có nghiêm trọng không?

- Cô ấy đã bị nôn và ngất xỉu đi.

- Cô ấy đã ăn món kem xộp sô-cô-la của cậu hả?

- Một phụ nữ bị nôn và bị xỉu đi, cậu muốn phải viết cả lời thuyết minh cho cậu nữa hả?

- Ô, chó má thật! Mathias vừa nói vừa buông mình rơi phịch xuống chiếc ghế bành đối diện.

* * *

Đêm đã khuya rồi mà Antoine và Mathias vẫn ngồi đối mặt nhau bên chiếc bàn trong gian bếp. Mathias vẫn chưa ăn tối, Antoine lấy ra một chai vang đỏ, một giỏ bánh và một đĩa pho-mát.

- Thế kỷ XXI hay thật đấy, Mathias lên tiếng, người ta ly dị nhau vì một việc cón con, những người đàn bà thì thụ thai với những chàng lướt sóng qua đường và sau đó họ lại nói với chúng ta rằng họ thấy chúng ta kém tự tin về mình hơn trước đây...

- Đúng thế và lại có những gã đàn ông sống đôi với nhau, dưới cùng một mái nhà... Cậu sẽ xả ra tất cả những thứ ngu ngốc cậu vẫn đang còn tồn kho đấy hả?

- Này, chuyển cho tớ bơ, Mathias yêu cầu trong lúc làm cho mình một miếng bánh mì phết.

Antoine khui một chai rượu.

- Chúng mình phải giúp cô ấy thôi, vừa nói anh vừa rót cho mình một ly.

Mathias đỡ chai rượu trong tay Antoine và cũng tự rót cho mình.

- Cậu tính định làm gì đây? anh hỏi.

- Không có bố... Tớ sẽ nhận đứa trẻ.

- Thế vì sao lại là cậu? Mathias chống đối.

- Vì nghĩa vụ, hơn nữa vì mình là người đầu tiên nói điều ấy ra.

- Ra vậy, đấy đúng là hai lý do thật chính đáng đấy.

Mathias suy nghĩ giây lát và uống một mạch ly rượu của Antoine.

- Dù thế nào đi nữa, về chuyện đó thì không thể là cậu được, cô ấy sẽ chẳng bao giờ muốn một ông bố mù quáng đâu, anh nói với một nụ cười trên môi.

Hai người bạn yên lặng nhìn nhau, và do Antoine không hiểu sự ám chỉ của anh bạn, Mathias tiếp tục nói:

- Đã bao lâu rồi cậu tự viết những lá thư cho chính mình vậy?

Cánh cửa phòng làm việc mở ra, Sophie xuất hiện trong bộ pyjama, hai mắt đỏ ngầu. Cô ngó nhìn hai gã.

- Cuộc nói chuyện của các anh thật ghê tởm, cô nói trong lúc nhìn chăm chăm vào mặt họ.

Cô vợ đóng quần áo, vo tròn lại dưới cánh tay mình và bước ra ngoài phố.

- Thấy không, đúng là tớ đã nói rồi còn gì, cậu đã hoàn toàn bị mù rồi đấy!

Mathias nhắc lại.

Antoine vội vã lao theo. Sophie đã đi xa trên vỉa hè, anh chạy nhanh và cuối cùng đã đuổi kịp cô. Cô tiếp tục đi về phía đại lộ.

- Dừng lại đi em! anh vừa nói vừa giữ cô trong vòng tay mình.

Cặp môi họ tiến sát lại gần nhau, tới độ sượt lên nhau, và lần đầu tiên, họ hôn nhau thật. Nụ hôn kéo dài và sau đó, Sophie ngẩng đầu lên nhìn Antoine.

- Em không muốn gặp anh nữa, Antoine ạ, không bao giờ nữa, cả anh ấy cũng thế.

- Đừng nói gì cả, Antoine thì thảo.

- Anh chuẩn bị những bữa tối cho cả mười người nhưng không bao giờ anh ngồi vào bàn ăn; anh gặp khó khăn trong chi tiêu hàng tháng và anh lại đi tân trang nhà hàng cho Yvonne; anh dọn ở cùng với anh bạn thân nhất của mình bởi vì anh ấy cảm thấy đơn độc trong khi đó anh đâu có thực sự muốn điều ấy; anh thực sự tin rằng em sẽ để anh nuôi dạy con em à? Và anh có biết điều kinh khủng nhất không? Đó là từ lâu em đã không ngừng yêu anh vì tất cả các lý do đó. Bây giờ thì hãy đi làm những nghĩa vụ của anh đi và để cho em được yên.

Hai tay buông thõng, Antoine nhìn Sophie bước đi xa dần, một mình, trong bộ đồ pyjama, trên đại lộ Old Brompton.

* * *

Khi quay về tới nhà, anh gặp Mathias đang ngồi trên cái lan can khu vườn.

- Cả hai chúng ta sẽ phải tự cho mình một cơ hội thứ hai thôi.

- Những cơ hội thứ hai ít khi diễn ra tốt đẹp lắm, Antoine lầu bầu.

Mathias rút một điều xì-gà từ trong túi ra, lăm nó giữa những ngón tay và châm lửa.

- Đúng thế thật, anh trả lời, nhưng mà ta thì không giống như thế, ta đâu có ngủ với nhau.

- Cậu nói đúng, đó thực sự là một cái hơn đấy! Antoine trả lời, giọng chế nhạo.

- Mà chúng ta thì mất gì mới được? Mathias hỏi trong lúc nhìn những vòng khói bay lên. Antoine đứng lên, cầm điều xì-gà của Mathias. Anh đi về phía nhà và đến ngưỡng cửa thì quay lại.

- Chẳng gì cả, ngoài việc cười bò ra với nhau!

Và vừa bước vào phòng khách anh vừa hít một hơi xì-gà rõ dài.

* * *

Ngày hôm sau, những giải pháp tốt được áp dụng ngay tức thì. Tóc đầy bọt, trong áo choàng tắm Mathias hát văng lên điệu nhạc của bài La Traviata, mặc dù tâm thì chẳng để trong đó. Anh dùng ngón chân cái xoay vòi nước để tăng nhiệt độ nước tắm của mình lên. Dòng nước từ vòi chảy ra lạnh buốt. Bên kia tường, Antoine, đầu đội mũ chùm, đang kỳ lưng với một chiếc bàn chải cước, thì đứng dưới vòi hoa sen nóng bỏng. Mathias bước vào phòng tắm của Antoine, mở góc tắm vòi hoa sen, ngắt vòi nước nóng và quay lại bồn tắm của mình, để lại trên lối đi một loạt những đám bọt mỏng trên sàn gỗ.

Một giờ sau, hai người bạn gặp lại nhau trên hành lang cầu thang, cả hai cùng vận áo choàng ngủ giống y hệt nhau, được cài kín đến tận cổ, ai nấy bước vào phòng con mình để cho nó đi ngủ. Quay lại phía trên cầu thang, họ trút bỏ trang phục của mình trên mặt đất và đi xuống, trong một dáng đi rất đồng bộ, nhưng lần này thì trong bộ quần đùi, tất, áo sơ mi trắng và thắt nơ con bướm. Họ xỏ quần dài, đã được gấp cẩn thận để trên thành ghế bành lớn, buộc dây giày và tới ngồi bên tràng kỷ trong phòng khách, bên cạnh người baby-sitter đã được gọi tới cho dịp này.

Chìm đắm trong trò chơi ghép chữ, Danièle để cái gọng kính trượt tới tận chòm mũi và lần lượt ngắm nhìn họ.

- Không được về muộn hơn một giờ sáng đâu nhé!

Hai người đàn ông đứng bật dậy và tiến về phía cửa ra vào. Khi họ sắp ra ngoài, thì Danièle chợt nhìn thấy những chiếc áo choàng ngủ đã trượt xuống các bậc cầu thang và hỏi họ xem “sắp đặt ngăn nắp” (đó là từ ranger: thu dọn gọn gàng đồ đạc) gồm sáu chữ cái có khiến họ nghĩ đến cái gì đó không.

* * *

Phòng nhảy đông nghẹt người, Mathias bị đè dính vào quầy bar trong khi Antoine mãi không tới được nơi. Một tạo vật có vẻ như vừa chui ra từ một cuốn tạp chí nào đó đưa tay lên để thu hút sự chú ý của người bồi bàn. Mathias và Antoine đưa mắt trao đổi với nhau, nhưng ích gì. Nếu một trong hai người tìm được can đảm để nói chuyện với nàng ta đi chẳng nữa thì, tiếng nhạc ầm ĩ cũng biến mọi cuộc trao đổi thành không thể. Tay bồi bàn rút cuộc cũng hỏi người phụ nữ trẻ rằng cô muốn uống gì.

- Gì cũng được miễn sao có một cái ô nhỏ ở trong ly (một thứ trang trí thường được cắm vào ly cocktail), cô ta trả lời.

- Ta đi chứ? Antoine hét vào tai của Mathias.

- Ai đến chỗ để áo khoác chậm thì sẽ mời người kia ăn tối nhé, Mathias trả lời trong lúc cố gắng một cách tuyệt vọng để át đi cái giọng của Puff Daddy (Ca sĩ da màu hát nhạc rap của Mỹ).

Họ phải mất gần một nửa giờ để băng qua gian phòng. Khi đã ra được đến phố, Antoine cần một chút thời gian để rũ bỏ tiếng ù ù đang rít lên trong đầu anh. Còn Mathias thì gần như bị mất tiếng. Họ nhảy lên một chiếc taxi, chạy về hướng một câu lạc bộ vừa mới khai trương trong khu Mayfair.

Một dãy xếp hàng cứ dài dần trước cửa ra vào. Bọn thanh niên con nhà giàu của thành Luân Đôn chen chúc nhau để vào được bên trong. Một nhân viên giữ trật tự nhận ra Antoine và ra hiệu cho anh vượt lên tất cả mọi người. Hết sức tự hào, anh kéo Mathias đi sau mình, mở một lối đi ở giữa đám đông.

Khi đến cửa ra vào, vẫn chính người bảo vệ trật tự ấy đề nghị Antoine chỉ định những thiếu niên mà họ đưa đi. Câu lạc bộ luôn luôn ưu tiên cho chúng vào một khi chúng có bố mẹ đi kèm.

- Ta đi thôi! Mathias ngay lập tức nói với Antoine.

Một chiếc taxi khác, về hướng Soho, một DJ house (nơi biểu diễn nhạc sống có DJ chuyên nghiệp) có một buổi biểu diễn vào tầm mười một giờ theo kiểu “lounge tendance” (một loại nhạc hiện đại mới thịnh hành trong các sàn nhảy). Mathias tìm được chỗ ngồi trên một đường bao quanh tường, còn Antoine thì ngồi trên một phần tư chiếc ghế phụ, chỉ còn đủ thời gian đưa mắt cho nhau và lên ra phía cửa ra vào. Chiếc black cab lúc này chạy về phía East End River, một trong những khu có nhiều đường ngang ngõ dọc nhất vào thời điểm đó.

- Tớ thấy đói, Mathias nói.

- Tớ biết một hiệu ăn Nhật Bản nằm không xa đây lắm.

- Đi đâu thì đi tùy ý cậu, nhưng ta giữ chiếc taxi này nhé... phòng khi...

Mathias thấy khu này thật tuyệt vời. Tất cả mọi người ngồi quây quanh một bàn quầy mênh mênh, tại đó trên một tấm thảm đã được cơ khí hóa, tất cả các món sushi và sashimi (tên những món ăn của Nhật Bản được chế biến từ cá sống) chuyển động xoay tròn. Người ta không cần phải gọi món, mà chỉ cần chọn những cái đĩa nhỏ xíu chạy qua trước mặt và khiến cho mình thêm thuồng. Sau khi đã nếm thử món cá ngừ sống, Mathias hỏi liệu anh có thể có bánh mì và một mẩu pho-mát không; câu trả lời giống hệt như lúc anh yêu cầu một cái đĩa.

Anh liền để khăn ăn của mình lên mặt bàn xoay và quay ra xe taxi đang đợi, đậu thành hàng hai trên đường.

- Tớ cứ tưởng là cậu đói lắm? Antoine hỏi bạn lúc đến cùng anh trên xe.

- Không đến mức ăn cá song sống và bốc bằng tay!

Chiều theo lời khuyên của người tài xế, họ tiến về hướng một “lap dance club”. Lần này thì được ngồi đằng hoàng trên ghế bành, Mathias và Antoine nhăm nháp ly cốc-tai thứ tư của họ trong buổi tối, và không phải không cảm thấy những dấu hiệu ban đầu của sự ngà ngà hơi men.

- Chúng ta không nói với nhau nhiều lắm nhỉ, Antoine nói trong lúc đặt ly của mình xuống.

Chúng ta ngày nào cũng ăn tối với nhau thế mà chúng ta chẳng còn nói với nhau chuyện gì nữa hết.

- Chính vì những câu như vậy mà tớ đã chia tay vợ đấy, Mathias trả lời.

- Chính vợ cậu bỏ đi trước thì có!

- Đây là lần thứ ba cậu nhìn đồng hồ, Antoine ạ, không phải bởi chúng ta đã nói là cố gắng một lần nữa mà cậu phải cảm thấy bị bắt buộc nhé.

- Cậu vẫn còn nhớ tới cô ấy à?

- Cậu thấy không, cậu toàn thể thôi mà, hỏi cậu một câu thì cậu trả lời bằng một câu hỏi khác.

- Là để tiết kiệm thời gian cho chúng ta thôi. Tớ biết cậu từ ba mươi năm nay, Mathias ạ, và cả ba mươi năm bao giờ chủ đề của mỗi cuộc nói chuyện của chúng ta cũng luôn trở về chuyện của cậu, tại sao tối nay lại đổi khác đi chứ?

- Bởi vì cậu cứ luôn không chịu mở lòng mình đấy chứ. Nào, tớ thách cậu đấy, hãy nói với tớ một thứ gì đó thật riêng tư đi, một thứ mà thôi.

Ngay trước mặt họ, một vũ nữ có vẻ như đang cố gắng quyến rũ lòng thanh kim loại mà cô ta đang uốn éo với nó. Antoine vỗ một nắm hạt hạnh nhân trong các ngón tay và thở hắt ra.

- Tớ không còn cảm thấy ham muốn nữa, Mathias ạ.

- Nếu cậu lấy những thứ đang diễn ra trên sàn nhảy để dẫn chứng thì tớ nói thật với cậu, tớ cũng thế, chẳng còn ham muốn gì nữa!

- Ta về đi? Antoine cầu khẩn.

Mathias đã đứng luôn dậy và đợi bạn ở nơi lấy áo khoác.

Cuộc nói chuyện tiếp tục trong chiếc taxi chở họ về nhà.

- Tớ thấy cái ý tưởng là phải tán tỉnh luôn khiến tớ ngán ngẩm.

- Cậu đã ngán ngẩm với Caroline Leblond à ?

- Không, với Caroline Leblond thì chính cậu làm cho tớ ngán.

- Hẳn có một cái gì đó mà một người đàn bà có thể làm được trên giường với cậu để khiến cậu điên lên không?

- Có đấy, giấu điều khiển tivi đi.

- Cậu bị mệt mỏi quá, chỉ có vậy thôi.

- Vậy thì chắc phải từ lâu lắm rồi tớ đã bị mệt mỏi. Khi tớ nhìn những gã đàn ông trong hộp đêm hồi này, ta có thể nói đó là những con sói rình mồi. Chuyện đấy không còn làm tớ vui nữa, và chuyện đấy cũng chưa bao giờ làm tớ vui cả. Tớ ấy à, khi một người đàn bà nhìn tớ ở phía bên kia quầy rượu, thì tớ phải mất sáu tháng mới đủ can đảm để băng qua căn phòng để sang bên kia. Hơn nữa, ý tưởng thức dậy bên một người nào đó trong một chiếc giường mà không có một chút tình cảm nào, thì tớ đành chịu thôi.

- Tớ ghen với cậu, cậu có hiểu được niềm vui khi nhận ra rằng ai đó yêu anh trước khi anh ham muốn người ta không? Hãy chấp nhận mình như bản chất cậu vốn vậy, rắc rối của cậu chẳng liên quan gì đến ham muốn tình dục cả.

- Cũng là chuyện máy móc cả thôi, Mathias ạ, đã ba tháng nay đến ngay cả buổi sáng cũng không thấy biến chuyển gì nữa. Chỉ một lần thôi hãy nghe điều tớ đang nói với cậu đây, tớ không còn ham muốn tình dục nữa!

Cặp mắt của Mathias giàn giụa nước.

- Cậu sao thế? Antoine hỏi.

- Đấy là tại tớ hả? Mathias vừa nói vừa khóc.

- Ô hay sao cậu ngu thế không biết, cậu đang nhét những gì vào đầu thế hả? Chuyện ấy chẳng liên quan gì đến cậu hết, tớ nói rằng chuyện đó là do chính tớ mà!

- Đó là do tớ làm cậu bị ngột ngạt quá, đúng không?

- Thôi ngay đi không nào, cậu đúng là điên thật rồi!

- Thật đấy, tớ ngăn cản cậu chơi!

- Thấy chưa, cậu lại đang bắt đầu rồi đấy! Cậu bảo tớ nói với cậu chuyện của tớ thế rồi, cho dù tớ làm gì hoặc nói gì đi nữa, thì câu chuyện vẫn cứ quay trở lại với cậu. Đó là căn bệnh vô

phương cứu chữa. Vậy thì nói đi, đừng để mất thêm thì giờ nữa, hãy nói cho tớ cái gì khiến cậu lo âu sâu muộn nào! Antoine gào lên.

- Cậu muốn nghe thật chứ?

- Chính cậu phải trả tiền taxi đấy!

- Cậu có nghĩ rằng tớ đã thiếu can đảm với Audrey không? Mathias hỏi.

- Đưa cho tớ ví tiền của cậu!

- Tại sao?

- Đã chẳng nói cậu phải trả tiền taxi là gì, không đúng à? Hãy đưa cho tớ ví của cậu!

Mathias tuân lệnh, Antoine mở ví và, từ bên dưới nắp ví, lấy ra bức ảnh nhỏ trong đó Valentine đang tươi cười.

- Cái cậu thiếu không phải là sự can đảm mà là sự suy xét đây! Sang trang mới đi, dứt khoát một lần cho xong, Antoine nói và thanh toán cho người tài xế bằng tiền của Mathias.

Anh đặt lại bức ảnh vào chỗ cũ và ra khỏi chiếc taxi vừa đưa họ về đến nhà.

Khi Antoine và Mathias về đến nhà, thì họ nghe thấy có một tiếng rền lộp đi lộp lại. Antoine, người không uống công nghiệp cứu kiến trúc trong mười năm liền, ngay lập tức nhận ra âm thanh của một đường ống bị thủng từ đó hơi nóng đã thoát ra ngoài. Chẩn đoán của anh được đưa ra ngay, bình nóng lạnh đang hấp hối mất rồi. Mathias liền nhắc cho anh thấy rằng tiếng động không phải đến từ tầng hầm mà là từ phòng khách. Vượt qua đầu trang kỷ, một đôi tất đang chuyển động theo đúng nhịp tiếng ngáy đã khiến họ lo lắng. Danièle nằm duỗi dài thoải mái, đang ngủ rất bình yên.

Danièle đi rồi, hai người bạn khui một chai rượu vang Bordeaux trước khi tới lượt họ cũng đến ngồi trên tràng kỷ.

- Ở nhà mình thoải mái thật đấy chứ nhỉ! Mathias hớn hờ vừa nói vừa duỗi dài chân ra.

Và, do Antoine nhìn đôi bàn chân mà anh đang đặt lên mặt bàn thấp, anh nói thêm:

- Quy định 124, ai thích làm gì thì làm!

* * *

Tuần lễ trôi đi chắc chắn là tuần lễ của những cố gắng. Mathias làm mọi thứ anh có thể để chỉ tập trung vào công việc và chỉ có công việc mà thôi. Khi tìm thấy trong đám thư từ của hiệu sách một tờ quảng cáo thông báo việc xuất bản bộ Lagarde et Michard mới, anh không thể không nhận thấy một sự nhói đau trong tim. Anh quẳng cuốn catalogue vào thùng rác nhưng tối đến, khi đem đổ đi, thì anh lại cầm lấy và xếp nó bên dưới quầy thu tiền.

* * *

Ngày nào cũng vậy, khi đến văn phòng làm việc của mình, Antoine đều đi ngang qua cửa hiệu của Sophie. Tại sao những bước chân cứ dẫn anh đi trên vỉa hè bên này trong khi hăng của anh thì nằm ở phía đối diện? Anh không biết gì về điều đó và thậm chí sẽ thề là không hề để ý đến. Và khi Sophie phát hiện ra Antoine đứng chôn chân trước cửa hiệu của mình, cô quay mặt đi nơi khác.

* * *

Việc sửa chữa chẳng bao lâu nữa sẽ được tiến hành. Yvonne được Enya trợ giúp, dọn dẹp lại một chút trong nhà hàng, cứ lên lên xuống xuống mãi giữa quầy bar và tầng hầm. Một buổi sáng, Enya đã xê dịch một két rượu vang Château-labe-gorce-zédé, Yvonne đề nghị cô để lại nguyên thế. Những chai rượu này rất đặc biệt.

* * *

Một hôm, trên bảng đen của lớp học, cô giáo dùng phấn viết nội dung của bài tập địa lý. Emily chép vào vở của Louis, còn cậu bé, cái nhìn hướng ra ngoài cửa sổ, mơ màng đến những vùng đất châu Phi.

* * *

Một buổi sáng, trong lúc đến ngân hàng, Mathias tin rằng đã thoáng thấy bóng Antoine đang băng qua một ngã tư. Anh vội bước để đuổi kịp bạn, rồi đi chậm lại. Antoine vừa dừng lại trước một cửa hàng quần áo trẻ sơ sinh; anh lưỡng lự, nhìn trước nhìn sau, rồi đẩy cửa vào cửa hàng. Đứng nép đằng sau một cột đèn đường, Mathias quan sát anh qua lớp kính.

Anh thấy Antoine đi từ quầy này sang quầy khác, lướt nhẹ tay trên những chồng quần áo trẻ sơ sinh. Cô bán hàng tới chào anh, bằng một cái khoát tay, anh làm cho cô hiểu rằng anh chỉ xem thôi. Hai chiếc dép bé xíu đã thu hút sự chú ý của anh. Anh lấy nó từ trên kệ xuống và xem xét chúng cẩn thận. Rồi anh xỏ một chiếc vào ngón trỏ, chiếc kia vào ngón giữa.

Ở giữa các con thú nhồi bông, Antoine chơi lại trò La danse des petitis pains (tác giả liên tưởng đến một bộ phim rất nổi tiếng của danh hài Charles Chaplin có tựa đề: La ruée vers l'or) trên lòng bàn tay trái của mình. Khi anh bắt gặp ánh mắt tinh nghịch của cô bán hàng, thì anh đỏ bừng mặt và đặt lại nó trên quầy. Mathias rời khỏi cột đèn đường và lãng đi xa dần trên phố.

* * *

Vào giờ ăn trưa, McKenzie kín đáo rời khỏi hăng và chạy nhanh đến tận bến South Kensington. Anh ta nhảy lên một chiếc taxi và yêu cầu lái xe đưa đến St Jams Street. Anh ta thanh toán tiền cước xe, kiểm tra xem có ai đi theo mình không, và với khuôn mặt hết sức vui vẻ, bước vào trong cửa hàng của Archibald Lexington, người được chấp nhận là thợ may trang phục cho Nữ hoàng. Mất một chốc trong phòng thử, rồi anh leo lên một chiếc bậc nhỏ và để mặc cho Sir Archibald làm những việc chỉnh sửa cần thiết bộ com-lê mà anh ta đã đặt cắt cho mình. Trong lúc nhìn ngắm nhĩa bên chiếc gương lớn, anh ta tự nhủ mình đã làm rất đúng. Tuần tới, khi diễn ra lễ khánh thành gian nhà hàng tương lai của Yvonne, anh ta sẽ còn hấp dẫn hơn thường lệ, thậm chí còn quyến rũ nữa kia.

* * *

Vào giữa buổi chiều, John Glover rời khỏi ngôi nhà thôn dã của mình để vào làng. Ông đi theo con đường trung tâm, đẩy cánh cửa của ông chủ hiệu kính, và đưa giấy biên nhận của mình. Hàng đặt của ông đã làm xong. Người thợ học việc đón tiếp ông, rồi lẩn ngay đi trong giây lát và quay lại, trong tay cầm một gói đồ. John nhẹ nhàng tháo bỏ lớp giấy bao, để lộ ra một bức ảnh đã được đóng khung. Trong lời đề tặng, ta có thể đọc được: “Tặng Yvonne thân mến, với tất cả tình bạn, Éric Cantona.” John đưa tay ra hiệu cảm ơn những người thợ thủ công đang làm việc trong xưởng và mang khung ảnh đi; tối nay ông sẽ treo nó trong phòng lớn trên tầng hai.

* * *

Cùng tối hôm đó, trong lúc Mathias chuẩn bị bữa tối, Antoine và lũ trẻ xem tivi. Emily cầm điều khiển và cho các kênh lần lượt chạy qua. Đang lau cốc, Mathias nhận ra giọng của nữ nhà báo nói về cộng đồng người Pháp định cư tại nước Anh. Anh ngẩng đầu lên và nhận thấy vạch chỉnh âm lượng trượt về phía bên trái khuôn mặt Audrey. Antoine đã lấy được cái điều khiển tivi từ tay Emily.

* * *

Tại Paris, trong các trường quay của một kênh truyền hình, giám đốc thông tin bước ra từ một cuộc họp tổng kết và nói chuyện với một nữ nhà báo trẻ. Sau khi ông ta đi khỏi, một kỹ thuật

viên bước vào phòng.

- Thế nào? Nathan hỏi, xong rồi hả, chính thức rồi hả, vậy là chị có chương trình riêng của chị rồi hả?

Audrey xác nhận tin bằng một cái gật đầu.

- Em đưa chị đi nhé?

Và Audrey gật đầu đồng ý.

* * *

Vào nửa đêm, trong khi Sophie, ngồi một mình trong phòng phía sau tiệm hoa, đọc lại những lá thư, thì Yvonne tiết lộ với Enya, đang ngồi ở đầu giường bà, một số bí mật của đời mình và công thức làm món kem ca-ra-men.

Chương 19

Ánh nhìn trống rỗng, Mathias khoắng thìa trong ly cà phê của mình. Antoine ngồi cạnh và lấy nó ra khỏi tay anh.

- Cậu khó ngủ à? Antoine hỏi.

Louis từ phòng nó đi xuống và đến ngồi bên bàn.

- Không biết con gái tôi còn đang làm gì nữa đây? Lại muộn học mất thôi.

- Bạn ấy tới ngay giờ, Louis trả lời.

- Người ta không nói “ngay giờ” mà là “ngay bây giờ” Mathias nói, giọng cao lên.

Anh ngẩng đầu và thấy Emily đang trượt trên thành cầu thang xuống.

- Ra khỏi đó ngay lập tức, Mathias vừa hét vừa đứng bật dậy.

Mặt cau có, con bé đi tới ngồi trên tràng kỷ trong phòng khách.

- Bố đến chán ngấy con rồi! bố nó tiếp tục kêu, con có lập tức ra bàn ăn không thì bảo!

Môi run run, Emily vâng lời đến ngồi trên ghế của mình.

- Con đúng là được chiều quá hổng rồi, chuyện gì cũng phải nhắc lại cho con hàng trăm lần, lời nói của bố không vào được trong não của con nữa phải không? Mathias tiếp tục.

Sững sờ, Louis nhìn bố của nó, người này khuyên nó nên làm sao cho kín đáo nhất.

- Và đừng có nhìn bố theo cái kiểu ấy! Mathias tiếp tục nói, vẫn chưa nguôi cơn giận. Con bị phạt! Tối nay khi con đi học về... làm bài tập, ăn tối và sau đó lên ngủ ngay, không xem tivi, rõ chưa?

Con bé không trả lời.

- Thế đã rõ chưa hả? Mathias nhấn mạnh, và còn nói to hơn nữa.

- Vâng thưa bố, Emily lắp bắp, mắt đầy lệ.

Louis lấy cặp sách, bắn vào Mathias ánh mắt giận dữ rồi kéo bạn nó ra cửa.

Antoine không nói một câu nào, lấy chìa khóa xe hơi trong chiếc khay.

Sau khi đã đưa lũ trẻ tới trường, Antoine đậu chiếc Austin Healey trước hiệu sách. Vào lúc Mathias bước xuống xe, anh nắm cánh tay bạn.

- Tớ rất muốn hiểu trong lúc này cậu không thấy dễ chịu cho lắm, nhưng sáng nay cậu đã hơi quá với con gái cậu đấy.

- Khi tớ thấy nó bước qua thành cầu thang, tớ đã quá sợ, sợ đến xanh cả mặt nếu như cậu cần biết.

- Không phải bởi cậu mắc chứng chóng mặt mà cậu ngăn cấm nó đi lại chứ!

- Cậu nói thế thì đúng lắm đấy, cậu mặc áo len cho con trai cậu ngay khi cậu thấy lạnh... Tớ đã thực sự kêu đến mức ấy kia à?

- Không, cậu đã thực sự gào đến mức ấy thì có! Hãy hứa với tớ một việc, đi dạo đi, chiều nay hãy quay lại công viên đi, cậu cần như vậy đấy!

Antoine vỗ nhẹ thân ái lên vai bạn và đi về phía văn phòng của mình.

* * *

Vào lúc mười ba giờ, Antoine mời McKenzie đến ăn tại nhà hàng của Yvonne. Để bắt đầu, anh

tuyên bố, họ sẽ mang tất cả những bản vẽ thi công mà McKenzie đã hoàn thành và tranh thủ bữa ăn để kiểm tra tại chỗ những chi tiết cuối cùng còn lại.

Họ ngồi vào bàn, Yvonne đến tìm Antoine, có người cần gặp anh ở điện thoại.

Antoine cáo lỗi người cộng sự của mình và nhắc ống nghe đang đặt trên mặt quầy.

- Hãy nói thật cho tớ biết, cậu có nghĩ rằng Emily có thể sẽ không yêu tớ nữa chứ?

Antoine ngắt nghĩa chiếc máy điện thoại và đập máy mà không trả lời. Anh đứng nán lại bên cạnh, và anh đã đoán trúng phóc, tiếng chuông đã lại đổ dồn. Anh nhắc máy ngay lập tức.

- Cậu làm tôi bức mình quá thể, Mathias... Xin lỗi? Không, buổi trưa chúng tôi không nhận đặt chỗ ở nhà hàng... Đúng thế, xin cảm ơn.

Và dưới con mắt tò mò hồi hộp của Yvonne, anh nhẹ nhàng đặt máy xuống.

Antoine quay về bàn của mình và ngay lập tức phải quay lại, điện thoại lại réo vang. Yvonne chìa máy cho anh.

- Đừng nói gì và hãy nghe tớ nói đã nhé! Mathias đang bồn chồn đi đi lại lại trong hiệu sách của mình, khẩn khoản. Tối nay, cậu dỡ bỏ hình phạt, tớ sẽ về sau cậu và tớ sẽ tùy cơ ứng biến.

Mathias đập máy liền.

Máy điện thoại vẫn trên tai, Antoine cố gắng hết sức để giữ độ bình thản. Và do Yvonne vẫn không rời mắt khỏi anh, anh cũng tùy cơ ứng biến luôn.

- Đây là lần cuối cùng cậu quấy rầy tớ giữa cuộc họp đấy nhé! anh nói rồi đến lượt mình cũng đặt máy xuống.

* * *

Ngồi trên một băng ghế, Danièle đã ngừng chơi trò tìm ghép chữ để đam một chiếc quần yếm trẻ em. Bà kéo sợi dây len và đẩy cặp kính ở chòm mũi lên. Đối diện bà, Sophie ngồi xếp bằng trên thảm cỏ, chơi bài với Emily và Louis. Cô bị đau lưng, cáo lỗi bọn trẻ và mặc chúng ở đấy để đứng dậy đi vài bước.

- Bố của cậu dạo này sao thế? Louis hỏi Emily.

- Tớ cho rằng đó là tại cô nhà báo đã đến nhà ăn tối hôm trước ấy.

- Chính xác là có cái gì giữa bọn họ mới được chứ? cậu bé chất vấn trong lúc quăng một cây bài xuống.

- Bố cậu... và mẹ tớ, vừa trả lời cô bé vừa ngả bộ bài của mình xuống.

* * *

Mathias vội vã bước trên một lối đi trong công viên. Anh mở túi mua ở hiệu bánh mì, thò tay vào và lấy ra một cái bánh mì pha nho và nhai ngẫu nhiên. Bất thành linh, anh bước chậm lại và thay đổi vẻ mặt. Anh đứng nấp đằng sau một cây sồi để theo dõi cảnh tượng trước mặt mình.

Emily và Louis đang cười hết sức thoải mái. Bò lồm ngồm trên cỏ, Sophie cù hết đĩa này rồi lại đến đĩa kia. Cô nhóm dậy và hỏi chúng.

- Một bất ngờ có sáu chữ cái là gì nào?

- Đu quay (nguyên bản: Manège)! Louis kêu lên.

Như là ảo thuật, cô làm xuất hiện hai chiếc vé trong lòng bàn tay mình. Cô đứng dậy và mời bọn trẻ đi theo mình về phía trò chơi đu quay.

Louis đi sau cùng, nó nghe thấy tiếng huýt sáo và quay đầu lại. Cái đầu của Mathias thò ra khỏi thân cây. Anh ra hiệu cho nó kín đáo đi về phía mình. Louis liếc nhanh về phía các cô gái đang đi xa trước nó và chạy về chiếc ghế băng nơi Mathias đang đợi.

- Chú làm gì ở đây vậy? cậu bé hỏi.
- Thế Sophie, cô ấy làm gì ở đây thế? Mathias trả lời.
- Cháu không thể nói cho chú biết được, đó là bí mật!
- Này, khi chú biết rằng có một cậu bé nào đó đã bóc lấy một cái vảy sừng của con khủng long ở nhà bảo tàng, thì chú đã chẳng nói gì cả đấy thôi!
- Đúng thế, nhưng đây là chuyện khác, con khủng long thì đã chết rồi.
- Thế tại sao chuyện Sophie có mặt ở đây lại là một bí mật nào? Mathias cố nài.
- Hồi đầu, khi chú chia tay với cô Valentine, chú đã lên đến thăm Emily ở vườn Luxembourg, đó cũng là một bí mật chứ, đúng không?
- A, chú hiểu rồi..., Mathias thì thầm.
- Không, chú chẳng hiểu cái gì cả! Kể từ khi chú và bố cháu cãi nhau với cô Sophie, cô ấy nhớ bọn cháu, và cả cháu nữa, cháu cũng nhớ cô ấy.

Cậu bé đứng vụt dậy.

- Thôi, cháu phải đi đây, họ sẽ nhận ra là cháu không có mặt ở đó.

Louis đã đi được vài bước, nhưng Mathias gọi ngay nó lại.

- Cuộc nói chuyện của chúng ta, thì cũng là bí mật, đồng ý chứ?

Louis gật đầu đồng ý và khẳng định lời tuyên thệ của nó bằng một bàn tay được trịnh trọng đặt trên ngực. Mathias mỉm cười và quăng cho nó gói bánh ngọt.

- Còn hai cái bánh mì pha nho đấy, cháu sẽ đưa một cái cho con gái chú chứ?

Cậu bé ngó Mathias, làm ra vẻ suy sụp.

- Thế cháu sẽ nói gì với Emily, rằng cái bánh mì pha nho của chú đã mọc lên từ một cái cây à?

Chú đúng là rất tồi trong chuyện nói dối, ông già ạ!

Nó ném trả lại anh túi bánh và vừa chạy đi vừa gục gặc đầu.

* * *

Buổi tối, khi trở về nhà, Mathias thấy Emily và Louis ngồi trước bộ phim hoạt hình. Antoine đang sửa soạn bữa ăn trong bếp. Mathias đi về phía anh và khoanh tay nhìn.

- Tôi không hiểu rõ cho lắm! vừa nói anh vừa chỉ tivi đang bật. Tôi đã nói thế nào ấy nhỉ?

Sửng sốt, Antoine ngẩng đầu lên.

- Không... được... bật tivi cơ mà! Vậy thì tôi nói hay không nói thì cũng vậy thôi à? Dẫu sao thì cũng quá thể lắm đấy! anh kêu lên và giơ hai tay lên trời.

Từ tràng kỷ, Emily và Louis quan sát cảnh tượng ấy.

- Tôi rất mong mọi người tôn trọng một chút uy quyền của tôi trong cái nhà này. Khi tôi ra một quyết định nào đó về lũ trẻ, thì tôi rất muốn cậu ủng hộ tôi, kể cũng dễ dàng khi mà bao giờ cũng là một người chuyên phạt và người kia thì chuyên thưởng đấy nhỉ!

Antoine, nãy giờ không rời mắt khỏi Mathias, dừng tay đảo món rau xào thập cẩm của mình.

- Đây là vấn đề liên kết gia đình! Mathias kết luận trong lúc thò ngón tay vào trong chảo và nháy mắt với bạn.

Antoine giáng cho anh một nhát muôi vào tay.

Sự va chạm thế là được khép lại, tất cả mọi người ngồi vào bàn. Vào cuối bữa, Mathias dẫn Emily lên đi ngủ.

Nằm cạnh con, anh kể cho cô bé nghe câu chuyện dài nhất mà anh biết. Và đến lúc kết thúc, Théodore, con thỏ có khả năng thần diệu, đã nhìn thấy trên bầu trời có con đại bàng lượn thành vòng tròn (con vật khốn khổ từ lúc lọt lòng mẹ đã có một cánh ngắn hơn cánh kia... mấy

cái lông), thì Emily cho ngón tay vào miệng và dựa sát vào bố nó.

- Con ngủ đấy ư, công chúa của bố? Mathias thì thào.

Anh trườn hết sức nhẹ nhàng xuống bên cạnh. Quỳ gối gần giường, anh vuốt mái tóc đứa con gái nhỏ của mình và ngồi lại rất lâu ngắm nhìn nó ngủ.

Emily một tay đặt lên trán, tay kia vẫn nắm tay bố. Thỉnh thoảng, môi nó mấp máy như thể nó sẽ nói điều gì đó.

- Sao con giống cô ấy thế không biết, Mathias thì thầm.

Anh đặt một nụ hôn lên má con, nói với con rằng anh yêu nó hơn tất cả rồi ra khỏi phòng không hề gây một tiếng động.

* * *

Antoine, trong bộ pyjama, đang nằm trên giường bình thản đọc sách. Có tiếng gõ cửa.

- Tớ quên đi lấy bộ com-lê ở hiệu giặt là rồi, Mathias nói và thò đầu vào trong cánh cửa mở hé.

- Tớ đã đi lấy rồi, nó ở trong tủ treo của cậu ấy, Antoine vừa trả lời vừa quay lại những dòng đầu của trang sách đang đọc.

Mathias tiến lại gần giường và nằm dài lên tấm chăn đắp. Anh cầm điều khiển từ xa và bật tivi.

- Đệm của cậu tốt thật đấy!

- Nó cũng cùng loại với đệm của cậu!

Mathias nhồm dậy, vỗ vỗ chiếc gối để sửa lại chỗ cho thoải mái.

- Tớ không làm phiền cậu chứ? Mathias hỏi.

- Có đấy!

- Cậu thấy chưa, thế rồi sau cậu lại phàn nàn rằng bọn ta không bao giờ nói chuyện với nhau.

Antoine tịch thu cái điều khiển và tắt tivi.

- Cậu biết không, tớ đã nghĩ về chúng chóng mặt của cậu, vấn đề đó thật không chung chung chút nào. Cậu đã sợ lớn lên, sợ lao mình về phía trước và chính điều đó làm cậu tê liệt, bao gồm cả trong quan hệ của cậu với những người khác. Với vợ thì cậu sợ làm một người chồng, và đôi khi, thậm chí với con gái cậu cũng sợ làm một người bố. Lần cuối cùng cậu làm một cái gì đó cho một ai khác không phải bản thân cậu là từ hồi nào hả?

Antoine ấn vào công tắc của cái đèn trên bàn ngủ và quay lại. Mathias ngồi yên như vậy liền vài phút, trầm ngâm trong bóng tối; cuối cùng anh cũng đứng dậy và, ngay trước lúc đi ra, nhìn chằm chằm vào bạn mình.

- Thế cậu có biết không hử? Cậu có lời thì tớ cũng có lời, tớ có lời liên quan đến cậu, Antoine ạ: để cho ai đó bước vào đời mình, thì phải hạ những bức tường mà mình đã dựng lên để tự bảo vệ, chứ không phải ngồi đợi để người kia lao đầu vào phá chúng đi đâu!

- Tại sao cậu lại nói với tớ như vậy? Có phải là tớ đã không phá tường hả? Antoine kêu lên.

- Không, người phá tường chính là tớ, nhưng tớ không nói đến chuyện này! Thế cỡ giày trong cửa hàng quần áo trẻ sơ sinh là bao nhiêu vậy?

Và cánh cửa khép lại.

* * *

Cả đêm ấy Antoine không ngủ được... hoặc gần như là thế. Anh bật đèn, mở ngăn kéo bàn ngủ, lấy ra một tờ giấy và bắt đầu viết. Và chỉ đến lúc trời tảng sáng thì giấc ngủ mới cuốn anh đi, khi anh đã hoàn thành bức thư của mình.

Mathias cũng vậy, cả đêm không ngủ... hoặc gần như là thế. Cả anh cũng bật đèn, và cũng hết

như Antoine, chỉ đến lúc trời tảng sáng thì cơn buồn ngủ mới cuốn anh đi, khi anh đã quyết định được một vài điểm dứt khoát.

Chương 20

Thứ Sáu đó, Emily và Louis đã đi học muộn thực sự. Chúng đã ra sức lay gọi các ông bố để kéo các ông ra khỏi giường mà chẳng ăn thua gì. Và trong lúc chúng xem phim hoạt hình (cặp sách đeo trên lưng, để phòng lỡ ra có ai đó dám cả gan mà trách mắng chúng), thì Mathias cạo râu trong phòng tắm, còn Antoine, rụng rời cả người, gọi điện cho McKenzie để báo cho anh ta biết rằng anh sẽ có mặt ở hãng trong nửa giờ nữa.

* * *

Mathias bước vào hiệu sách, viết bằng bút đánh dấu dòng trên một tờ giấy Canson "Đóng cửa cả ngày", dán nó trên cửa kính và ra đi ngay.

Anh tạt qua hãng, làm phiền Antoine chính giữa buổi họp để bắt bạn cho mình mượn xe hơi. Phần đầu cuộc xe hành trình của anh là đi dọc theo sông Tamis. Khi đã đậu xe trên bãi để xe của toàn nhà cao tầng Oxo, anh đến ngồi trên ghế dài đối diện với con đê chắn sóng, lấy thời gian để tập trung tư tưởng.

* * *

Yvonne, chắc chắn đã không quên thứ gì, kiểm tra lại một lần nữa tấm vé. Tối nay, ở ga Victoria, bà sẽ lên chuyến tàu mười tám giờ, và năm mươi lăm phút sau sẽ tới Chatham. Bà sập chiếc vali nhỏ màu đen của mình, để nó trên giường và rời khỏi căn hộ.

Trái tim bà quặn thắt, bà bước xuống cầu thang dẫn đến phòng nhà hàng; bà có hẹn với Antoine. Ra đi vào cuối tuần này là một ý tưởng hay. Bà hẳn sẽ không bao giờ chịu nỗi sự xáo trộn lớn trong nhà hàng của mình. Nhưng lý do đích thực của chuyến đi này, ngay cả khi cá tính trái ngược của bà cấm bà thú nhận điều đó, thì xuất phát từ trái tim. Đêm nay, lần đầu tiên, bà sẽ ngủ ở Kent.

* * *

Antoine nhìn đồng hồ lúc ra khỏi cuộc họp. Yvonne chắc đợi anh được hơn mười lăm phút rồi. Anh lục lọi trong túi áo vest, kiểm tra xem chiếc phong bì đã có trong đó chưa rồi chạy đến chỗ hẹn.

* * *

Sophie đứng nghiêng trước tấm gương treo trên tường trong phòng phía sau tiệm. Cô vuốt ve bụng mình và mỉm cười.

* * *

Mathias nhìn những làn sóng trên dòng sông lần cuối cùng. Anh hít sâu và rời khỏi ghế. Anh tiếng những bước dứt khoát về phía tòa nhà cao tầng Oxo rồi băng qua tiền sảnh để đến nói chuyện với người giữ thang máy. Người đàn ông chăm chú nghe anh nói và chấp nhận số tiền boa hậu hĩnh mà Mathias tặng cho để đổi lấy một sự phục vụ mà dù sao anh ta cũng thấy là kỳ

quốc. Sau đó anh ta đề nghị những người quá giang đứng xích lại tí chút về phía trong cùng của thang máy. Mathias bước vào trong cabin, đứng đối diện với cửa và thông báo rằng anh đã sẵn sàng. Người điều khiển bấm nút.

* * *

Enya hứa với Yvonne rằng cô sẽ có mặt ở nhà hàng trong suốt thời gian diễn ra tu sửa. Cô sẽ chú ý sao cho công nhân không làm hỏng kết thu tiền. Đã rất khó hình dung ra khi bà trở về, sẽ chẳng còn cái gì giống với cái gì, nhưng nếu cái máy cũ kỹ kia mà bị hỏng hóc, thì linh hồn cái quán của bà hẳn sẽ chuồn đi mất.

Bà từ chối xem những bức vẽ cuối cùng mà Antoine giới thiệu cho bà. Bà tin ở anh. Bà đi vòng về sau quầy, mở một ngăn kéo và đưa cho anh một chiếc phong bì.

- Cái gì vậy?

- Anh mở ra sẽ rõ! Yvonne nói.

- Nếu là một tấm séc thì cháu sẽ không đi lĩnh đâu nhé!

- Nếu anh không lĩnh, thì tôi sẽ lấy hai thùng sơn và tôi sẽ bôi loang lổ cho hỏng hết công việc của anh khi trở về, anh đã hiểu ý tôi chưa hả?

Antoine muốn tranh cãi nhưng Yvonne cầm lại chiếc phong bì và nhét vào túi áo vest của anh.

- Anh có nhận hay không hả? Bà vừa nói vừa lắc lắc một chùm chìa khóa. Tôi rất muốn tân trang lại nhà hàng của mình, nhưng sự kiêu hãnh của tôi sẽ chỉ chết theo với tôi mà thôi, tôi được nuôi dạy theo lối cổ như thế. Cô biết rất rõ là anh sẽ không bao giờ muốn cô thanh toán tiền công cho anh, tóm lại, những công việc sửa sang của cô, thì cô tự thanh toán lấy!

Antoine cầm chùm chìa khóa từ tay Yvonne và thông báo với bà rằng nhà hàng sẽ thuộc quyền anh cho tới tận tối Chủ nhật. Bà sẽ không có quyền đặt chân tới đó trước sáng ngày thứ Hai tới.

* * *

- Thưa ông, ông phải nhắc hẳn chân ra khỏi cánh cửa này đi chứ, mọi người đang sốt ruột rồi! Người giữ thang máy của tòa nhà Oxo khẩn khoản nói.

Khoang máy vẫn cứ không chịu rời khỏi tầng trệt và, mặc dù người giữ thang máy cố gắng giải thích tình hình cho tất cả các khách hàng, thì một số người đã không thể chịu được việc vẫn phải chờ để tới bàn ăn của họ ở tầng trên cùng.

- Tôi đã gần sẵn sàng rồi đây, Mathias nói, gần sẵn sàng rồi!

Anh hít sâu và những ngón chân cái co quắp trong đôi giày.

Nữ doan nhân đứng cạnh liền phóng cho anh một cú ô đi mưa vào bắp chân, Mathias khụy chân lại và cuối cùng thì khoang thang máy cùng trườn lên bầu trời London.

* * *

Yvonne rời khỏi nhà hàng của mình. Bà có hẹn tại hiệu làm đầu và lát nữa sẽ quay lại lấy vali. Enya gần như phải đẩy bà ra ngoài, bà có thể tin tưởng vào cô mà. Yvonne ghì chặt cô gái trẻ trong vòng tay mình, ôm hôn cô trước khi bước vào xe taxi.

Antoine đi bộ ngược lên phố, anh dừng lại trước cửa hiệu của Sophie. Gõ cửa và bước vào.

* * *

Những cánh cửa của thang máy mở ra ở tầng trên cùng. Những vị khách của nhà hàng hồi hã

thoát ra ngoài. Bám chặt vào thành vịn, ở sâu trong cùng của khoang thang máy bằng kính, Mathias mở mắt ra. Kính ngạc thán phục, anh khám phá ra một thành phố như anh chưa bao giờ được nhìn thấy. Người điều khiển thang máy vỗ tay một lần, rồi lần thứ hai, sau đó là hoan hô cổ vũ anh rất nhiệt tình.

- Mình sẽ làm lại một lần nữa chứ, chỉ hai chúng ta thôi? Người giữ thang máy hỏi. Mathias nhìn anh ta và mỉm cười.

- Vậy thì chỉ một lần thật nhanh nhé, bởi vì sau đây, tôi còn phải đi nữa, Mathias trả lời. Tôi có thể làm chứ? Anh nói thêm và đặt ngón tay lên nút bấm.

- Anh là khách mời của tôi mà! Người giữ thang máy tự hào trả lời.

- Anh đến mua hoa à? Sophie hỏi và nhìn Antoine đang tiến đến gần mình.

Anh rút chiếc phong bì ra khỏi túi mình và đưa cho cô.

- Cái gì vậy?

- Em ạ, tên ngố mà em vẫn bảo anh viết thư cho hấn ấy mà... anh nghĩ rằng rốt cuộc thì hấn đã trả lời em, vậy nên anh muốn đích thân đem thư của hấn đến cho em.

Sophie không nói gì, cô cúi xuống mở chiếc hộp bằng gỗ sồi và đặt lá thư ấy lên trên những lá thư khác.

- Em không bóc thư à?

- Có chứ, có thể là sau này, vả lại em nghĩ rằng hấn sẽ không thích em đọc thư hấn trước mặt anh.

Antoine nhẹ nhàng tiến lại gần cô, ghì chặt cô trong vòng tay, hôn lên má cô rồi ra khỏi cửa hàng.

* * *

Chiếc Austin Healey lao nhanh trên đường M25, Mathias cúi xuống ngăn chứa găng tay để với lấy tấm bản đồ chỉ đường. Mười dặm nữa, anh sẽ phải rẽ sang đường M2. Sáng nay, anh đã hoàn thành việc cương quyết thứ nhất của mình. Cứ duy trì tốc độ này, thì có thể anh sẽ hoàn thành việc thứ hai trong chưa đầy một giờ đồng hồ nữa.

* * *

Suốt phần thời gian còn lại của ngày hôm đó, Antoine làm việc với McKenzie trong nhà hàng. Cùng với Enya, họ xếp chồng những chiếc bàn cũ vào sâu phía trong quán. Ngày mai, xe tải của xưởng mộc sẽ chở chúng đi hết. Họ cùng nhau vạch lên tường những đường thẳng lớn bằng phấn xanh, đánh dấu những tường bậu bằng gỗ để thợ mộc sẽ thi công vào thứ Bảy, và những chân vòm để thợ sơn sẽ thực hiện vào Chủ nhật.

* * *

Vào cuối buổi chiều, Sophie nhận được một cú điện thoại của Mathias. Anh biết là cô không muốn nói chuyện với anh nữa, nhưng anh khẩn khoản cô hãy nghe anh giải thích.

Giữa cuộc hội thoại, Sophie đặt máy, ra đóng cửa hàng lại để không ai có thể vào quấy rầy cô. Cô không hề ngắt lời anh một lần nào. Khi Mathias gác máy, Sophie đến mở chiếc hộp ra. Cô bóc lá thư và đọc những từ mà cô đã mơ ước trong suốt những tháng năm là bạn là bè mà bây giờ rốt cuộc đã là hơn cả thế nữa.

Sophie,

Anh đã tin rằng mối tình tiếp theo vẫn sẽ là một thất bại thôi, thế thì sao anh lại mạo hiểm mất em trong khi anh chỉ có mình em kia chứ?

Dẫu vậy, do cứ nuôi nấng những sợ hãi của mình, anh vẫn cứ mất em thật.

Trong suốt những năm qua, anh đã viết cho em những lá thư đó, mơ tưởng được là kẻ đọc chúng mà không bao giờ dám nói với em. Cả tối hôm trước cũng vậy, anh đã không biết nói điều ấy ra...

Anh sẽ yêu thương đứa trẻ này hơn cả một người bố, bởi nó đến từ em, hơn cả một người tình cho dù nó là của một người khác.

Nếu em vẫn cần bọn anh, anh sẽ xua đuổi những cô đơn của em, sẽ nắm tay em để dẫn em tới con đường mà chúng ta sẽ đi cùng nhau.

Anh muốn được em chứng kiến khi anh về già và bao bọc những đêm thâu của em cho đến tận ngày anh lìa bỏ thế gian này.

Những từ này, anh chỉ viết cho mình em thôi, tình yêu của anh.

Antoine

* * *

Mathias dừng lại ở một trạm xăng. Anh đổ đầy bình xe và lại lên đường đi về hướng London. Hồi nãy, tại một ngôi làng nhỏ ở Kent, anh đã hoàn thành việc cương quyết thứ hai của mình.

Trong lúc tiễn anh ra xe, Mr. Grover đã thú nhận rằng ông hy vọng có cuộc thăm viếng này, nhưng danh tính của chàng Popinot thì ông vẫn chẳng muốn tiết lộ gì cả.

Khi bắt đầu đi vào đường cao tốc, Mathias bấm số máy điện thoại di động của Antoine. Anh đã thu xếp để nhờ người giữ trẻ và anh muốn mời bạn đi ăn tối chỉ có hai người với nhau.

Antoine hỏi họ ăn mừng cái gì, thì Mathias không trả lời mà lại gợi ý bạn chọn địa điểm.

- Yvonne đi rồi, chúng ta có cả nhà hàng cho riêng hai ta, nếu cậu thấy thích hợp?

Anh quay sang hỏi Enya, cô hoàn toàn đồng ý chuẩn bị cho họ một bữa ăn tối đơn giản. Cô sẽ để mọi thứ trong nhà bếp, chỉ cần hâm nóng lên là xong.

- Tốt lắm, Mathias nói, tớ sẽ đem rượu vang tới, đúng tám giờ nhé!

* * *

Enya đã bày cho họ một bộ đồ ăn rất đẹp. Trong lúc sắp xếp lại tầng hầm, cô đã tìm thấy một cây đèn nến và đã đặt nó vào chính giữa bàn. Các món ăn trong lò, họ chỉ việc lấy ra. Khi Mathias tới, cô chào họ và đi lên phòng mình.

Antoine khui chai rượu mà Mathias đem tới và rót ra hai chiếc ly của họ.

- Ở đây chắc sẽ đẹp lắm cho mà xem. Tối Chủ nhật, cậu sẽ chẳng còn nhận ra được gì nữa đâu.

Nếu tớ không nhầm, thì linh hồn của nơi này sẽ chẳng thay đổi, nó sẽ mãi mãi là quán của Yvonne, nhưng hiện đại hơn.

Và do Mathias không nói gì, anh nâng ly rượu lên.

- Vậy, chúng ta ăn mừng điều gì đây?

- Chúng ta, Mathias trả lời.

- Vì sao?

- Vì tất cả những gì mà chúng ta đã làm cho nhau, mà nhất là cậu. Cậu thấy đấy, trong tình bạn, người ta chẳng đưa nhau ra tòa thị chính đăng ký, thế nên chẳng thực sự có ngày lễ để kỷ niệm; thế nhưng nó vẫn cứ có thể kéo dài cả đời bởi vì ta đã chọn nhau.

- Cậu còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không, Antoine vừa nói vừa chạm cổc.

- Do Caroline Leblond, Mathias trả lời.

Antoine muốn đi lấy các món ăn trong bếp, nhưng Mathias ngăn lại.

- Ngồi đi, tớ có chuyện quan trọng muốn nói với cậu.

- Tớ nghe đây.

- Tớ yêu cậu.

- Cậu ôn lại diễn từ cho một cuộc hẹn nào đó á? Antoine hỏi.

- Không, tớ yêu cậu thật mà.

- Cậu lại nói năng linh tinh rồi hả? Thôi ngay đi, bởi những thứ cậu đang nói đây làm tớ lo ngại thật sự đấy!

- Tớ chia tay cậu thôi, Antoine ạ.

Antoine đặt ly của mình xuống và nhìn chăm chăm vào Mathias.

- Cậu có người nào đó khác à?

- Bây giờ thì chính cậu đang nói linh tinh đấy.

- Tại sao cậu làm thế?

- Cho cả hai chúng ta. Cậu đã hỏi lần cuối cùng tớ làm một điều gì đó cho ai khác không phải bản thân tớ là từ bao giờ, bây giờ tớ có thể trả lời cậu được rồi đấy.

Antoine đứng lên.

- Tớ không còn thấy đói quá nữa, cậu có muốn ta đi dạo chút không?

Mathias đẩy ghế. Họ rời bàn ăn và khép lại sau họ cánh cửa hậu của nhà hàng.

Họ đi dạo trên bờ sông, người này tôn trọng sự im lặng của người kia.

Chống tay trên lan can bảo hiểm cầu một cây cầu nhô qua sông Tamise, Antoine lấy điều xì-gà cuối cùng còn lại trong túi. Anh vê nó giữa các đầu ngón tay và bật một que diêm.

- Dù sao chẳng nữa thì tớ cũng không muốn có thêm con, Mathias nói và mỉm cười.

- Còn tớ thì nghĩ là tớ muốn! Vừa trả lời Antoine vừa chìa cho anh điều thuốc.

- Này, đi sang kia đi, bên đó có tầm nhìn đẹp hơn, Mathias tiếp tục.

- Ngày mai cậu sẽ đến chứ?

- Không, tớ nghĩ rằng tốt hơn là chúng ta không gặp nhau trong một thời gian, nhưng tớ sẽ gọi điện cho cậu vào Chủ nhật để biết tình hình công việc của cậu tiến hành thế nào.

- Tớ hiểu rồi, Antoine nói.

- Tớ sẽ đưa Emily đi du lịch. Cũng chẳng có vấn đề gì lắm nếu con bé bỏ học một tuần. Tớ cần có thời gian ở bên nó, tớ phải nói chuyện với nó.

- Cậu có những kế hoạch gì à? Antoine hỏi.

- Đúng thế, chính vì thế mà tớ muốn nói chuyện với nó.

- Thế còn với tớ, cậu không muốn nói nữa à?

- Có chứ, Mathias trả lời, nhưng nói với con bé trước đã.

Một chiếc taxi băng qua cầu, Mathias ra hiệu. Antoine lên xe. Mathias khép cửa lại và cúi xuống bên cửa kính.

- Về đi, tớ còn muốn đi dạo thêm vài bước nữa.

- Được thôi, Antoine trả lời. Cậu xem giờ rồi chứ, anh nói và nhìn đồng hồ. Tớ biết sẽ có một baby-sitter sẽ mang tớ khi tớ về đến nhà đấy.

- Với bà Dountfire thì đừng lo, tớ đã lo đầu vào đấy rồi.

Mathias đợi cho taxi đi xa hẳng. Anh xỏ hai tay vào túi áo khoác và cất bước. Đã hai giờ hai

mười, anh ngoéo tay cầu khẩn sao cho việc cương quyết thứ ba của anh được hoàn tất.

* * *

Antoine bước vào nhà và nhìn khay-dốc túi. Phòng khách chìm trong bóng tối lơ mờ, chỉ được thấp sáng bởi những lấp lánh của màn hình tivi.

Hai bàn chân vượt qua đầu tràng kỷ, một chân đeo tất hồng, chân kia đeo tất xanh lơ. Anh đi vào bếp và mở cửa tủ lạnh. Trên vỉ để những lon soda được xếp thẳng hàng theo thứ tự màu sắc. Anh xô dịch lon nọ lon kia để đảo lộn lung tung hết cả rồi khép cửa tủ lạnh lại. Anh rót đầy một cốc từ vòi nước và uống cạn một hơi.

Chỉ đến khi vào đến phòng khách thì anh mới phát hiện ra Sophie. Cô ngủ rất say. Antoine cởi áo vest của mình để phủ lên vai cô. Cúi thấp xuống, anh vuốt ve mái tóc, đặt một nụ hôn lên trán rồi trực dần xuống tận môi người đang ngủ. Anh tắt tivi rồi đến ngồi ở đầu kia của tràng kỷ. Anh nhẹ nhàng nâng chân của Sophie, ngồi xuống cạnh mà không hề gây tiếng động rồi đặt chúng lên đầu gối mình. Cuối cùng, anh vùi người vào trong những chiếc gối, xoay một tư thế để ngủ. Khi anh ngừng động đậy, Sophie mở một mắt ra, mỉm cười và lại khép vào ngay lập tức.

Chương 21

Antoine đã ra khỏi nhà từ sớm tinh mơ. Anh muốn có mặt tại hiện trường khi xe tải của xưởng mộc đến nơi. Sophie đã chuẩn bị chiếc vali nhỏ của Emily và xếp sắp vài thứ đồ của bố nó vào trong túi lớn. Mathias rẽ qua đón nó vào tầm chín giờ. Họ sẽ đi Cornouailles và tranh thủ dịp này để thảo luận cùng nhau về tương lai. Emily ôm hôn Louis và hứa ngày nào cũng sẽ gửi cho nó một tấm bưu thiếp. Sophie tiễn họ ra tận cửa nhà.

- Cảm ơn vì đã chuẩn bị túi đồ nhé, Mathias nói.

- Cảm ơn anh, Sophie trả lời trong lúc ghì chặt anh trong vòng tay mình. Sẽ ổn cả chứ? Cô hỏi.

- Đương nhiên rồi, tôi có vị thần hộ mệnh bé nhỏ của mình đi kèm mà.

- Khi nào anh về?

- Trong vài ngày nữa, anh vẫn chưa biết.

Mathias cầm tay con gái và đi xuống bậc thềm, sau đó anh quay lại lặng ngẫm mặt tiền ngôi nhà. Cây hoa đậu nành chạy dọc mỗi bên cửa hai cánh cửa ra vào. Sophie nhìn anh, anh xúc động, mỉm cười với cô.

- Chăm sóc cậu ấy cho tốt nhé, Mathias thì thào.

- Anh có thể tin tưởng ở em.

Mathias bước lên thềm, nhắc bóng Louis lên, hôn nó hệt như một chiếc kẹo.

- Còn cháu, chăm sóc Sophie cho thật chu đáo nhé, cháu là trang nam tử của cả nhà trong khi chú vắng mặt đấy.

- Thế còn bố cháu thì sao? Louis trả lời lúc hạ chân xuống đất.

Mathias ném cho nó một ánh mắt đồng lõa và đi xa dần vào trong phố.

* * *

Antoine bước trong nhà hàng vắng tanh trống hoang. Ở cuối phòng, một chiếc đèn nền ngự trên một mặt bàn được phủ drap trắng, bộ đồ ăn còn nguyên không vết, duy chỉ có hai chiếc ly là đầy rượu vang. Anh tiến lại gần và ngồi lên chiếc ghế của Mathias tối hôm trước.

- Để đấy đi, tôi sẽ dọn ngay, Enya nói, khi đã đang ở chân cầu thang.

- Tôi không nghe thấy tiếng cô đến.

- Còn tôi thì có nghe đấy, vừa nói cô vừa tiến gần về phía anh.

- Thật là một mùa xuân đẹp, đúng không?

- Với vài cơn giông, hệt như mỗi mùa xuân, cô trả lời khi nhìn căn phòng trống.

- Tôi nghĩ là tôi đã nghe thấy tiếng xe tải trong phố rồi đấy.

Enya nhìn ra ngoài cửa kính.

- Tôi thấy sợ.

- Yvonne sẽ thích lắm.

- Cô nói vậy để trấn an tôi à?

- Không, tôi nói thế bởi vì hôm qua, sau khi anh đi rồi, cô ấy đã quay lại xem tất cả những bức vẽ của anh, hãy tin tôi đi, hai mắt cô ấy đã cười như chưa bao giờ tôi nhìn thấy chúng như vậy.

- Cô ấy không bình luận gì cả à?

- Có, cô ấy đã nói: “Bố thấy đó bố, chúng ta đã đạt được rồi”. Bây giờ, tôi pha cà phê cho anh

nhé. Đi nào, ra khỏi đó đi, tôi phải thu dọn cái bàn này. Ôi chào!

Và những người thợ mộc đã tràn vào đầy cả nhà hàng.

* * *

Sáng Chủ nhật, John đã đưa Yvonne đi thăm ngôi làng của ông. Bà vô cùng thích thú nơi đây. Dọc con phố chính, mặt tiền của những ngôi nhà mang đủ các loại màu sắc khác nhau, hồng, xanh lơ, thỉnh thoảng trắng, thậm chí có cả tím, và tất cả các ban công đều đầy hoa. Họ ăn trưa trong quán rượu, mô hình của địa phương. Ánh nắng rực rỡ trên bầu trời ở Kent, và ông chủ đã xếp cho họ ra ngồi bên ngoài. Kỳ lạ thay, tất cả những người trong xóm hình như ai nấy đều phải đi mua đồ ngày hôm ấy, bởi lẽ họ cứ đi qua rồi đi lại trước mảnh hiên, họ chào John Glover và người bạn gái Pháp của ông.

Họ trở về bằng cách đi ngang qua cánh đồng; đồng quê của nước Anh là một trong những miền đồng quê đẹp nhất thế gian. Buổi chiều trời cũng rất đẹp, John phải vào nhà kính làm việc, Yvonne tranh thủ ngủ trưa trong vườn. Ông để bà nằm trên một chiếc ghế dài, hôn bà rồi đi tìm dụng cụ trong nhà chứa đồ.

* * *

Những người thợ mộc đã giữ lời hứa. Toàn bộ số đồ gỗ đã được lắp đặt. Antoine và McKenzie mỗi người cúi xuống một bên quầy để kiểm tra độ khớp. Thật là hoàn hảo, không có lấy một cái giảm gỗ vượt quá lên. Việc quét véc-ni tại xưởng hẳn phải được thực hiện ít nhất là sáu lần mới có thể đạt được độ bóng như vậy. Hết sức thận trọng, và dưới con mắt chăm chú và dữ dằn của Enya, cái két thu tiền cũ kỹ đã tìm lại được chỗ của nó trước đây. Louis đang đánh bóng cho nó. Trong phòng, thợ sơn hoàn thiện nốt những chân vòm mà họ đã tách ra từng cái một và quét từ hồi đêm. Antoine nhìn đồng hồ, chỉ còn phải phủ bạt che, lia vài nhát chổi và bày bàn ghế mới vào vị trí. Thợ điện đã kịp gắn lên tường những chiếc đèn vách. Sophie bước vào, một bình hoa lớn trong tay. Những bông hoa thược dược chỉ vừa mới hé; ngày mai, khi Yvonne trở về, chúng sẽ nở thật hoàn hảo.

* * *

Ở phía nam Falmouth, một ông bố đưa con gái đi khám phá những ghềnh đá của Cornouailles. Khi anh tiến sát lại bên mép ghềnh để chỉ cho con thấy những bờ biển nước Pháp nằm ở phía xa kia, con bé đã không tin nổi vào mắt mình, và nó chạy nhanh đến ôm bố trong vòng tay, và nói nó rất tự hào về bố mình. Khi ra xe ô tô, nó tận dụng dịp này để hỏi liệu bây giờ, khi mà bố nó không bị chứng chóng mặt nữa, thì rốt cuộc nó có thể trượt trên thành cầu thang mà không bị mắng nữa chứ.

* * *

Sắp đến mười sáu giờ và tất cả đã kết thúc. Đứng trước cánh cửa, Antoine, Sophie, Louis và Enya ngẩng nhìn công việc đã hoàn tất.

- Em không sao tin nổi điều này, Sophie vừa nói vừa chiêm ngưỡng gian phòng.

- Cả anh cũng thế, Antoine trả lời và cầm tay cô.

Sophie cúi xuống tai Louis để thổ lộ cho nó một điều thầm kín, chỉ riêng với nó thôi.

- Hai phút nữa, bố cháu sẽ hỏi cô rằng liệu Yvonne có thích hay không, cô thì thầm vào tai nó.

Điện thoại reo vang. Enya nhấc máy và ra hiệu cho Antoine, điện thoại gọi cho anh.

- Chắc chính cô ấy muốn biết mọi thứ đã xong chưa, anh vừa nói vừa đi về phía quầy.

Và anh quay lại, để hỏi Sophie xem cô có nghĩ rằng gian phòng mới này sẽ làm Yvonne hài lòng chứ...

Anh cầm máy, và mặt biến sắc. Ở đầu dây bên kia, không phải Yvonne mà là John Glover.

* * *

Vào đầu buổi chiều bà đã cảm thấy đau. Bà không muốn làm John lo lắng. Ông đã chờ đợi thời khắc này từ bao năm nay. Vùng thôn quê xung quanh bà chan hòa ánh sáng, những chồi cây non đung đưa nhẹ nhàng theo gió. Sao mà những hương vị của mùa hè đang đến lại ngọt ngào đến vậy. Bà mệt mỏi quá đỗi, chiếc tách trượt khỏi tay bà, tại sao lại phải cố gắng để giữ lại cái quai của nó kia chứ, nó chỉ là đồ sứ thôi mà; John đang ở trong nhà kính, ông không nghe thấy tiếng động. Bà thích cách ông cắt tỉa những cây hồng leo.

Buồn cười thật, bà nghĩ tới ông và ông đã ở đầu lối đi kia rồi. Ông giống bố của bà quá đi, ông có tính dịu dàng của bố, cũng mang kiểu giữ kẽ như thế, cũng một phong thái trang nhã bẩm sinh. Đứa bé gái mà ông đang dắt tay là ai vậy nhỉ? Không phải Emily. Nó đang vẫy vẫy chiếc khăn quàng cổ mà nó đeo hôm ông dẫn nó đi ngồi bánh xe khổng lồ. Bà ra hiệu cho ông đến gần.

Những tia nắng mặt trời quả là nóng, bà cảm nhận được trên làn da mình. Không được sợ, bà đã nói lên điều chủ yếu. Một ngụm cà phê cuối chứ hả? Chiếc bình đặt trên mặt bàn tròn, quá gần mà đã quá xa bà mất rồi. Một con chim đang bay qua bầu trời; tối nay, nó sẽ bay trên bầu trời nước Pháp.

John đi về phía bà, mong sao ông đi về phía tầng dưới vườn, cứ ở một mình thì hơn.

Đầu bà nặng quá. Bà để mặt nó ngoẹo xuống vai. Nên giữ cho cặp mắt hơi hé mở một tí, thậm chí tất cả những gì quanh đây, mình muốn nhìn những cây hoa mộc lan, cúi xuống những đóa hồng; ánh sáng dịu đi, mặt trời bớt nóng, chim đã bay mất; con bé ra hiệu cho mình, bố mình mỉm cười với mình. Chúa ơi, cuộc đời mới đẹp làm sao khi bà ra đi... và cái tách lăn dài trên cỏ. Bà giữ thẳng người trên ghế, đầu gục xuống, vài mẩu sứ nằm dưới chân bà.

John buông rơi dụng cụ của mình, rồi vừa chạy nhanh trên lối đi, vừa gào to tên của bà...

Yvonne vừa ra đi vĩnh viễn, trong một khu vườn ở Kent.

Chương 22

Yvonne hẳn sẽ yêu thích bầu trời lãng đãng này ở phía trên nghĩa địa Old Brompton. John đi đầu đoàn người. Danièle, Colette, Maritne đi cùng hàng phía sau. Sophie, Antoine, Enya và Louis vực anh chàng Mc Kenzie, ủ dột khôn nguôi trong bộ com-lê mới tinh. Đằng sau họ, những tiểu thương, những khách hàng và tất cả những người ở Bute Street tạo thành một dãy dài.

Khi họ thả bà xuống đất, một tiếng la hét chưa từng có bốc lên từ trong sân vận động lớn. Thứ Tư này, Manchester United đã thắng trận. Và ai ngày hôm nay có thể nói điều ngược lại, cái bóng đang đi trên lối đi kia và đang mỉm cười với John kia là bóng của một cầu thủ lớn. Không có lễ nhà thờ, Yvonne không muốn vậy, chỉ một vài lời phát biểu để minh chứng rằng, ngay cả khi đã chết, bà vẫn còn ở nơi đây.

Buổi lễ an táng rất ngắn gọn, theo như ý của Yvonne. Tất cả mọi người quay lại tụ tập tại nhà bà; điều này thì, theo như ý của John.

Tất cả mọi ý kiến đều thống nhất, ngay cả khi Antoine khóc, rằng cần phải vui lên, nhà hàng còn đẹp hơn cả bà đã tưởng tượng. Đương nhiên là bà yêu thích nó rồi! Tất cả mọi người ngồi vào bàn và cốc được nâng để tưởng nhớ Yvonne.

Vào buổi trưa, những người khách qua đường vào trong quán. Enya không biết phải làm gì, thì Danièle ra hiệu cho cô, cần phải phục vụ họ. Khi họ yêu cầu thanh toán, cô tiến về phía kết thu tiền nhưng không biết có phải đánh vào máy hóa đơn này hay không.

John, tiến lại phía sau lưng cô, nhấn vào một nút và cái chuông của kết thu tiền vang lên trong phòng.

- Cô thấy không, bà ấy đang ở đây, giữa chúng ta, ông nói với cô.

Nhà hàng vừa mở cửa lại. Hơn nữa, John thì thầm nói riêng với cô, một hôm Yvonne đã nói với ông rằng, nếu nó phải đóng cửa thì bà sẽ chết lần thứ hai nữa. Enya không phải lo lắng gì cả, sáng nay ông đã nhìn cô làm việc, chạy từ bàn này sang bàn khác mà không bao giờ vội vàng, John đã chắc chắn rằng cô sẽ biết phải làm như thế nào.

Chẳng gì có thể khiến cô sung sướng hơn thế, nhưng Enya không có khả năng tài chính để kế tục công việc. John trấn an cô, cô không cần phải làm thế, ông sẽ tìm ra một thỏa thuận, một sự quản lý nhà hàng chẳng hạn. Hệt như Mathias đã làm với hiệu sách, ông sẽ giải thích cho cô hiểu. Hơn nữa, nếu cô cần một chút trợ giúp, thì ông ở không xa đâu. John chỉ có một lời thỉnh cầu. Ông chìa cho cô một khung ảnh bằng gỗ với đường nẹp thanh mảnh và đề nghị cô treo nó ngay phía trên quầy bar và muốn bức ảnh này sẽ ngự ở đó mãi mãi. Trước khi cáo từ - ông vẫn còn một việc phải giải quyết - John chỉ cho cô chiếc áo măng-tô của mình treo trên mắc, và ông tặng nó cho cô, lần thứ hai. Cô cần phải giữ nó, nó đem lại điều may mắn, đúng thế không? Sophie nhìn Antoine, Mathias vừa bước vào.

- Cậu đã về à? Antoine vừa nói vừa tiến lại phía bạn.

- Ô không, cậu thấy đấy!

- Tớ nghĩ cậu có lẽ đang ở nghĩa địa.

- Chỉ sáng nay tớ mới biết tin, khi gọi điện cho Glover. Tớ đã cố tới mức nhanh nhất, nhưng cậu

biết với tất cả những cái xe ô tô kiểu Anh chạy sai luồng đường này thì đấy!

- Cậu ở lại chứ?

- Không, tớ phải đi thôi.

- Tớ hiểu.

- Cậu có thể trông Emily vài ngày được chứ?

- Đương nhiên rồi!

- Thế còn ngôi nhà, cậu muốn làm gì với nó?

Antoine nhìn Sophie, cô đang đưa một chồng khăn giấy cho McKenzie.

- Dù sao đi nữa thì tớ chắc sẽ cần đến phòng của cậu, vừa nói Antoine vừa nhìn cô đang đưa tay đỡ bụng.

Mathias đi ra cửa, anh quay lại và đến siết chặt bạn trong vòng tay mình.

- Hãy hứa với tớ điều này: bây giờ đừng nhìn những tiểu tiết có gì đó trực trặc, mà hãy nhìn tất cả những gì cậu đã làm, thật là tuyệt vời.

- Xin hứa, Antoine nói.

* * *

Mathias bước vào trong hiệu sách, John Glover đang đợi anh trong đó. Ông đã ký tất cả những giấy tờ mà họ đã thảo luận ở Kent. Trước khi đi ra, Mathias trèo lên chiếc thang nhỏ. Anh lấy một cuốn sách trên kệ cao nhất và quay lại sau kết.

Anh đã sửa lại chiếc ngăn kéo, bây giờ không còn tiếng kêu nho nhỏ vang lên khi mở nó ra nữa.

Anh vẫn cảm ơn ông chủ hiệu sách già vì tất cả những gì ông đã làm cho anh và trả lại ông ấn bản duy nhất mà hiệu sách có được về những cuộc phiêu lưu của Jeeves.

Trước khi đi, Mathias còn một việc cuối cùng cần hỏi ông: Chàng Popinot này là ai?

Glover mỉm cười và mời anh cầm hai gói quà tặng anh được đặt bên cửa ra vào. Mathias mở lớp giấy bọc ra. Gói đầu tiên chứa một tấm biển tráng men, gói thứ hai là một chiếc ô được trang trí tuyệt đẹp có tay cầm trạm trổ bằng gỗ anh đào... Bất cứ ta đi đâu, bất cứ ta ở đâu, nhiều buổi tối trời vẫn có thể đổ mưa đấy, John vừa nói vừa chào anh.

Ngay khi Mathias vừa ra khỏi hiệu sách, John thò tay vào trong ngăn kéo kết, và đặt lại cái lò xo nhỏ hết như trước đây nó vốn thế.

Tàu vào ga, Mathias chạy trên xe, vượt tất cả dãy hành khách và leo lên chiếc taxi đầu tiên. Anh có một cuộc hẹn mà đời anh sẽ phụ thuộc cả vào đó, anh gào lên như thế qua tấm kính với những người đang rửa sả anh; nhưng chiếc xe đã xuống đại lộ Magenta, đặc biệt thông thoáng vào ngày hôm đó.

Anh rảo bước đến đầu lối đi dành cho người đi bộ và bắt đầu chạy.

Phía sau cửa kính lớn, ta có thể nhận ra trường quay của đài truyền hình đã đang chuẩn bị cho buổi thời sự hai mươi giờ. Một nhân viên bảo vệ yêu cầu anh khai chi tiết danh tính và tên của người mà anh muốn đến thăm.

Người gác cổng gọi cho ban quản lý nhà đài.

Cô ấy vắng mặt vài ngày và nội quy ở đây cấm tiết lộ thông tin nơi cô ấy tác nghiệp.

Chí ít thì cũng ở Pháp chứ? Mathias hỏi, giọng lầy bầy. – Tôi không thể nói gì hơn được... nội

quy, người gác cổng nhắc lại. Dù sao đi nữa thì ở đây cũng chẳng thấy ghi gì hết, anh ta nói thêm trong lúc tra cuốn sổ đồ sộ của mình; cô ấy sẽ quay lại vào tuần sau, đó là tất cả những gì anh ta biết được. – Ít nhất thì ông cũng có thể nói với cô ấy là có Mathias đến thăm chứ?

Một kỹ thuật viên băng qua cửa và đồng tai lên khi nghe thấy một cái tên đã trở nên quen

thuộc với anh ta.

Đúng thế, anh tên là Mathias, thì sao chứ? Sao anh ta lại biết được tên của anh?... – Anh ta đã nhận ra anh, cô đã miêu tả anh biết bao lần, đã rất thường xuyên nói với anh ta về anh, người đàn ông trẻ tuổi trả lời. Anh ta phải nghe cô để an ủi cô khi cô từ London trở về. Hơn nữa nội quy cũng mặc xác, Nathan nói và kéo anh ra xa; cô là bạn của anh ta; quy định cũng tốt thôi, có điều là vẫn phải vi phạm được trong tình huống bắt buộc... Nếu Mathias có việc gấp, có thể anh sẽ tìm thấy cô ấy ở Champs-de-Mars, theo lý thuyết, cô ấy đang quay ở đó.

Những bánh xe của chiếc taxi kêu lạo xạo khi chúng quay trên dề Voltaire.

Từ những con đường chạy trên triền sông, một dãy những cây cầu cho ta một cảnh tượng có một không hai; bên phải, những lớp kính phơn phớt xanh của tòa nhà Grand Palais vừa mới được thắp sáng, trước mặt anh tháp Eiffel đang nhấp nháy lấp lánh. Paris thực sự là thành phố đẹp nhất thế giới, còn đẹp hơn nữa khi ta xa nó.

Đã quá hai mươi giờ, một lần rẽ cuối cùng ở ngang cầu Alma nữa và chiếc taxi đỗ dọc theo vỉa hè.

Mathias sửa lại áo vest, kiểm tra trong kính chiếu hậu xem tóc anh có lộn xộn lắm không.

Trong lúc rút tiền boa vào túi, người tài xế đã trấn an anh, bộ quần áo của anh không thể chê vào đâu được

Chương 23

Cô vừa kết thúc bài phóng sự và đang nói chuyện với mấy đồng nghiệp, khi nhìn thấy anh trên khoảng đất trống, khuôn mặt cô đờ ra. Cô băng qua quảng trường và chạy đến gặp anh.

Anh bận một bộ com-lê thật tao nhã; Audrey ngấm nhìn đôi tay của Mathias, chúng đang run lên nhè nhẹ, cô nhận ra rằng anh đã quên cài cúc măng-sét (cổ tay áo sơ-mi giả, khi mặc com-lê, người ta thường cài thêm vào).

- Anh không thể biết là anh đã cắt chúng ở đâu, vừa nói anh vừa nhìn cổ tay mình.

- Em đã mang theo bên mình bộ tách uống trà của anh, chứ không hề mang cúc áo măng-sét của anh.

- Em biết không, anh không còn chúng chóng mặt nữa rồi.

- Anh muốn gì hả Mathias?

Anh nhìn thẳng vào mắt cô.

- Anh đã lớn lên rồi, hãy cho chúng ta cơ hội thứ hai đi.

- Những cơ hội thứ hai thường chẳng ra sao cả đâu.

- Đúng thế, anh biết, nhưng chúng mình đã ngủ với nhau.

- Em vẫn nhớ.

- Và em vẫn luôn tin rằng em có thể yêu thương được con gái anh, nếu nó sống ở Paris chứ?

Cô nhìn thẳng vào anh rất lâu, cầm tay anh và bắt đầu mỉm cười.

- Tới đây, cô nói, em muốn kiểm tra cái này.

Và Audrey kéo anh chạy lên tầng trên cùng của tháp Eiffel.

Chương Kết

Vào mùa xuân năm sau, một bông hồng đã đoạt giải tại hội chợ hoa Chelsea. Nó được đặt tên là Yvonne. Trong nghĩa trang Old Brompton, nó đã nở trên mộ bà.

* * *

Nhiều năm sau, một chàng trai và cô bạn thân nhất của anh gặp lại nhau, như họ vẫn có thói quen làm vậy, ngay khi thời gian biểu cho phép.

- Xin lỗi, tàu của tớ đã bị chậm. Cậu ở đây lâu chưa? Emily hỏi trong lúc ngồi xuống ghế băng.
- Tớ vừa đến, tớ đã đi đón mẹ ở sân bay, bà đã đi công tác về. Tớ sẽ dẫn mẹ đi trong kỳ nghỉ cuối tuần này, Louis trả lời. Thế nào, Oxford sao rồi hả? Những đợt thi của cậu sao hả?
- Bố sẽ hài lòng đấy, tớ đã được tuyên dương tí chút...

Ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế băng bao quanh trò chơi đu quay của công viên, họ chăm chú để ý một người đàn ông bận com-lê xanh vừa mới đến ngồi ở chỗ trước mặt họ. Anh ta đặt chiếc túi to xuống chặn một chiếc ghế và đưa đứa con gái nhỏ đến tận sàn đu quay.

- Sáu tháng, Louis nói.
 - Ba tháng thôi, không hơn! Emily nói.
- Cô chìa tay ra, và Louis vỗ mạnh vào lòng bàn tay cô.
- Được rồi!

... còn Mathias thì vẫn không biết ai là Popinot

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>